NORA ROBERTS

WRITING AS

J. D. ROBB

MARTORUL

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. ROBB

(Nora Roberts)

MARTORUL

[In the Death #24]

Traducerea de
OTILIA TUDOR

Editura LIDER
EDITURA STAR
2005

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBB, J.D.
Martorul / Nora Roberts; trad.: Otilia Tudor. -
București: Lider, 2005
ISBN 973-629-087-5

I. Tudor, Otilia (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

Redactare: Liliana Scarlat
Corectura: Mihaela Răducanu
Tehnoredactare: Cristiana Dima
Coperta: Claudia Costache

SURVIVOR IN DEATH
Copyright © 2005 by J.D. Robb

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin Editurii LIDER
B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București, Tel: 317.76.79, 317.76.75,
0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78, e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Astfel te vei hrăni cu Moartea, care cu oameni se hrănește,
Iar Moartea de muri-va, nu fi-va moarte apoi.

William Shakespeare

Familiile fericite sunt toate la fel. Familiile
nefericite își simt nenorocirea fiecare în alt fel.

Lev Nicolaevici Tolstoi

PROLOG

O nevoie aprigă de a bea un suc Orange Fizzy i-a salvat viața lui Nixie. Când se trezi, putu înțelege după limbile luminoase ale unui ceas Jelly Roll, pe care îl ținea tot timpul la mână, că era trecut de două dimineața…

Nu îi era permis să mănânce între mese, cu excepția a ceea ce se afla pe lista îngăduită de mama ei. Dar ar fi dat orice pentru un Orange Fizzy.

Se răsuci și îi șopti ceva celei mai bune prietene din întreaga galaxie - Linnie Dyson. Dormeau împreună, pentru că părinții lui Linnie își sărbătoreau aniversarea căsătoriei într-un hotel sofisticat. Adică, făceau sex. Mama și doamna Dyson au spus că fac acest lucru ca să aibă o cină scumpă și alte prostii dintr-astea, dar totul era pentru sex. Hristoase!! Ele aveau nouă ani, nu doar doi. Știau și ele despre ce este vorba…

Și măcar dacă le-ar fi păsat! Dar ceea ce vroia mama - Monstrul Regulilor era să impună reguli în privința nopților dormite împreună cu prietena ei. Și chiar dacă ar fi trebuit să se dea stingerea la ora nouă și jumătate - parcă mai aveau doi ani? - ea și Linnie s-au distrat pe rupte.

Dar mai era până dimineață, când trebuia să meargă la școală, iar ei îi era sete. Așa că o zgâlțâi pe Linnie și șopti din nou:

— Trezește-te!

— Nuu… Nu este dimineață… Este încă întuneric.

— Este dimineață. Este ora două dimineața.

De aceea era așa de frig…

— Vreau un Orange Fizzy. Hai jos să bem unul. Putem s-o ștergem acum!

Linnie bolborosi ceva, îngăimă sunete de neînțeles, se întoarse cu spatele și-și trase pătura peste cap.

— Ei, eu mă duc, mai îngăimă Linnie fără sens, cu aceeași șoaptă șuierată.

Nu mai era chiar așa de distractiv de una singură, se gândi Nixie dar, acum, chiar că nu mai putea să doarmă, gândindu-se întruna la acel Orange Fizzy.

Trebuia să coboare până în bucătărie pentru că mamă-sa nu o lăsa să țină barul în camera ei. Cam ca la pușcărie, se gândi Nixie, în vreme ce se strecura afară din pat. Mai bine era la pușcărie prin 1950 sau așa ceva, decât în propria ei casă în anul 2059.

Mamă-sa pusese chiar și coduri de alarmă prin toate barurile din casă, așa că Nixie și fratele ei, Coyle, nu puteau programa nimic altceva decât mâncare de dietă.

Puteau la fel de bine să mănânce nămol.

Tatăl ei spunea: „regulile sunt reguli”. Ii plăcea să spună asta de nenumărate ori. Dar se putea gândi la fel de bine la ca și la Coyle când, atunci când mama nu era acasă, comanda înghețată sau chipsuri. Uneori, Nixie credea că mama ei știe, dar se făcea că nu înțelege.

Ieși în vârful picioarelor din cameră, o fetiță drăguță, care se furișa ca un bandit, cu o podoabă capilară blondă ca platina, bogată ca valurile mării. Ochii ei, de un albastru limpede, limpede de tot, se adaptară imediat la întuneric.

Părinții ei nu stingeau lumina de tot, țineau întotdeauna o lumină slabă în baie, în capătul coridorului, în caz că cineva trebuia să se scoale și să meargă la toaletă…

Își ținu răsuflarea atunci când trecu prin dreptul camerei fratelui său. Dacă acesta s-ar fi trezit, i-ar fi spus, dar acest lucru putea să se

transforme într-o adevărată durere de cap. Dar, alteori, putea să fie și un băiat de gașcă. Pentru un moment, a ezitat, vrând să se furișeze și să-l trezească, apoi, să-i țină companie în această aventură…

Mai bine nu! Era chiar mai interesant să umble noaptea prin casă de una singură. Își ținu răsuflarea din nou, când trecu pe lingă camera părinților, sperând să poată sta, măcar o dată, sub radarul mamei sale.

Nu se întâmplă nimic când se strecura pe scări în jos. Dar chiar și atunci când ajunsese jos, era mai tăcută ca un șoarece, încă mai trebuia să treacă de Inga, menajera, care avea camera chiar în fața bucătăriei. Chiar în fața țintei. Inga era, în general, de treabă, dar nu ar fi lăsat-o să iasă basma curată cu un Orange Fizzy, la miezul nopții.

Regulile sunt reguli.

Așa că nu aprinse nici o lumină, se strecură prin casă, până în bucătăria mare, ca o hoață. Acest lucru îi dădea o senzație minunată. Nici un Orange Fizzy nu avea să aibă un gust mai delicios ca acesta, se gândi fata.

Deschise ușor frigiderul. Se gândi o clipă că mama ei, poate, a numărat sticlele de suc. Poate chiar avea o listă cu sucurile și snacks-urile din casă. Dar nu mai era acum cale de întoarcere. Dacă ar fi trebuit să plătească pentru asta, atunci avea să se gândească la acest lucru mai târziu.

Cu „trofeul" în mână, se refugie în cel mai îndepărtat colț al bucătăriei, de unde putea să supravegheze ușa de la camera Ingăi și să se tupileze în spatele tejghelei, dacă ar fi fost nevoie.

În penumbră, desfăcu dopul unui suc și sorbi primele picături interzise. Ii făcu atâta plăcere, că se cuibări în zona în care se lua micul dejun, cum o numea mama ei, ca să se bucure de fiecare picătură în parte.

Tocmai se pregătea să facă acest lucru, dar auzi un zgomot și se lipi de băncuță. În spate, simți că se mișcă cineva și se gândi: „M-a prins!"

Dar umbra se furișă de-a lungul tejghelei până la ușa Ingăi și, apoi, înăuntru. Un bărbat! Nixie trebui să-și pună palma peste gură ca să-și înăbușe un chicotit. Inga avea un amic de nebunii!! Și era atât de bătrână… poate peste patruzeci de ani. Se părea că domnul și doamna Dyson nu erau singurii care făceau sex în noaptea aceea… Nemaiputând rezista, lăsă sucul pe băncuță și se furișă afară. Doar să se uite, doar să vadă un pic. Prin urmare, crăpă ușa rămasă deschisă, se strecură în micuța cameră de primire a Ingăi și, apoi, spre ușa dormitorului.

Să vezi când o să-i spună lui Linnie. Va muri de invidie!

Tot cu mâna la gură, gata să izbucnească în râs, Nixie își înclină capul… și-l văzu pe bărbat retezând gâtul Ingăi.

Văzu sângele, un torent întreg. Auzi un grohăit oribil, un gâlgâit…

Ochii i se făcură cât cepele, se dădu înapoi, cu respirația șuierând, punându-și mâna la gură ca să nu se audă. Incapabilă să se miște, stătu țintuită locului, împingându-se în perete, cu inima gata să-i spargă pieptul. Bărbatul ieși, trecu pe lângă ca, prin ușa deschisă. Șiroaie de lacrimi țâșniră din ochii fetiței, curgând printre degetele răsfirate. Fiecare părticică din ea tremura în timp ce se târa, folosind un scaun drept scut, până la telefonul de lângă patul Ingăi. Formă numărul poliției."A omorât-o, a omorât-o, trebuie să veniți." Aproape că șopti cuvintele, neauzind întrebările pe care i le punea vocea de la telefon. „Acum! Veniți chiar acum". Și le dictă adresa. Lăsă receptorul din mână, continuând să se târască până la treptele înguste ce duceau de la camera Ingăi la primul etaj. Voia să fie lângă mămica ei. Nu alergă, nu avu curajul să o facă. Nu stătu nici locului, dar își simțea picioarele ciudat, moi, ca și când oasele i se topiseră.

Se târî pe burtă pe coridor, încercând să-și înăbușe sughițurile. Și, spre groaza ei, văzu umbra… Două umbre acum… Una se strecură în dormitorul ei, cealaltă în cel al lui Coyle. Scânci, târându-și corpul până la ușa dormitorului părinților. Auzi un zgomot, un fel de bufnitură, și-și astupă fața în covor până când stomacul i se crispă. Văzu umbrele trecând pe lângă ușă, le văzu. Le auzi. Deși ele se mișcau ca și când doar asta ar fi fost, doar umbre. Tremurând, continuă să se târască, trecu de dormitorul mamei, pe lângă scaunul din cameră, pe lângă masa cu lampa colorată. Mâna ei alunecă în ceva cald, ceva umed… Trăgându-se-n sus, se holbă la pat. La mama ei, la tatăl ei… La sângele ce era peste tot, curgând șiroaie.

1

Crima a fost dintotdeauna o insultă, de la prima mână ce a zdrobit cu piatra un craniu omenesc. Dar crima sângeroasă și brutală, a unei familii întregi, în propria lor casă, în timp ce dormeau, era un altfel de rău, cu mult diferit.

Eve Dallas, de la Departamentul de Poliție Criminalistică din New York, se gândea la toate acestea, în timp ce o studia pe Inga Snood, menajera de patruzeci și doi de ani. Casnică. Divorțată. Moartă.

Sângele din abundență și toată scena crimei îi spuneau cum trebuie să fi fost. Ucigașul lui Snood intrase în cameră, dădu un ocol patului, o ridică și o apucă de părul blond de lungime medic. Trăsese cu vârful lamei, cu atenție și măiestrie, de la stânga la dreapta, de-a lungul gâtului, secționând jugulara. Relativ ordonat, cu siguranță rapid. Probabil, silențios. Puțin probabil ca victima să fi avut timp să înțeleagă ce se petrecea. Fără răni de apărare, nici o altă traumă, nici un semn de zbatere. Doar sânge și moarte.

Eve o luase înaintea partenerei ci și a echipei, ajungând prima la locul crimei. Apelul fetiței ajunsese la Urgențe, fiind predat unei patrule „alb-negru" din cartier. Polițiștii în uniformă chemaseră criminaliștii, iar ca ajunsese acolo chiar înainte de ora trei dimineața. Mai era și restul morților, restul scenei de cercetat, de studiat. Ieși afară și aruncă o privire la polițistul în uniformă, postat în bucătărie.

— Ai grijă de locul ăsta. Să nu intre nimeni aici.

— Am înțeles, doamnă locotenent.

Trecu printr-o zonă ce împărțea casa în două: de-o parte se afla livingul, de cealaltă parte, bucătăria. Venituri mijlocii, reședința unei singure familii. Drăguț. În partea de vest a cartierului. Pază decentă, care nu i-a ajutat însă pe Swisheri absolut deloc.

Mobilă bună - de bun gust, presupuse ea. Totul neted și curat, locul acesta. Fără pericol de jafuri, de vreme ce aveau atâtea electronice ușor de transportat…

Urcă la etaj și intră în camera părinților, mai întâi, Keelie și Grant Swisher, de treizeci și opt și, respectiv, patruzeci de ani. Cât despre menajera lor, nici urmă de apărare. Doi oameni care dormeau liniștiți în paturile lor erau acum morți. Aruncă o privire rapidă prin cameră și văzu un ceas bărbătesc, scump, pe un scrin, o pereche de cercei de aur pe altul.

Nu, nu era un jaf.

Ieși din cameră chiar când partenera ei de lucru, detectivul Delia Peabody, urca scările. Șchiopăta puțin. Eve se întrebă dacă nu o băgase în pâine prea repede pe Peabody. Partenera ei luase o bătaie serioasă cu numai trei săptămâni înainte, după ce îi fusese pregătită o ambuscadă chiar pe treptele clădirii locuinței ei. Iar Eve încă mai păstra imaginea lui Peabody, plină de vânătăi, fracturi, inconștientă, pe patul de spital.

Cel mai bine era să-și alunge sentimentul de vină și imaginile acelea. Își amintea cum ea însăși ura să intre pe mâna medicilor, iar munca de polițist era câteodată mai bună decât odihna forțată.

— Cinci morți? Intrare prin efracție?

Gâfâind un pic, Peabody gesticula pe scări.

— Polițistul de la ușă m-a adus cât a putut de repede.

— Așa pare, dar nu ne putem pronunța încă. Menajera este jos, camera de lângă bucătărie. A prins-o în pat și i-a tăiat gâtul,

proprietarii sunt aici. Același tipar. Doi copii, o fetiță și un băiat sunt în celelalte camere de la același etaj.

— Copii? Dumnezeule!…

— Totul indică faptul că băiatul a fost primul.

Eve se duse la cealaltă ușă și căută întrerupătorul.

— Un băiețel de doisprezece ani, Coyle Swisher.

Pe pereții camerei atârnau postere. Baschetul era sportul preferat al copilului. O parte din sângele lui stropise un poster al echipei Yankee.

Cu toată dezordinea tipică făcută de un adolescent pe jos, pe birou și dulap, nimic nu arăta că micuțul Coyle simțise pericolul mai mult decât ceilalți. Peabody își strânse buzele și-și drese glasul…

— Rapid și eficient, spuse cu o voce plată.

— Nici o urmă de forțare a intrării, nici o alarmă declanșată. Fie că Swisherii au uitat să o seteze, ceea ce nu cred, fie cineva avea codurile lor sau o stație de bruiaj bună. Fetița trebuie să fie pe aici, jos.

— Ok, spuse Peabody, ridicând din umeri. E mai greu atunci când sunt implicați și copii.

— Așa și trebuie să fie.

Eve trecu în camera următoare, aprinse lumina, cercetând patul pufos în nuanțe de alb și roz. Fetița blondă era plină de sânge.

— Nixie Swisher, nouă ani…

— Un copil…

— Da…

Eve privi camera și dădu din cap.

— Ce vezi, Peabody?

— Un biet copil care nu va avea șansa de a fi adult…

— Două perechi de pantofi, acolo…

— Copiii celor cu venituri mari, mai ales, „înoată” în pantofi.

— Ți-ai pus mănușile?

— Nu, eu tocmai am sosit…

— O fac eu…

Eve intră pe locul crimei și apucă pantofii cu mâna înmănușată. Două măsuri diferite.

— Du-te și adu primul om care a venit la locul crimei.

Cu pantofii încă în mână, Eve se întoarse la pat, lângă corpul copilului, în vreme ce Peabody se grăbi să execute ordinul.

Puse perechile de pantofi una lângă alta și scoase din teacă un Identipad.

Da, era mai greu când erau implicați copii. Era atât de greu să iei o mână atât de mică într-a ta… O mână micuță, fără viață, tânără, căreia i se furaseră atât de mulți ani și tot atâtea bucurii…

Presă degetele micuței pe Identipad, așteptând identificarea.

— Ofițerul Grimes, doamnă locotenent, spuse Peabody, din ușă. El a fost primul la locul crimei.

— Cine a făcut apelul, Grimes? întrebă Eve, fără să se întoarcă.

— O femeie neidentificată, doamnă locotenent.

— Și unde este această femeie neidentificată?

— Eu… doamnă locotenent, am presupus că a fost una dintre victime.

Eve își întoarse privirea acum, iar Grimes văzu femeia înaltă, subțire, îmbrăcată în pantaloni bărbătești și haină de piele bătucită. Părul castaniu, ca și ochii, tuns scurt, ondulat mai degrabă decât neted.

Se strâmbă și când privirea ei de gheață îl țintui, el știu că o meritase.

— Deci, femeia sună la 911 și fuge repede în pat, ca să i se poată reteza gâtul?

— Ah…

Era doar un polițist tânăr, numai de doi ani purta uniforma, nu era nici măcar la Criminalistică.

— Se poate să fi sunat copilul, apoi, a încercat să se ascundă în pat…

— De cât timp ai insigna, Grimes?

— Se fac doi ani în ianuarie, doamnă locotenent…

— Cunosc civili care au un mai bun simț al crimei decât tine. A cincea victimă, identificată Linnie Dyson, nouă ani, este o amărâtă de victimă care nu locuia în această blestemată reședință! Și care nu este Nixie Swisher!! Peabody, trebuie să începi să cercetezi casa. Căutăm un alt copil de nouă ani, viu sau mort. Grimes, idiotule, cheamă o Alertă Amber. Doar așa se poate explica, s-ar putea să avem de-a face cu o răpire… Mișcă-te!

Peabody scoase un tub, pulverizându-și la repezeală mâinile și pantofii…

— S-ar putea să se ascundă… Dacă a sunat copilul, Dallas, s-ar putea să se fi ascuns… Poate îi este frică să se arate sau poate este în stare de șoc. E posibil să fie în viață.

— Începem de sus.

Eve se așeză în genunchi ca să se poată uita sub pat.

— Vedeți care e derivația, de la care telefon s-a înregistrat apelul de ajutor.

Eve privi spre dulap, îl cercetă și se uită în orice loc credea că s-ar fi putut ascunde un copil. Se mută în camera băiatului și începu să se întrebe…

„Ești o fetiță a unei familii drăguțe, unde ai fi putut să te ascunzi când lucrurile pe aici au început s-o ia razna?"

Trecu dintr-o cameră într-alta și intră din nou în dormitorul mare.

„Nixie, spuse ca încetișor, *în timp ce cerceta cu ochii încăperea… Sunt locotenentul Dallas, de la poliție. Sunt aici ca să ajut. Tu ai sunat la poliție, Nixie?"*

Era vorba de o răpire, deci… nici un răspuns… Dar de ce să măcelărești o familie întreagă pentru a prinde un copil? Era mai simplu să o iei de pe stradă, de pe undeva din drum, poate chiar să intri în casă, o bagi în portbagaj și pleci cu el… Mai probabil este că au găsit-o încercând să se ascundă și este moartă pe undeva, pe-aici, ca și ceilalți.

Eve ceru să se aprindă toate luminile și văzu urmele de sânge pe covor, departe de pat. Forma unei mânuțe, care apărea din loc în loc și dâra roșie ce ducea la baia principală…

Cada băii era mare și sexy, chiuvetă dublă și o etajeră colorată, un dulăpior de baie…

O urmă de sânge păta bucățile de gresie colorată.

„Fir-ar să fie", murmură Eve, urmărind dârele până la geamul gros, verde al cabinei de duș.

Se aștepta să găsească trupul însângerat al fetiței moarte. În loc de asta, găsi o fetiță vie, tremurând ca o frunză.

Avea sânge pe mâini, pe cămășuță, pe față.

Pentru o clipă, o clipă hidoasă, Eve se holbă la copil și se văzu pe sine… Cu sângele pe mâini, cu multă vreme înainte, ghemuită într-o cameră înghețată… în acea clipă, își aminti de cuțit, de pe care încă mai picura sânge și cadavrul bărbatului pe care îl măcelărise, zăcând pe podea…

— Doamne! O, Doamne!…

Se dădu un pas în spate, îi veni să fugă, să strige… iar fetița își ridică capul, fixându-și privirea într-a ei, gemând încet…

Își reveni, cu greu, ca și când cineva ar fi pălmuit-o. Nu, trebuia să se gândească la faptul că nu era ea… încercând cu greu să-și controleze respirația. Nu era nimic din ceea ce i se întâmplase ei.

Nixie Swisher. Avea un nume această fetiță, diferit de al ei. Nixie Swisher.

— Nixie Swisher, repetă Eve cu voce tare, ca să se elibereze…

Fetița era vie, iar ea avea treabă.

O privire ageră și femeia înțelese că sângele nu era al fetiței. Chiar așa, liniștită, cu corpul înțepenit, își dorea ca Peabody să fie lângă ea. Copiii nu erau punctul ei forte.

— Hei, numele meu este Dallas, sunt polițistă, spuse Eve căutând încet, cu atenție, insigna agățată de vestă, cu degetele ce aproape că nu mai tremurau. Ne-ai chemat, Nixie, îți amintești?

Ochii copilei erau mari și strălucitori, dinții încă îi mai clănțăneau de frică.

— Trebuie să vii cu mine, ca să te pot ajuta, spuse Eve, încercând s-o ia de mână, dar copilul se dădu înapoi și scoase un sunet de animal încolțit. Știu ce simți copilule… știu cu adevărat! Nu trebuie să-ți fie frică, nu ți se mai întâmplă nimic, nimeni n-o să-ți mai facă vreun rău…

Luă din buzunar stația de comunicare și o anunță pe Peabody că a găsit fetița în baia principală.

Eve încerca să găsească varianta cea mai bună de a aborda copilul.

— Tu ne-ai sunat, Nixie. Ai făcut un lucru inteligent, curajos. Știu că ești speriată, dar noi vom avea grijă de tine!

— I-au ucis, i-au ucis, i-au ucis…

— Ei??

Capul fetiței se clătina dintr-o parte în alta, ca al unei bătrâne senile.

— I-au ucis, au ucis-o pe mama, pe tata, i-au ucis…

— Știu, îmi parc rău…

— M-am târât prin sânge, spuse cu ochii măriți și sticloși, arătându-și mâinile pătate. Sânge!…

— Ești rănită, Nixie? Te-au văzut? Ți-au făcut ceva rău?

— Ei au ucis, au ucis…

Când Peabody intră în cameră, Nixie urlă ca și când ar fi fost înjunghiată. Se aruncă în brațele Evei…

Femeia se opri imediat și vorbi cu o voce caldă, foarte liniștită:

— Am să sun la Protecția Copilului. Este rănită?

— Nu, din câte se poate vedea… Dar este în stare de șoc, cu siguranță.

Eve se simțea ciudat cum stătea așa, îmbrățișată de fetiță, dar o strânse și mai tare în brațe.

— A văzut tot, nu este doar un supraviețuitor, ci și un martor ocular.

— Din câte văd cu, adăugă Peabody cu voce joasă, în timp ce fetița plângea pe umărul Evei, avem doar un copil de nouă ani care a apucat să vadă…

— Știu, ia-o, ai grijă de ea…

Eve vru să adauge ceva, dar Nixie se strânse și mai tare lângă ea…

— Cred că va trebui s-o ții tu, spuse Peabody…

— La naiba… Cheamă Protecția Copilului, să vină cineva aici imediat, iar tu trebuie să începi să înregistrezi totul, cameră cu cameră. Mă întorc imediat.

Spera să poată încredința copilul vreunui polițist, dar Nixie părea lipită de femeie acum. Resemnată, furioasă, o duse pe Nixie la primul etaj, căută un punct neutru și se așeză într-un loc ce părea să fie pentru joacă.

— O vreau pe mama…

— Da. Am înțeles chestia asta, dăruite cum stau lucrurile… Trebuie să te liniștești, nu am să te las singură, dar trebuie să-ți revii puțin.

— Au plecat? întrebă Nixie, adâncindu-și fața în umărul Evei. Au plecat umbrele?

— Da, trebuie să te liniștești, stai aici, jos. Am puțină treabă acum și trebuie să-ți vorbesc.

— Ce fac dacă se întorc?

— Nu am să-i las, știu că-ți este greu. E foarte greu…

Se așeză pe covor lângă Nixie, care continua să se agațe de ea.

— Trebuie să-mi fac meseria, doar așa te pot ajuta, vreau să…

Doamne… ce greu era!…

— Trebuie să iau o probă de sânge de pe mâna ta, apoi, poți să te speli, ai să te simți mai bine după ce ai să te speli, nu-i așa?

— Am sângele lor…

— Știu, uite, am aici identificatorul, tot ce trebuie să faci este să iei microfonul să dai o probă. Și să o înregistrez. Apoi, poți să te duci la baie și să te speli. Înregistrează, șopti Eve, dând drumul lui Nixie. Ești Nixie Swisher, nu-i așa? Locuiești în această casă?

— Da, vreau…

— Iar eu sunt locotenent Dallas. Am să-ți pun mânuța aici, ca să te poți spăla. Nu te va durea deloc.

— I-au ucis pe mami și pe tati…

— Știu și-mi pare foarte rău! Ai văzut cine? Câți erau?

— Am sângele lor pe mine!…

Sigilând reportofonul, Eve se uită la copil. Își aminti ce însemna să fii doar un copil, plin de sângele altcuiva.

— Hei, ce-ai zice să ne spălăm?

— Nu pot…

— Am să te ajut eu. Poate vrei să bei ceva… Pot să…

Nixie izbucni în lacrimi și ochii Evei se holbară la fetiță.

— Ce? Ce s-a-ntâmplat?

— Orange Fizzy!…

— Bine, am să mă uit dacă…

— Nuuu… am coborât să văd dacă pot să fur unul, știi, nu am voie să beau, iar Linnie nu a vrut să se trezească și să coboare cu mine, așa că m-am dus singură în bucătărie, și atunci am văzut…

Mânjită și ea acum de sânge, Eve hotărî că spălatul va trebui să mai aștepte un pic…

— Ce ai văzut, Nixie?

— Umbra, bărbatul care a intrat în camera Ingăi. M-am gândit… să mă uit… doar un pic, dacă or s-o facă, știi tu…

— Să facă ce, Nixie?

— Sex. Știu că nu trebuia să mă uit, dar m-am uitat și am văzut!!

Acum, pe chipul fetiței sângele se amesteca cu lacrimile. Neavând nimic la îndemână, Eve scoase o batistă din buzunar și i-o dădu fetiței.

— Ce ai văzut Nixie?

— Avea un cuțit mare și a tăiat-o, a tăiat-o rău de tot, spuse fetița imitând cu mina mișcarea mâinii criminale. Și era mult sânge…

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat apoi?

Cu lacrimile curgându-i șiroaie, își frecă batista peste obraji, mozolindu-i de sânge.

— Apoi, a plecat. Nu m-a văzut, a plecat, iar eu m-am dus în camera Ingăi și am sunat la poliție.

— Asta înseamnă curaj, Nixie, ai fost foarte inteligentă!

— Dar vroiam să o văd pe mami…

Vocea i se înecă de lacrimi în timp ce își trăgea nasul.

— Voiam să fiu cu tati și m-am dus sus prin spate, pe la Inga, și i-am văzut. Pe amândoi. Intrau în camera mea, apoi, în camera lui Coyle, și știam ce fac acolo, dar o vroiam pe mami și m-am târât în camera lor, prin sânge, și atunci i-am văzut… Erau deja morți.

Sunt toți morți, nu-i așa? Toată lumea… Nu m-am putut uita, m-am dus să mă ascund.

— Ai făcut foarte bine. Uită-te în ochii mei, Nixie!

Așteptă până când acei ochi scăldați în lacrimi îi întâlniră pe ai ci.

— Ești în viață, ai făcut totul bine și de aceea tot ce ai făcut mă va ajuta să-i găsesc pe oamenii care au făcut asta și o să-i fac să plătească!

— Mămica mea este moartă, scânci copilul, târându-se în poala Evei, plângând în hohote.

Era aproape cinci dimineața, când Eve se întoarse la muncă alături de Peabody.

— Ce face fetița?

— Cam ce te aștepți să facă… Acum, este cu un asistent social și un medic. O curăță și îi fac un examen medical. A trebuit să îi jur că nu plec ca să mă pot dezlipi de ea.

— Tu ai găsit-o și te privește ca pe un răspuns la strigătul ei de ajutor, cam așa ceva…

— Ea a sunat la poliție, de pe derivația menajerei, de aici, de jos. Din ceea ce mi-a spus până acum, am senzația că este vorba de ucigași profesioniști. Intră în casă, trec de alarme și de sistemul de securitate. Unul se ocupă de menajeră. Ăsta este primul indiciu. Este izolată, pe un alt nivel al casei și ci trebuie să se ocupe întâi de ea, ca să nu se trezească între timp, să-și dea seama ce se petrece și să sune la poliție… Celălalt era, probabil, la etaj, gata de acțiune dacă cineva se trezea. Apoi, îi ucid pe ambii părinți deodată.

— Unul pentru fiecare… zise Peabody… Fără zgomot, fără luptă… Întâi adulții. Copiii nu creează probleme.

— Unul se ocupă de băiat, celălalt de fetiță. Se așteptau să fie doar un băiat și o fetiță. Era întuneric, așa că faptul că au omorât altă fetiță nu înseamnă neapărat că nu cunoșteau familia personal. Se așteptau să o găsească pe fetița blondă și așa a și fost. Odată treaba terminată pleacă…

— Nici o dâră de sânge în afara casei.

— Îmbrăcați în echipament de protecție, îl dau jos la plecare. Curat ca lacrima. Nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase… Ai ora decesurilor?

— Ah… două și un sfert, la menajeră. Poate trei minute mai târziu, la părinți. Un alt minut sau așa ceva la copii. Cu sânge rece. Crimă „curată”.

— Nu chiar atât de curată… Au lăsat un martor. Copilul este bezmetic acum, dar cred că vom scoate mai multe de la ea. E deșteaptă, curajoasă. Nu strigă când vede cum menajerei i se retează gâtul.

Eve se puse în pielea copilului, își imagină acele câteva minute când crima pătrunse în casă…

— Trebuie să fi fost teribil de îngrozită… Dar nu a fugit ca să poată fi prinsă și hăcuită… Tace chitic și sună la poliție. Are curaj fetița!

— Ce se întâmplă cu ea acum?

— Va sta într-o casă, în siguranță, adresă confidențială, gardă douăzeci și patru de ore, un reprezentant de la Protecția Copilului.

Pașii logici, pașii impersonali ai destinului tragic al copilului. Pentru că viața ei, așa cum o știa ea, se întrerupsese la ora două și un sfert dimineața.

— Trebuie să vedem dacă mai are familie, vom vorbi cu ea mai târziu să vedem ce mai putem scoate de la ea. Vreau să fie sigilată casa și, apoi, ne vom ocupa de victimele adulte.

— Tatăl era avocat, pe codul familiei, drept civil, mama nutriționistă. Practică privată, desfășurată într-un birou de la primul nivel al casei, încă încuiat, nimic nu pare să fi fost deranjat de la locul lui în zona aceea.

— Ne vom băga nasul în slujbele lor, vom încerca să aflăm cât mai multe despre clienții lor, despre personal. Treaba asta e făcută de profesioniști. Poate unul sau chiar amândoi sau poate menajera are vreo pistă care să ne îndrepte spre această crimă premeditată. Nutriționismul poate fi un front pentru ilegalități… Să-l ții pe client slab și fericit și să mai poată face și de toate…

— Să facă de toate? Poți mânca porții nelimitate de pizza fără să faci colăcci de grăsime?

Eve ridică din umeri.

— Poate s-a jucat cu furnizorul… Poate unul dintre ei a făcut o afacere ce a sfârșit prost… Dacă razi de pe fața pământului o familie întreagă, trebuie să ai o motivație al dracului de bună… Vezi dacă oamenii de serviciu vin cu ceva nou despre eveniment.

Între timp, vreau să trec din nou prin fiecare cameră. Nu m-am uitat prea bine…

Se întrerupse când auzi sunetele ascuțite ale unor tocuri cui, se întoarse și văzu o femeie, asistentul social, cu ochii umflați de somn, dar țeapănă ca o biserică, intrând în cameră.

Newman, își aminti Eve, gâjâita de la Protecția Copilului. După câte se vedea, nu era deloc fericită de telefonul prea matinal.

— Doamnă locotenent, medicul nu a găsit nici o vătămare corporală. Ar fi mai bine dacă am transporta minora chiar acum.

— Lasă-mă puțin să mă ocup de paza ei. Partenera mea poate să urce și să-i ia niște lucruri. Vroiam să…

Se întrerupse din nou. De data asta nu mai erau tocurile lui Newman, ci o pereche de tălpițe goale alergând. Încă în cămășuța de noapte, plină de sânge, Nixie dădu buzna înăuntru aruncându-se în brațele Evei.

— Mi-ai spus că nu pleci!!

— Hei, aici sunt!

— Nu-i lăsa să mă ia! Au spus că mă vor lua de aici, dar să nu-i lași!

— Nu poți să stai aici, spuse Eve, dezlipindu-i degetele lui Nixie de pe picioarele ei și privind-o în ochi. Știi foarte bine că nu poți.

— Nu-i lăsa să mă ia! Nu vreau să plec cu ea. Ea nici nu este de la poliție.

— Am să trimit și poliția cu tine. Și vor sta cu tine!

— Tu vreau să stai! *Tu* vreau să stai!

— Nu pot, trebuie să lucrez. Trebuie să fac ceea ce trebuie pentru mămica și tăticul tău, pentru fratele și prietena ta. Pentru Inga.

— Nu plec cu ea! Nu poți să mă trimiți cu ea!

— Nixie…

— Hei, se auzi vocea plăcută a lui Peabody, care abia intrase în cameră cu un zâmbet ce nu avea nimic amenințător în el. Nixie, trebuie să vorbesc cu doamna locotenent un minut, chiar aici. Nimeni nu pleacă nicăieri acum, bine? Vreau doar să vorbesc cu ea. Dallas?…

Peabody merse într-un colț al camerei de unde Nixie le putea vedea foarte bine.

Dallas o urmă.

— Ce-i? Ia mai lasă-mă în pace…

— Dallas, ar trebui să o iei tu.

— Peabody, trebuie să mai inspectez scena crimei o dată.

— Am inspectat-o eu, dar poți să te întorci după aceea, să o mai verifici o dată.

— Să merg eu cu ea acolo unde va sta? Va plânge după mine când o voi lăsa cu polițiștii. Ce rost mai are?

— Nu am vrut să spun asta… Ia-o acasă. La tine. Nici un Ioc din orașul ăsta, poate chiar de pe planetă, nu este mai sigur decât casa ta.

Eve, buimacă, nu spuse nimic timp de zece secunde bune…

— Ai înnebunit de-a binelea??

— Nu, și ascultă-mă bine întâi. Fetița are încredere în tine. Știe că tu ești șeful aici și știe că va fi în siguranță cu tine. Ea este martorul ocular, dar nu este nimic altceva decât un copil traumatizat Vom scoate mai multe de la ea, le vom pune cap la cap, dar asta doar dacă ea se simte în siguranță, liniștită, cel puțin atât cât poate să mai fie. Câteva zile numai, până când va intra în sistem. Pune-te în

pielea ei, Dallas. Te-ai simți bine să fii lângăun polițist rece, care-și pupă-n fund șeful plictisit sau cu gâjâita de la Protecția Copilului?

— Nu mă văd făcând pe baby sitter-ul! N-am calități pentru asta…

— Ai calități ca să scoți informații de la un martor ocular și chestia asta îți lasă cale liberă. Nu mai trebuie să treci prin toată birocrația plicticoasă de la Protecția Copilului ori de câte ori va trebui să o chestionezi.

Gânditoare acum, Eve îi aruncă din nou o privire lui Nixie.

— Probabil, o zi, două, cel mult… Summerset știe totul despre copii, chiar dacă este un tâmpit. Va fi și mai traumatizată dacă-i vede mutra hâdă, având în vedere prin ce a trecut… în fond, voi avea la îndemână martorul cheie…

— Așa te vreau, mai adăugă Peabody.

Eve se încruntă, studie chipul lui Peabody.

— Hm… destul de isteață pentru cineva care s-a întors la serviciu de doar două zile…

— S-ar putea să nu fiu în stare să urmăresc la galop vreun suspect, dar mintea mi-e ascuțită, ca întotdeauna.

— Păcat, speram ca rănile și coma să-ți fi ascuțit într-adevăr zona aia, dar se pare că m-am înșelat…

— Mamă! Ce răutăcioasă…

— Aș putea să fiu și mai răutăcioasă, dar este doar cinci dimineața și nu mi-am băut nici cafeaua. Trebuie să dau un telefon.

Se îndepărtă de Peabody și o văzu cu coada ochiului pe Nixie, care le urmărise până atunci. Dădu scurt din cap și scoase din buzunar stația.

Cinci minute mai târziu, îi făcu un semn asistentei sociale, care începu să se lamenteze.

— Nici gând de așa ceva, nu sunteți calificată și nici însărcinată pentru a transporta un copil. Eu trebuie să însoțesc…

— Ceea ce fac eu se cheamă că iau un martor ocular în custodie protejată. Ea nu te place pe tine, iar eu vreau să fie liniștită ca s-o pot interoga într-un mod mai potrivit.

— Minora…

— Copila a văzut cu ochii ei cum i s-a hăcuit familia. Și mă vrea pe mine. Eu zic să facem cum vrea ea și, ca membru gradat al Departamentului de Poliție și Protecție New York, sunt însărcinată să mă încredințez că fetița este sub protecție, într-un loc sigur, până când siguranța ei nu va mai fi o problemă. Mă poți opri de la asta, dar de ce ai face-o?

— Trebuie să mă asigur că tot ceea ce se face este în interesul co…

— Minorei, concluzionă Eve. Atunci, poți să-ți dai seama că toate acestea sunt în interesul ei, ca să se evite situațiile stresante. E speriată de moarte. De ce s-o mai stresăm și noi pe deasupra?

Femeia privi înapoi.

— Șefului meu nu-i va plăcea deloc să audă asta.

— Mă descurc eu cu șeful tău. Iau eu copilul. Du-te și scrie raportul.

— Îmi trebuie locația, situația în care…

— Te anunț eu. Peabody? împachetează ce crezi tu că i-ar trebui lui Nixie.

Se apropie de Nixie.

— Știi că nu mai poți sta aici, nu-i așa?

— Da, dar nu vreau să plec cu ea, nu vreau…

— Și ai înțeles în noaptea asta că nu poți avea întotdeauna ceea ce vrei, dar acum, gata, mergi cu mine.

— Cu tine??

În vreme ce Newman se îndepărta, Eve o conduse pe Nixie la intrarea în cameră.

— Așa-i, dar eu nu pot sta tot timpul cu tine, pentru că trebuie să lucrez. Dar sunt acolo niște oameni care vor avea grijă de tine,

oameni în care eu am încredere, așa că poți avea și tu încredere în ei…

— Dar tu vei fi acolo? Te vei întoarce?

— Acolo locuiesc!…

— Ok! spuse Nixie, apucând mâna Evei. Atunci am să vin cu tine.

2

Eve s-ar fi descurcat mai bine dacă ar fi transportat în mașina ei de poliție un psihopat de trei sute de kilograme, cu creierii scăldați de drogul Zeus decât o fetiță. Știa cum să se descurce cu un criminal drogat.

Dar era doar o cursă scurtă, așa că putea să paseze copilul curând și să se întoarcă la lucru.

— Trebuie să anunțăm… începu Eve privind prin oglinda retrovizoare și, pentru că ochii lui Nixie erau uzi de lacrimi, nu mai adăugă *restul familiei.* Ne vom instala în biroul meu de acasă, iar eu mă voi întoarce la locul crimei mai târziu. Acum ne vom ocupa de ceea ce ai reușit să notezi tu.

Peabody se mișcă puțin ca să o poată vedea pe Nixie cu coada ochiului.

— Poate au mai găsit alții câte ceva până ne întoarcem noi la fața locului.

Trebuia să se întoarcă acolo, se gândi Eve. Avea o groază de treabă. Interviuri, rapoarte, alergătură… Chiar trebuia să se întoarcă acolo. Concentrarea ei fusese întreruptă de faptul că a găsit copilul, dar acum trebuia să continue, să ia pulsul lucrurilor.

Au intrat pe ușa din față. se gândea ea, derulând în minte firul evenimentelor. Fetița era în bucătărie, ar fi văzut dacă cineva ar fi intrat prin spate. Prin față… pe lângă sistemul de alarmă, ca și când

nu ar fi fost nici o clipă acolo. Unul sus, altul la parter. Rapid și eficient.

Menajera a fost prima. Dar nu era ea ținta, nu era țelul lor. Altfel de ce și-ar mai fi bătut capul să mai urce la etaj? Familia era ținta lor. Părinții și copiii. Nu s-au abătut de la ținta lor nici măcar ca să ia un ceas de mână scump lăsat la vedere…

Crimă directă, se gândi ea. Impersonală. Nici o tortură, nici o vorbă, nici o mutilare. Doar o afacere.

— Aici locuiești?

Întrebarea lui Nixie, pusă cu o voce somnoroasă, rupse ritmul de raționamente al Evei, în timp ce conducea spre porțile mari ale casei.

— Da…

— Într-un castel?

— Nu este un castel.

Bine, poate că așa arăta, trebuia să recunoască, cu vastitatea lui, cu pietrele strălucitoare în lumina zorilor, tot numai turnuri și ornamente, cu toată splendoarea de verdeață presărată cu copaci, sclipind în ultimele nuanțe ale toamnei.

Dar ăsta era Roarke, nu făcea nimic obișnuit.

— Este o casă foarte mare.

— Este casa unei zâne, adăugă Peabody, cu un zâmbet pentru Nixie. O grămadă de camere și multe televizoare și jocuri video, chiar și o piscină.

— În casă?

— Da, știi să înoți?

— Tați ne-a învățat când ne-am dus în vacanța de Crăciun, o săptămână, undeva în Miami. Acolo este ocean și mai este și o piscină, iar noi trebuia să…

Se trase înapoi, lacrimile îi apărură din nou în ochi, amintindu-și că nu va mai avea nici o vacanță cu familia de Crăciun. Nici o vacanță cu familia vreodată.

— I-a durut când au murit?

— Nu, spuse Peabody cu blândețe.

— Așa e? întrebă din nou, nemulțumită de răspuns, uitându-se fix în ceafa Evei.

Eve parcă mașina în fața casei și răspunse scurt.

— Nu.

— De unde știi? Nu ai murit niciodată. Niciodată nu ți-a tăiat cineva gâtul cu un cuțit mare. De unde știi, atunci?

— Pentru că este treaba mea să știu, răspunse Eve aspru, când auzi că vocea lui Nixie era foarte aproape de a fi devenit isterică.

Se uită Ia fetită.

*

— Nici măcar nu au apucat să se trezească, a durat doar o secundă. Nu a durut deloc.

— Dar tot morți sunt, nu-i așa? Toți sunt morți de-a binelea…

— Da, asta e adevărat și asta doare.

Tipic, gândi Eve, să se lase copleșită de furie. Furia se ține de mină foarte bine cu durerea.

— Nu-i mai poți aduce înapoi, dar am să aflu cine a făcut asta și am să-i trimit în închisoare.

— Ai putea să-i omori!!

— Asta nu mai este treaba mea, spuse Eve, deschizând portiera din spate pentru ca Nixie să poată coborî. Să mergem!

Chiar când Eve o ajuta pe Nixie, Roarke apăru la ușa principală, ieșind afară. Degetele lui Nixie se amestecară cu ale ei, ca niște mici tulpini.

— EI este prințul? șopti fetița.

Cum casa lor arăta ca un castel, Eve își imagină că omul care o construise trebuia să-i pară fetiței ca un prinț. Înalt și subțire, măsliniu și frumos. Cârlionții de păr negru ce îi cădeau pe frunte făceau orice femeie să înnebunească de dorință. Era puternic, cu

oase ferme, gura decisă, iar ochii îndrăzneți erau de un albastru strălucitor.

— El este Roarke, răspunse Eve. Și este doar un tip obișnuit.

Mințea, desigur, Roarke nu era oricine, dar era doar al ei.

— Locotenente! spuse el și limba irlandeză șiroi prin vocea lui în timp ce cobora scările, îndreptându-se spre ele. Detectiv Peabody!

Se aplecă puțin.

Eve remarcă faptul că atunci când o privi pe fetiță nu mai zâmbi.

Văzu o copilă drăguță, palidă, cu sânge uscat în părul blond ca lumina soarelui, cu semne ale oboselii și durerii întipărite în ochii de un albastru cald.

— Tu trebuie să fii Nixie, iar eu sunt Roarke. Îmi pare rău să te cunosc în niște condiții atât de îngrozitoare.

— I-au ucis pe toți!!

— Da, știu, locotenent Dallas și detectiv Peabody vor descoperi cine sunt aceia care au făcut un lucru atât de îngrozitor ca acesta și vei vedea cum vor fi pedepsiți pentru asta!

— De unde știi?

— Cu asta se ocupă și o fac mai bine decât oricine altcineva. Vrei să intri în casă?

Nixie o trase pe Eve de mână și continuă s-o facă până când ochii Evei o priviră întrebători.

— Ce-i?

— De ce vorbește așa?

— Pentru că nu este de prin locurile acestea, nu este american de origine…

— M-am născut în partea cealaltă a oceanului, în Irlanda, spuse Roarke, de data asta numai schițând un zâmbet. Nu prea mi-am pierdut accentul.

Roarke îi conduse în casă, gesticulând ca să arate drumul, ajungând într-un foaier spațios, unde trona Summerset, cu pisica Iui grasă întinsă la picioare.

— Nixie, el este Summerset, el este cel care se ocupă de casă. EI va avea grijă de tine, în cea mai mare parte a timpului.

— Dar eu nu-l cunosc…

Privindu-l pe Summerset, Nixie se strânse din nou lângă Eve.

— Îl cunosc eu, spuse Eve, înghițind parcă o bilă de fiere amară. Este un tip de treabă.

— Bine ai venit, domnișoară Nixie, spuse bărbatul, ca și Roarke, cu o față sobră, fără urmă de zâmbet.

Eve trebuia să recunoască faptul că se erau Ia înălțime, pentru că adulții își arborează de cele mai multe ori zâmbete false, atunci când cred că este bine să le arate în preajma copiilor vulnerabili.

— Vrei să-ți arăt unde vei dormi?

— Nu știu…

Femeia se aplecă după pisică, pe care o luă în brațe.

— Poate că vrei să te răcorești puțin… Galahad îți va ține companie!

— Am avut și noi o pisică. A murit de bătrânețe. Ne vom lua un pisic vara viitoa…

— Galahad se va bucura să fie noul tău prieten…

Summerset luă pisica și o puse din nou pe podea, așteptând ca mâna fetiței să o slăbească puțin pe a Evei și să se poată apropia. Când pisica își frecă blănița de picioarele ei, un zâmbet ca o fantomă tremură pe buzele ei. Se așeză pe podea, îngropându-și fața în blănița moale…

— Apreciez ce faci, spuse Eve încet, doar pentru Roarke, știu că este greu…

— Nu, nu este… Vom vorbi despre asta…

Roarke remarcă faptul că și Eve avea sânge pe haine, precum și imaginea morții întipărită pe retină, ba chiar și mirosul morții.

— Trebuie să plec, îmi pare rău că te-am luat așa pe nepregătite…

— Voi lucra aici toată dimineața. Împreună cu Summerset, ne vom descurca destul de bine, sper.

— Într-o securitate maximă.

— Nici nu mai încape vorbă.

— Am să mă întorc cât pot de repede, dar acum trebuie să înștiințăm familia Dyson de moartea fetiței lor. Peabody, ai adresa familiei Dyson?

— Nu este nimeni acasă, spuse Nixie cu o voce înfundată de blănițapisicului Galahad.

— Altfel, nu ai nici o problemă cu auzul, comentă Eve, traversând foaierul. Dar unde sunt?

— S-au dus într-un hotel mare, pentru aniversare. De aceea, Linnie a dormit la mine, iar acum trebuie să le spui că ea a murit în locul meu.

— Nu în locul tău. Dacă ai fi fost în cameră ați fi fost moarte amândouă. Ce înțelegi din asta?

— Doamnă, întrerupse discuția Summerset.

Șocul provocat de vocea iritată a lui Summerset o făcu pe Eve să ridice mâna și să-l împungă cu degetul ca să-l facă să tacă.

— Nu este ea moartă pentru că tu ești în viață. O să fie groaznic pentru familia Dyson, Ia fel de rău cât îți este și ție. Dar știi foarte bine cine trebuie învinovățit pentru asta.

Nixie își ridică privirea acum și ochii aceia albaștri, liniștiți, se înăspriră ca sticla.

— Oamenii cu cuțitele!

— Știi cumva și despre ce hotel este vorba?

— Palace, pentru că domnul Dyson spunea că e cel mai bun.

— Ok, era cel mai bun, fiind construit de Roarke. Îi aruncă o privire și acesta aprobă dând din cap.

— Îți pregătesc drumul.

— Mulțumesc, trebuie să plec, îi spuse Eve lui Nixie, tu vei rămâne cu Summerset.

— Bărbații cu cuțitele ar putea să vină și să mă caute aici.

— Nu cred, dar dacă o să Ie treacă asta prin cap, nici măcar nu pot intra. Poarta este mare și bine securizată, la fel ca și casa. Iar Summerset, chiar dacă arată așa de prăpădit și de urât, este un balaur, ești în siguranță cu el. Așa ceva ai de făcut, dacă vrei să stai aici, mai adăugă ea. Asta este tot ce pot să-ți ofer.

— Te întorci, nu-i așa?

— Hei, aici locuiesc, ai uitat? Peabody, vino cu mine!

— Geanta fetei este aici.

Peabody făcu semn asupra lucrurilor pe care le adusese în geantă.

— Nixie, dacă am uitat ceva de care ai nevoie sau dacă mai ai nevoie de altceva, pune-l pe Sommerset să mă contacteze. Am să-ți aduc tot ce ai nevoie.

Ultima privire aruncată de Eve a fost asupra copilei care stătea pe podea între cei doi oameni, căutând să se consoleze cu pisica Galahad. În momentul în care ieși afară, își îndreptă umerii și statura. Tot ce putuse spune fu o șoaptă scurtă „Hristoase…””

— Nu pot să-mi imaginez ce se întâmplă în sufletul acestui copil, murmură Peabody…

— Eu pot, este singură, speriată și rănită, și nimic nu mai are sens… înconjurată de oameni străini…

Îi făcea rău cazul acesta, dar reuși să treacă peste asta. În timp ce ieșea pe poartă, o contactă pe dr. Charlotte Mira, acasă, prinvideofon.

— Îmi pare rău, știu că este devreme…

— Nici o problemă, nu dormeam…

Pe ecran, Eve o putea vedea pe Mira purtând un prosop alb pe părul alb, moale. Pe chipul ei erau broboane, fie de apă, fie de transpirație…

— Îmi fac yoga de dimineață. Ce s-a-ntâmplat?

— Crimă multiplă, o familie întreagă, mai puțin fetița lor de nouă ani. O prietenă care dormea la ei a fost ucisă din greșeală, iar fetița care a scăpat este martor ocular. Am cazat-o la mine acasă.

— Latine!?

— Vedem noi mai târziu, dar acum așa stau lucrurile. Merg să anunț rudele prietenei fetiței.

— Să-i ierte Dumnezeu…

— Știu c; interoghez c experiență în comportamentul copiilor și procedură de poliție.

— La ce oră ai nevoie de mine?

— Mulțumesc… se auzi vocea Evei, ușurată de răspunsul doctoriței, te prefer pe tine, dar dacă nu poți, recomandă-mi pe cineva bun.

— Am să-mi fac timp.

— Oh, Eve își verifică ceasul de mână și încercă să măsoare timpul. Poate fi pe la prânz? Am o grămadă de lucruri de rezolvat până atunci.

— La prânz! Mira își notă într-o agendă mică ora. În ce stare se află?

— Nu a fost rănită.

— Starea emoțională…"

— Ah, este bine, cred…

— Este în stare să comunice?

— Da… Voi avea nevoie de un evaluator de la Protecția Copilului. Sunt pe fugă acum că am trecut peste capul reprezentantului lor. Trebuie să-l anunț pe supervisor, și asta cât mai repede…"

Când Eve termină transmisia, Peabody o informă de faptul că Brigada EDD va cerceta toate sistemele de securitate existente în casă și toate derivațiile. Le vor transporta pe toate la Centru.

— Rudele victimelor?

— Părinții lui Grant Swisher sânț divorțați. Despre tatăl lui nu se știe deocamdată nimic. Mama, recăsătorită, pentru a treia oară, trăiește în Las Vcgas. Lucrează ca dealer black jack la cazino. Părinții lui Kcclic Swisher sunt morți, demult, de când avea doar șase ani. De atunci, a fost purtată prin orfelinate și școli publice.

Și ăsta era doar începutul distracției, iar Eve o știa foarte bine…

— După ce vorbim cu familia Dyson, caută rudele lui Grant Swisher și informează-i. S-ar putea să aibă drept de custodie asupra copilului și va trebui să ne ocupăm de acest lucru. Tc-ai interesat de firma de avocatură a lui Grant Swisher?

— Swisher & Rangle, este pe bulevardul West 61.

— Aproape de hotel, ne repezim acolo după ce-i informăm pe soții Dyson.

Acest lucru, deși foarte greu, știa să-l facă. Să iărâmițcze viețile celor rămași în urmă era o chestiune pe care o făcuse de multe ori. Roarke netezise drumul, așa cum promisese la plecarea ei. De vreme ce era așteptată, a evitat parlamentărilc interminabile cu majordomul, cu funcționarii hotelului și cu bodyguarzii, timpul pierdut cu conversațiile de la recepție.

Aproape că îi lipseau… Dar, de data aceasta, ea și Peabody fuseseră escortate în mod eficient Ia lift, dându-i-se numărul camerei soților Dyson.

— Unicul copil, nu?

— Da, doar Linnie. Și el este avocat, într-o corporație. Ea este medic pediatru. Locuiesc la două străzi depărtare de reședința soților Swisher, iar fetițele lor învățau la aceeași școală, în aceeași clasă.

— Ei, ai fost ocupată, Peabody..comentă Eve în timp ce urcau cu liftul până la etajul patruzeci și doi.

— Tu erai ocupată cu copilul tot timpul ăsta… Noi, detectivii facem ce putem.

Cu coada ochiului, Eve o văzu pe Peabody schimbându-și poziția, tresărind puțin. Avea coastele încă vătămate, gândi ea… Trebuia să mai stea câteva zile acasă.

— Ai ceva informații despre starea materială a soților Swisher?

— Încă nu, noi detectivii nu facem minuni…

— Leneși!

Eve ieși din lift și se îndreptă direct spre camera 4215. Își interzise să gândească sau să simtă ceva. La ce ar fi folosit?

Apăsă pe sonerie, cu mâna pe insigna de polițist, așteptând. Bărbatul care deschise ușa era îmbrăcat într-un halat de pluș ce, evident, aparținea hotelului. Ciuful de păr castaniu închis era vâlvoi, iar fața colțuroasă, dar atrăgătoare, mai avea încă expresia somnoroasă și satisfăcută a cuiva care se bucurase de curând de o leneveală matinală.

— Doamnă ofițer?

— Locotenent Dallas. Domnul Matthew Dyson?

— Da… Mă scuzați că nu m-am trezit până acum, spuse el, acoperindu-și un căscat sănătos. Cât este ceasul?

— Puțin trecut de ora șapte… Domnule Dyson…

— E vreo problemă cu hotelul?

— Putem intra înăuntru, domnule Dyson, ca să putem vorbi și cu soția dumneavoastră?

— Jenny este încă în pat, spuse bărbatul, și o vagă urmă de iritare trecu peste chipul lui. Care este problema?

— Am dori să intrăm și să discutăm, domnule Dyson…

— Bine… bine… la naiba… mai adăugă bărbatul, făcând semn cu mâna detectivelor să închidă ușa.

Cei doi soți închiriaseră un apartament de vis, unul dintre acelea romantice, cu buchete de flori adevărate, luminări, cu șemineu și canapele adânci. O sticlă de șampanie stătea într-o frapieră de metal pe măsuța de cafea. Două persoane, observă Eve, și piese de lenjerie intimă feminină, ce stăteau întinse ca un drapel pe spătarul uneia dintre canapele.

— Vreți să vă chemați soția, domnule?

Ochii bărbatului erau la fel de gri ca și părul lui, iar Eve văzu iritarea oglindită în ei.

— Uite ce e… doarme, este aniversarea noastră sau, mă rog, a fost ieri, iar noi am sărbătorit. Soția mea este medic, lucrează mult și nu are niciodată parte de un somn lung. Așa că, spuneți-mi mie ce aveți să-mi spuneți.

— Îmi pare rău, trebuie să vorbesc cu amândoi.

— Dacă este vreo problemă la hotel…

— Matt? se auzi o voce și draperia de la dormitor se dădu la o parte. Era încă somnoroasă, îmbrăcată într-un capot, zâmbitoare, în timp ce își trecea mâna prin părul blond, cârlionțat. Oh, m-am gândit eu că ai comandat ceva la room service. Am auzit voci…

— Doamnă Dyson, sunt locotenent Dai las, de la poliție. Dumneaei este partenera mea, detectiv Peabody.

— Poliția… murmură femeia și zâmbetul ei deveni nesigur, apropiindu-se de soțul ei și luându-l de braț. Dar nu am fost gălăgioși azi-noapte…

— Îmi pare rău, a avut loc un accident la reședința familiei Swisher, dimineață devreme.

— Keelie și Grant? Matt Dyson deveni țeapăn și direct. Ce fel de accident?? E cineva rănit? Linnie! S-a-ntâmplat ceva cu Linnie?

Le umbla repede mintea, Eve știa deja, la fel de repede, ca și cum ar fi primit un pumn în plină față.

— Îmi pare rău că trebuie să vă anunț că fiica dumneavoastră a fost ucisă.

În vreme ce privirea lui Jenny deveni goală, înghețată, Matt fii cuprins de furie.

— E o glumă, nu? Este ridicol… Ce fel de glumă proastă mai este și asta? Ieșiți afară, vreau să ieșiți imediat!

— Linnic… Linnic… repeta Jenny, dând din cap. Dar nu poate fi adevărat, Kcclic și Grant sunt foarte atenți, o iubesc ca și când ar fi copilul lor… Nu ar lăsa să i se întâmple ceva… Trebuie să o sun pe Keelic.

— Doamna Swisher este moartă, adăugă Eve rece. Persoane necunoscute au pătruns în casă noaptea trecută. Soții Swisher, menajera, fiul lor Coyle și fiica dumneavoastră au fost uciși. Fetița lor, Nixie, a scăpat, iar acum se află în custodia poliției.

— Trebuie să fie o greșeală! strigă Jenny, cu mâna încleștată pe brațul soțului ci, tremurând. Dar au sistem de securitate, un sistem bun, cum a fost posibil?

— A fost bruiat. Încă investigăm. Îmi pare foarte rău de pierderea suferită. Extrem de rău.

— Nu… nu se poate… copilul meu…

Nu era un plânsct, ci mai degrabă o tânguială, iar Matt Dyson se ghemui, aproape lcșinând, alături de soția sa.

— Nu, copilul nostru!… E doar o fetiță… Cine ar putea să lovească un copil nevinovat? Jenny se cutremură lângă soțul ei, iar ochii disperați îi căutau pe ai Evei.

— Am de gând să aflu asta. Peabody!

Prompt, Peabody păși înainte.

— Ce-ar fi să stăm jos puțin? Să vă aduc ceva? Ceai? Apă?

— Nu, nimic, nimic…

Cu mâna încă agățată de soțul ei, se afundaseră amândoi în canapea, tulburați, nedumeriți…

— Sunteți siguri că este vorbe de Linnie? Poate că…

— Nu este nici o îndoială, a fost identificată. Îmi pare rău că v-am deranjat la această oră, dar trebuie să vă pun niște întrebări. Cât de bine îi cunoșteați pe soții Swisher?

— Noi… oh, Dumnezeule, sunt morți…" culoarea din obraji deveni pământie… Toți?

— Erați prieteni?

— Eram, Dumnezeule, ca o familie. Eu… Keelie și cu mine aveam pacienți comuni și toți… iar fetițele erau ca niște surori… iar noi… Matt!

Femeia se chirci lingă soțul ci, repctându-i numele întruna.

— Știți cumva cine ar fi putut să le dorească răul?

— Nu, nu, nu!

— Ați auzit vorbindu-se de ceva care îi preocupa în mod deosebit? Despre faptul că s-ar simți amenințați sau deranjați de cineva?

— Nu, nu pot gândi acum, o, Doamne, copilul meu…

— Era vreunul dintre ci implicat în vreo aventură, în afara căsătoriei?

— Nu știu ce vreți să spuneți… Oh…

Jenny închise ochii în timp ce bărbatul plângea pe umărul ei.

— Nu… aveau o căsnicie fericită. Se iubeau, le plăcea să fie împreună. Copiii… Coyle, o, Doamne… și Nixie…

— Nixie este în afara pericolului, este bine, în siguranță.

— Cum? Ea cum de a scăpat?

— A coborât să bea un suc în bucătărie. Nu era în pat în momentul când au avut loc crimele. Nu cred că a fost văzută.

— Nu era în pat… murmură Jenny încet, dar Linnie a mea era… Copilul meu era…

Izbucni în hohote de plâns și șiroaie de lacrimi i se scurgeau pe obraji.

— Nu înțeleg, nu pot să înțeleg… Trebuie să… Unde este Linnie?

— Este la Departamentul medico-legal. Am să fac în așa fel încât să o puteți vedea, atunci când veți putea s-o faceți.

— Trebuie să știu, dar nu pot… mai spuse ea, sprijinindu-și capul pe al soțului ci care, la rândul lui, și-l ținea pe umărul ei. Vreau să fim lăsați singuri acum.

Eve scoase o carte de vizită din buzunar și o lăsă pe măsuța de cafea.

— Contactați-mă atunci când vă veți simți în stare. Voi avea eu grijă eu de restul.

Părăsi apartamentul, lăsându-i într-o durere de nedescris, și coborî cu Peabody, în tăcere, în holul hotelului.

Birourile de avocatură aveau o sală de așteptare confortabilă, separată mai degrabă de niște paravane decât de pereți, în părți distincte. Colțul copiilor avea o grămadă de jucării gândite, își imaginã Eve, pentru copii destul de mari. Video electronic, puzzle, jocuri electronice la modă. Adulții puteau să aștepte pe scaune colorate, uitându-se la casete video conținând sfaturi pentru părinți, sport, modă, gastronomie. Secretara era tânără, cu un zâmbet vesel și ochi ageri. Avea părul făcut șuvițe roșii și aurii strânse în ceea ce Eve presupuse a fi franjuri de diferite lungimi.

— Nu aveți programare, dar copoii nu au nevoie de așa ceva…

Le spusese „copoi” fără să le vadă încă insignele și-și plecă privirea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Trebuie să vorbim cu Rangle, spuse Eve, scoțându-și din buzunar insigna, doar așa, de formă.

— Dave nu a venit încă. A intrat în vreun necaz?

— La ce oră crezi că va ajunge?

— Trebuie să apară. Este un tip matinal. Dar nu deschidem biroul până la ora nouă, mai spuse fata, arătând sugestiv ceasul de perete. Adică, peste vreo oră…

— Deci și tu ești o țipă matinală, nu-i așa?

Fata zâmbi larg, arătându-și șiragurile de dinți.

— Vin devreme pentru că este mai liniște și rezolv mai multe treburi, așa…

— Ce faci tu pe aici?

— Eu, personal? Am grijă de birou, sunt asistent, dar s-a-ntâmplat ceva cu Dave?

— Îl vom aștepta aici.

— Faceți-vă comode. Are o programare la…

Se întoarse la computer și tastă cu unghiile tăiate scurt și pictate cu ojă aurie de aceeași nuanță ca și șuvițele de păr.

— Nouă și jumătate. Dar lui îi place să stea la birou, să lc aranjeze pe toate înainte, ca și mie… Trebuie să apară…

Pentru că nu mai voia ca Peabody să stea lângă ea, Eve îi făcu semn să se așeze pe scaun, iar ea se sprijini cu coatele de biroul secretarei.

— Și tu ești…

— Sade Tully.

— Te prinzi imediat cine e de la poliție, nu?

— Mama lucrează în domeniu…

— Serios? Unde?

— Trenton. Este sergent, polițist de stradă. Bunicul meu, la fel. Și tatăl bunicului, tot la fel. Eu sunt cea care a rupt tradiția. Serios, Dave are probleme?

— Din ce știu eu, nu. Mai este cineva pe aici, prin birou?

— Asistentul lui Dave, care este de serviciu până la ora zece. Trebuie să meargă la doctor. Recepționera apare cam pe la fără un sfert. Grant Swisher, partenerul lui Dave, trebuie să sosească din

clipă în clipă. Cum Grant nu arc asistent în acest moment, țin loc și de asta, acum. Avem un funcționar electronic, dar încă nu l-am activat astăzi. Studenții la Drept or să apară și ei în curând, după cursuri, tot astăzi. Dacă tot vreți să așteptați, nu doriți o cafea?

— Vreau. Vrem, se corectă Eve. Mulțumesc.

— Cu plăcere, spuse Sade și sări de pe scaun ca teleghidată și se duse la automatul de cafea. Cum o vreți?

— Neagră pentru mine, dulce și mai slabă pentru partenera meav

În timp ce vorbea, Eve studia încăperea. Era mai prietenoasă decât majoritatea birourilor de avocatură. Un aer de familie, în privința jucăriilor, art deco pe pereți.

— De cât timp este polițist mama ta?

— De optsprezece ani. Iubește meseria asta la nebunie, cu excepția momentelor când o urăște…

— Da… cam așa este…

Eve se întoarse când ușa de la intrare se deschise. Bărbatul care intră era negru, îngrijit, îmbrăcat într-un costum modem de culoare maro, ruginiu cu dungulițe mici, cravată cu dungi colorate. Ținea într-o mână o cafea și mușca dintr-un sandviș, direct din pungă.

Făcu un *mmm* de plăcere și înclină capul spre Eve și Peabody și-i făcu cu ochiul lui Sade.

— O clipă! spuse el cu gura plină, apoi, după ce înghiți, dădu bună dimineața.

— Poliția, Dave. Vor să-ți vorbească.

— Sigur, bine. Vreți să mă întorc?

— Desigur, spuse Eve, Sade ne însoțești și tu?

— Eu?, întrebă fata cu ochii măriți, gândindu-se că s-a întâmplat ceva. Ceva foarte rău. Poate că rupsese ea tradiția, dar avea flerul ăsta în sânge, se gândi Eve.

— S-a-ntâmplat ceva? S-a-ntâmplat ceva cu Grant?

Nu mai avea rost să se întorcă în birou, gândi din nou Eve și o desemnă pe Peabody să aibă grijă cine intra în încăpere.

— Îmi pare rău, Grant Swisher a murit. EI, soția și fiul său au fost uciși azi-noapte.

Cafeaua începu să tremure în cești cuța lui Dave și el scuipă cafeaua din gură pe perete.

— Cum? Cum?

— A fost un accident? întrebă Sade. A avut loc un accident?

— Nu, au fost uciși, împreună cu menajera casei și o fetiță care se numește Linnie Dyson.

— Linnie, Doamne, Nixie… Sade trecu dincolo de biroul ei și apucă mâna Evci. Unde este Nixie?

— Este în siguranță.

— Doamne-Dumnezeule… murmură Dave, apleeându-se către canapea, se trânti acolo și își făcu cruce. Iisuse Hristoase! Cum s-a-ntâmplat?

— Încă investigăm. De când lucrați cu Swisher?

— Eh, Doamne, de cinci ani. De doi ani, ca asociat.

— Hai să trecem Ia subiect. Ne puteți spune ce făceați azinoapte de la miezul nopții până la ora trei?

— Rahat! Eram acasă! Mă rog, am ajuns după miezul nopții.

— Singur?

— Nu, am avut un musafir. Pot să vă dau numele ei. Am fost ocupați… până pe la orele două… A plecat pe la opt, azi-dimineață.

Privirea i se înnegrise, iar atunci când o reîntâlni pe a Evei, era o privire distrusă.

— Nu îmi era doar asociat…

Sade se așeză lângă el, îi luă mâna într-a ei…

— Trebuie să te întrebe asta Dave… Știi… Nimeni nu se gândește că ai putea să-i faci rău lui Grant și familiei lui! Eu eram acasă, am o colegă de cameră, adăugă fata, dar ea nu a fost acasă azi-noapte. Dar

am vorbit la telefon cu o prietenă până după miezul nopții, arc probleme cu bărbații, puteți verifica acea convorbire.

— Mulțumim. Voi avea nevoie de numele musafirei dumneavoastră, domnule Rangle, este doar procedura în astfel de cazuri. Domnișoară Tully, ați spus că domnul Swisher nu avea asistent încă. Ce s-a-ntâmplat cu asistentul lui?

— A născut luna trecută. A intrat în concediu de maternitate, dar voia să se întoarcă, așa că noi am așteptat. Dar acum câtcva zile a sunat și ne-a spus că a optat să stea acasă. Nu a fost nici o problemă, dacă la asta vă gândiți. Doamne, va trebui să o anunț și pe ea…

— Voi avea nevoie de numele ei, precum și de numele tuturor angajaților. Este procedură de rutină. Acum vreau să vă gândiți, să-mi spuneți dacă cineva ar fi putut să-i dorească răul familiei Swisher. Domnule Rangle?

— Nu am la ce să mă gândesc, nu știu să fie nimeni.

— Un client pe care l-a supărat?

— Pe Sfânta Cruce, nu știu pe nimeni care să fi intrat pe ușa asta și să fie capabil de așa ceva. Și pe copilul lui. Pe Coyle? O, Doamne…

Îi dădură din nou lacrimile.

— Jucam softball cu Coyle. Dar băiatului îi plăcea mai mult basketball-ul. Era un fel de religie pentru el…

— Swisher își înșela nevasta?

— Hei! când Dave dădu să se ridice, mâna lui Sade se înfipse în coapsa lui.

— Nu poți băga mâna în foc, știi foarte bine… Dar vă spun eu că nouăzeci și nouă la sută răspunsul este nu, la fel și pentru ea, adăugă fata. Erau foarte apropiați, foarte fericiți. Credeau în familie, mai ales că nici unul dintre ei nu avusese parte de una, în copilărie. Au muncit ca să aibă o familie fericită.

Sade se opri puțin să respire.

— Voi lucrați la fel de strâns ca și noi, mai știți câte ceva din lucrurile de genul ăsta. Prinzi ideea. Grant își iubea soția.

— Ok, am nevoie de acces nelimitat la dosarele lui, la biroul lui, la lista de clienți, la transcrierile grefierilor din sălilede judecată, tot…

— Nu o face să aducă mandat, Dave, spuse Sade încetișor. Grant nu ar fi făcut-o dacă ar fi fost vreunul dintre noi… ar fi cooperat, ar fi ajutat…

El încuviință.

— Nixie este bine, este în siguranță?

— Da, se află sub protecție, nu a fost rănită.

— Dar Linnie… își trecu o mână peste față… Ați vorbit cu părinții ei?

— Da, îi cunoașteți?

— Da, îi știu, Dumnezeule… De la petrecerile de la Grant, din wcek-cnd-urile pe care le organiza la Hampton, de fiecare dată altcineva… Eu cu Matt și Grant jucam golf de câteva ori pe lună. Sade, poți să dai tu niște telefoane? închidem biroul astăzi…

— Sigur, nu-ți face griji!

— Am să vă duc la biroul lui Grant. Îmi pare rău, nu v-am reținut numele.

— Dallas, locotenent Dallas.

— Da… Nu aveau mare familie, rude… Ne putem ocupa noi de ce trebuie pentru înmormântare?

— Am să văd ce pot face, în sensul acesta, pentru dumneavoastră.

Când se întoarseră la mașină, aveau o cutie plină de CD-uri, niște dosare și niște copii, calendarul lui Swisher cu programări, adrese și o agendă…

Peabody își strânse cureaua de la pantaloni, comentând:

— Tabloul indică imaginea unei familii unite și drăguțe, cu siguranță financiară, un cerc bun de prieteni, relații strânse cu

asociații, cariere satisfăcătoare. Nu sunt genul pe care te aștepți să-i găsești uciși în paturile lor.

— Prea multe straturi din care avem de ales. Multe familii par fericite la suprafață, chiar și prietenilor sau colegilor. Dar, de fapt, se urăsc de moarte în viața lor privată.

— Ce gând minunat! spuse ironic Peabody, strângându-și buzele. Asta face din tine polițista cinică, iar din mine, cea naivă.

— Cam așa și este, adăugă Eve, punând punctul pe i.

3

Se simțea presată de timp dar, întorcându-se la locul crimei, învârtindu-se pe acolo, se gândea că era esențial să ai fler.

Povestea drăguță a unei familii, se gândi ea.

Copiii mergeau la școli particulare, menajeră… Două servicii full time, unul în afara casei, altul la domiciliu. Două intrări principale, una prin spate.

Sistemul de alarmă, observă ea, era pe toate ușile și geamurile prevăzute cu niște grilaje decorative, eficiente, pe partea străzii, unde Keelie Swisher avea cabinetul.

— N-au intrat prin spate, observă Eve, pe când cerceta trotuarul din fața casei familiei Swisher.

Sistemul de alarmă era activat la intrarea în cabinet, precum și la cea din spate.

Se întoarse, fotografie în memorie strada, curbele.

— Parcarea este o durere de cap într-un cartier ca acesta. Ai nevoie de permis, dacă parchezi în vreo curbă, fără să ai permis, iei automat amendă. Vom verifica totul, dar nu cred că băieții ăștia ne vor face viața ușoară. Ori au venit prin altă parte, ori aveau permis. Sau locuiesc pe aici pe undeva, prin apropiere.

Mai degrabă, au venit pe jos. Au traversat doar o stradă sau două… își spuse ea, în timp ce traversă strada apoi, deschise porțile mici de fier, inutile, de la intrarea principală.

— Au venit pe ușa din față, au bruiat sistemul de securitate, alarmele, camerele de luat vederi, pădurile de amprentare prin telecomandă, de la distanță. Aveau codurile sau știau cum să treacă de ele foarte repede.

Își folosi legitimația de ofițer de poliție pentru a dezactiva sigiliul, deschise încuietorile.

— Nu este prea multă lume pe stradă la ora două, dar ceva lume trebuie totuși să fi fost. S-ar putea să fi fost ceva lume… Să iasă cu vreun câine, să facă o plimbare, să vină acasă de la vreo petrecere noaptea… Sunt oameni curioși în zonele astea, trebuie să fii banal, să te miști repede și să nu ieși în evidență.

Intră în holul îngust ce separa livingul de bucătărie.

— Ce aveau la ei? Două genți negre, poate. Nu mari, nici țipătoare. Genți ușoare, probabil, să care armele, sistemul de bruiaj, costumul de protecție. Nu se puteau îmbrăca afară, era prea periculos. Chiar aici, aș spune că aici, în holul de la intrare, chiar. S-au îmbrăcat și s-au despărțit. Unul a urcat scările, altul aici, jos, pentru menajeră. Fără vorbe, doar business.

— Aveau sisteme de semnalizare la mână, poate, adăugă Peabody la tot raționamentul Evei. Echipament de infraroșu.

— Da… aveau scule, dar erau și foarte rutinați în astfel de treburi.

Se îndreptă spre bucătărie, imaginându-și întunericul, liniștea deplină. *„Chiar aici în spate a stat, era înainte de a veni ei,"* se gândi ea…

— Nu aveau cum să o vadă pe fetiță, nici nu s-au uitat în partea asta.

Se ghemui, trebui să se aplece ca să vadă unde se desenase cu creta că fusese găsit sucul fetiței.

— Chiar dacă s-ar fi uitat, nici n-ar fi putut s-o vadă pe fetiță care se întinsese pe băncuță, nu se vedea de spătar. Atenția le era îndreptată încolo, spre ușa menajerei.

Inga era ordonată, ca oricine care își câștigă existența din a face curățenie, firește. Se putea vedea ordinea de sub dezordinea făcută de polițiștii care adunaseră probe. Se simțea mirosul proaspăt, dar și cel al morții, în mirosul chimicalelor. Și-o imagină pe fetiță îngrozită, debusolată, în aventura ei de a vedea un adult făcând lucruri interzise…

În dormitor, sângele stropise pereții, noptiera și veioza, cearșafurile, se scursese pe podea.

— Îi plăcea să doarmă pe partea dreaptă a patului, vezi?

Eve se mută în zona crimei, arătând felul în care se împrăștiase sângele.

— Vine pe partea asta, trebuie sau chiar vrea să-i ridice capul. Stropii arată că avea capul întors în direcția opusă patului, tot așa a lăsat-o și criminalul, în aceeași poziție. Sângele ei îl acoperă și pe el acum, dar se pare că nu-l deranjează lucrul acesta. Va avea grijă de asta înainte să plece. Iese imediat, trece chiar pe lângă fetiță.

Eve arată toate acestea, într-un mod extrem de demonstrativ.

— Trebuie să fi fost la câțiva centimetri de ea când a ieșit. Ce copil deștept, dar îngrozit. Nu scoate un sunet.

Se întoarse iarăși să studieze dormitorul.

— Totul este la locul lui. Nu atinge nimic altceva decât pe femeie. Femeia îl interesa, precum și restul misiunii.

— Așa vezi tu lucrurile? Ca pe o misiune?

— Ce altceva ar putea fi? gesticulă Eve. Pleacă, își făcuse treaba aici. De ce nu o ia prin spate?

— Ah, făcu Peabody extrem de concentrată, privind repede la planul casei. Poziționarea? Dormitorul principal este mai aproape

de scara principală. Probabil, acolo unde se afla partenerul lui. Mai aruncă o privire trecând pe aici.

— Adulții sunt primii pe listă. Trebuie executați în același timp. Probabil, avea o înțelegere cu partenerul lui, dădu Eve acum și mai convinsă din cap. I-a semnalizat că primul act fusese terminat și că vine pentru al doilea.

Privi sângele, câte o picătură ici colo, nu mult.

— Este sângele Ingăi, nu al lui. Tot ce este aici este sângele menajerei. Apoi, mai târziu, își scoate sus echipamentul plin de sânge și abia apoi coboară din nou în hol.

— Sânge rece, comentă Peabody. Nu și-au bătut palmele, nu și-au strâns mâinile, au măcelărit cinci oameni și-au scos echipamentele și au plecat.

— Între timp, fetița ia receptorul și sună la poliție. Același tipar și în dormitorul părinților. Același ritm. Au terminat ținta, pleacă mai departe.

— Dormeau spate-n spate, observă Peabody, cu fundul unul spre altul. McNab și eu facem de multe ori asta.

Eve și-i închipuia, soție și soț, mamă și tată, dormind fund în fund în patul enorm, cu cearșafuri de un albastru marin, într-o cameră ordonată, relaxantă, cu geamuri ce dădeau spre grădinița din spate. El avea boxeri negri, iar ea o cămașă de noapte albă.

— Le-au ridicat capul ca să-i prindă de gât. Au tăiat fără ca aceștia să scoată vreun sunet. Ies afară și se despart ca să ajungă la cei doi copii, în vreme ce fetița urca scările în urma lor. Știau dinainte în ce cameră intră fiecare. Se despart, unul îl ia pe băiețel, celălalt - fetița, iarNixie se târăște de-a lungul coridorului în urma lor.

Eve se îndreptă, în timp ce vorbește, spre camera lui Coyle.

— Băiatul doarme pe spate, se smucește în pat. Nu trebuie nici măcar să-l atingă ca să-și îndeplinească misiunea.

Simți răceala criminalilor, în vreme ce ieșeau din nou în coridor ca să ajungă în ultima cameră.

— Camera fetițelor, Linnie era în pat. Prea sigur pe el, criminalul nu s-a gândit prea mult. Prea obișnuit în rutina lui ca să greșească. De ce ar fi trebuit să se uite la cele două perechi de papuci? Nu se gândea la nimic altceva decât la ținta lui. Fetița este înfășurată în cearșafuri, dormea pe burtă. O ridică^ probabil de păr. O coamă blondă de păr, așa cum i se și spusese. Ii retează gâtul, îi dă drumul și pleacă.

— Nu este prea mult sânge împrăștiat aici, comentă Peabody. Probabil că aproape tot a sărit pe el, iar restul pe cuvertură și pe pat.

— Iese afară, în hol, coordonându-și mișcările cu cele ale partenerului său. Uite, că sângele în acest loc este mai mult. Se scurgea din echipamentul de protecție, în timp ce și-l scoteau. Îl îndeasă în genți, împreună cu cuțitele. Coboară în holul de la intrare și de acolo direct afară. Pleacă. Misiune îndeplinită.

— Numai că nu a fost îndeplinită.

Eve dădu din cap.

— Numai că nu a fost… Și dacă ar mai fi stat câteva minute, doar câteva, dacă ar fi luat câtcva bunuri din casă, poliția de stradă i-ar fi prins asupra faptului. Fetița a acționat rapid, dar ci au fost și mai rapizi…

— Dar de ce să-i ucidă pe copii? întrebă Peabody. Ce amenințare reprezentau copiii aceștia?

— Din ceea ce știm, poate unul sau chiar amândoi copiii au fost ținta. Au văzut ceva, știau ceva, intraseră ei în ceva… Nu putem să presupunem că adulții erau ținta principală. Treaba este că trebuiau omorâți toți, toată familia. De aici pornim noi!

A întârziat la întâlnirea cu Mira, dar nu putu face nimic ca să ajungă la timp. Eve o găsi așezată în camera de primire, bând ceai și lucrând la laptop.

— Îmi cer scuze, am fost reținută…

— Nu-i nimic, spuse Mira, lăsând computerul deoparte. Purta un costum cu o croială simplă, de culoare fumurie, nedefinită, nu era nici albastru, dar nici gri în totalitate…

Își asortase pantofii într-o culoare care era între aceste două nuanțe… Purta cercei de argint și avea un lănțișor la gât.

Eve se întrebă dacă avusese nevoie de strategie ca să se îmbrace într-o asemenea manieră ce atingea perfecțiunea sau dacă o făcuse pur și simplu firesc.

— Doarme… Fetița… spuse Mira. Summerset o monitorizează.

— Bine, este în regulă. Ascultă! Trebuie să beau o cafea adevărată, ori creierul meu se topește. Tu ce mai faci?

— Bine, mulțumesc.

Eve se îndreptă spre un dulăpior pe care-l deschise, dezvăluind acolo un miniautomat de cafea.

— Ai primit raportul?

— Da, cam cu asta mă ocupam până să vii tu…

— Este doar o schemă, pentru că n-am avut timp să adaug elementele principale. Peabody face rost de datele copiilor, se duce la școală să vadă ce va găsi acolo…

— Vă așteptați să găsiți ceva? Credeți că acești copii erau țintele?

Eve ridică din umeri apoi, închise ochii, lăsând aroma cafelei să-și facă efectul.

— Băiatul era destul de mare, desigur, ca să se implice în ceva ilegal, vreo bandă, ceva… de genul ăsta. Nu putem să eliminăm acest lucru. Sau posibilitatea că el și/sau sora lui au fost martorii oculari ai vreunei acțiuni sau știau ceva care necesita eliminarea lor. Sorții sunt mai mari ca adulții să fi fost cauza, dar nu este nimic sigur, mai ales că este încă devreme să ne pronunțăm.

— Nu a fost violență inutilă? Nici o distrugere de bunuri?

— Nimic de genul acesta, iar dacă lipsește ceva, noi nu știm încă. Totul a fost rapid, programat. Lucru în echipă, cu orar, o treabă făcută al naibii de bine.

— Eu aș fi de părere că a fost o crimă cu sânge rece, subiecții nefiind implicați emoțional.

Ochii Evei se goliră de expresie.

— După părerea lor, a fost o crimă cu sânge rece, îndeplinită cu bine. Doar că le-a scăpat ceva. Și vor afla acest lucru curând, o dată cu presa care își va vârî nasul în treaba asta.

— Și poate vor dori să-și termine treaba, încuviință Mira, dând din cap. Așa că ai adus copilul aici.

— Acesta a fost unul dintre motive. Locul acesta este o fortăreață. Și țin Protecția Copilului la distanță, ca să am acces nelimitat la un martor ocular. În plus, fetița era înnebunită, devenise aproape isterică la ideea că pleacă împreună cu asistentul social. Dacă este în stare de isterie, nu-mi este de nici un folos.

— Amintește-ți cu cine vorbești, spuse Mira cu blândețe. Ai fi avut acces deplin și dacă ar fi fost luată de Protecția Copilului și plasată într-un loc sigur. Faptul că te-a emoționat atât de mult, nu face din tine un polițist mai slab, știi foarte bine.

Eve își strecură mâna într-un buzunar.

— Ea a fost cea care a sunat la poliție. S-a târât prin sângele părinților ei. Da, mi-a fost milă de ea. Dar mai știu că un copil în stare să facă asta, poate să îndure ce va urma.

Se așeză de-a curmezișul în fața Mirei.

— Nu vreau s-o fac să sufere, pentru că aș putea să fac asta și atunci s-ar închide în ea și n-ar mai spune nimic. Dar am nevoie de amănunte de la ea, de informații. Tot ce pot să scot de la ea. Și vreau ca tu să mă ajuți.

— Am să te ajut, spuse Mira, sorbind ușurel din ceaiul său. Profilul de început făcut de mine criminalilor este că au lucrat într-

adevăr în aceeași echipă și au mai ucis și înainte. Sunt maturi, au antrenament militar sau paramilitar. Sau fac parte din crima organizată. Nu a fost nimic personal în acest act, dar uciderea copiilor - luând familia ca un tot - este cu siguranță ceva personal. Nu a fost cu siguranță o crimă din plăcere, așa cum nu a avut nici o încărcătură sexuală.

— Pentru profit?

— Foarte posibil sau poate că au primit un ordin s-o facă sau pentru că, pur și simplu, crima trebuia făcută. Motivele? sorbi din ceai gânditoare. Trebuie să mai avem niște detalii de la victime, ca să speculăm motivele. Cât despre „cine"? Au experiență și încredere unul în celălalt. Sunt bine organizați, încrezători și curajoși.

— A fost o operațiune. Asta mi-a trecut și mie prin cap. O operațiune plănuită și exersată.

— Crezi că au mai avut ocazia să intre în casă și înainte de crimă? întrebă Mira

— Poate. În orice caz, știau planul casei, știau unde dormea fiecare, iar dacă menajera a fost prima, nu aveau nici un motiv să se ducă la primul etaj și viceversa… A fost o chestiune curată, studiată.

Eve se uită la ceasul de la mână.

— Cât crezi că va dormi? Fetița…

— N-aș putea spune…

— Nu vreau să te rețin dacă ai treabă!

— Și ești nerăbdătoare să treci și tu la treabă…

— Nu mi-am terminat raportul, nu i-am hărțuit pe cei de la Medico-Legal, nici pe cei care au adunat dovezi… Lumea o să creadă că mi-am luat vacanță…

Cu un surâs, Mira se ridică.

— Ce-ar fi să mă contactezi când… Ah!, se întrerupse ea, când Summerset apăru în ușă.

— Doamnă locotenent, tânăra s-a trezit.

— Ah, bine! Mai ai timp să stai? o întrebă pe Mira.

— Da, unde vrei să vorbesc cu ea?

— M-am gândit că în biroul meu ar fi cel mai bine.

— De ce nu o aduci aici? Este drăguț, confortabil, s-ar putea să o liniștească.

— Am s-o aduc aici.

Summerset dispăru pe ușă și o lăsă pe Eve încruntată.

— Ii sunt datoare cu ceva pentru asta? se întrebă femeia. Pentru că nu mi-ar plăcea deloc…

— Cred că ești foarte norocoasă să ai pe cineva care să aibă răbdarea și dorința de a supraveghea un copil traumatizat.

— Da, la dracu'… suspină Eve. Am știut eu că va trebui să îi fiu recunoscătoare.

— Cred că ar trebui să încerc să-i restabilesc echilibrul copilului, pentru că starea ei psihică este o prioritate.

— Dacă și-ar aduce aminte, ar putea intra din nou în stare de șoc.

Când Nixie intră în cameră, cu pisica în brațe, îl ținea pe Summerset de mâna osoasă, dându-i drumul abia când dădu cu ochii de Eve. Alergă direct la ea, întrebând-o:

— I-ai găsit?

— Încă mai lucrez la asta… Ea este dr. Mira. Ea te va ajuta să…

— Am fost văzută de un doctor! Nu mai vreau alt doctor! spuse Nixie, începând aproape să strige. Nu mai vreau…

— Stai, nu te ambala… îi ordonă Eve. Mira este o prietenă a mea și nu este numai un medic, ci lucrează și pentru poliție.

Nixie îi aruncă o privire furișă Mirei.

— Nu arată a polițistă…

— Lucrez și cu poliția, spuse Mira calm, cu blândețe în glas. Eu încerc să le arăt de ce comit oamenii crime. O cunosc pe locotenent Dallas de ceva vreme… Vreau s-o ajut pe ea și pe tine să-i găsiți pe aceia care i-au făcut rău familiei tale.

— Nu le-au făcut doar rău… I-au ucis… Sunt toți morți!

— Da, știu. Este îngrozitor, mai spuse Mira cu o voce calmă, joasă… Nu se putea întâmpla nimic mai rău.

— Aș vrea să nu se fi întâmplat!

— Și eu. Cred că dacă ne vom așeza și vom sta puțin de vorbă, am putea să te ajutăm.

— Au ucis-o pe Linnie.

Buza de jos a lui Nixie începu să tremure.

— Au crezut că eram eu, iar acum ea este moartă. Nu trebuia să mă fi dus la bucătărie.

— Toți facem lucruri ce nu trebuie făcute…

— Dar Linnie nu a vrut să vină cu mine. Eu am fost cea rea, nu ea. Iar ea este moartă!

— Nu ești chiar așa rea tu, mai spuse Mira încetișor, luând-o pe Nixie de mână și conducând-o spre un scaun. De ce te-ai dus în bucătărie?

— Vroiam un Orange Fizzy. Nu am voie să beau fără permisiunea mamei. Și nu am voie să mănânc noaptea. Mama…

Se întrerupse, ochii i se umplură de lacrimi.

— Mama ta ar fi spus nu sau da, a fost urât din partea ta să te furișezi prin spatele ei… Dar ea ar fi foarte fericită că nu ai pățit nimic, nu-i așa? Ar fi foarte fericită, de data asta, că ai încălcat regulile.

— Cred că da…

Galahad sări în poala ei, iar Nixie îl mângâie pe spatele grăsuț.

— Dar Linnie…

— Nu a fost vina ta. Nimic din ceea ce s-a-ntâmplat nu este din vina ta. Nu tu ai cauzat nenorocirea asta și nici nu aveai cum s-o oprești.

Nixie își ridică privirea.

— Poate că dacă aș fi țipat tare, tare, aș fi trezit pe toată lumea. Tata s-ar fi luptat cu oamenii ăia.

— Tatăl tau avea o armă?

— Nu, dar…

— Doi bărbați cu cuțite s-ar fi bătut cu el care era neînarmat. Poate că dacă ai fi țipat s-ar fi trezit. Dar ar fi fost tot mort. Cu diferența că ei ar fi aflat că mai era cineva în casă, te-ar fi vânat și te-ar fi ucis și pe tine.

Mira îi aruncă Evei o privire de avertizare și-și reîndreptă, apoi, atenția spre Nixie.

— Locotenent Dallas mi-a spus că ai fost foarte curajoasă și foarte puternică. Și pentru că și ea are calitățile astea, o cred pe cuvânt.

— Ea m-a găsit, eu mă ascundeam.

— A fost bine ce ai făcut. A fost bine și că te-a găsit. Știu că tot ceea ce a spus locotenent Dallas este foarte greu de suportat pentru tine, dar are dreptate. Nu puteai face absolut nimic azi-noapte ca să-ți salvezi familia. Dar sunt lucruri pe care le poți face acum.

Mira se uită la Eve, îndemnând-o cu privirea să spună ceva.

— Ascultă, Nixie, continuă Eve, de data aceasta, știu că îți este foarte greu, dar cu cât ne spui mai multe lucruri cu atât vom afla mai multe. Acesta este reportofonul meu.

Îl puse pe masă și se așeză lângă fetiță și lângă Mira.

— Am să-ți pun niște întrebări. Locotenent Dallas Eve, în interviu cu Swisher Nixie, minoră, alături de Mira, dr. Charlotte, în așteptare. Ok, Nixie?

— Ok.

— Știi pe la ce oră te-ai dat jos din pat?

— Era trecut de ora două. Poate zece minute, cam așa ceva… Aveam un Jelly Roii la mână.

— Ceasul de mână, traduse Mira.

— Ce ai făcut când te-ai trezit? Spune-ne mai exact.

— M-am dat jos din pat, în liniște. M-am gândit că dacă Linnie nu voia să se trezească, poate îl convingeam pe Coyle. Dar poate că el m-ar fi pârât și-mi și plăcea să fiu trează doar eu singură. M-am dus la bucătărie și am luat un Orange Fizzy din frigider, chiar dacă nu aveam voie. Și m-am așezat în locul unde ne luăm micul dejun ca să-l beau.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Am văzut umbra intrând în casă, dar ea nu m-a văzut pe mine. M-am lipit de băncuță. Umbra a intrat în camera Ingăi.

— Cum arăta umbra?

— Arăta a bărbat, cred, era întuneric.

— Era înalt sau scund?

— Înalt ca locotenent Dallas? întrebă Mira și-i făcu semn Evei să se ridice în picioare.

— Mai înalt, cred. Nu știu.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Haine negre.

— Dar părul? Era lung, scurt? întrebă Eve, scuturându-l pe al ei.

Cu un suspin ușor, Nixie mângâie blănița pisicii și răspunse.

— Trebuie să fi fost scurt, pentru că nu prea l-am văzut. Era… era… acoperit. Cam așa…

Și făcu un gest ca și când și-ar fi tras o scufiță peste cap.

— Era tot acoperit, iar ochii erau negri și strălucitori ca și chipul.

Echipament de protecție, gândi Eve. *Cagule de noapte.*

— I-ai auzit spunând ceva?

— Nu, a ucis-o cu cuțitul. A ucis-o și era mult sânge. Dar nu a spus nimic.

— Unde erai tu?

— Pe podea, la ușă. Voiam să mă uit înăuntru și să văd…

— Era întuneric, cum puteai vedea?

Fetița închise ochii o secundă.

— De la lumina de pe stradă. De pe fereastră. El avea lumină.

— Avea lanternă?

— Nu, avea un fel de lumină verde ce se oprea din când în când. O avea în mână. O ținea… aici! spuse arătând încheietura manii.

— Bine, ce s-a-ntâmplat după aceea?

— M-am lipit de perete, cred, mi-era atât de frică… a ucis-o pe Inga, avea un cuțit, iar mie mi-era tare frică…

— Nu trebuie să-ți mai fie frică acum, ești în siguranță, spuse Mira.

— Nu m-a văzut, ca și când nici n-aș fi fost acolo. Parcă jucam v-ați ascunselea, doar că nu mă căuta pe mine. Am luat telefonul și am sunat. Tata îmi spunea că dacă vezi pe cineva rănit trebuie să suni la Urgențe sau la Poliție. Trebuie să suni, pentru că trebuie să fii un vecin bun. Tata-

Vocea i se frânse, lăsă capul în jos, iar lacrimile îi umeziră ochii.

— Ar fi foarte mândru de tine tata, spuse Mira, căutând în geantă după un șervețel. Ar fi mândru pentru că ai făcut ce te-a învățat el, chiar și atunci când erai speriată.

— Vroiam să-i spun, să-i anunț pe el și pe mama… O vroiam pe mami… Dar ei erau morți deja.

— Ai văzut omul din nou împreună cu altcineva, interveni prompt Eve, atunci când ai ajuns sus pe scara din spate.

— Bărbatul care o ucisese pe Inga intra acum în camera lui Coyle.

— Cum de știi că era același? Nixie, cum de știi că era același bărbat?

— Pentru că… spuse fetița clipind des ca să-și oprească lacrimile, avea lumina, lumina verde. Celălalt nu avea.

— Ok, ce altceva era diferit între ei?

— Cel care o ucisese pe Inga era mai mare…

— Mai înalt?

— Puțin, dar mai mare… spuse fetița, flexându-și brațele ca să transmită ideea de mușchi.

— Au vorbit unul cu celălalt?

— N-au spus nimic. N-au făcut nici un zgomot. N-am auzit nimic. O voiam pe mami…

Ochii ei se încețoșară din nou, iar un tremur ușor îi întrerupea vocea.

— Știam ce vor face și-i voiam pe mami și pe tati, dar… Și era mult sânge, aveam și pe mine… M-am ascuns în baie, nu am ieșit de acolo. Am auzit intrând lumea în casă, dar nu am ieșit. Ai venit tu…

— Ok, îți amintești, înainte să se întâmple tragedia asta, dacă părinții tăi vorbeau despre ceva care îi neliniștea, despre cineva care era supărat pe ei sau știi pe cineva care dădea târcoale casei?

— Tata spunea că-l va bate pe Dave, fiindcă îl bătea mereu la golf

— Tata și Dave se certau des?

— Nu de-adevăratelea. Se tachinau…

— Exista cineva cu care s-a certat? Adică, mai mult decât tachinare.

— Nu, nu știu.

— Dar mama?

Când Nixie dădu din cap negativ, Eve îndreptă discuția în altă direcție.

— Mama și tata se certau între ei?

— Câteodată, dar nu se certau rău… Mama și tata lui Gemmie se ceartă rău, țipă unul la celălalt mereu, iar Gemmie spune că aruncă unul într-altul cu tot felul de lucruri. Și au divorțat pentru că tatăl ei nu-și putea ține pantalonii pe el. Asta înseamnă că făcea sex.

— Înțeleg… Dar părinții tăi nu se certau așa…

— Nu și nici nu făceau sex prin alte părți. Au dansat pe plajă!

— Poftim?

— Vara, când mergeam la plajă și închiriam o casă… Câteodată se plimbau pe plajă noaptea și i-am văzut cum au dansat, de la fereastra mea. Părinții mei nu voiau să divorțeze.

— Este bine să ai amintiri ca acestea, spuse Mira, iar atunci când te simți speriată sau tristă, este bine să-ți amintești cum dansau pe plajă… Ai fost foarte cuminte… aș vrea să mă întorc și să mai vorbesc cu tine câteodată… Este ok?

— Cred că da, nu știu ce am voie să fac acum…

— Cred că ai voie să iei masa de prânz. Eu trebuie să plec curând, dar locotenent Dallas va fi aici, va lucra în birou, sus. Știi unde este bucătăria?

— Nu, casa este prea mare.

— Mie-mi spui, murmură Eve…

Mira se ridică și-i întinse mâna fetiței.

— Poate îl ajuți pe Summerset un timp. Mă întorc imediat, îi spuse Evei.

Singură, locotenent Dallas se mută de la fereastră la șemineu și din nou la fereastră. Voia să înțeleagă. Avea nevoie să întrunească echipa, să facă alergătura de rigoare, să-și scrie raportul, să-l îndosarieze. Avea telefoane de dat, de văzut oameni, se gândca, jucându-se cu mărunțișul din buzunare.

La dracu', cum avea să se descurce cu fetița asta?

Se întreba dacă polițiștii care o interogaseră pe ea cu atâția ani în urmă, se simțeau la fel de nesiguri ca și ea.

— Se descurcă destul de bine, spuse Mira, intrând în cameră. Mai bine decât ar face-o alții… Dar trebuie să te aștepți la schimbări de stare de spirit, lacrimi, fiirie, somn dificil. Are nevoie de asistență psihologică.

— Te poți ocupa tu de asta?

— Pentru moment, apoi, vom vedea ce se mai întâmplă. S-ar putea să fie nevoie de un specialist, cineva care să fie pregătit pe probleme infantile. Am să mă ocup de acest lucru.

— Mulțumesc, mă gândeam să verific pe la Secție, la probleme de tineret, să găsesc vreo doi ofițeri care să stea cu ea.

— Ia-o mai încet, arc de-a face cu prea multe persoane pe care nu le cunoaște, totul prea deodată, spuse Mira, atingându-i brațul Evei și luându-și geanta. Ai să te descurci…

Poate, se gândi Eve, când Mira plecă. Spera să fie așa, dar acum avea destule dubii. Urcă scările și intră în biroul lui Roarke. Bărbatul stătea la birou, cu trei ecrane mari în față, pe care erau desfășurate niște date, când sună telefonul fix.

— Pauză, spuse el și zâmbi. Locotenent, arăți foarte obosită…

— Mă și simt așa… Ascultă, n-am avut timp să discut despre asta cu tine… știu doar că am năvălit peste tine cu un copil străin și am dispărut.

— S-a trezit?

— Da. Este cu Summerset. I-am luat un al doilea interviu, asistată de Mira. Se ține foarte bine. Fetița, vreau să spun.

— Am văzut ceva la știri. N-au dat nume încă.

— Am blocat accesul la nume. Pentru moment. Dar se va afla totul curând.

Cunoscându-și soția, se duse la automatul de băuturi și luă două cafele negre, mari.

— De ce nu-mi povestești pe scurt acum?

— Am să-ți spun versiunea rapidă pentru că am rămas cam în urmă.

Ii dădu detaliile cazului, pe scurt și complet.

— Ai vreo pistă?

— Biata fetiță… Nici o probă, până acum, că cineva din familia ei intrase în ceva care să fi atras după sine vendeta?

— Încă nu, dar este devreme încă.

— Operațiune profesionistă, așa cum sunt sigur că ai concluzionat și tu… A fost cineva antrenat pentru treaba asta. Lumina verde pe care a văzut-o este fără doar și poate sistemul de bruiaj al alarmei. Verdele este pentru liberă trecere, semnalul că sistemul a fost deviat.

— M-am gândit cu… La suprafață, familia asta pare să fie una obișnuită, dar nu am zgâriat prea mult suprafața asta, încă.

— Sisteme electronice sofisticate… invadarea spațiului, tipic pentru forțe specializate, repede, curat, o lovitură perfectă.

Sorbind din cafea, bărbatul ignoră beep-ul de la faxul laser. Au intrat și au ieșit, continuă el, în cât? Zece-cincisprezece minute? Nu este chiar de ici de colo. Terorismul domestic ar fi lăsat o urmă, iar țintele ar fi fost niște persoane mai importante. La suprafață, mai adăugă el…

— Încă mai ai relații la Crimă Organizată.

Un zâmbet fantomatic apăru pe buzele lui.

— Oare?

— Cunoști oameni care, la rândul lor, cunosc alți oameni care știu să scurme în pământ.

El o prinse cu degetele de bărbie.

— Este ăsta un mod de a vorbi de prietenii și asociații mei? Foștii…

— Asta este. Ai putea să afli niște lucruri.

— Pot și am s-o fac. Dar pot să spun că nu m-am asociat niciodată cu criminali de copii… Sau cu cineva care ar măcelări o familie în timpul nopții…

— N-am spus asta. Am nevoie de informații din toate părțile. Fetița care a fost ucisă în locul celei ce se furișa la bucătărie avea o cămășuță de noapte roz cu… cum îi spune… mici volănașe în jurul gâtului. Am putut vedea că era roz pe poale pentru că restul era

roșu de la cât sânge se îmbibase în ea. I-au tăiat gâtul ca și când ar fi fost un măr.

Roarke își lăsă pe măsuță cafeaua și se apropie de femeie. Își puse mâinile în jurul mijlocului ei, privind-o drept în ochi.

— Am să fac orice îmi stă în putință.

— Te pun pe gânduri toate astea. Și tu și eu am avut parte de ce putea fi mai rău în copilărie. Abuz, nepăsare, viol, bătaie, ură. Acești copii aveau tot ce le trebuia, trăiau într-o lume perfectă, case frumoase, părinți care se iubeau, care aveau grijă de ei…

— Am supraviețuit, încheie el. Ei, nu. Cu excepția fetiței care se află acum la noi.

— Într-o zi, când își va mai aminti câte ceva din toate acestea, vreau să știe că oamenii care au făcut asta sunt în spatele gratiilor. Asta este tot ce pot să fac. E tot ce pot să fac…

Se îndepărtă…

— Așa că ar fi mai bine să mă întorc la lucru.

4

Primul pas pe care-l făcu fu să-l contacteze pe Feeney, căpitanul Diviziei de Detectivi Electronici. Acesta apăru pe ecranul videofonului cu părul său roșu, lățos și chipul diform, cu cămașa șifonată.

Răsuflă ușurată că tentativa recentă a soției lui de a-l dichisi cu costume elegante se dusese pe apa sâmbetei.

— Recuperez, spuse ea vioaie. Ai ceva informații despre cazul Swisher?

— Doi copii, adăugă el și pe chipul destul de posac se văzu încruntarea. Când am avut liber, m-am dus la fața locului, personal. Am o echipă care se ocupă de partea electronică a problemei, le confirmă la centrele de date. Mă ocup eu de sistemele de alarmă aflate în casă.

— Vreau să am cei mai buni oameni. Ce poți să-mi spui?

— Aveau un sistem bun. Practic, sistemul aflat în top astăzi. Era nevoie de aparatură serioasă ca să treci de el. Aveau bruiaj cu telecomandă și unul adițional în cazul unui backup automat al sistemului.

Se trase ușor de lobul urechii, în timp ce citi datele de pe un alt ecran.

— Sistemul de securitate vizual a fost oprit, iar acest lucru a compromis în mare parte munca noastră.

— Știau cum funcționează sistemul.

— O, da, știau foarte bine! Alarma camerei video a fost dezactivată, apoi, alarma yalei de la intrare și alarma de detectare a mișcării. Am să mai verific, dar datele mele preliminare indică faptul că s-a intrat în casă la zece minute după ce camera a fost dezactivată și la patru minute după bruiajul secundar.

— Zece minute? Ăsta este record de timp! Probabil, s-au interesat la compania de livrare a sistemelor de alarmă, că acesta nu emite nici un semnal, dar la patru minute după bruiajul secundar? Nu este prea repede?

— Foarte repede, într-adevăr. Au lucrat ca la carte.

— Crezi că știau codul?

— Nu-ți pot spune încă.

Ridică o cană la gură, pe care scria cu un roșu sângeriu *A MEA*.

— Ori știau codul, ori au avut un decodor de ultimă generație. Uită-te și tu, doi copii nu mai pot să doarmă liniștiți în patul lor. Dallas e o lume dată dracului asta…

— Întotdeauna a fost dată dracului. Am nevoie de toate înregistrările telefonice din acea casă, personale sau cele ale menajerei. Toate discurile de securitate, de asemenea…

— O să le ai. Pun tot ce știu în cazul ăsta, am nepoți de vârsta copiilor ălora, pentru numele lui Dumnezeu! Tot ce ai nevoie cere, am să-ți fac rost!

— Mulțumesc, spuse ea cu ochii mijiți ca o lamă. Bei cafea naturală?

El clipi și cana dispăru de pe ecran.

— De ce?

— Pentru că se vede în ochii tăi, se vede pe chipul tău.

— Și ce-i cu asta?

— De unde ai luat-o?

El schimbă vorba cu rapiditate. Chiar dacă îl vedea pe ecran, tot putea ghici că e agitat.

— Poate că am trecut pe la tine pe la birou și… nu erai acolo… Sau poate că mi-am luat și eu o cană din proviziile tale nelimitate. Nu văd de ce trebuie să fii atât de țepoasă când ai…

— Ai mai pus mina și pe altceva în timp ce erai acolo? Pe bomboane, de exemplu?

— Ce bomboane? Ai bomboane pe-acolo? De care bomboane?

— Treaba mea de care, iar tu ținc-ți mâinile acasă. Am să ți-o plătesc!

Gândindu-se la cafea și la bomboane, își aminti că nu luase micul dejun și nici prânzul. Comandă niște informații despre Grant Swisher, apoi, se duse în bucătăria de lângă birou ca să-și ia un sandviș „nutribar" și o altă doză de cofeină.

Așezându-se, privi datele de pe ecranul din perete și le scană.

Swisher, Grant Edward, Data nașterii: 2 martie 2019. Adresă: Strada Vest 81, New York, din 22 septembrie 2051 până în prezent. Căsătorit cu Getz Keelie Rose, din mai 2046. Doi copii în urma căsătoriei: Coyle Edward, născut pe 15 august 2047, sex masculin. Nixie Fran, născută pe 21 februarie 2050, sex femeiesc.

Trei dintre aceste nume vor fi înregistrate la decese, chiar la sfârșitul acestei zile, gândi Eve.

Se uită peste datele de bază, ceru niște caziere și dădu peste o posesie de drog ZONER din tinerețea lui Swisher, pe când acesta avea doar nouăsprezece ani. Fișa medicală nu avea nimic ieșit din comun.

Începu să sape în datele ce se refereau la finanțele familiei Swisher. Grant câștiga destul de bine, exercitându-și meseria pe codul familiei, își permitea chiar să plătească o ipotecă pe casă, o casă de vacanță în Hamptons, școli particulare pentru ambii copii, împreună cu venitul soției, aveau o viață de familie confortabilă,

vacanțe cu familia, mese la restaurant, alte activități de recreere inclusiv jocul de golf și, în cele din urmă, le mai rămâneau ceva bani și pentru economii de familie, pentru vremuri grele.

Nimic nu părea să miroasă urât, gândi Eve, nimic din ceea ce se putea vedea la prima aruncătură de ochi, nimic murdar.

Keelie Swisher, cu doi ani mai tânără decât soțul ei, nu avusese nici o problemă cu legea, fișă medicală standard, își dăduse lucrarea de maștер în Nutriție și Sănătate. O și pusese în aplicare, mai ales asupra propriilor ei copii, iar pe deasupra câștigase o funcție importantă în cadrul complexului de sănătate de la marginea orașului. După nașterea primului copil, avusese concediu de maternitate timp de un an, apoi, s-a reîntors la serviciu. La fel se întâmplase și în cazul celui de-al doilea copil dar, în loc să se reîntoarcă la slujba pe care o avea, își deschisese propria afacere.

Trai bun, medită Eve… Nu se putea spune acest lucru și despre tratamentul de nutriție, dar era sigură că și acesta funcționase… Eve urmări rapoartele despre afacerea lui Keelie, la început destul de șubredă, în primul an, ceva mai bună în al doilea. Dar în al treilea, Keelie Swisher își dezvoltase o clientelă solidă, era pe val, cum se spune.

Trecu la rapoartele pe care le primise despre băiat. Nici un cazier penal, nici măcar o amendă. În privința sănătății, nici un raport nu indica vreun abuz sau violență, deși existau niște întreruperi în continuitatea datelor. Îi plăcea sportul, un copil bine adaptat.

Avea chiar propriul cont în bancă, iar părinții lui figurau ca beneficiari. Se uită cu interes peste sumele din cont, dar nu era nici o sumă care să-i trezească vreo bănuială cu ceva ilegal, ceva profituri infracționale.

A descoperit același mod de viață, cu mici diferențe, și în cazul lui Nixie Swisher.

Era cufundată în maldărul de date atunci când Peabody intră, aducând cu ea o pungă albă, pătată de grăsime și mirosind îngrozitor.

— Am cumpărat două sandvișuri Gyros. Eu l-am mâncat pe al meu deja, așa că dacă tu nu vrei, sunt bucuroasă să-l devorez și pe al tău…

— Ba am să-l vreau și cred că nimeni n-ar trebui să mănânce două sandvișuri Gyros deodată…

— Hei, am pierdut cinci kilograme când eram în spital. Bine, am pus trei la loc, dar mi-au mai rămas încă două, după aritmetica pe care o știe toată lumea.

Puse punga pe masa lui Eve și o întrebă de Nixie.

— E cu Summerset.

Eve aruncă micul Nutribar din mână și scoase sandvișul din care mușcă sănătos, bolborosind ceva din care, până la urmă, nu a înțeles nimeni nimic.

— Am rapoartele școlare ale ambilor copii.

Și Peabody scoase două CD-uri.

— Funcționarii școlii au rămas înmărmuriți când le-am explicat la ce îmi trebuie. Ce școli bune… Coyle învăța bine, nimic în neregulă în privința notelor și a prezenței la școală. Iar Nixie, fetița asta, este un as, are punctaje mari la testele IQ și este cu un nivel mai sus decât fratele ei. Fără probleme de disciplină sau de altă natură. Poate două mustrări pentru vorbit în clasă sau aducerea de jocuri video la școală, dar nimic important. Coyle juca sofiball și basketball. Nixie este în trupa de teatru a școlii, se ocupă de jurnalul școlii și cântă la piccolo.

— Ce dracului mai e și asta?

„Un fel de instrument ce folosește aerul pentru a scoate sunete… Un fel de flaut… Copiii ăștia au multe activități extrașcolarc, note

bune. Nici nu au avut când să intre în vreo belea, din punctul meu de vedere…

— Amândoi au conturi în bancă și făceau depozite lunare. Unde ai mai auzit tu de copii care să economisească o sută de parai lunar?

Peabody își aruncă privirea pe ecran la datele despre copii.

— Dotă, spuse ea…

— Dotă pentru ce? se înfurie Eve.

Peabody privi din nou datele și repetă.

— Părinții le dădeau o sumă lunară, probabil, din care să cheltuie, să economisească, ceva de genul ăsta…

Eve mușcă din nou din sandviș bolborosind:

— Erau plătiți pentru simplul fapt că erau copii?

— Cam așa ceva…

— E o chestie dacă poți să înțelegi chestia asta…

— Într-o casă ca asta, după cum se vede, copiii aveau dote personale, probabil sau, poate, făceau treburi casnice full time pentru ele… Adică, își țineau camerele curate, strângeau masa, duceau gunoiul… Apoi, mai erau și banii de la zilele lor de naștere sau de vacanță, banii de dus la școală…

— Adică… dacă rămâncm toți copii, nimeni nu se mai duce la muncă, mai continuă Eve, înainte ca Peabody să mai poată comenta ceva. Or fi văzut ceva pe la școală… Au auzit ceva… Trebuie să ne interesăm de profesori și de personalul școlii. Ne uităm și pe rapoartele asociaților și ale clienților, căutăm și prin datele despre prietenii lor, vecinii, cunoștințele lor, că doar oamenii ăștia nu au venit de pe Lună.

— Nici nu cred să fie așa, dar vrei să scoatem din discuție terorismul urban?

— E prea curat dosarul lor ca să ne bazăm pe asta… Roarke s-a ocupat deja de asta. Dacă vrei să terorizezi o familie, faci murdării. Dacă se ajunge la ucis familia, se recurge la viol sau poate și la

tortură la început, distrugerea casei, se omoară câinele ca amenințare…

— Nu aveau nici un câine, dar înțeleg ce vrei să spui. Iar dacă ar fi vorba de asta, unul dintre grupuri ar fi trebuit să încaseze niște bani până la ora asta… Avem ceva rapoarte noi de la alte divizii?

— Am vorbit cu Feeney. Face cercetări. Te pun la curent pe drum.

— Unde mergem?

— La Morga, apoi, la centru. Eve se ridică, îndesind ultima bucată de sandviș în gură.

— Vrei să-i spun lui Summerset că pleci?

— De ce? Ah, da… Spune-i.

Ieși din birou și se îndreptă spre cel al lui Roarke, ce tocmai se ridica de la birou, luându-și una dintre jachetele lui negre.

— Eu înaintez în cazul ăsta…

— Și eu. Am de aranjat câteva lucruri, mă întorc nu mai târziu de ora șapte.

— Eu nu știu când mă întorc.

Eve se sprijini de fereastră, încruntându-se la el.

— Ar trebui să duc copilul într-o casă sigură.

— Casa asta este sigură, se simte bine și cu Summerset. Am văzut un buletin de știri mai amănunțit despre cazul ăsta. Încă nu se dau nume, deocamdată, dar se vorbește despre un incident produs în dimineața aceasta în cartierul Upper West Side, în care sunt implicați doi copii uciși în paturile lor. Ți l-am înregistrat ca să-l poți vedea și tu. Vor urma și detalii.

— Trebui să mă ocup și de aspectul acesta.

— Așa să faci, spuse Roarke și se apropie de ea, îi luă fața în mâini și o sărută.

— Ai să-ți faci meseria, de restul mă ocup eu. Ai grijă de polițista mea, îi spuse el, făcându-i cu ochiul.

Așa cum se așteptase, medicul examinator se ocupase de cazul Swisher. Nu era genul de detalii pe care Morris l-ar fi lăsat pe mâna vreunui subaltern, oricât de pregătit ar fi fost acela.

Eve îl găsi echipat, deasupra cadavrului lui Linnie Dyson.

— I-am luat în ordinea decesului, spuse medicul și, în spatele ochelarilor de protecție, Eve îi văzu privirea rece și aspră.

În cabinet se auzea muzică, deoarece Morris lucra foarte rar fără așa ceva dar, de data aceasta, tonurile erau lugubre. Trebuia să fi fost unul dintre compozitorii, gândi Eve, care purtau genul acela de peruci albe, medievale…

— Am pus să se facă examenele toxicologice ale victimelor. Cauza morții este aceeași pentru toate victimele. Nu există răni secundare sau semne de brutalitate, cu toate că minorul avea semne de răni mai vechi, două dintre ele ceva mai proaspete, cu mici ulcerații. O cicatrice lungă pe șoldul drept și pe partea superioară a coapsei. Degetul arătător de la mâna dreaptă a fost fracturat, tratat și vindecat într-un interval de timp din ultimii doi ani. Toate rănile îmi par a fi ale unei persoane care practica sportul.

— Softball, mai demult, cred că rănile mai recente arată că era un jucător în defensivă.

— Cam așa pare, da.

Morris se întoarse spre fetiță și se uită la tăietura lungă de pe gâtul ei.

— Amândouă victimele de vârstă mică erau perfect sănătoase și luaseră masa în jurul orei șapte seara, o masă compusă din pește alb, orez, fasole verde, pâine de secară. Au mai mâncat și câte un măr cu pesmet și pudrat cu zahăr la desert. Adulții au băut vin alb, același meniu, iar copiii au băut lapte de soia.

— Mama era nutriționistă.

— Se vede că și practica ceea ce preda. Băiatul a trișat pe undeva, adăugă Morris cu un surâs abia perceptibil. Se vede treaba că a mai băut două uncii de lichior roșu pe la ora zece seara…

Vestea asta o bucurase oarecum pe Eve. Cel puțin, băiatul își luase ultima porție interzisă de dulce.

— Armele crimei?

— Identice. Cel mai probabil o lamă de zece centimetri lungime. Uită-teaici!

Morris gesticulăpe ecran, mărind rana de pe gâtul fetiței.

— Vezi zimții? Acolo, pe marginea diagonalei… De la dreapta la stingă a tăiat. Nu a fost o lamă subțire, ascuțită uniform. Trei zimți lângă mâner, după care lama dreaptă.

— Mie mi se pare că e o lamă de cuțit comando.

— Cam așa aș spune și cu. În plus, individul care l-a mânuit era dreptaci.

— Au fost doi.

— Mi s-a spus și mie asta. Aș fi fost înclinat să cred că era aceeași mână, dar uite aici…

Morris se întoarse Ia celălalt ecran, punând una lângă alta tăietura lui Keelie Swisher cu cea a lui Grant

— Există mici devieri. Rana bărbatului este mai adâncă, are mai multe adâncituri, în timp ce a femeii este o tăietură orizontală.

Morris înclină capul în timp ce mărea acum toate cele cinci tăieturi ale victimelor.

— Vei vedea că tăietura menajerei, a tatălui și a băiatului au același tipar adânc, iar cele ale mamei și fetiței fac parte din tiparul tăieturii orizontale. O să vrei ca laboratorul să dea informații despre lamă, dar îți spun eu că este una de zece centimetri, cel mult doisprezece, cu trei zimți lângă mâner.

— Tip de cuțit folosit în armată, încuviință Eve, și nu neapărat trebuie să fii militar ca să faci rost de unul… Dar asta este o a doua

piesă din puzzle-ul operațiunii. Tactică militară, echipament militar, arme militare. Nici unul dintre adulți nu a făcut vreun serviciu militar și nici nu par să fi avut vreo legătură cu armata. Nu pot să fac nici o legătură între victime și criminali.

Și, totuși, se gândi ea, câteodată, o familie liniștită este acoperirea perfectă pentru operațiuni secrete.

— Am terminat cu soții Dyson, au văzut fetița până acum?

— Da, acum vreo oră… A fost oribil. Uită-te la ea, gemu Morris, atât de mică… Am mai avut cazuri, copii aproape nou-născuți. Este înfiorător ce pot face unii adulți unor copii care au atâta nevoie de noi.

— N-ai copii, nu-i așa? întrebă Eve

— Nu, nu am nici prietenă, nici copii. Am avut odată o relație și a fost una destul de lungă ca să merite s-o iau în seamă. Dar a fost foarte demult.

Eve studie chipul lui Morris, încadrat de părul negru bine întins pe spate și strâns cu un elastic argintiu. Sub echipamentul de protecție, pătat acum de sângele cadavrelor, se vedea o cămașă la fel de argintie.

— Copilul care le-a scăpat este la mine, nu știu ce să fac cu ea…

— Ține-o în viață, cred că asta ar trebui să fie prioritatea numărul

— Am avut grijă de aspectul ăsta. Am nevoie de rapoartele de la toxicologi, în general, de orice detaliu ce iese în evidență la examinare, imediat.

— Ai să le ai. Aveau verighete.

— Poftim?

— Părinții. Nimeni nu le mai poartă în zilele noastre…

Morris clătină din cap, arătând Evei verigheta pe care și ea o purta la mâna stângă.

— Nu mai este la modă, este aproape un afișaj dacă le porți, parcă cealaltă persoană ar fi proprietatea ta. Și făcuseră dragoste cu

trei ore înainte să moară. Au folosit un spermicid în locul anticoncepționalelor permanente, ceea ce îmi spune că nu excludeau posibilitatea de a mai avea un al treilea copil în viitor. Asta, plus verighetele, arată că se simțeau bine împreună și acest lucru mă umple de furie, Dallas.

— Furia este bună, te ține în priză.

Când se îndreptă spre secția Criminalistică, dintre nenumărații polițiști din sediul central, îl zări pe detectivul Baxter la secretariat, ținând în mână ceva ce ar fi putut fi o cafea. Se scotoci de mărunțiș și i-l aruncă.

— O cutie cu Pepsi, îi strigă Eve.

— Încă mai eviți contactul direct cu automatele?

— Ăsta merge, dacă nu-mi mănâncă fisele, scapă de șuturile mele.

— Am auzit despre cazul preluat de tine, spuse el, introducând fisele în automat. Dar a mai auzit și toată suflarea reportericească din oraș. Te așteaptă să te hărțuiască și să le dai interviuri în exclusivitate.

— Reporteri i nu sunt pe lista mea de priorități în momentul ăsta.

Luă cutia cu pepsi pe care detectivul i-o oferise și se încruntă.

— Tu ai dat cele mai multe detalii. De ce Nadinc Furst de la Canal 75 stă cu fundul ci tonic pe fotoliul din biroul meu, așteptându-mă?

— De unde știi asta? Nu despre fundul ei, pentru că toată lumea poate vedea că Nadine Furst are un fund excelent!

— Vezi că ai firimituri pe cămașă, pungașule, tu ai lăsat-o să intre în biroul meu.

Cu o umbră de demnitate, detectivul își îndepărtă firimiturile de pe cămașă.

— Aș vrea să te văd pe tine dacă poți să refuzi șpaga de la Hunka-Chunka Chips. Fiecare om are slăbiciunile lui, Dallas.

— Mda… da… Am să-ți trag șuturi în fundul ăla frumos, dar maitârziu.

— Iubito, chiar ai remarcat?

— Ia mai pupă-mă… aruncă Eve, dar îl studie cum rupea sigiliul cutiei de Pepsi. Auzi, cum stai cu timpul liber?

— Eh, fiindcă ești locotenent trebuie să spun că sunt peste măsură de ocupat. Tocmai veneam din instanță când am fost distras de fundul lui Furst și de prăjiturile ei.

Ca să pună punctul pe i, comandă la automat un pliculeț de scorțișoară.

— Ajutorul meu face rapoartele a doi indivizi prinși azi-noapte. Un cuplu foarte năstrușnic. Tipul băuse peste măsură, din câte spune soția. Au început cearta când a ajuns acasă târâș, a spart tot ce i-a stat în calc, după cum afirmă vecinii. Dar de data aceasta, soția a așteptat până când tipul a adormit și i-a tăiat scula cu un cuțit improvizat

— Aoleu!

— Pe toți dracii, asta i-a făcut! continuă Baxter și luă o înghițitură sănătoasă din băutura lui. Tipul a sângeratpână când a venit ambulanța, urât al naibii, îți spun… Ce crezi că a făcut cu scula, tipa? I-a băgat-o la reciclatorul de gunoi, ca să fie sigură că nu-i va mai aduce necazuri de acum încolo.

— Plată sadea.

— Voi, femeile, sunteți niște ființe reci și îngrozitoare. Asta mai era și mândră de ce a făcut. Afirmă că va fi o eroină pentru neofeministele din minunata noastră țară. S-ar putea, să știi!

— Ai încheiat deci cazul ăsta. Altceva nou?

— Nu avem nimic de care să ne ocupăm în momentul de față.

— Ceva ce s-ar putea ivi?

— Vrei să-mi las treaba pentru tine? Ți-ai găsit omul.

— Vreau să ai împreună cu Trueheart grijă de un martor la crimă. Acasă la mine.

— Când?

— Acum.

— Am să-mi iau partenerul. Au omorât doi copii? întrebă el sobru în timp ce se îndreptau spre birou. Au făcut-o, într-adevăr, în timp ce dormeau?

— Ar fi fost mai rău dacă ar fi fost conștienți de ce li se întâmplă. Tu și Trueheart veți fi baby sitter pentru martor. Este o fetiță de nouă ani. Încă mai am de dat raportul lui Whitncy.

Eve intră în birou și, așa cum prevăzuse, Nadine Furst, asul emisiunilor în direct de la Canal 75, stătea pe scaunul ei. Era perfect aranjată, cu părul ei blond întins pe lângă fața de vulpiță. Purta o jachetă și pantaloni de culoarea dovleacului pârguit, iar cămașa făcea în așa fel încât toată înfățișarea lui Nadine să pară mai feminină. Închise agenda în care își lua notițe când Eve intră înăuntru și se justifică:

— Să nu mă bați. Ți-am păstrat o prăjitură.

Fără să spună nimic, Eve trase cu un deget scaunul din care sărise Nadine. Pentru că tăcerea se prelungea, Nadine dădu din cap.

— Nu îmi faci morală? Nu țipi la mine? Nu vrei prăjitura?

— Tocmai am venit de la Morgă. Era o fetiță pe masa de disecție. Gâtul îi este tăiat de aici până aici, spuse Eve, arătând cu degetul pe propriul gât.

— Știu, spuse Nadine, stând pe singurul scaun liber din încăpere sau, cel puțin, știu ceva din toată treaba asta. E vorba despre o întreagă familie, Dallas. Oricât de mult nu ne-am înghiți noi una pe cealaltă, trebuie să trecem peste asta. Într-un caz ca ăsta, publicul are nevoie de detalii, ca să se poată proteja.

Eve numai spuse nimic, doar își ridică ochii spre femeia din fața ei.

— Asta este numai o parte din detalii, insistă Nadine, nu pot spune că audiența nu are vreo legătură sau că nu vreau să-mi înfig ghearele de jurnalistă în ceva atât de grozav, dar sfințenia căminului ar trebui să însemne și pentru tine ceva. A ține copiii în siguranță este foarte important.

— Uită-te pe buletinele poliției.

— Poliția nu știe nimic.

— Asta ar trebui să-ți dea de gândit, Nadine, spuse Eve, ridicând mâna exact când reportera se pregătea să adauge ceva. Ceea ce am acum nu este pentru public, iar ceea ce se petrece în bucătărie nu-ți pot dezvălui. Doar dacă…

Nadine se așeză la Ioc, încrucișându-și picioarele, de-a dreptul extraordinare.

— Pune orice condiții vrei.

Eve tăcu un moment, împinse ușa ca să se închidă, apoi, se întoarse la scaunul ci și o privi pe Nadine în față.

— Tu știi cum să răstălmăcești rapoartele, cum să învârți poveștile ca să influențezi publicul despre care îți place să spui că are dreptul să afle.

— Sunt un reporter obiectiv.

— Pe dracu'! Presa nu este obiectivă decât dacă are audiență. Vrei detalii, vrei piste din interior și toate chestiile tale reportericești de pe listă? Am să ți le dau. Dar, atunci când totul se va termina, vreau să răsucești povestea asta până când toți oamenii îi vor vedea ca pe niște monștri și vor veni după ei cu toporul și torțele!

— Vrei sa fie judecați în presă…

— Nu, spuse Eve și pe fața ei se vedea acum un rânjet. Nu vreau să fie judecați, vreau să fie spânzurați. Ești asul meu din mânecă, dacă legea găsește o gaură cât de mică, chiar și una prin care și un vierme abia se poate strecura ca să scape. Da sau nu!

— Da. Victimele au fost violate?

— Nu.

— Torturate? Mutilate?

— Nu. Crimă curată, simplă.

— Profesionistă?

— Posibil. Doi criminali.

— Doi? se aprinse Nadine și un interes imens se putea citi pe obrazul ei. De unde știi asta?

— Sunt plătită ca să știu! Doi criminali. Doi, repetă Eve. Nici o urmă de vandalism, distrugere de proprietate, nici un furt de care să ne dăm seama până la ora asta. Și din ceea ce știm familia era obiectivul principal al criminalilor. Mai am de scris rapoarte ca să le prezint șefului meu. Am dormit doar două ore. Du-te, Nadine.

— Vreo listă de suspecți?

— În momentul acesta încă mai căutăm… bla… bla… bla… știi tu povestea. Dispari acum.

Nadine se ridică.

— Uită-te Ia jurnalul de seară. Începe vânătoarea încă de pe acum.

— Bine și… Nadine! strigă Eve când femeia deschise ușa. Mulțumesc pentru prăjitură!

Se așeză la birou cu dosarul cazului în brațe și începu să scrie raportul, citi buletinele de la detectivii electroniști, de la locul crimei. Bău și mai multă cafea și închise ochii, revenindu-i în minte din nou firul acțiunii.

— Computer, caz de probabilitate, multiplă omucidere, dosar H-226989-SD, ordonă Eve.

Activat

— Probabilități, date, în cazul în care una dintre victime îi cunoștea pe criminali.

În lucru… Probabilitatea este de 88,32 la sută ca una sau mai multe victime să cunoască agresorii.

— Probabilitatea ca agresorii să fie asasini profesioniști.

În lucru… Probabilitatea este de 96,93 la sută ca agresorii să fie profesioniști și/sau antrenați

— Da… sunt de acord aici, probabil, criminalii au fost angajați sau desemnați să asasineze victimele de către o altă sursă.

În lucru… Date speculative cu informații insuficiente pentru a stabili afirmația.

— Să încercăm altceva. Date fiind informațiile despre victime, care este cea mai marcată de o posibilă amenințare de asasinat?

În lucru… sută la sută probabilitatea ca victimele să fie asasinate

— Ascultă-mă bine, idiotule! Speculații! Victimele nu au fost încă asasinate! Date fiind informațiile, anulează-le pe oricare din ele înainte de ora 0.00. Care este probabilitatea ca unul sau mai mulți membri ai familiei Swisher să fie marcați de o posibilă amenințare de asasinat?

În lucru… Probabilitatea este mai mică de cinci la sută, astfel că subiecții nu sunt marcați de astfel de amenințări.

— Da… cam așa gândeam și cu… dar ce nu știm noi despre această familie minunată?

Introduse alt CD în computer.

— Computer, sortează lista de clienți ai lui Grant Swisher. Sortează și clienții lui Keelie Swisher. Evidențiază-i pe toți subiecții evaluați cu înclinații criminale, pregătiri militare, paramilitare. Copiază rezultatele pe unitatea hard disk de la mine de acasă atunci când totul este complet.

Activat. În lucru…

— Da, continuă să lucrezi, spuse Eve, și se ridică, părăsind biroul.

— Peabody! strigă Eve și făcu semn cu capul partenerei sale ca să o însoțească.

— Am o plângere. Cum de Baxter și băieții lui au parte de șpaga cea mai grasă întotdeauna?

— E un preț pentru toate pe lumea asta! Mergem la Whitney. Ai ceva nou de care ar trebui să știu înainte de a preda raportul?

— Am vorbit cu McNab, strict profesional, adăugă repede. Abia dacă ne-a auzit careva pupăturile. Fecney l-a pus să se ocupe de telefoanele familiei Swisher de acasă și de la birou. Se ocupă de convorbirile din ultimele treizeci de zile până ieri. Până acum, nimic nu sare în ochi. Ai văzut rapoartele detectivilor de la locul crimei?

— Mda… nimic, nici un fir de păr măcar…

— Mă ocup și de datele de la școală, de Ia personal, continuă Peabody, înghesuindu-se în lift. Să vedem dacă ne face ceva cu ochiul…

— Cum adică?

— Știi, școlile astea sunt destul de conservatoare, trebuie să fii un sfânt ca să lucrezi acolo, dar s-au mai strecurat câteva chestii, nimic major, însă…

— Vezi cine are pregătire militară sau paramilitară, chiar și acele campinguri școlare… cum se cheamă… de combat… locuri de recreație în care te joci de-a războiul, vezi ce instructori sunt pe

acolo. Ocupă-te și de profesorii de la departamentul de electronică al școlii.

Eve își masa tâmpla când ieșea din lift.

— Menajera era divorțată. Hai să ne uităm și pe la fostul soț. Să luăm numele prietenilor copiilor. Vezi dacă membrii familiilor lor trebuie verificați.

— Te așteaptă! o anunță secretara lui Whitney, pe când Eve era aproape de biroul acestuia.

— Detectiv Peabody, ne bucurăm să te avem din nou printre noi. Cum te simți?

— Bine, mulțumesc.

Spuse acest lucru după ce trase aer în piept, înainte totuși de a intra în biroul șefului ei. Comandantul încă o intimida, cu chipul lui de culoarea cafelei, un bărbat voinic, cu părul cărunt, înspicat cu cele câteva fire de păr negru ce mai rezistau încă culorii din tinerețe. Peabody știa că își făcuse veacul pe străzile orașului, cam tot atât timp cât trăise ea până atunci. Dar continua să conducă secția acum, la fel de bine și de competent ca întotdeauna.

— Doamnă locotenent, mă bucur să te revăd și pe tine la treabă.

— Mulțumesc, este bine și pentru mine că m-am reîntors la lucru.

— Am raportul vostru. Doamnă locotenent, ești pe un teren minat dacă ai luat un martor minor în custodie și sub protecție.

— Este cel mai sigur loc pe care îl cunosc, domnule comandant. Cât despre fetiță, este zdruncinată emoțional. Mai ales de ideea de a fi luată de Protecția Copilului și, din moment ce este singurul nostru martor ocular, m-am gândit că este bine să o ținem aproape, monitorizată, să încercăm să o menținem într-o stare emoțională stabilă ca să obținem mai multe informații de la ea. I-am desemnat pe detectivul Baxter și pe ofițerul Trueheart pentru protecție, în secret.

— Baxter și Trueheart…

— Pe Baxter pentru experiență și pe Trueheart pentru că este tânăr și prietenos. Lui Baxter nu-i vor scăpa detaliile…

— De acord. De ce în secret?

— În momentul ăsta, presa nu știe că există un supraviețuitor. Nu va ma dura mult până să afle, dar ne mai lasă puțină libertate de mișcare… De îndată ce au aflat, află și asasinii. Oamenii aceia sunt pregătiți, antrenați pentru a ucide. Este foarte posibil ca această operațiune să fi fost executată la comandă.

— Ai ceva probe pe filiera asta?

— Nu, domnule, dar nici împotriva acestei posibilități. Nu există, în acest moment, nici un mobil al crimei.

Acel „de ce" ar trebui să ducă implicit și la „cine", gândi Eve.

— Nimic nu iese în evidență de la datele despre victime sau din activitatea lor, adăugă ea. Începem și alte piste, vom continua să interogăm martorul. Mira a fost de acord să ne asiste și să ne consilieze.

— Nimic din rapoartele voastre nu scot în evidență în vreun fel că ar fi vorba despre terorism urban sau crimă pasională.

— Nu, domnule. Nu avem nici o informație care să ne ducă spre o astfel de pistă, dar lucrăm și cu secția de atentate.

— Vreau să țineți martorul sub supraveghere în permanență!

— S-a făcut, domnule!

— Numele Mirei este o garanție foarte bună pentru Protecția Copilului. Am să-l adaug și pe al meu.

Scaunul trosni atunci când comandantul se lăsă pe spate, înfundându-se în spătar.

— Minora… cine sunt protectorii ei legali?

— Familia Dyson, domnule, răspunse Peabody când văzu că Eve ezită să răspundă. Părinții minorei ce a fost ucisă.

— Doamne!… Eh, s-ar putea să nu ne creeze neplăceri dată fiind situația, dar ar fi bine să le cereți permisiunea în mod oficial. Copilul nu are rude?

— Bunici. Unul din partea tatălui, care trăiește pe altă planetă… Bunicii din partea mamei sunt morți.

— Micuța nu prea are noroc, așa-i? murmură Whitney.

Ba avea, era în viață, se gândi Eve. Trăia.

— Detectiv Peabody, tu ai vorbit cu bunica fetiței.

— Da, doamnă locotenent. Am anunțat rudele. În momentul acela, am aflat că protectorii legali ai copiilor nu erau bunicii, în cazul morții sau îmbolnăvirii părinților. Și, ca să fiu sinceră, deși șocată și supărată, bunica nu a făcut nici o cerere care să demonstreze că ar avea vreo intenție să vină aici ca să ia în custodie copilul.

— Bine, atunci. Dallas, vorbește cu familia Dyson cu prima ocazie, fa ordine în cazul ăsta. Ține-mă Ia curent!

— Da, domnule comandant.

În timp ce vorbeau, îndreptându-se spre lift, Peabody dădu din cap în semn de dezaprobare.

— Nu cred că acum este cel mai bun moment pentru soții Dyson. Aș mai lăsa să treacă măcar o zi, totuși…

Cu cât mai mult, cu atât mai bine, se gândi și Eve.

5

Sistemele de alarmă și luminile începură să funcționeze când Eve plecă de la Centru.

Firește că traficul dificil i-ar fi dat un milion de motive ca să tune și să fulgere dar, în seara aceasta, era recunoscătoare pentru faptul că nu-i distrăgea atenția și putea să se relaxeze în timp ce conducea.

Era o plăcere pentru ea.

Putea să vadă în minte modul în care s-a desfășurat acțiunea și cărui tip uman aparțineau asasinii. Putea să revadă scena morții, să urmărească pas cu pas acțiunea. Nu vedea însă care ar fi fost motivul.

Stătea blocată în trafic în spatele unui maxibus aglomerat și se gândea. Violență fără patimă. Crimă fără furie.

Unde era clenciul? Unde era câștigul? Care era motivul?

Urmându-și instinctul, îl sună pe Roarke pe telefonul derivat din biroul lui.

— Locotenent…

— Cum te simți? îl întrebă Eve

— Sănătos, bogat, înțelept. Tu?

— Ha! Răutăcioasă, vicleană, nepoliticoasă.

Râsul lui umplu de sunet mașina, făcând-o să se simtă mai puțin irascibilă.

— Cum îmi placi mie mai mult!

— Unde ești, Roarke?

— Manevrez mașina prin traficul ăsta nebun, spre casă și inimă. Sper că și tu faci același lucru!

— Se întâmplă să fie chiar așa. Ce ai zice să-ți schimb planurile?

— Sunt cumva implicate mâncarea și sexul?

Zâmbetul lui era abia simțit, un pic răutăcios.

— Chiar aș avea poftă de amândouă.

Straniu, chiar straniu, gândi ea, că după doi ani încă mai simțea aceeași imensă bucurie atunci când îl auzea râzând.

— S-ar putea să avem parte de astea mai târziu. Pe ordinea de zi avem o crimă multiplă.

— Învață-mă cum să rămân însurat cu o polițistă.

— Ce îți spuneam eu despre trafic? Stai un pic…

Eve își scoase capul pe geam și strigă la un șofer care aproape că-i lovi mașina cu un jet board.

— Este proprietatea poliției, imbecilule! Dacă aș avea timp te-aș urmări și te-aș lovi cu jet board-ul ăla undeva până te-aș face vânăt.

— Dragă Eve, știi că mă excită felul tău de a vorbi. Cum pot să-mi scot sexul din minte acum?

Eve privi în ecranul videofonului după ce își băgă din nou capul în mașină.

— Gândește-te la lucruri inocente. Trebuie să mai analizez o dată locul crimei. Și nu m-ar deranja deloc dacă aș mai avea și o a doua părere.

— Munca unei polițiste nu se termină niciodată și nici a omului care este îndeajuns de norocos să o numească a lui. Unde trebuie să ajung?

Eve îi dădu adresa familiei Swisher.

— Ne vedem acolo. Iar dacă ajungi înaintea mea, pentru numele lui Dumnezeu, nu rupe sigiliul. Stai așa… La dracu'… parcarea… ai nevoie de permis. O să…

— Te rog, spuse el ofensat și închise telefonul.

— Ai dreptate, spuse ea în gol. Am uitat cu cine vorbesc, pentru o clipă.

Nu știa cum făcuse Roarke rost de permisul de parcare și nici nu o preocupa chestia asta. Tocmai cobora din mașină când ajunse și ea. Eve parcă lângă mașina soțului ei și trecu girofarul pe semnalul de lucru.

— Drăguță stradă, spuse el, mai ales pe vremea asta, când frunzele iau culorile de toamnă.

Arătă cu capul casa familiei Swisher.

— Proprietate de prima mână. Dacă ar fi avut ceva părți cu drept de moștenire, cel puțin copiii nu ar avea grija zilei de mâine dacă ar fi rămas orfani.

— Copiii au o parte din casă și niște polițe standard, ceva economii, investiții. O s-o ducă bine fetița. De fapt, asta este ideea, ca de îndată ce va împlini douăzeci de ani să intre în posesia acestora. Amândoi părinții aveau testamentele făcute. Dote pentru copii, tutori legali și drept de semnătură. Nu este o avere foarte mare, dar sunt oameni care ar ucide pentru astfel de fonduri.

— Există beneficiari alternativi dacă se întâmplă ceva cu copiii?

— Da.

Și gândurile Evei se îndreptară tot în acea direcție. Uciderea unei familii ca să pui mâna pe bani la modul cel mai ușor.

— Banii merg în fonduri de caritate, adăposturi pentru copii, centre pediatrice. Sunt împrăștiați. Nimeni nu are cine știe ce felie mare din tort. Nici o persoană individuală nu ia bani din suma totală.

— Firma de avocatură?

— Rangle, partenerul, ar fi putut fi un fir. Dar are un alibi solid. Iar dacă ar avea relații sau dacă l-ar ține cureaua să organizeze o

lovitură ca asta, eu îmi mănânc insigna la micul dejun. Familia asta nu a fost eliminată pentru bani. Cel puțin eu nu văd de ce.

Roarke stătea pe trotuar, studiind casa, la fel ca și Eve. Un copac mare în fața casei cu linii atrăgătoare, urbane, umbrea cu frunzele lui mari curtea, iar un ghiveci uriaș, plin cu ceea ce părea a fi o plantă numită în limbaj popular „priboi", trona lângă ușă.

Părea un loc liniștit, așezat și confortabil. Acest lucru până să dai cu ochii de sigiliul poliției, cu panglicile galbene, ce tăiau orizontal ușa de la intrare.

— Dacă ar fi fost din cauza banilor, adăugă el, s-ar putea crede că o persoană avea să intre în posesia unei averi uriașe ca să-și permită să plătească pe cineva să elimine o întreagă familie.

Merse împreună cu Eve până la ușa de la intrare.

— Am făcut apel la toate relațiile mele așa cum mi-ai cerut și nu am auzit nimic interesant în privința vreunui contract cu acești oameni.

Eve dădu din cap.

— Nu, nu aveau nici un fel de relații secrete. Dar este bine că mi-ai confirmat ca să șterg posibilitatea asta de pe listă. Nu aveau nici o legătură cu lumea interlopă sau cu organizațiile guvernamentale. M-am jucat puțin cu ideea că unul dintre ei ar fi avut o viață dublă și asta pentru că Reva intrase într-un caz asemănător, acum vreo două luni.

Reva Ewing, una dintre angajatele lui Roarke, avusese nenorocul de a se fi măritat cu un agent dublu și îi fusese înscenată o dublă crimă.

— Dar nu ține treaba asta, nu au făcut excese de călătorii și, în orice caz, n-au călătorit fără copii. Nici din ce au făcut nu intră în tiparul celor ce fac parte din companiile sau organizațiile de felul acesta. Oamenii ăștia trăiau în rutină. Muncă, familie, prieteni. Nu aveau timp să se joace cu pericolul. În plus…

Se opri brusc și clătină din cap.

— Nu… Am să te las să-ți faci propria părere.

— Bine, fie. Apropo, am trimis mașina acasă și, prin urmare, frumoasa mea soție va trebui să mă conducă înapoi cu mașina ei.

— Suntem la zece minute de casa noastră.

— Orice minut cu tine, iubita mea Eve, este o comoară de neprețuit.

Eve îi aruncă o privire în timp ce decoda sigiliul.

— Tu chiar vrei sex!

Roarke intră în casă împreună cu ea, privind atent în jurul lui când femeia aprinse luminile.

— Intim… decise el. O casă cu gust, o femeie care se ocupa de casă, culori frumoase, spațiu larg, stil de familie de oraș.

— Au intrat pe ușa asta.

Roarke încuviință.

— Au un sistem foarte bun de alarmă. E nevoie de cunoaștere și pricepere ca să treci de el fără să fii detectat.

— E unul dintre cele pe care le faci tu?

— Este, într-adevăr. Cât timp le-a luat ca să intre înăuntru?

— Câteva minute. Feeney este de părere că doar patra minute.

— Atunci este clar că știau bine sistemul, posibil și codurile dar, în mod sigur, știau sistemul. Și despre cum este fabricat. Este un sistem ce te păcălește, îți trebuie mâini bune și gândire rece, matematică, dar și echipament special. Vezi, codurile de back up sunt în așa fel sistematizate ca să detecteze instantaneu orice urmă de modificare. Știau despre ce este vorba, l-au dezactivat chiar înainte de a introduce codurile.

— Deci erau profesioniști.

— Eh, cu siguranță că nu era prima lor zi de lucru… Probabil că au făcut simulări pe un sistem asemănător. Dar asta cere timp și bani, planificare, premeditare.

Se îndepărtă de bordul sistemului, încercând să disimuleze indignarea pe care o simțea pentru faptul că unul dintre sistemele lui eșuase.

— Asta nu a fost o operațiune la întâmplare.

— Nu… Ceea ce am cules și am pus cap la cap de la locul faptei, precum și din declarația martorei este că unul a urcat la etaj sau cel puțin a așteptat, în timp ce celălat a intrat aici.

Eve îl conduse în spatele bucătăriei.

— Era întuneric, ceva lumină venea de la sistemul de securitate, prin ferestre, dar atacatorii aveau sistem infraroșu. Aveau nevoie! În plus, martora i-a descris cu ochii strălucitori.

— Asta putea fi și imaginația ei copilărească. Ochi de monstru. Dar, spuse el încuviințând, trebuie să fi fost un sistem infraroșu, mai degrabă. Unde era fetița?

— Chiar acolo, întinsă pe băncuță, arătă Eve. Dacă s-ar fi uitat pur și simplu prin bucătărie ar fi văzut-o. După cum spune ea, ucigașul s-a îndreptat direct spre camera menajerei.

— Știa deci cu precizie unde se ducea. Știa planul casei sau fusese pe aici cu ceva timp în urmă.

— Poate că s-a jucat de-a instalatorul sau a livrat ceva la domiciliu, dar nu cred că este vorba despre asta. Cum să faci planul întregii case, dacă instalezi un tonomat de băuturi sau repari WC-ul? Și cum afli unde doarme menajera?

— Cineva care îi făcuse curte menajerei?

— Nu se întâlnea cu nimeni, cel puțin în ultima vreme. Au mai venit pe aici niște prieteni de familie, dar ies din schemă, prea departe gândul ăsta.

— Doar nu crezi că ea a fost ținta principală?

— Nu pot să scot nimic din calcul, dar nu, nu cred. Agresorul a intrat direct, repetă ea, totul este sigilat și cei care au adunat probe n-au găsit, naibii, nimic, nici măcar un fir de păr. Martora a spus că

bărbatul nu a făcut nici un zgomot, cred că avea pantofi speciali. S-a dus direct la pat, a apucat-o repede de păr, ca să-i ridice capul, și a tăiat cu mâna dreaptă.

Roarke îi urmărea mimica în timp ce vorbea, repede și sigură pe ea, cu o privire detașată, de polițist.

— Din raportul lui Morris, era un pumnal de luptă, la laborator ar trebui să se poată reproduce arma. Apoi, o lasă să cadă, se întoarce, iese din cameră. Martora este aici, de partea cealaltă a ușii, lipită de podea, cu spatele la perete. Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut-o. Dar n-a făcut chestia asta.

— Prea sigur pe el sau doar neglijent? întrebă Roarke.

— Aș merge pe prima variantă. În plus, nu se uită pentru că nu se așteaptă să vadă ceva în locul acela.

Eve făcu o pauză.

— De ce nu se așteaptă să vadă nimic?

— De ce s-ar aștepta?

— Oamenii nu stau întotdeauna în patul lor noaptea, băgați în pătură. Se mai și ridică să meargă la toaletă sau sunt preocupați de munca la serviciu și nu le este somn. Sau pentru că vor un amărât de suc Orange Fizzy! Cum se face că cineva e atât de atent la detalii, atât de profesionist, dar nu filtrează totul atunci când intră?

Încruntându-se, Roarke privi cu atenție, studie din nou planul casei. Se imagină pe el însuși mișcându-se prin casă pe întuneric. Se întâmplase de multe ori.

— Este o bună întrebare, acum că ai adus vorba. El sau ei se așteaptă ca fiecare să fie în patul lui, pentru că așa se întâmplă în meseria lor.

— Este o teorie. Se întoarce la scările principale și urcă la etaj. De ce? De ce, dacă scările din spate sunt chiar la îndemână?

Eve justifică arătând cu mâna scările.

— Tot așa urcă și martora la etaj. Pe scările din spate! Peabody este de părere că au folosit scările principale pentru că erau mai aproape de camera adulților, nu este neplauzibil. Dar vezi, este o pierdere de timp, scări, efort.

— Ei nu sunt antrenați să risipească timpul. Nu știau, pur și simplu, că era și al doilea aranjament de scări.

— Mda… Dar cum să le scape un asemenea detaliu când au știut restul așa de bine?

Roarke se învârti pe lângă ușă, își plimbă mâna pe balustradă, examină scările.

— Nu sunt originale! Scările…

— Cum de știi asta?

— Casa este construită în a doua jumătate a secolului XIX, cu o considerabilă muncă de recondiționare. Dar scările astea sunt mai noi. Șina asta de aici, este făcută manual, material din secolul XXI. Tot așa și fibrele. Iar manopera e făcută un pic cam la repezeală și nu m-ar mira să fi făcut-o chiar stăpânii, au adăugat-o ei fără permis sau ce mai trebuie. Așa că schița acestei case ar apărea oficial fără adăugiri, iar criminalii tăi nu aveau de unde să o știe și nici să o studieze.

— Ce deștept ești! Ai dreptate! în dosar nu există planul cu noile schițe. M-am uitat peste el. Totuși, asta nu înseamnă că unul dintre criminali sau amândoi nu au intrat în casă înainte de lovitură, sau că nu a fost un prieten sau vecin de-al lor. Asta este camera menajerei și scara ei personală.

— Asta, oricum, ar elimina-o pe menajeră din prim plan. Și este puțin probabil ca ucigașii să-i fie cunoștințe sau să stea în acest cartier.

— Ea era în plus, familia conta în povestea asta.

— Nu unul dintre membri însă, ci toți laolaltă! adăugă Roarke.

— Păi dacă nu erau toți vizați, de ce să-i fi omorât pe toți?

Îl conduse mai departe pe drumul urmat de criminali, cel despre care se presupunea că ar fi fost drumul lor.

— O urmă de sânge din camera menajerei, pe aici, chiar în capul scărilor. Pata este destul de mare aici, vezi?

— Dar nici un fel de urmă spre partea de jos a scărilor. Probabil că și-au scos echipamentul de protecție aici, înainte de a coborî.

— Încă o bilă albă pentru tine, civilule! râse Eve.

— Cred că ar trebui să ai alt termen pentru mine. A fi civil este atât de banal, puțin batjocoritor când îl spui tu! Ceva de genul nonpolițist-specialist-în-toate ar fi mai nimerit!

— Da, sigur, nonpolițistul meu personal… Fii atent, asule… Terminaseră cu adulții până să ajungă fetița sus. I-a văzut plecând din cameră și s-au despărțit. Câte unul în fiecare dormitor. Alte două camere aici, mai este un birou al familiei și o cameră de joacă. Baia copiilor, capătul holului. Dar ei s-au dus direct în dormitoare. Nu poți să fii atât de exact și de rapid, ghidându-te doar după schiță ca să afli ce întrebuințare are în prezent fiecare cameră.

— Nu…

Ca să-și satisfacă uimirea și curiozitatea, Roarke păși înăuntru și se uită într-una dintre camere. Biroul, camera de lucru, avea un minifrigider, etajere pe care se afla echipament electronic, aparate de aspirat praful, fotografii de familie. O canapea mică, acum toată acoperită cu substanțele de la poliție pentru adunat probe.

— Asta cu siguranță poate fi folosită și ca dormitor.

Ea îl lăsă să se întrebe, îl privi cum se îndreaptă spre ușa de la dormitorul băiatului și îi văzu chipul înăsprindu-se. Sângele sărise pe posterele sportive, pete de sânge pe saltea…

— Câți ani avea băiatul? întrebă el.

— Doisprezece.

— Unde eram noi la vârsta aceea, Eve? Cu siguranță că nu într-o cameră frumoasă ca asta, înconjurați de mici comori, asta este sigur.

Dar ce Dumnezeu poate să determine un om să intre în camera asta și să pună capăt vieții unui copil?

— Am să aflu asta…

— Desigur că vei afla.

Ieși din cameră. Mai văzuse sânge și înainte, în valuri. Studiase crima, dar să vadă casa unde o familie își ducea traiul obișnuit, camera unde un băiat își trăia vârsta fragedă, îl îmbolnăvea pur și simplu și-l zguduia. Ieși de acolo cât mai repede cu putință.

— Biroul este suficient de mare ca să poată fi folosit și ca dormitor, iar băiatul ar fi putut să doarmă chiar și pe hol.

— Așadar, ar fi trebuit să știe ce este în casă sau au supravegheat-o. Cel puțin, știau unde se doarme, cine în ce dormitor. Dacă au urmărit din afară, știau ce lumini sunt aprinse și de la cine. Aveau echipament infraroșu și puteau să vadă destul de ușor chiar și mișcarea din curte.

Eve se îndreptă spre dormitorul părinților.

— Morris spune că aceeași mână criminală care a ucis-o pe menajeră, a ucis și cele două victime de sex masculin. Celălalt le-a ucis pe femeie și pe fetiță. Prin urmare, fiecare avea ținta lui proprie, stabilită dinainte. Nu a avut loc nici o conversație, nici un exces de mișcare. M-am gândit la droizi, asasinii droizi.

— Ar costa foarte mult ca să investești în asasini non-umani, răspunse Roarke. Pe de altă parte, nu sunt de încredere în situații ca aceasta. Și de ce să ai doi, este un cost dublu și detalii multe de programare, de ce să nu fi avut decât unul? Asta dacă ai fi avut posibilitatea să faci rost de un droid ilegal, ca să-l programezi să treacă de sistemul de securitate și să extermine mai multe persoane.

— Nu cred că au fost droizi.

Eve ieși din cameră, intrând în dormitorul fetiței.

— Cred că este mână omenească aici. Nu contează cum arată la suprafață, nu contează că pare rece și eficientă, a fost ceva personal

aici, îți spun. A fost al dracului de personal. Nu tai gâtul unui copil dacă nu este nimic personal în asta.

— Foarte personal, adăugă Roarke și-și puse mâna pe spatele Evei, mângâind-o încet. Copiii adormiți nu reprezintă o amenințare pentru nimeni.

Parcă erau demoni în acea casă acum, se gândea Roarke. Strigoi brutali, cu sânge de copii pe mâini. Aveau și ei demonii lor secreți, ea și el, însă porniți împotriva ororilor pe care le trăiseră.

— Poate că țintele lor erau chiar copiii. Sau poate că unul sau mai mulți oameni din acea casă erau o constantă amenințare din cauza nu se știe cărei informații, așa că toată lumea din acea casă trebuia să dispară din cauza faptului că s-ar fi răspânditun secret.

— Nu.

— Nu, suspină și ea la fel de neconvinsă. Dacă ucigașilor le-ar fi fost frică de aflarea vreunei informații, ar fi trebuit întâi să se asigure că nu se va divulga nimic, recurgând la intimidare, amenințare, tortură, pentru ca secretul să rămână pe loc, în această casă. Ar fi trebuit să verifice toată casa, agendele, totul ar fi arătat ca după război. Toată reconstituirea arată că s-a intrat, s-au comis crimele, s-a ieșit, nu s-a căutat nimic. Totul este făcut ca să arate a crimă de business. Dar este ceva personal.

— Numai că n-au fost chiar aut de deștepți cum au crezut, comentă Roarke.

— De ce crezi asta?

— Ar fi fost mai inteligent să ia niște valori, să răstoarne casa puțin. Toată oroarea asta ar fi arătat mai degrabă a jaf. Sau ar fi trebuit să măcelărească victimele, ca să pară lucrătura unui psihopat sau un jaf ce s-a sfârșit altfel decât în planul inițial.

Eve începu să râdă.

— Știi, ai dreptate. Ai dreptate, pe toți sfinții. De ce nu au făcut-o? Din mândric? Mândric la locul de muncă. Asta-i bine, este bine

pentru că tot e ceva din moment ce eu n-am nici un fir de care să mă agăț. Știam eu că nu îmi va părea rău că te-am chemat!

— Orice pentru tine.

Roarke o luă de mână, coborând scările.

— Nici nu este, de altfel, adevărat că nu ai nimic. Ai instincte, ai experiență, hotărâre. Și ai și martor.

— Mda… da…

Nu vroia să se gândească la martora ei chiar acum.

— De ce să elimini toată familia? Nu tu, - tu, ipotetic vorbind.

— Mulțumesc pentru precizare, spuse Roarke, intrând în joc. Pentru că s-au jucat cu mine, pentru că au fost sau sunt o amenințare pentru mine sau pentru ce este al meu.

— Swisher era avocat pe codul familiei.

Roarke întoarse capul pe când ieșeau din casă.

— Interesant, nu-i așa?

— Iar ea era nutriționistă, se ocupa de familii sau de clienți cu familie. Sau poate că Swisher a pierdut un caz sau a câștigat unul, lucru ce a supărat pe vreun client sau partea adversă din proces. Sau poate că ea a apăsat pe un buton greșit în cazul unui copil obez sau a greșit dieta unei cliente. Sau poate că unul dintre copii a făcut vreo porcărie unui alt copil…

— O listă lungă de posibilități.

— Doar că trebuie s-o găsesc pe cea bună.

— Unul dintre adulți poate că se distra, având o aventură extraconjugală. Asta enervează dacă află consoarta…

— Mi-am băgat nasul și acolo. Eve se așeză la volanul mașinii. Dar nu este nimic consistent. Ăștia doi aveau, din toate informațiile pe care le-am strâns, o căsnicie solidă și multă disponibilitate pentru familie. Călătoreau împreună, mergeau în oraș împreună, ca un grup. Tabloul pe care l-am alcătuit nu prea lasă timp pentru legături extraconjugale. Iar sexul cere timp.

— Dacă este făcut cum trebuie… desigur.

— Nu am găsit nimic în datele lor personale, posesii, orar, ca să arate ceva legat de asta. Cel puțin deocamndată. Vecinii nu ne dau nimic în favoarea acestei variante, adăugă ea, intrând în curbă. Nimeni nu a văzut nimic. Mă gândesc că unul dintre ei locuiește în zona asta sau ei au permis de parcare sau, Doamne, au venit cu metroul, au luat, apoi, un taxi care i-a lăsat la câteva străzi depărtare de aici. Nu pot să mă agăț de nici o pistă.

— Eve, au trecut mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Ea privi în oglinda retrovizoare casa cufundată în tăcere de pe o stradă la fel de liniștită. I se părea că trecuse atât de mult timp de atunci…

Era chiar ciudat, după părerea Evei, ca Summerset să apară în hol ca într-un coșmar, revenind imediat ce ea intră în casă, dar era și mai ciudat să-l vadă cu fetița blondă alături.

Părul fetiței era strălucitor, ondulat, pentru că fusese spălat și pieptănat de curând. Cine a făcut asta? se întrebă Eve. Putea fetița să-și spele singură părul sau Summerset a fost eroul? La acest gând o trecură fiori.

Dar fetița părea să se simtă destul de bine cu el, chiar își ținea mâna într-a lui, cu pisica tot lângă picioarele ei.

— Nu este acesta un „bine ai venit" călduros? întrebă Roarke, dezbrăcându-se de haină. Cum te simți, Nixie?

Fetița se uită la el cu ochii ei albaștri și aproape zâmbi.

— Bine, am făcut plăcintă de mere.

— Ai știut să faci? Roarke se aplecă să-l ridice pe Galahad, ce se lipise de picioarele fetiței, frecându-se de ele. Plăcinta de mere este favorita mea!

— Poți să-ți faci una din ce a rămas. Asta este ce am făcut eu, a răspuns fetița, apoi, își întoarse ochii mari spre Eve. I-ai prins?

— Nu.

Eve își agăță jacheta în cuier și, pentru prima oară, Summerset nu a strâmbat din nas și nici nu s-a repezit la haină.

— Investigațiile de genul acesta durează destul de mult.

— De ce? La televizor văd că nu le ia prea mult!

— Asta nu este realitatea, mai spuse Eve și vru să urce la etaj ca să-și limpezească mintea pentru cinci minute și, apoi, s-o ia de la cap cu cazul acesta, punct cu punct. Dar ochii fetiței îi urmăreau privirea, acuzând-o, implorând-o.

— Ti-am spus că am să-i prind și așa am să fac.

— Când?

Eve se pregătea să înjure, poate că nici nu s-ar fi putut opri la timp, dar Roarke îi puse mâna pe umăr și vorbi el primul.

— Știi, Nixie, că locotenent Dallas este cel mai bun polițist din oraș?

Ceva de genul unei mici speculații trecu pe fața lui Nixie.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că niciodată nu se oprește. Pentru că îi pasă atât de mult de persoanele cărora li s-a făcut rău, încât nu se oprește. Dacă cineva la care țin ar fi rănit, aș vrea ca ea să se ocupe de asta.

— Baxter spune că este cea mai tare la dat șuturi în fund.

— Ei, da, spuse Roarke, zâmbind larg, s-ar putea să aibă dreptate…

— Unde sunt? întrebă Eve. Baxter și Trueheart!

— În biroul tău, răspunse Summerset. Cina se va servi în cincisprezece minute. Nixie, hai să punem masa.

— Eu am să…

De data aceasta, Roarke o prinse de mână pe Eve, strângând-o.

— Vom veni jos.

— Dar am de lucru, începu Eve, în timp ce urcau scările. Nu am timp să…

— Cred că va trebui să ne facem timp! O oră nu omoară pe nimeni, Eve, iar copilul ăsta aș spune că are nevoie de normalitate, atât cât putem noi să-i oferim. Cina luată la masă înseamnă normalitate.

— Nu văd de ce ar fi mai normal să înfuleci de pe o suprafață mare, plată și albă, decât să înfuleci la birou. Este o treabă multiplă, este eficient.

— Te sperie fetița asta.

Ea se opri înmărmurită, iar ochii i se mijiră ca lamele unui cuțit.

— De unde dracului ai mai scos-o și pe asta?

— Pentru că și pe mine mă sperie.

Mânia se așternu o clipă pe chipul ei, apoi se relaxa.

— Cu adevărat? Cu adevărat? Nu doar spui așa, în vânt?

— Ochii aceia mari, plini de curaj și teroare și durere… Ce poate fi mai înfricoșător? Uită-te la ea cum stă dreaptă, făptura asta micuță, cu părul acela drăgălaș, cu blugii și tricoul ei. Și cu nevoia aceea de dreptate ce radiază din ochii ei. Noi trebuie să-i dăm răspunsuri și nu avem!

Eve răsuflă ușurată și privi în spatele ei, spre scară.

— Nici măcar nu dețin toate întrebările, încă…

— Așa că vom lua cina cu ea, vom face tot ceea ce putem ca să-i arătăm că mai este normalitate și decență în lumea asta…

— Bine, bine, dar trebuie să vorbesc cu oamenii mei.

— Ne vedem jos. În cincisprezece minute.

Ceea ce găsi în biroul ei era ceva normal, doi polițiști - care evident că vandalizaseră frigiderul - vorbeau în timp ce studiau crimele. Pe ecranul de pe perete se vedeau toate dormitoarele familiei Swisher și era expusă fiecare victimă în timp ce Baxter și Trueheart înfulecau un sandviș cu carne de vită.

— Friptură, spuse Baxter, înfigând încă o dată furculița în carne. Știi de când nu am mai mâncat vită adevărată? Te-aș pupa, Dallas, dar am gura plină.

— Summerset a spus că putem să mâncăm, spuse Trueheart, tânăr, cu un aer de prospețime în uniforma sa, zâmbindu-i plin de speranță.

Femeia abia dacă schiță vreun gest, apoi se întoarse astfel încât să poată vedea și ea ecranul.

— Tu ce crezi?

— O mare întrebare, spuse Baxter, continuând să mănânce dar, de data asta, chipul lui era serios. Operațiune simplă. Și murdară. Chiar fără să ai vreun martor ocular ai putea spune că doi sau mai mulți au făcut treaba asta, și chiar foarte repede. Raportul de la toxicologie a venit azi. Nici o ilegalitate, nici un drog de nici un fel nu s-a descoperit la vreunul dintre ei. Chiar și remediile pentru durere le erau prescrise pe bază de plante.

— Se potrivește de minune cu cariera aleasă de femeie, murmură Eve. Nici o apărare, nici o luptă, nimic de valoare nu lipsește. Și nici o urmă. Cei de la probe n-au adunat nimic. Renunți la operațiunile tale curente?

— Cu plăcere, spuse Baxter, înfigând din nou furculița în friptura de vită. Carmichael mă urăște de moarte acum. Mi-ai făcut o zi minunată!

— Amândoi sunteți liberi acum, să fiți înapoi la datorie la opt. Aveți o sarcină dublă - baby sitter și începerea cercetării unor nume pe care le-am scos de pe lista de clienți ai lui Swisher Grant. Orice persoană care nu a încălcat legea nici pentru o parcare aiurea merită o privire mult mai atentă. Ne uităm la familia lor, prietenii lor, asociați, vecini, până și la animalele pe care le aveau în casă. Ne uităm până găsim.

— Menajera? întrebă Baxter.

— Am să mă ocup de ca în noaptea asta, ne vom ocupa de toți, eu am să mă uit și pe dosarele copiilor. Școală, activități, vecini, unde își făceau cumpărăturile, unde mâncau, unde lucrau, unde se jucau… Vom ști totul despre acești oameni, mai bine decât ce știm despre noi înșine.

— Mda… dar sunt cam multe nume de controlat, comentă Baxter.

— Unul singur ne trebuie dintre toate!

Deși acum în capul ei nu era decât friptură de vită și crimă, Eve mâncă pui la grătar și încercă să țină conversația departe de investigații. Dar ce naiba se putea vorbi cu un copil la cină?

Nu foloseau prea des sufrageria pentru cină, adică ea nu o folosea, trebuia să recunoască asta. Era mult mai simplu să înșface ceva și să mănânce sus. Dar nici nu putea să spună că era chiar atât de dificil să stea la masa mare, strălucitoare, lângă focul ce ardea în șemineu, cu miros de mâncare și de luminări plutind în aer.

— Cum de mâncați așa de elegant? se interesă Nixie.

— Nu mă întreba pe mine, spuse Eve, arătând cu furculița spre Roarke. Este casa lui.

— Trebuie să mă duc la școală mâine?

— Nu.

— Atunci când am să mă întorc la școală?

Eve simți că o durere i se înfige în ceafă și că nu va scăpa de ea.

— N-am idee.

— Dar dacă nu mă duc am să rămân în urmă, iar dacă rămâi în urmă nu poți să faci parte din formația școlii sau din formația de teatru! și fetița izbucni în lacrimi.

— Ah, minunat! La dracu'!

— O să facem în așa fel încât să faci lecțiile aici, cel puțin pentru moment, interveni Roarke, fără să aibă vreun plan pregătit în acest

sens. Ca și când, gândi Eve, era născut să dea răspunsuri la întrebările înțepate.

— Îți place la școală?

— De multe ori îmi place. Cine mă va ajuta la lecții? Tata mă ajuta de multe ori.

Nu, se gândi Eve, asta nici în ruptul capului, nu voia să intre în zona aceea nici dacă cineva i-ar fi plantat o bombă sub scaun!

— Locotenent Dallas și cu mine nu am fost dintre cei mai buni la școală, dar Summerset ar putea să te ajute, atunci când va fi cazul.

— Nu voi mai ajunge niciodată acasă, nu o voi mai vedea pe mama, nici pe tata, pe Coyle sau pe Linnie. Nu vreau, nu vreau să fie morți!!

Bine, decise Eve. Poate că era doar un copil, dar era martorul ocular, în definitiv. O dată cu venirea puiului la grătar, deschise și Eve discuția, din nou.

Slavă Domnului!

— Povestește-mi ce făcea fiecare dintre voi. Așa, cu amănunte, toată ziua de dinainte să se întâmple asta.

Când Roarke se pregătea să spună ceva, Eve îl opri cu o mișcare bruscă a capului.

— Orice îți poți aminti.

— Tata țipa la Coyle pentru că se trezise târziu, ca de obicei. Tot timpul se trezea târziu și din cauza lui toată lumea era pe grabă. De la chestia, asta mama se enerva întotdeauna pentru că ne grăbeam la micul dejun și este important să mănânci bine.

— Ce mâncați?

— Fructe și cereale, la bucătărie.

Ca o demonstrație, Nixie tăie o bucată de asparagus și o mâncă fără să se plângă.

— Inga pregătește masa. Se bea și suc. Tata bea cafea, are voie să bea o cană. Coyle voia patine noi, dar mama a spus că nu, iar el s-a

enervat și a înjurat, iar mama s-a uitat urât la el pentru că nu e bine să înjuri, mai ales la masă. Apoi, ne-am luat ghiozdanele și ne-am dus la școală.

— A folosit cineva telefonul?

— Nu.

— A sunat cineva la ușa de la intrare?

Fetița mușcă puțin din carnea de pui în același mod ordonat, mestecă și înghiți, abia apoi răspunse.

— Nu.

— Cum ai ajuns la școală?

— Tata nc-a condus și pentru că era frig am luat un taxi. Apoi, el s-a dus la lucru. Mama coboară la parter pentru că acolo are cabinetul. Inga a plecat la cumpărături pentru că Linnie urma să vină la noi după școală, iar mama voia mai multe fructe proaspete.

— Mama sau tatăl tău păreau supărați din vreun motiv anume?

— Da, Coyle a tras o înjurătură înainte să se ridice de la masă, iar mama era dezamăgită de el. Pot să-i văd chiar dacă sunt morți? întrebă brusc fetița cu buzele tremurând. Pot?

Era o nevoie umană, Eve știa asta. De ce ar fi fost interzisă unui copil?

— Am să aranjez eu să-i poți vedea. S-ar putea să dureze ceva timp, însă. Te-ai simțit bine azi cu Trueheart și Baxter?

— Baxter e haios, iar Trueheart este un om drăguț. Știe multe jocuri. Dacă îi prinzi pe oamenii aceia răi, am să-i pot vedea și pe ei, nu-i așa?

— Da.

— Bine, spuse Nixie și dădu din cap încet, privind din nou în farfurie. Bine!

— Mă simt ca la un interviu luat de un profesionist adevărat în fața ei, spuse Eve, rotindu-și umerii în timp ce intra în birou.

— Faci față și încă foarte bine. Credeam că ai să sari calul când ai întrebat-o de ziua de dinaintea morții, dar ai avut dreptate, are nevoie să vorbească despre asta. Despre tot!

— Tot se va gândi la asta, oricum! Dacă vorbește, poate că își va aminti ceva important.

Se așeză la birou și rămase lipită de scaun câteva minute.

— Acum am să spun ceva ce nu credeam că va ieși din gura mea vreodată, iar dacă o să spui ceva am să-ți răsucesc limba și am să-i fac nod. Mulțumesc lui Dumnezeu că Summerset este aici!

Roarke zâmbi, lăsându-se încet pe spate și sprijinindu-și șoldul pe colțul biroului.

— Cum? Nu cred că am auzit bine!

Privirea ei deveni întunecată, iar vocea gravă.

— Am vorbit serios că îți înnod limba dacă spui ceva. Dar fetița se simte bine cu el, iar el se pare că se descurcă destul de bine cu ea.

— Eh, are și el un copil, apoi, m-a ajutat și pe mine. Se pricepe la copiii cu probleme.

— Nu este un tip ușor de condus, dar se descurcă în privința fetiței. Eve își trecu o mână prin păr. Am să vorbesc cu familia Dyson mâine. De ei depinde dacă o vom muta într-o casă sigură, împreună cu ei, într-o zi, două. În noaptea asta, am să mă concentrez asupra menajerei, ca să văd unde ajung. Trebuie să-i trimit un memo lui Peabody, își aminti ea. A fost deja la școală, așa că putem să ne gândim la asta mâine dimineață, să vedem ce este cu copiii și restul. Vreau să te întreb ceva. Dacă ai vrea, dar numai dacă vrei cu adevărat, să treci tu pe la școală, dacă ai un moment liber?

— Nu știu, poate că pentru ea este important, ca munca ta pentru tine, a mea pentru mine, așa este și școala pentru ea. Esențială, într-un fel.

— Dar este școală, închisoare!!

— Așa am crezut și eu, dar poate că ne înșelăm.

El se întinse puțin și o mângâie pe față, oprindu-se cu degetele pe bărbie.

— Vrei să te ajut cu ceva?

— Nu ești ocupat?

— Câte puțin din toate, dar nimic nu-i la fel de plăcut decât să fii asistentul celei mai bune polițiste din New York!

— Asta e o poantă bună. Cunoști sistemul de securitate al casei pentru că ai fost la fața locului. Ai putea să vorbești cu Feeney, să schimbați niște păreri? Vezi dacă poți identifica ce fel de echipament au avut nenorociții ăia ca să treacă de sistem. Și de unde au făcut rost de el.

— Bine, spuse Roarke, de data aceasta, lovind-o ușor peste obraz. Ai avut o zi lungă.

— Cred că mai pot lucra vreo două ore.

— Oprește ceva și pentru mine, mai spuse îndreptându-se spre biroul lui.

Singură, puse la cale a doua schiță a crimei, comandă o cană mică de cafea, apoi ordonă datele Ingăi pe ecran. Studie fotografia din cartea de identitate. Era atrăgătoare, dar nu într-un fel provocator, ci unul domestic, cald. Se întrebă dacă Keclie Swisher specificase la angajarea ci că vrea o menajeră nu prea tânără, nici prea drăguță ca să nu fie o amenințare pentru propria-i căsnicie.

Oricare ar fi fost cererea, se pare că avusese noroc. Inga lucrase mulți ani la familia Swisher. Destul, conchise Eve, ca să-i vadă pe copii crescând. Nici nu avea copii, notă Eve. O căsnicie, un divorț, menajeră full time, de când avea douăzeci de ani. Deși nu înțelegea cum se putea oferi cineva voluntar să fie menajeră, să curețe în mod constant casa altuia, se gândi că sunt pe lumea aceasta tot felul de slujbe.

Starea materială era stabilă, rezonabilă, dacă lua în considerare ocupația femeii, extrasele de cont în sume normale.

Normal, normal, normal, se gândi Eve. Hai, Inga, să săpăm mai adânc. Dar, după o oră, se învârtea în jurul cozii.

Nimic, se gândi din nou. Dacă ar fi avut ceva bani ascunși, trebuia să se vadă din extrasele fiscale. Viața Ingăi fusese atât de normală, că devenea chiar plictisitoare. Muncea, mergea la cumpărături, avea două vacanțe pe an, una cu familia pentru care lucra, iar cealaltă, cel puțin în ultimii cinci ani, cu un grup de femei cu care mergea în aceeași stațiune turistică de recreere, undeva în nordul statului New York. Cercetă, pe rând, și pe celelalte două femei, dar tot nu ieșea nimic interesant din treaba asta.

Fostul soț locuia în Chicago, se recăsătorise și avea un copil, un băiețel. Fusese funcționar la o societate de aprovizionarea restaurantelor și nu făcuse nici o călătorie la New York în ultimii șapte ani. Ideea că Inga ar fi putut auzi ceva periculos sau să fi făcut ceva de genul acesta în timp ce curăța casa sau cumpăra zarzavaturi la piață părea de-a dreptul ridicolă. Dar viața ei a fost ridicolă până când s-a sfârșit într-o crimă sângeroasă. Își dădu seama că Roarke intrase în birou.

— Nimic nu îmi face cu ochiul în privința ăsteia, spuse ea, făcând semn cu capul spre ecran. Mai avem de străbătut cale lungă până când vom afla ceva, dar mie mi se pare că a fost în toată treaba asta o spectatoare nevinovată.

— Eu și Feeney avem aceeași părere în ceea ce privește aparatura de bruiaj. Ar fi putut fi asamblată manual de cineva expert în domeniu, cineva care avea acces la materiale de ultimă generație. Dacă este așa, e cineva din armată, poliție, surse de securitate. Sau sunt luate de pe piața neagră. Nu este aparatura pe care o găsești, în general, la magazinul de electronice de vizavi de casă.

— Asta nu reduce deloc lista de oameni care trebuie cercetați.

— Hai să ne oprim aici în noaptea asta.

— Oricum, nu mai am ce să fac acum cu datele pe care le am.

Comandă computerului să salveze, să listeze și să închidă fișierele.

— Am să reîncep de aici mâine, apoi îi las pe Baxter și Trueheart să-și facă treaba.

— Am să iau dosarul mâine la mine la firmă. Să vedem dacă cineva dintre băieții care lucrează în departamentul cercetare vine cu ceva deosebit despre sistemul ăsta de trecere.

— Nici una dintre victime nu avea pregătire militară, cel puțin nu din ce am văzut eu până acum. Nu au nici o legătură cu asta.

În timp ce se îndrepta spre dormitor, se lovi cu palma ușor peste cap.

— Nu reușesc să găsesc nici o legătură cu crima organizată, nimic paramilitar. Din ce-mi arată datele, nu jucau la cazinou, nu aveau nimic de ascuns, nici nu aveau cine știe ce poziție politică. Cel mai apropiat lucru de ce mă interesează pe mine este obsesia femeii pentru nutriție.

— Poate că s-au trezit cu ceva în posesia lor, chiar și accidental, ceva ce trebuia reclamat.

— Păi, atunci, dacă te pricepi așa de bine în sistemele de bruiaj, te duci dracului și iei din casă acel lucru, nu intri și hăcuiești pe toată lumea. Tot ce s-a luat din casa aia sunt viețile oamenilor. Familia Swisher este moartă pentru că cineva a vrut cu tărie chestia asta!

— De acord, ce zici de un pahar de vin, ca să te relaxezi?

Aproape că refuză. Dar dacă putea gândi, atunci poate că era mai bine să stea trează. Sau poate că voia orice numai să nu doarmă deloc în noaptea aceea.

Viețile lor nu vor fi niciodată ca ale Swisherilor. Nici nu voia să fie la fel. Nu credea că poate să navigheze pe o apă atât de lină. Dar avuseseră totuși o viață. Iar viețile lor meritau atenție.

— Aș spune că ai o idee drăguță. Trebuie să se mai coacă puțin însă.

Eve își masă ceafa.

— Dar ce ai zice de o idee și mai bună?

El se întoarse ca să o privească în ochi, apropiindu-și buzele de obrazul ci.

— Ideea ta de bază, în general, este să mă dezbraci.

— De fiecare dată altfel, asta este cheia!

Lucrul acesta o făcu să râdă cu poftă.

— Mai devreme sau mai târziu, ai să rămâi chiar și tu fără variante.

— Asta este o adevărată provocare! Ce-ar fi să bem vinul la piscină și să punem în aplicare un sport acvatic?

— Aș spune că ideea ta este din ce în ce mai bună și…

Se întrerupse și aproape că zbură spre camera lui Nixie, care se auzea țipând.

6

Nu știa în ce cameră era, se luă însă după țipetele fetiței. La un cot pe care-l făcea coridorul, Roarke o depăși și se izbiră unul de altul când, în fine, ajunseră în fața ușii de unde veneau țipetele.

Dormitorul era scăldat într-o lumină gălbuie, patul era plin de pernuțe și broderii mari. Cineva, Summerset, își imagină Eve, pusese niște flori galbene, vesele și plăcute ochiului pe pervazul ferestrei.

Când intră în cameră, Eve aproape călcă pisoiul ce se afla când în atac, când în poziție de apărare.

În mijlocul patului larg și somptuos, micuța stătea cu mâinile ridicate și încrucișate deasupra feței, ca și când s-ar fi apărat de cineva care voia să o lovească zdravăn cu un ciocan.

Roarke ajunse primul la Nixie. Mai târziu înțelese Eve de ce era obișnuit cu ea, cu coșmarurile ei, era pur și simplu obișnuit să aibă grijă de cineva care avea astfel de probleme.

O luă imediat pe Nixie în brațe și o strânse cu putere, îmbrățișând-o, mângâind-o, spunându-i pe nume, în timp ce ea se zbătea și-l lovea cu palmele. Eve încă se mai gândea că trebuie să vorbească sau că trebuie să acționeze cumva, când liftul se opri la acel etaj și Summerset se repezi afară.

— Normal, spuse el, era de așteptat.

— Mami!! strigă fetița și, extenuată de puteri, se lăsă moale în brațele lui Roarke. O vreau pe mami!!!

— Știu, știu, îmi pare tare rău… murmura Roarke.

Eve văzu cum bărbatul își atinse buzele de părul lui Nixie. Și asta i se păru natural. Și de așteptat.

— Vor să vină după mine, vor să mă omoare!

— Este doar un vis, nu vine nimeni să te omoare…

Roarke se așeză, iar Nixie se cuibări în brațele lui.

— Ai avut un coșmar, dar aici ești în siguranță, cum vezi, uite, cu mine, cu locotenent Dallas și cu Summerset.

Bătu patul cu palma și motanul, adunându-și forțele, sări în pat.

— Uite, e și Galahad aici.

— Am văzut sângele, este pe mine?

— Nu.

— Îi dau un calmant.

Summerset deschise un dulăpior încastrat în perete, dezvăluind un mini figider.

— Îi va face bine. Uite, ține Nixie, bea asta pentru mine, o vei bea, nu-i așa?

Dar fetița își înfundă chipul din nou în umărul lui Roarke.

— Mi-e frică de întuneric!

— Nu este prea întuneric și mai aprindem și alte lumini dacă vrei.

Roarke ordonă mai multă lumină.

— Este mai bine așa?

— Cred că se ascund în dulap, șopti fetița, înfigându-și unghiile în pielea lui Roarke.

În sfârșit, asta era ceva ce putea să facă și Eve. Se duse direct la dulap, îl deschise și făcu o cercetare amănunțită sub privirile atente ale lui Nixie.

— Nimeni nu poate să pătrundă în locul acesta, spuse ea plat. Nimeni nu trece de noi. Ăsta-i adevărul! Este treaba mea să am grijă de tine. Și asta am să și fac.

— Dar dacă te ucid și pe tine?

— Mulți au încercat. Nu îi las, pur și simplu.

— Pentru că tu dai șuturi la toată lumea.

— Poți să pui și pariu pe asta. Bea-ți calmantul!

Eve așteptă cu răbdare, se uită atentă în timp ce Nixie își luă calmantul și, în timpul acesta, Summerset luă controlul. Se așeză pe pat, vorbindu-i fetiței cu o voce caldă și joasă, până când ochii ei începură să fie amorțiți de somn. Privind la toate acestea, Eve simți rana dinlăuntrul ei. Știa cum era să fii prins în lanțurile coșmarurilor, de unde te urmărea ceva imposibil de explicat. Durerea și sângele, frica și agonia.

Chiar după ce lucrurile se calmară, îi persistă în amintiri o bună bucată de timp. Summerset se ridică, îndepărtându-se de pat.

— Asta o va ajuta, monitorizez camera în caz că se mai trezește. Pentru moment, somnul este cel mai bun lucru pentru ea.

— Cel mai bun lucru pentru ea este ca eu să descopăr cine a făcut crima asta, spuse Eve apăsat. Da, poate că părinții ei vor fi tot morți, dar cel puțin va ști de ce și va mai ști că oamenii care au făcut asta sunt acolo unde le este locul. Asta este, și va fi mai eficient decât calmantul.

Ieși din cameră și se duse direct în dormitorul ei. Se așeză pe brațul canapelei ca să-și scoată ghetele. Se eliberă de nervi, aruncându-le la întâmplare în cameră. Încă se mai uita la ce făcuse când Roarke intră în cameră.

— Va avea visele astea pentru toată viața? întrebă ea, împingând cu furie canapeaua. Vor apărea în coșmarurile ei tot timpul? O să poată oare scăpa de imaginile astea vreodată? Ai putea să i le scoți din cap, ca și când ai elimina o nenorocită de tumoare?

— Nu știu…

— Nu am vrut să o ating… Ce dracului spune asta despre mine? Pentru Dumnezeu, Roarke, o fetiță țipa, iar eu nu am vrut să o ating, am ezitat să o fac. Pentru un minut, dar am ezitat, pentru că știam ce

se află în mintea ei, iar chestia asta a transferat în mine gândurile alea.

Își scoase vesta antiglonț, așezând-o alături.

— Iată-mă deci, stând în picioare lângă ea și văzându-l pe tata acoperit de sânge. Eram plină de sânge…

— Am luat-o eu în brațe, iar tu i-ai arătat că nu este nici un monstru în dulap, am făcut fiecare ce am putut, Eve. De ce ceri de la tine mai mult decât poți oferi?

— La naiba, Roarke…

Se învârti ca și când ar fi vrut să scape ea însăși de propriii ei demoni.

— Pot să stau deasupra unui cadavru și nici nu clipesc. Pot să interoghez martorii, suspecții și nu clachez. Pot să privesc sângele în față ca să ajung acolo unde trebuie în munca mea. Dar nu pot să traversez camera și să ating un copil.

Asta îi stăruia în minte obsesiv.

— Sunt rece… Dumnezeule, sunt chiar atât de rece?

— Rece? Doamne Dumnezeule, Eve, ești orice altceva, dar nu rece! spuse Roarke, apropiindu-se de ea și îmbrățișându-i umerii.

O strânse și mai tare în brațe, când ea se zbătu să scape din mâinile lui.

— Tu simți prea mult, atât de mult, încât, uneori, mă întreb cum de rezişti. Iar, dacă vrei să închizi în tine unele lucruri din trecut, asta nu înseamnă răceală. Asta înseamnă supraviețuire!

— Mira a spus, mi-a spus acum puțină vreme același lucru - înainte să te cunosc pe tine - și-a dat seama că în mai puțin de trei ani aș claca, n-aș mai putea să-mi fac nici meseria.

— De ce?

— Pentru că tot ce făceam era să muncesc. Era…

Eve ridică mâinile a disperare și, apoi, le lăsă să cadă moi pe lângă corp.

— Asta era tot ce făceam, centrul universului meu. Nu lăsam sau, poate, că nu puteam altfel, să intre nimic altceva în viața mea. Sau poate că indiferent de cât de mult aș fi simțit, era prea multă răceală în mine. Dacă lucrurile evoluează așa, cred că este ceva chiar mai mult decât răceală. Dar trebuie să fac ceea ce fac, altfel nu pot să trăiesc și trebuie să te am alături, altfel nu *vreau* să trăiesc!

— Și eu simt exact același lucru, spuse Roarke și-și puse buzele pe pleoapele femeii. A câștiga însemna rațiunea mea de a fi înainte de a te cunoaște. Să câștig cu orice preț. Dar indiferent câți bani ai în buzunar, mai sunt încă multe spații goale de umplut, iar tu le-ai umplut pentru mine. Eram două suflete pierdute, iar acum ne-am regăsit…

— Nu vreau să beau vin, nu vreau nici piscină… Te vreau pe tine, doar pe tine, strigă ea, încleștându-și mâinile în jurul gâtului lui.

— Mă ai pe mine. Acum și mereu! mai spuse Roarke, ridicând-o în brațe.

— Repede, șuieră ea deja desfăcându-i nasturii de la cămașă, în timp ce el o ducea în brațe spre pat. Repede, dur și adevărat, te vreau!

El urcă platforma pe care se afla patul, nu o așeză, ci, mai degrabă, se prăbuși cu ea pe suprafața lui.

— Ia ceea ce îți ofer, atunci!

Gura lui îi acoperi cu răsuflarea caldă sânul prin cămașă, ținând-o strâns de mâini, mușcând-o ușor cu dinții, astfel că unde de căldură îi umplură corpul, așa cum se umplură de căldură toate colțurile reci și întunecoase din sufletul ei. Iar ea se ridică puțin, se agăță cu putere de el și se lăsă copleșită de forța bărbatului.

Pentru un moment, o fracțiune de secundă, disperarea aceea îmbinată cu dorința o invadară, spălând-o de toate dubiile, de toate temerile, de toate mizeriile zilei.

Acum erau doar corpul lui și al ei, dure și dornice, puternice și fierbinți.

Când îi eliberă mâinile, Eve își înfipse degetele în părul lui și îl trase până când gurile lor se împreunară într-un sărut dur. Acum simțea gustul lui, buzele acelea ferme, pline și limba rapidă și simți mușcătura erotică a dinților lui, la limita durerii.

— Simte-mă, gustă-mă, sunt cu tine…

Mâinile ei erau și mai nerăbdătoare acum, mai lacome, trăgând de cămașa bărbatului, Ia fel cum și el, îndemnat, făcu același lucru. Pielea ei părea atinsă de febră, inima îi era zguduită ca de o furtună cu tunete pradă mâinilor lui, buzelor lui. Demonii ce o bântuiseră, acei monștri pe care amândoi îi știau încuiați într-un cufăr, erau acum muți în fața pasiunii. Măcar acum, cât timp se aveau unul pe celălalt.

Violența dorinței ei se revărsă peste a lui, arzând cu flacără în venele tinere.

El o trase mai sus, cu dinții înfipți în umărul ei, rupând ceea ce mai rămăsese din cămașa Evei. Diamantul de la el sclipi în întuneric, în forma unei lacrimi, agățat de un lănțișor ce odihnea la gâtul ei. Chiar și în întuneric, putea să-i simtă văpaia din priviri. Sau strălucirea ochilor…

Îi trecu prin minte gândul că ar da tot ce avea, averea și sufletul ca să o țină cu privirea aceea pasională din ochii puternici, căprui țintuită într-a lui, pentru totdeauna.

Eve îl apucă strâns, trăgându-l după ea, rostogolindu-se până în mijlocul patului. Își înlănțui picioarele în jurul lui și îl privi în ochi.

— Acum, repede și tare… și… Ah, Doamne!

El intră în ea, o simți cum își înfige unghiile în carnea lui și un val de catifea umedă îl învălui parcă atunci când ea termină. Simți cum trupul ei lin și zvelt se zguduie atunci când el o pătrunse. Șoldurile

femeii încă îl mai trăgeau spre ea, ca să o pătrundă și mai adânc, cu brutalitate.

— Nu închide ochii, nu-i închide, murmură el cu glasul stins… Eve…”

Ea ridică mâinile care, deși tremurau încă, îi încadrară chipul.

Te văd. Te văd, Roarke…

Iar ochii ei stăteau larg deschiși, agățați de-ai lui, apoi, își închiseră pleoapele…

Dimineață, Eve răsuflă ușurată că nu era pe lista „normalului” să ia micul dejun cu Nixie. Poate că se simțea mică, lașă, dar nu era în stare să intre într-un nou interogatoriu cu ea, să-i răspundă la întrebări sau să o privească în ochii aceia ficși și cercetători, oricum, nu înainte de a-și bea cafeaua. Făcu, în schimb, ceea ce era normal pentru ea însăși, adică un duș puternic și, apoi, intră repede în tubul uscător, în timp ce Roarke era deja la birou și scana rapoartele de stoc pe ecran în dormitor.

După ce bău prima ceașcă de cafea, deschise dulapul și luă o pereche de pantaloni de acolo.

— Omletă, ordonă Roarke.

— Mă duc la mine în birou să mă uit peste niște date, până când vine echipa aici.

— Mănâncă o omletă înainte, repetă el, lucru ce o făcu să-și dea ochii peste cap atunci când își trase cămașa ca să o îmbrace. Se întoarse spre el și luă la repezeală două furculițe de omletă din farfuria lui.

— Nu vorbeam despre omleta mea!

— Atunci fii mai precis altă dată! spuse ea cu gura plină. Unde este pisica?

— Cu fetița, aș spune, mai ales că Galahad e destul de deștept ca să se prindă că mai degrabă ea își va împărți micul dejun cu el decât noi doi.

Demonstrativ, Roarke trase farfuria mai aproape de el.

— Ia-ți omleta ta!

— Nu mai vreau… spuse Eve, dar mai șterpeli o bucățică de șuncă din aceeași farfurie interzisă. Trebuie să lucrez azi toată ziua. Va trebui să le dau liber lui Baxter și Trueheart și să aduc alți doi polițiști în locul lor. Ai ceva împotrivă?

— Să am casa plină de polițiști? De ce ar fi o problemă pentru mine?

Tonul sec o făcu să zâmbească.

— Ara să mă văd cu familia Dyson azi. S-ar putea ca fetița să se mute chiar în noaptea asta sau cel mult mâine.

— Fetița este binevenită cât timp va fi nevoie, tot așa și pentru cei care trebuie să aibă grijă de ea. Vorbesc serios.

— Știu, ești mai drăguț decât mine! se întinse și îl sărută. Și eu vorbesc serios!

Se duse unde-și lăsase vesta antiglonț și o apucă din mers.

— Cu familia Dyson, ca tutori legali, pot să trec de Protecția Copilului și să-i mut într-o casă sigură fără să apară asta în vreun document.

— Te preocupă faptul că cine a făcut asta va dori să elimine cu adevărat întreaga familie, până la sfârșit.

— Cam așa cred eu. Așa că adresa ei va fi necunoscută, fără nici un fel de hârțogărie.

— I-ai spus că poți aranja să-și vadă familia. Crezi că este bine?

Eve adună ghetele pe care le aruncase prin cameră, fiind nervoasă cu o noapte în urmă.

— Are nevoie de asta. Supraviețuitorii unor astfel de crime au nevoie să-i vadă pe cei morți. Va trebui să aștepte până când va fi în

siguranță, asta va decide Mira, apoi, va putea să o facă. Asta este realitatea ei acum.

— Ai dreptate, știu. Părea atât de mică în pat azi-noapte. Este prima oară când am fost pus într-o situație așa deosebită ca asta. Un copil ce a pierdut prea mult. Cu siguranță că nu este primul caz pentru tine.

După ce se încălță cu ghetele, rămase așezată pe brațul unui fotoliu.

— Nu mai am cine știe ce lucruri pe care să le fac pentru prima oară în meseria mea. Ai văzut și tu cazuri la Dochas, spuse Eve, amintindu-i lui Roarke de adăpostul pentru săraci pe care îl construise. Ai văzut, poate, lucruri mai grozave ca astea. De aceea ai și construit locul acela.

— Nu le-am simțit atât de personal. Vrei să ajute și Louise la asta?

Louise Dimatto, medic și voluntar la Crucea Roșie, șefa adăpostului Dochas, ar fi fost un atu, dar Eve nu fu de acord totuși.

— Nu mai vreau să bag pe nimeni în asta, nu în acest moment, și mai ales un civil. Trebuie să plec ca să aranjez treburile pentru cei care vor veni aici. Dacă descoperi ceva la sistemul ăla, dă-mi de știre.

— Bine.

Ea se întinse, îl sărută pe buze.

— Ne vedem mai târziu, asule!

Se simțea revigorată, gata să facă ceea ce știa cel mai bine. Baxter și Trueheart căutaseră prin niște documente, Feeney și echipa lui de detectivi electroniști, împreună cu expertul lor civil, se bazau pe soluția electronică a problemei, iar ea și Peabody continuau să intervieveze oamenii care aveau legătură cu cazul.

Era foarte posibil, gândea ea, ca ucigașii să fi fost angajați de cineva, iar acum să nici nu mai fie prin oraș. Chiar s-ar putea să nu

mai fie pe planetă. Dar o dată ce avea să găsească rădăcina problemei, ar fi știut cum să găsească și soluția. Numai că rădăcina aceea era îngropată undeva în viața unei familii obișnuite.

— Familie obișnuită, murmura ea când intră Peabody. Mamă, tată, soră, frate, totul este obișnuit…

— Bună dimineața și ție, spuse Peabody pe un ton aproape melodios. Este o zi minunată de toamnă. Un pic rece, cu toți copacii ăștia din minunatul tău parc, cum îi spune… acoperit de ultimele nuanțe de culori ale anotimpului. Ce spuneai?

— Iisuse, ce fel de gândac vesel ți-a intrat în fund tocmai acum?

— Am început ziua cu ceea ce se cheamă un tun, spuse ea, arătându-și un rânjet… Dacă te prinzi ce vreau să spun.

— Nu, chiar nu vreau să știu. Serios.

Eve își frecă ochiul stâng cu palma, scărpinându-se. De ce dracului faci asta? De ce trebuie să mă faci să înțeleg că tu și McNab faceți sex?

Peabody arboră un zâmbet de învingătoare.

— Îmi dă un extrabonus pentru ziua în curs. Oricum, am văzut-o pe Nixie acum un minut, la parter. Cum a fost noaptea trecută?

— A avut un coșmar, i-am dat un calmant. Vrei să discutăm și despre modă în micul nostru taifas?

— Nu, veselie întruchipată… bodogăni Peabody. Deci, adăugă ea când Eve tocmai o studia cu o privire pătrunzătoare, ziceai ceva despre familii.

— Ah, văd că abia acum avem chef de muncă!

Eve arătă dosarul în care, în afară de fotografiile făcute la locul crimei, agățase și alte fotografii de familie, ce înfățișau persoane vii și zâmbitoare în fața aparatului de fotografiat.

— Rutină… familia are rutină… Am întrebat-o pe Nixie ce au făcut în dimineața de dinainte de crimă, așa că mi-am făcut cât de cât o idee despre membrii acestei familii - luau micul dejun

împreună, mustrându-și copiii, tatăl i-a condus la școală în drumul său spre serviciu și așa mai departe…

— E-n regulă.

— Deci, cineva care i-ar fi supravegheat și-ar îl făcut o idee despre rutina lor zilnică. Era simplu să înhați pe unul dintre ei, dacă doar unul dintre ei era problema. Cu puțină muncă de convingere, ai fi putut să-l faci să înțeleagă că are o problemă. Acum, spune-mi tu dacă toată familia era o problemă. Asta-i una!

Se îndepărtă de la birou.

— Doi! Toți au contacte cu diverși oameni în timpul rutinei lor zilnice. Clienți, colegi de serviciu, vecini, comercianți, prieteni, profesori. Unde se intersectează vreunul dintre ei cu cineva care le dorește moartea și-și permite, pe deasupra, să-i și omoare?

— Bine, din ceea ce știm până acum, nimeni din acea familie nu se simțea amenințat sau îngrijorat. Din ceea ce putem deduce, nimeni periculos nu vine să le spună „o să te ucid pe tine și pe toată familia ta pentru chestia asta". Pentru că, de obicei, cuvintele astea au efect. Din profilul psihologic făcut familiei ar rezulta că s-ar fi speriat, ar fi fost genul ce ar fi reclamat asta. Erau oameni care se supuneau legii. Acești oameni, în general, au încredere în sistem sau cred că sistemul va găsi mijloacele cele mai bune ca să le protejeze familia.

— Bine. Deci, chiar dacă vreunul dintre membrii familiei ar fi avut o problemă, nu a fost nimic atât de serios ca să-i îngrijoreze sau s-a întâmplat prea de mult ca să se mai simtă amenințați.

— Oh, dar ar fi făcut o reclamație atunci, demult, răspunse Peabody.

— Începe și uită-te prin rapoarte, spuse Eve și se întoarse când Baxter și Trueheart intrară în cameră.

Într-o oră, deja stabilise ce sarcini avea fiecare și ieșea pe poarta casei.

— Dyson întâi de toate, îi spuse Eve lui Peabody. Mă ocup de ei întâi, apoi de vecini și toate interviurile de rutină.

— Nu găsesc nici o plângere oficială de la familia Swisher sau de la menajeră. Nici una, în ultimii doi ani.

— Mai caută, cineva care a făcut asta ar fi avut destulă răbdare.

Familia Dyson avea un apartament duplex într-un imobil cu o bună securitate din partea de vest a orașului. Chiar înainte de a ajunge la curbă, Eve zări câteva mașini ale presei.

— Scârbele astea de lipitori! mârâi ea, trăgând de volan și lăsând-o pe Peabody să pună girofarul.

Portarul își chemase rezervele - o mișcare înțeleaptă, se gândi Eve - și avea două persoane care să-l ajute să scape de reporteri.

Eve scoase insigna și văzu ușurarea de pe fața portarului. Nu era o reacție obișnuită.

— Doamnă ofițer, poftiți.

În secunda în care a spus acest lucru, mulțimea dornică de senzații tari năvăli peste ea. Întrebările erau ca laserele aruncate, dar la fel de bine și ignorate.

— O conferință media va fi stabilită puțin mai târziu, la sediul central. Veți avea detaliile cazului. Între timp, vă veți da la o parte de la intrarea în clădire sau am să vă arestez pentru creare de dezordine publică.

— Este adevărat că Linnie Dyson a fost ucisă din greșeală?

Eve se stăpâni să nu izbucnească.

— După părerea mea, uciderea unui copil de nouă ani este totdeauna o greșeală. Declarația mea de moment este că toate departamentele poliției din New York lucrează acum ca să îi descopere pe cei care s-au făcut responsabili de moartea acestui copil. Cazul este deschis, iar noi urmărim toate pistele posibile. Persoana care mai pune acum vreo întrebare, continuă ea în vacarmul acela îngrozitor, nu va mai fi acceptată la conferința de

presă. Mai mult decât atât, va fi acuzată de obstrucționarea legii dacă nu vă dați naibii de aici ca să pot să-mi fac meseria.

Se strecură ca să ajungă la culoar și toți ceilalți se dădură în lături. Portarul bombăni în timp ce deschidea ușa ca ea să intre:

— Bună treabă!

Veni în urma ei și lăsă ca umerii aceia largi să-și facă loc singuri printre oamenii de presă dezlănțuiți.

— Vreți să vorbiți cu familia Dyson, dar au spus că nu vor să fie deranjați.

— Îmi pare rău, vor trebui să fie…

— Înțeleg, aș aprecia dacă m-ați lăsa pe mine să-i sun întâi, să le spun că ajungeți la ei. Să le dăm câteva minute ca să… Doamne! se întrerupse el și ochii i se umplură de lacrimi. Fetița aceea… O vedeam în fiecare zi. Era o dulceață. Nu îmi vine să cred. Scuzați-mă…

Eve așteptă ca omul să scoată o batistă cu care se șterse la ochi.

— O știai pe ea și pe fetița familiei Swisher, Nixie!

— Nixie Pixie, spuse el mototolind cu mâna batista. Ii mai spuneau așa când venea în vizită. Fetițele astea erau ca două surori. Rapoartele de azi dimineață spun că este bine, că Nixie trăiește.

Eve se uita la înălțimea lui, părea să aibă cam 1,80 m și-l întrebă.

— Cum te numești?

— Springer. Kirk Springer.

— Nu-ți pot da nici o informație acum, Springer. Este împotriva procedurii. Dar tu vezi o mulțime de oameni care vin aici și, apoi, pleacă. Mulți oameni ce trec pe stradă. Ai observat pe cineva care nu prea avea treabă, poate vreo mașină parcată vizavi sau în vecinătate și care nu-ți era familiară?

— Nu, spuse el, dregându-și vocea. Clădirile au sisteme de supraveghere la intrare, pot să vă copiez dischetele.

— Ți-aș rămâne îndatorată.

— Fac orice ca să ajut. Fetița aia era o dulceață. Scuzați-mă, am să sun acum. Ofițer?

— Locotenent.

— Doamnă locotenent, soții Dyson sunt oameni cumsecade, întotdeauna au câte o vorbă bună, nu uită niciodată să trimită o felicitare de ziua cuiva sau de Crăciun. Așa că am să fac tot ce pot!

— Mulțumesc, Springer.

Când portarul se îndepărtă, Eve ordonă.

— Cercetează-l.

— Dar nu crezi că..

— Nu, dar verifică-l oricum, ca și pe ceilalți portari, tot personalul din administrație.

— La apartamentul 6B, doamnă locotenent, spuse portarul cu lacrimi în ochi când reveni lângă ele. La stânga, lângă lift. Doamna Dyson vă așteaptă. Încă o dată, vă mulțumesc că ați împrăștiat câinii ăștia de pe aici. Oamenii ăștia au nevoie de liniște.

— Nici o problemă. Springer, dacă tu crezi că poți ajuta cu ceva, dă-mi un telefon, la sediul central.

Când intrară în lift, Peabody citi de pe ecranul stației de comunicare.

— Căsătorit, doi copii, locuiește în cartierul de vest. Nici un cazier. Angajat aici de nouă ani.

— A făcut stagiu militar sau pregătire în poliție?

— Nu, dar are ceva antrenament pentru orientare defensivă, personală și profesională, pentru că avea nevoie ca să supravegheze o clădire ca asta.

Încuviințând din cap, Eve ieși din lift și făcu stânga. Ușa de la apartamentul 6B se deschise înainte ca ea să sune.

Jenny Dyson părea mai bătrână decât în urmă cu câteva zile. Mai bătrână, mai palidă, cu o privire rece, pe care Eve o văzuse doar la

cei care fuseseră implicați în accidente de mașină și se zbăteau între durere și șoc.

— Doamnă Dyson, mulțumim că ne-ați primit.

— L-ați găsit? L-ați găsit pe cel care a omorât-o pe Linnie a mea?

— Nu, doamnă, putem intra?

— Am crezut că veniți să ne spuneți asta. M-am gândit… desigur, intrați.

Se dădu un pas înapoi, își privi propria sufragerie ca și când n-ar fi recunoscut-o.

— Soțul meu doarme. Este sedat. Nu poate… Erau foarte apropiați, înțelegeți… Linnie era fetița tatei…

Își acoperi gura cu mâna dând din cap.

— Doamnă Dyson, ce-ar fi să ne așezăm puțin?

Peabody luă femeia de braț, conducând-o spre o canapea.

Camera era veselă, în culori vii, formele erau de dimensiuni mari. O pictură uriașă părea să fie ceva ce Eve credea că este un apus de soare în umbre de roșu și auriu, în timp ce un oranj viu domina peretele din spatele canapelei.

În cameră erau două televizoare, unul de masă și unul aplicat pe perete, amândouă închise, mese albe, lustruite, o fereastră înaltă, triplă, acoperită de draperii roșii, strânse în falduri ordonate.

În camera plină de culori vesele, Jenny Dyson părea și mai palidă. Mai mult o umbră de femeie decât una în carne și oase.

— Nu am luat nimic. Doctorul a spus că aș putea, că ar fi cazul chiar, dar nu am vrut eu.

Își frământa degetele în timp ce vorbea, aproape sfărâmându-și-le, desfăcându-le…

— Dacă aș lua ceva, n-aș mai simți nimic, nu-i așa? Iar eu am nevoie să simt. Am fost să o vedem.

— Da, știu.

Eve se așeză lângă ea, într-un fotoliu de culoarea purpurei.

— Doctorul spune că n-ar fi suferit deloc.

— Nu. Înțeleg că pentru dumneavoastră este un moment foarte dificil.

— Aveți copii?

— Nu.

— Nu cred că puteți înțelege, sincer, nu cred.

Era ceva extrem de furios în tonul său, ceva de genul „cum îndrăznești să presupui că ai înțelege", după care se prăbuși din nou într-un acces de durere.

— Era parte din mine, din noi. Și era atât de frumoasă, de dulce și de drăguță. Fericită! Am crescut un copil atât de fericit. Dar am dat greș. Eu am dat greș, înțelegeți… Nu am protejat-o. Nu i-am oferit siguranță. Sunt mama ei și nu i-am oferit siguranță.

— Doamnă Dyson, Eve începu în forță, simțind cum vocea femeii începe să se relaxeze. Aveți dreptate, nu am de unde înțelege ce simțiți, prin ce treceți, ce aveți de depășit. Dar știu un singur lucru. Mă urmăriți?

— Da.

— Nu este vorba de ceva ce ați făcut sau de cum nu ați protejat-o pe Linnie. Nu acesta este eșecul dumneavoastră, în nici un caz. Era ceva ce nu ținea de controlul vostru, al dumneavoastră sau al soțului, ci doar de controlul oamenilor care au făcut fapta asta. Ei sunt responsabili de ea, nimeni altul. Asta pot eu să înțeleg, așa cum nu puteți dumneavoastră, cel puțin, nu acum. Linnie este și a noastră, acum. Și nu o mai putem proteja, dar vom face totul ca să-i găsim pe criminali. Vom lupta pentru ea. Și voi trebuie să faceți la fel.

— Ce pot să fac? întrebă femeia, frângându-și mâinile.

— Erați prieteni cu familia Swisher.

— Da, buni prieteni. Da.

— A spus vreunul dintre ei ceva despre faptul că ar fi fost îngrijorați, chiar și în treacăt, în ceea ce privește siguranța lor?

— Nu, mă rog, uneori Keelie spunea cât de mulți oameni nebuni sunt în oraș. Și de câte precauții trebuie să-ți iei ca să trăiești acolo. Dar nimic în mod deosebit.

— Dar despre căsătoria lor?

— Poftim?

— Erați prieteni, v-a spus vreodată că ar avea vreo relație extraconjugală, suspecta că ar avea vreuna soțul ei…?

— Ei… ei se iubeau. Keelie nu ar fi făcut asta niciodată.

Jenny își masă tâmpla, își trecu apoi palma peste obraz, bărbie, ca și când ar fi vrut să se asigure că mai erau încă acolo.

— Nu, pe Keelie nu o interesa nimeni altcineva și avea încredere în Grant. Erau o familie stabilă, familiști din convingere. Ca și noi. Eram prieteni pentru că aveam multe în comun.

— Amândoi aveau clienți. Ceva neplăceri, probleme în zona asta?

— Erau destule neplăceri, desigur. Câteva dificultăți, erau oameni care veneau la Keelie căutând miracole sau rezultate imediate. Sau veneau la ea când, de fapt, trebuiau să se ducă la plastician, pentru că pur și simplu nu voiau să renunțe la modul lor de viață. Iar filosofia lui Keelie era sănătatea. Și Grant avea câteva cazuri uneori destul de neplăcute.

— Ceva amenințări?

— Nu, nimic serios.

Se uita fix undeva în spatele Evei, cu privirea țintuită la draperia roșie.

— Un client îi ceruse banii înapoi lui Keelie, o dăduseră și în judecată pentru că nu avusese rezultatele așteptate dar, de fapt, se îndopau toată ziua cu chipsuri. Iar Grant se confrunta cu ura față de avocați, pentru că pur și simplu asta îi era meseria. Dar, în cele mai multe cazuri, clienții lor erau mulțumiți. Amândoi aveau afaceri

profitabile pentru că erau profesioniști și erau recomandați de oameni. Oamenii îi plăceau.

— Au fost vreodată implicați în ceva ilegal sau aveau legături cu cineva care se ocupa cu lucruri de genul ăsta? Acum, nu trebuie să le protejați reputația, trebuie să ne spuneți, adăugă Eve.

— Dar ei credeau în bine, în a face bine, voiau să fie un exemplu pentru copiii lor. Grant glumea când vorbea despre viața lui zbuciumată din colegiu, cum a fost odată arestat că a fumat droguri și cât de speriat a fost, încât a devenit un model pentru alții.

Își încrucișă picioarele într-un mod inconștient, din obișnuință.

— Nici unul dintre ei nu a avut o familie solidă. Era important ca ei să creeze una și să-și crească și copiii în ideea asta. Cel mai apropiat lucru ce s-ar putea numi ilegal, pe care ar fi îndrăznit să-l facă, era să se joace poate prea zgomotos atunci când Coyle îi antrena în chestia asta.

— Cum de ați aranjat ca Linnie să stea la ei în noaptea aceea?

Jenny își schimbă brusc poziția. Nu mai stătea acum picior peste picior, rămânând dreaptă cu mâinile în poală.

— Am… am întrebat-o pe Keelie dacă ar putea s-o țină pe Linnie la ea după școală, toată noaptea. De obicei, Keelie nu admitea ca fetița ei să stea cu prietene de școală peste noapte. Dar, de data asta a fost fericită să accepte, încântată că eu și Matt am reușit să luăm apartamentul de la hotel și să ne sărbătorim aniversarea căsătoriei.

— De când plănuiați asta?

— Oh, de vreo șase-șapte săptămâni. Nu suntem oamenii momentului, noi. Dar le-am spus fetelor doar cu o zi înainte, în caz că se ivea ceva. Erau atât de fericite! Doamne!

Își înclești degetele în stomac și corpul începu să i se cutremure.

— Linnie a spus, a spus că era un cadou și pentru ea…

— Nixie venea și ea destul de des pe aici.

— Da, da… continuă femeia, încă tremurând. Se jucau, învățau, dormea peste noapte aici…

— Cine o aducea?

— Cum? clipi Jenny. Unul dintre ei o aducea sau unul dintre noi se ducea și veneam împreună cu mașina.

— Ea și Linnie ieșeau și singure afară?

— Nu, spuse Jenny cu ochii umezi și și-i șterse în același fel absent cu care își încrucișase mai devreme picioarele peste pernița canapelei. Linnie se mai plângea uneori pentru că unii dintre colegii ei de școală puteau să meargă în parc singuri sau la jocuri video. Dar Matt credea că este prea mică să iasă de una singură.

— Familia Swisher făcea la fel cu Nixie?

— Exact la fel. Aveam multe lucruri în comun.

— Coyle?

— El era mai mare, era băiat, știu că sună sexist, dar asta este. Îl țineau din scurt, dar putea să iasă cu prietenii, doar că trebuia să spună mereu unde se duce. Mai avea și un emițător cu el ca să poată fi verificat.

— A avut vreodată vreo problemă?

— Era un copil bun, adăugă femeia, cu buzele tremurând. Un copil foarte bun. Cea mai gravă formă a lui de a se revolta, din ceea ce știu eu, era să se strecoare cu niște chipsuri pe ușa din dos, dar Keelie știa de asta, oricum. Îi plăcea la nebunie să facă sport, iar dacă făcea vreo poznă, i s-ar fi limitat activitățile sportive, nu risca el asta…

Când Eve se așeză, Peabody o atinse pe Jenny pe braț.

— Vreți să sunăm pe cineva pentru dumneavoastră?

— Mama vine încoace. I-am spus să nu vină dar, apoi, am sunat-o din nou. Mama vine încoace…

— Doamnă Dyson, trebuie să vorbim cu dumneavoastră să vedem cum o s-o preluați pe Nixie.

— Nixie?

— Sunteți tutorii ei legali.

— Da, spuse ea, înfigându-și mâna în păr, când își reaminti de asta. Noi, ci au vrut să fie siguri că Nixie și Coyle au… Nu… Nici nu pot să mă gândesc la asta.

Căzu pe canapea atunci când soțul ei apăru în capul scărilor, ca o stafie. Corpul i se bălăbănea, pe chipul lui se vedea clar efectul sedativelor. Purta doar o pereche de boxeri albi.

— Jenny?

— Da, iubitule, sunt aici.

Se ridică și se repezi la scări ca să-l îmbrățișeze.

— Am avut un vis, un vis oribil. Linnie…

— Șșșt… îl mângâie femeia pe păr și pe spate în timp ce el se frânse de mijloc parcă sub greutatea mângâierilor ei.

— Nu pot, nu pot! Vă rog, puteți pleca acum? Puteți pleca?

7

Căsătoria, după părerea Evei, era o cursă de sărituri peste garduri. Trebuia să înveți cum să sari peste obstacole și cum să te oprești din mișcare ca să te îndrepți spre o altă direcție.

Ea trebuia să muncească și, pentru moment, prefera această mișcare înainte, dar când aduci un copil străin pe capul soțului tău, trebuie măcar să-i lași puțin timp de reflecție atunci când șederea copilului pare că se va prelungi.

Își permise să se gândească la ea cinci minute, atât cât putea să vorbească despre acest lucru la telefon, de pe trotuar.

Fu surprinsă că răspunsese chiar el, simțindu-se puțin vinovată când îi văzu privirea iritată din cauza întreruperii muncii pe videofon.

— Scuză-mă, revin mai târziu.

— Nu, sunt între două treburi, dar tocmai m-am oprit puțin. S-a-ntâmplat ceva?

— Poate. Nu știu, este o chestie de intuiție, dar m-am gândit că ar trebui să știi că fetița s-ar putea să stea la noi mai mult decât m-am așteptat.

— Ți-am spus că este binevenită cât este necesar…

Se uită brusc în altă parte și ridică mâna spunând:

— Lasă-mă cinci minute, Caro. Asta poate aștepta. Termin-o tu. Crezi că familia Dyson n-o vor putea lua într-o zi două? reveni cl la discuție.

— Sunt distruși emoțional și nu mi-am ales bine momentul ca să le propun asta. Dar este numai o chestie de intuiție. Mă gândcsc să contactez… ă… ce îi este… bunica! Atunci când voi avea puțin timp. Doar de umplutură. Sau poate că o ședere temporară, până când soții Dyson se simt mai bine…

— Da, este o idee bună, dar acum stă bine unde stă.

Se încruntă.

— Tc gândești că s-ar putea să treacă puțin mai mult timp până s-o ia? Săptămâni?

— Poate, aș putea aduce Protecția Copilului, dar nu vreau să apelez la ci, dacă pot evita asta. Poate că mă înșel asupra soților Dyson, dar m-am gândit că ar fi bine să știi că fetița s-ar putea să mai stea un timp la noi.

— Ne descurcăm noi.

— Bine, scuze că ți-am răpit timpul.

— Nici o problemă, ne vedem acasă.

Dar când închise telefonul, se încruntă. Se gândi la copilul din casa lui și la cei morți. Avea vreo șase oameni care îl așteptau în ședință, dar decise că acest lucru mai putea să aștepte câteva momente. La ce bun să ai putere dacă nu mai și uiți de ea din când în când?

Căută dosarul familiei Swisher, pe care-l ordonă de pe computerul de acasă al soției lui, își notă numele și toate relațiile pe care le avea familia.

Începură să-i viziteze pe vecinii din stânga și din dreapta familiei Swisher. Mai multe uși rămăseseră închise, oameni muncitori. Dar nici aceia care le-au deschis nu au reușit să aducă nici un pic de lumină în acest caz. Nu văzuseră nimic. Un lucru teribil. O tragedie. Nu s-a auzit nimic. Săraca familie. Nu știau nimic.

— Ce vezi, Peabody?

— Mult șoc, panică, ușurarea că nu li s-a întâmplat lor așa ceva. Și o doză bună de teamă.

— Așa este. Ce ne spun oamenii ăștia despre victime?

— O familie drăguță, prietenoasă, copii bine crescuți.

— Nu este ceva cu care ne întâlnim în mod obișnuit, așa-i? Parcă intrăm în altă dimensiune în care oamenii fac prăjituri și le împart străinilor pe stradă.

— N-ar strica o prăjitură…

Eve urcă treptele următoarei clădiri, ce figura pe carnețelul ci ca fiind o familie numeroasă.

— Iată că s-a terminat și cu vecinii. Familia asta are un venit dublu în casă, din ceea ce știu eu, oameni ca ei se bagă în pat înainte de ora două dimineața, în timpul săptămânii. Se mai uită o dată de-a lungul străzii. Chiar și în mijlocul zilei traficul era lejer. La ora două noaptea, trebuia să fi fost o liniște mormântală.

— Poate că cineva avea insomnie și se uita pe stradă. Sau s-a decis să se plimbe puțin. Dar, cu siguranță că ar fi spus poliției dacă i s-ar fi părut ceva ciudat. Dacă o familie moare în cartierul tău, te sperii. Vrei să fii liniștit, în siguranță, spui poliției tot ce ai văzut.

Sună la ușă. Se auzi un gâjâit la interfon ca și când cineva și-ar fi dres glasul.

— Cine-i acolo?

— Poliția, spuse Eve, ținând insigna îndreptată spre camera de luat vederi. Locotenent Dallas și detectiv Peabody.

— De unde știu eu că nu mințiți?

— Doamnă, vă uitați la insigna mea.

— Aș fi putut avea și eu o insignă ca asta, și nu sunt de la poliție.

— Aici nu am replică. Puteți vedea numărul insignei?

— Nu sunt oarbă…

— Pentru că stau aici nu pot să vă demonstrez nimic, dar este simplu pentru dumneavoastră să verificați. Veți vedea numărul de identificare și puteți suna la centru.

— Poate că ați furat insigna de la un polițist adevărat. Oamenii mor în paturile lor…

— Da, doamnă, de asta și ne aflăm aici. Vrem să vorbim cu dumneavoastră despre familia Swisher.

— De unde știu că nu sunteți persoanele care i-au ucis?

— Poftim?

Eve, cu un chip pe care i se citea frustrare, se întoarse ca să privească o femeie de pe trotuar. Cără o plasă de piață și avea o claie considerabilă de păr roșu-auriu, un costum verde și o jachetă largă. ^

— Încercați să vorbiți cu doamna Grentz?

— Încercăm să fim operative. Suntem de la poliție.

— M-am prins, spuse femeia și urcă scările. Hei, doamnă Grentz, sunt Hildy. Am adus cumpărăturile.

— De ce nu spui așa?

Se auzi un fojgăit, după care ușa se deschise. Eve se uită în jos cu considerație. Doamna Grentz avea aproape 1,50 m, era slabă ca o grisină, bătrână ca și timpul. Pe cap avea îndesată o perucă mare, care nu i se potrivea, la fel de neagră ca și pielea ei zbârcită.

— Le-am adus și pe polițiste, îi spuse Hildy veselă.

— Te-au arestat?

— Nu, vor doar să vorbească puțin cu dumneavoastră. Despre ce s-a întâmplat cu familia Swisher.

— Bine, fie atunci, încuviință femeia, fluturând o mână, ca și când s-ar fi apărat de muște.

— Proprietăreasa mea, le spuse Hildy. Eu locuiesc dedesubt. Este cumsecade, doar că e, așa cum spunea tatăl meu, mai nebună ca un

șobolan de latrină. Trebuia să veniți să vorbiți cu ea când este în toane bune. Eu mă duc să-i pun pungile în bucătărie.

— Mulțumesc.

Casa era încărcată de tot felul de lucruri. Lucruri prețioase, observă Eve, în timp ce se strecura printre mese, scaune, lămpi, tablouri îngrămădite pe pereți.

Aerul mirosea a vechi și părea să fie o combinație între pudră, vechituri și flori uscate.

Doamna Grentz se așezase pe un scaun, cu picioarele micuțe așezate pe o perniță, cu mâinile încrucișate pe pieptul ce lipsea cu desăvârșire.

— Ii cunoșteați pe soții Swisher?

— Bineînțeles că îi cunoșteam pe Swisheri. Nu locuiesc aici de optzeci și opt de ani sau ce naiba? Am văzut totul, am auzit totul.

— Ce ați văzut?

— Am văzut lumea ducându-se direct în iad. Își țuguie bărbia, descrucișându-și mâinile și izbind cu una dintre ele brațul fotoliului.

— Sex și violență, sex și violență. Toată lumea va arde în infern. Va avea ceea ce a căutat. Culegi ce ai semănat.

— Bine, puteți să-mi spuneți dacă ați auzit sau ați văzut ceva deosebit în noaptea în care familia Swisher a fost ucisă?

— Eu aud tot, văd tot. Văd și aud foarte bine.

Femeia se întinse înainte cu ochii mari, ficși.

— Știu cine i-a ucis pe acei oameni.

— Cine i-a ucis?

— Francezii.

— Cura de știți asta, doamnă Grentz?

— Pentru că sunt francezi!

Și ca să dea cuvintelor sale greutate, își plesni o mână peste coapsă.

— Și-au luat șuturi în fund ultima oară când au fost pe aici, așa-i? Iar acum au vrut să-și ia revanșa. Dacă e vorba să fie omorât cineva în patul lui, atunci e treabă franțuzească la mijloc. E simplu ca bună ziua.

Eve nu era sigură că sunetul emis de Peabody fusese un chicotit sau un oftat, dar îl ignoră, oricum.

— Apreciem informațiile date de dumneavoastră, începu Eve, ridicându-se.

— Ați auzit pe cineva vorbind franceza în noaptea crimelor?

La întrebarea lui Peabody, pe Eve o încercă un sentiment de milă.

— Nu îi *auzi* pe francezi, fato! Sunt tăcuți ca șerpii, ăștia sunt francezii, ca să știi și tu!

— Mulțumim, doamnă Grentz, ne-ați fost de un real ajutor, spuse Eve care era deja în picioare.

— Nu poți avea încredere în niște oameni care mănâncă melci, ascultați-mă pe mine…

— În nici un caz, doamnă! Nu e nevoie să ne conduceți!

Hildy era chiar în fața ușii, zâmbind larg.

— Dusă rău, dar este fascinantă într-o oarecare măsură, nu-i așa? Doamnă Grentz? adăugă ea cu o voce brusc înaltă și subțire. Ies puțin…

— Mi-ai așezat pungile?

— Toate la locul lor. Ne vedem mai târziu. Mergeți, nu vă opriți, se adresă brusc, printre dinți, polițistelor.

— Ai câteva minute libere ca să vorbești cu noi, Hildy?

— Desigur, răspunse ea cu sacoșa de cumpărături încă în mână, conducându-le spre ușa din josul scărilor, ușa apartamentului ei.

— De fapt, este stră-stră-mătușa mea, prin căsătorie, dar îi place să i se adreseze lumea cu „doamna Grentz". Soțul ei a murit acum treizeci de ani. Eu nici nu l-am cunoscut.

Apartamentul ei era mai vesel, cu multe postere neînrămate și covoare colorate pe jos.

— Am închiriat apartamentul acesta de la ea, ei… fiul ei plătește chiria. Sunt, într-un fel, o asistentă neoficială pentru femeie și clădire. Ați văzut ce are prin casă? E plină de bani. Vreți să luați loc?

— Mulțumesc.

— Are o grămadă de bani, serios. Are câteva milioane, așa că treaba mea este să controlez dacă sistemul de securitate funcționează în permanență sau că nu rămâne lată dacă se împiedică de vreun scaun și își rupe vreun picior. Mi-a dat un fel de emițător de alarmă.

Femeia scoase din buzunar un fel de receptor mic.

— Dacă ea cade, cumva sau dacă i se face rău, chestia asta bipăie. Mă mai duc la piață pentru ea, îi mai ascult tâmpeniile, e o chestie bună ca să am și eu o locuință. Și este cumsecade, chiar haioasă uneori.

— De cât timp stați aici?

— De șase luni sau șapte. Eu sunt scriitoare, mă rog, asta încerc cel puțin să fac, așa că este un aranjament bun pentru mine. Hei, vreți să beți ceva?

— Nu, mulțumim. Îi cunoșteați pe soții Swisher?

— Într-un fel. Așa cum îi cunoști pe oamenii pe care îi vezi tot timpul. Mă salutam cu părinții, ceva de genul acesta. Nu eram pe aceeași lungime de undă!

— Adică?

— Erau niște oameni monotoni, înțelegeți? Conservatori. Dar drăguți, chiar drăguți… Dacă mă vedeau pe afară, mă întrebau sigur de doamna Grentz sau ce mai fac. Nimeni nu te mai întreabă nimic în ziua de azi. Pe copii îi cunoșteam mai bine.

Ridică o mână și închise ochii preț de o secundă.

— Încerc să înțeleg, să înțeleg de ce au avut parte de un asemenea destin dar, Doamne!

Deschise ochii din nou, confuză pentru o clipă.

— Erau doar niște copii. Iar Coyle… cred că se și îndrăgostise de mine. Era foarte dulce.

— Deci îi vedeați prin cartier.

— Desigur, mai ales pe Coyle. Pe fetiță nu o lăsau pe afară prea des. Se oferea voluntar să se ducă să facă piața sau să se plimbe cu mine. Sau îl vedeam cum se dădea cu skateboard-ul cu prietenii, îi făceam cu mâna sau, pur și simplu, vorbeam…

— L-ați văzut vreodată cu cineva necunoscut, care nu părea să fie din cartier?

— Nu prea. Era un copil bun. Crescut pe moda veche, cel puțin altfel de cum am fost crescută eu. Era politicos, un pic timid, cel puțin cu mine era așa. Ii plăcea sportul.

— O scriitoare observă lucruri, le notează, nu știi niciodată.

Hildy răsuci pe deget o șuviță de păr viu colorat.

— Mă gândesc Ia o chestie pe care nu mi-am amintit-o mai devreme, când ceilalți polițiști au trecut pe aici. Este… pur și simplu nu mă pot gândi la nimic de când am auzit ce s-a întâmplat. Înțelegeți?

— Sigur… Ce îți amintești acum?

— Nu știu dacă este ceva jmportant, dar am început să mă gândesc la asta azi-dimineață. În noaptea aceea…

Schimbă brusc tonul, cu un zâmbet palid adresat Evei.

— Auzi, dacă vă spun ceva ce am făcut și nu este sută la sută legal, am să dau de necaz?

— Nu suntem aici ca să te înhățăm, Hildy. Ne ocupăm de cinci persoane care au fost ucise în paturile lor.

— Bine, spuse ea, răsuflând ușurată. Bine, câteodată, când sunt trează noaptea pentru că scriu, sau doamna Grentz devine o pacoste, vreau să spun, are bani, este haioasă, dar câteodată devine o pacoste.

— În regulă.

— Câteodată, mă urc pe acoperiș.

Hildy arătă cu degetul spre tavan.

— E un locșor minunat acolo, un loc unde să-ți pierzi timpul, privești, te gândești. Câteodată mă duc acolo, știți… ca să fumez un pic de marijuana. Nu pot s-o fac aici. Dacă doamna Grentz ar coborî, așa cum face câteodată, și ar mirosi, pentru că are un nas de câine polițist, ar înnebuni. Așa că dacă am chef s-o fac, nu că aș face-o în fiecare zi…

— Nu suntem de Ia Narcotice. Nu ne interesează că te recreezi cu puțină marijuana.

— Ok. Deci eram pe acoperiș. Era târziu pentru că nu reușeam să scriu nimic. Îmi pierdeam puțin timpul pe acolo, gata să cobor dintr-o clipă în alta, pentru că marijuana mă făcuse somnoroasă, mai ales că era și târziu. Mă uitam, cumva, prin împrejurimi, când am văzut doi bărbați. Bine făcuți, Ia asta mă gândeam, știți… Trupuri de prima clasă… Nu prea m-am concentrat pe chestia asta, de aceea nu mi-am amintit când m-au întrebat primii polițiști, dar pe urmă m-am gândit și mi-am amintit.

— Ai văzut cum arătau?

— Nu prea. Erau doi bărbați albi, amândoi. Puteam să le văd mâinile, puțin și fețele, așa că știu că erau albi. Nu prea le-am văzut bine fețele, nu din unghiul în care mă aflam. Dar îmi amintesc că m-am gândit cât de bine făcuți erau, vedeam cum mergeau alături, ca și când ar fi participat la un marș. Nu vorbeau între ei, ca atunci când mergi cu cineva, când te plimbi cu un amic, în timpul nopții. Au făcut un pas, doi, trei, la al patrulea deja dăduseră colțul.

— Care colț?

— Ăăă… dinspre vest, spre zona Riverside.

— Cum erau îmbrăcați?

— Da… m-am gândit la asta, chiar mult… erau îmbrăcați în negru din cap până în picioare cu… cum le spune la căciulile alea pe care le rulezi?

— Fesuri?

— Da… da… Așa! Aveau fiecare câte o geantă, cu curele lungi, pe care le țineau de-a curmezișul corpului. Îmi place să mă uit la oameni, mai ales la cei pe care nu i-am mai văzut niciodată. Dar erau cu adevărat bine făcuți.

— Cam ce vârste aveau?

— A! Nu știu, sincer. Nu le-am văzut fețele. Aveau fesurile trase pe cap și… la dracu'… uite la ce mă uitam eu… la corpurile lor… Dar mă mai gândesc la un lucru de atunci. Nu i-am auzit vorbind. Nu mă refer la faptul că nu vorbeau, dar nu le auzeam nici pașii. Dacă nu mă întorceam cu fața spre calea ferată, nici nu aș fi știut că treceau pe acolo.

— Hai să mergem un pic pe acoperiș, Hildy.

Eve sări în picioare.

— Du-ne acolo și explică-ne din nou.

— Avem ceva, spuse Peabody, când ajunseră din nou în stradă, în timp ce Eve încă se mai uita la acoperiș. Nu e mare lucru, dar este totuși ceva.

— Astea sunt chestiuni de detaliu. Iar detaliile contează.

Se întoarseră din nou la casa familiei Swisher și se uitară din nou la acoperișul pe care abia îl cercetaseră împreună cu Hildy.

— Probabil că ar fi văzut-o, dacă s-ar fi uitat. Ar fi văzut-o pe ea sau, măcar, silueta ei, dar nu s-au uitat când erau în apropiere. Dar erau prea siguri pe ei. Poate că au scanat strada, atenți să se ferească de luminile sistemelor de securizare. Mergeau, erau preocupați, deci. Fără grabă, disciplinați, spre colțul dinspre Riverside. Aveau mașina

parcată pe undeva, sunt sigură de asta. Parcată legal, pe stradă sau într-o parcare. Mai degrabă pe stradă, nu este nevoie de tichet dar, pe de altă parte, nu poți fi sigur niciodată că găsești un loc liber, nici măcar într-o parcare.

— Or fi furat vreo mașină? sugeră Peabody.

— Ar fi fost prostie curată. Pentru că asta lasă urme. Furi ceva, proprietarul se supără și face reclamații. Poate că au luat un vehicul pe termen lung, de undeva, și l-au dus înapoi. Dar de ce să facă asta? Ai așa echipament, foarte scump, deci ai și bani de o mașină. Și nu este nimic bătător la ochi.

Eve se ridică și se lăsă înapoi pe călcâie.

— Nimic ce să dea de bănuit, iar șoferul sigur s-a conformat tuturor regulilor de circulație.

Se îndreptă spre vest, vizualizându-și propria teorie.

— Își fac treaba, pleacă, fără grabă, fără zgomot. Cu ochii în stânga și în dreapta, asta înseamnă antrenament. Nu se gândesc să se uite și în sus, iar asta înseamnă neglijență, totuși. O mică neglijență. Merg drept, nu fac nici o conversație. Direct la țintă, fără ocolișuri. Strâng genții pe care mai târziu le-au curățat sau le-au distrus. Înapoi la S.

— La sediu?

— Pun pariu că așa discutau între ei, scurt, laconic, chiar și când povesteau ceva. Și mai pun pariu că acel sediu nici nu mai există.

Dăduse de punctul lor slab. Știa că acesta nu era un termen logic, dar era termenul potrivit. Dăduse de punctul lor slab, iar ea avea să caute până când va da de ei.

Stătea pe colțul ce unea strada 81 și cartierul Riverside, privind ba spre nord, ba spre sud, ba spre vest. Până unde au mers, se întreba, câți oameni i-or mai fi văzut plecând din casa morții, cu sângele proaspăt ascuns în acele genți?

Erau doar doi bărbați care plecaseră de la o muncă făcută rapid în toiul nopții.

— Sună-l pe Baxter, ordonă Eve. Vreau niște nume.

Numele ei era Meredith Newman, muncea mult și era plătită puțin. Era fericită să o poată spune, dacă i se oferea ocazia. Îi plăcea totuși să se considere o martiră contemporană ce suferea și asuda pentru o cauză.

Odată, în tinerețile ei, visa că face parte din armatele cruciate și muncea, și studia cu o fervoare religioasă. Dar, pe urmă, un an de muncă devenise doi, cei doi, la rândul lor, deveniseră cinci, și iată că efortul, mizeria și inutilitatea lor o transformaseră într-o victimă.

În fanteziile ei secrete, întâlnea un bărbat frumos, senzual, care *înota* în bani. Ar fi renunțat la muncă. Nu ar mai fi fost nevoie să umble prin hârțoage, să meargă Ia nemiloasele verificări la domiciliu. Nu trebuia să mai vadă femei sau copii chinuiți.

Dar, până avea să vină ziua aceea minunată, totul era rutina de zi cu zi. Acum se ducea să facă încă o verificare la domiciliu, unde se aștepta să vadă alți copii murdari, alături de mama lor drogată, încercând să nu se mai gândească la sine. Își pierduse speranța că va fi vreodată altfel. Renunțase să-i mai pese. Numărul de oameni, care până la urmă s-ar fi îndreptat, devenind niște membri corecți ai societății, era un procent de unul Ia cincizeci, după propriile estimări. Iar ei părea că-i revin mereu cei patruzeci și nouă care nu reușesc. Picioarele o dureau, pentru că fusese îndeajuns de proastă să-și cumpere niște pantofi pe care nici măcar nu și-i permitea. Nu cu salariul ei. Era deprimată pentru că bărbatul cu care se vedea din când în când, de vreo cinci săptămâni, îi spusese că îl deprimă. Ea *pe el.* Așa că îi dăduse papucii. Avea treizeci și trei de ani, era singură, nu avea prieten, nici un fel de viață personală și îi era lehamite de munca ei în așa hal că îi venea să se sinucidă.

Mergea cu capul în jos, îi intrase în obicei acest lucru, pentru că nu mai voia să vadă murdăria, praful, oamenii.

Ura orașul, ura bărbații care pierdeau vremea și-și frecau sexul atunci când trecea pe lângă ei. Ura mirosul de gunoi - un miros urban - ura *zgomotul.* Motoare, claxoane, voci, toate mașinăriile ce îi agresau auzul.

Vacanța ei nu era programată pentru opt săptămâni, trei zile și douăsprezece ore, ca la toată lumea. Ziua ei liberă era la doar trei zile depărtare și nu știa dacă o mai apucă. Nici nu voia să o mai apuce. Nu dădu atenție scrâșnetului de frâne, ce pentru ea era o altă cacofonie a orașului pe care începuse să o deteste ca pe o boală necruțătoare.

Lovitura în umăr era doar o altă formă de iritare, una dintre nepolitețurile înnăscute ce infectase pe toată lumea care trăia în haznaua asta numită oraș.

Apoi, privirea i s-a încețoșat. Simți, ca într-un vis, cum era ridicată și aruncată undeva. Chiar și atunci când se trezi aterizată în micuța dubă, cu bandă adezivă lipită peste ochi, parcă nu i se părea real. Corpul ei abia dacă înregistră nevoia de a striga, când simți înțepătura usturătoare a unei seringi ce îi intra sub piele.

Pe la amiază, Eve și Peabody vorbiseră deja cu trei dintre clienții lui Keelie Swisher și cu doi clienți ai soțului ei. Își împărțiseră munca pe criterii geografice și acum era interogat un alt client al lui Keelie.

Jan Uger era o femeie zdravănă, care fumase trei țigări în decursul interviului de douăzeci de minute. Când nu trăgea din țigară, sugea câte un drops din acelea frumos colorate, pe care le lua dintr-o bomboniera așezată lângă scaunul ei. Părul îi era coafat sub forma unei mingi imense, netede, ca și când cineva i-l ridicase,

pulverizându-l cu silicon. Avea niște fălci zdravene, vreo trei guși, o piele ca salcia și, pe deasupra, o atitudine flegmatică.

— O șarlatancă, pufai ea, gesticulând cu țigara. Asta era! Mi-a spus că nu mă poate ajuta dacă nu mă țin de regim. Ce, eram într-o tabără militară?

— Ați fost, timp de trei ani, adăugă prompt Eve.

— Am făcut trei ani serviciu militar obișnuit. Acolo l-am întâlnit pe Stu. El a fost în armată cincisprezece ani, apărându-și țara. Iar eu am fost pe vremea aia o bună soție de militar, crescând doi copii. Din cauza lor m-am îngrășat, decretă ea și mai luă un drops din bomboniera. Mă țin de dietă, dar cu o condiție!

Condiție care, gândi Eve, era incapacitatea de a se opri să nu bage toate prostiile în gură.

— Asigurarea noastră nu ne permite să facem body building, adăugă, plimbând bomboana prin gură, după care începu să o ronțăie zgomotos. Te duci la un nutriționist cu atestat, timp de șase luni, și el te lasă baltă. Asta am făcut eu, m-am dus la o șarlatancă, i-am ascultat prostiile. Și cu ce m-am ales?

Supse bomboana cu atâta furie, încât Eve se întrebă dacă nu era cumva în pericol de sufocare în cazul în care aceasta i s-ar fi înțepenit în gât.

— Dar îți spun eu cu ce m-am ales! M-am ales cu patra kile în plus în două luni! Nu că l-ar deranja pe Stu. E mai multă carne de iubit, el așa zice! Dar am făcut ce a vrut.

— Și asta v-a supărat…

— Păi și nu aveam dreptate? Mi-a spus că nu mă încadrez. Cine era ea să-mi spună asta? Ce îi cădea dacă îmi semna hârtia aia ca să încasez și eu banii de la asigurări? Oamenii ca ea îmi provoacă greață!

Își aprinse altă țigară, inhalând fumul ce mirosea a mentă arsă.

— V-ați certat cu doamna Swisher?

— I-am spus ce cred despre ea și despre regimul ei de satrap și i-am spus că am s-o dau în judecată. Și aș fi făcut-o, dar nenorocitul de bărbatu-său e avocat, așa că, la ce bun? Toată lumea știa că sunt lipiți unul de altul ca o grămadă de scame. Îmi pare rău că sunt morți, totuși, adăugă ea.

— Soțul dumneavoastră este militar în rezervă, acum, fiind angajat la… Eve se prefăcu încurcată de scrisul din notesul din mână.

— La serviciul securitate de la Sky Mall. E greu să trăiești din pensie, mai ales că lui Stu al meu îi place să iasă, să muncească. Au și asigurări mai bune acolo. Mai lucrează acolo încă optsprezece luni și o să pot să mă duc la plastician pe asigurarea aia, totuși.

Continuă tu așa, soro, să mănânci în ritmul ăsta și nici plasticianul nu te mai dovedește, te mai mută cineva doar cu aeroplanul, gândi Eve și reîncepu brusc, alungându-și gândul.

— În concluzie, erați amândoi nemulțumiți de serviciile doamnei Swisher.

— Normal că așa eram! Și-a luat banii câștigați „din greu" și n-a făcut nimic pentru ei.

— Asta este supărător, mai ales că nici nu puteați s-o dați în judecată, trebuie să fi vrut să vă despăgubiți în vreun fel.

— Am spus la toată lumea că era o mare șarlatancă.

Gușa triplă tremura acum de satisfacție.

— Am multe prietene, la fel și Stu.

— Dacă mi s-ar fi întâmplat mie, aș fi vrut să le-o plătesc mai personal, poate că v-ați dus la ei și v-ați plâns, v-ați cerut banii înapoi…

— Nu avea rost!

— Soțul dumneavoastră era acasă noaptea trecută? între orele unu și trei dimineața?

— Dar unde putea să fie la ora aia? întrebă enervată. Ce mai e și asta?

— O investigație pentru crimă. Dosarul militar al soțului indică faptul că a lucrat pentru Poliția Militară.

— Opt ani. Și ce-i cu asta?

— Mă întrebam dacă atunci când se plângea la colegii lui de doamna Swisher, s-or fi supărat, pentru dumneavoastră…

— Păi și nu ar avea dreptate? Tu ce zici? Dar oamenii nu mai au chiar așa o simpatie pentru o femeie de vârsta mea…

— Asta este într-adevăr păcat. Nu aveți prieteni sau familie care să vă dea bani ca să vă ajustați trupul?

— Rahat! scuipă ea fumul, întinzând mâna după bomboane. Pe cine știm noi să aibă atâția bani? Eu am fost milităreasă, taică-meu a murit servindu-și țara când eu aveam șaisprezece ani. Familia lui Stu e formată, mai ales, din muncitori în fabrică, în Ohio. Știi cât costă plasticianul? întrebă ea cu un aer acuzator.

Apoi, o măsură din ochi pe Eve, fluieră a mirare.

— Pe tine cât te-a costat?

Eve se opri în fața clădirii.

— Crezi că ar trebui să mă simt jignită? întrebă ea. La chestia de cât m-a costat „mâna de ajutor”?

— Credea probabil că îți face un compliment. Dar m-am simțit și eu insultată, pentru că am o mătușă pe jumătate franțuzoaică și ai auzit ce a spus doamna Grentz despre francezi.

Se strecurară în mașină.

— Asta iese din calcul.

— Da, nu este prea deșteaptă și nici nu pare să aibă resursele necesare. Dosarul militar al soțului este curat și nici măcar la Poliția Militară nu se face antrenament de genul celui pe care îl urmărim noi. Și este și prea bătrân, prea gras, cel puțin așa reiese din datele de identitate.

— Putea și să tragă de fiare și tot nu…

— Ai dreptate. Greu de crezut că cineva însurat cu asta, trăind într-un mediu îmbibat de tutun și de bomboane este îndeajuns de disciplinat sau de deștept ca să opereze în felul ăsta.

— Sau lucrând la Mall, urmărind puști de doi bani. Oamenii de genul lor au gură mare, se plâng și atât, asta este tot ce fac ei!

— Și nici nu omoară o familie întreagă pentru că s-au certat cu cineva. Nu, fii Eve de acord. Era doar iritată, probabil că și el la fel, dar nu sunt ci capabili să organizeze o crimă cu sânge rece împotriva unor copii.

— Și mai știi ceva? Cred că acela care este în spatele crimei ăsteia nici nu a scos vreun cuvânt despre așa ceva. Adică nu genul ăsta de gargară cu „te dau în judecată, șarlatanco". Am să-i verific totuși, dar nu cred să fie ceva de capul lor.

Eve era atentă la trafic în timp ce conducea.

— De ce?

— Ca să faci așa ceva ai nevoie de un plan, nu? Trebuie să ai control și să fii organizat. Oricând s-ar fi întâmplat -, adică orice ar fi fost acel lucru ce a atras după sine o faptă ca asta - trebuia să-l plănuiești mai întâi. Trebuia să se fi întâmplat demult, ca să aibă timp să se gândească și să organizeze revanșa. Ca să nu lași nici o urmă…

Eve întoarse capul.

— Acum că am stabilit asta, să trecem mai departe, la următorul de pe listă.

Peabody citi lista, următorul nume, următoarea locație, urmărind indicațiile de pe meniul bordului mașinii. Apoi, se întinse înainte, mângâind bordul mașinii, fredonând o melodie.

— Ce mașină drăguță, deșteaptă și frumoasă…

Apoi, întorcând privirea spre Eve:

— Și cine are întotdeauna parte de mașini drăguțe și deștepte?

— Ai vorbit destul, Peabody.

— Da dar… ah, și uite, telefonul sună…

Dând din cap amuzată, Eve răspunse la telefon.

— Dallas.

— Un pont pentru tine, se auzi vocea Nadinei, așa că nu uita că ți-l dau. Tocmai am aflat de un raport. Un caz de răpire. O femeie răpită pe Bulevardul B, aruncată într-o dubă cât ai clipi.

— În afară de cazul în care e moartă, nu este treaba mea, îmi pare rău.

— Ce rece, crudă și ce adevărată ești! Treaba este că unul dintre martori a recunoscut-o și și-a mai dat și osteneala să raporteze la poliție. Era asistent social, o cheamă Meredith Newman. Simt eu după miros că este tocmai…

— Asistenta socială de la Protecția Copilului din cazul Swisher.

— Mă duc într-acolo să iau un interviu. M-am gândit că ai vrea să știi asta.

— Plecăm imediat. Nu vorbi cu nimeni acolo, Nadine. Trebuie să încerc eu mai întâi. Eu am întâietate, adăugă ea, când gura lui Nadine se deschidea să protesteze. Nu fii țepoasă din cauza asta.

Închise telefonul, coti la următorul colț și o luă spre sud.

8

Eve observă că echipa de filmare de la Channel 75 era parcată într-o zonă aglomerată de pe Bulevardul B. Fugi de mașina echipei și parcă pe două locuri lingă mașina patrulei de poliție de stradă, aflată deja în curbă.

O zări și pe Nadine, era și greu să nu o observi cu coafura ei impecabilă și cu albastrul regal al costumului de reporter ce sărea în ochi ca o floare exotică dintr-o pădure obișnuită, printre acele cămăși spălăcite și pe fondul betonului murdar. Se întreținea cu trei pierde vară locali, dar se desprinse de ei când o văzu pe Eve.

— N-am spus niciodată că nu voi pune întrebări, spuse Nadine repede. Dar am să le țin ca neoficiale. Cel puțin pentru moment. Polițistul este înăuntru cu femeia care pretinde că a văzut răpirea și că a recunoscut victima. Bună, Peabody. Cum te simți?

— Din ce în ce mai bine, mulțumesc.

Eve se uită cu atenție la dubița echipei.

— Oprește camerele de luat vederi.

— Suntem pe o stradă publică, începu Nadine.

— Nadine, știi de ce îți mai vând ponturi câteodată? Pentru că la tine nu se rezumă totul doar la un caz în sine. Tu dai mai mult decât o informație trecătoare oamenilor care te urmăresc. Și pentru că nu ai sacrifica, nici măcar pentru audiență, niște oameni doar ca să-ți vezi fața frumoasă în direct.

Nadine răsuflă dezamăgită.

— Rahat!

— Opriți camerele, repetă Eve și-și îndreptă privirea spre spionii Nadinei.

— Ce-ați văzut? Ce știți?

Cel mai slab din grup, un tip de o rasă incertă, cu un ten ciupit de vărsat de vânt, zâmbi, dezvelindu-și dantura ce era doar puțin mai albă decât tenul, frecându-și degetul arătător de cel mare.

— Detectiv Peabody, spuse Eve pe un ton blând, dar cu ochii reci ca ai unui rechin. În opinia dumneavoastră, acest individ care este un posibil martor al unei infracțiuni, solicită mită de la un lucrător al Poliției din New York?

— Cam așa pare să fie, locotenent!

— Eu și partenerii mei avem nevoie de combustibil. Dai - primești!

— Și… detectiv, care este cel mai potrivit răspuns la o asemenea cerere?

— Răspunsul, locotenente, ar fi să-l umflăm pe acest individ și pe posibilii lui parteneri până la sediul central și, eventual, să-i acuzăm cu obstrucționarea legii și cu o investigație a poliției. De asemenea, ar trebui să stabiliți dacă subiectul și/sau asociații lui au cazier. Și dacă da, atunci ați face și un efort considerabil ca să le distrugeți ziua și să le faceți viața un iad.

— Foarte corect, detectiv. Mulțumesc. Ai prins ideea, jigodie?

De fapt, individul părea mai mult jignit decât speriat.

— Nu-mi iese nimic?

— Foarte corectă concluzie. Acum am să repet. Ce ați văzut? Ce știți?

— Mă umflați și dacă nu spun nimic?

— Două răspunsuri corecte consecutiv. Vrei să-l încercăm și pe al treilea?

— Fie, rahat! Am văzut-o pe năsoasă venind cu o față ca și când ar fi mirosit ceva ce nu-i plăcea. Nu merita și a doua privire aia, dar o lălăiam pe aici, așa că am început s-o fluier. Apoi, duba apare așa repede, repede! Doi țipi sar din dubă și o așază între ei. O ridică, o aruncă înăuntru și, cât ai zice pește, s-au cărat. Eu și partenerii mei ne-am fi luat de ei, da' s-au tirat repede. Te prinzi?

— Da… mă prind. Cum arătau? Tipii care au sărit din dubă.

— Ca ninja, tată!

Se uită la toți amicii lui ca să primească confirmarea.

— Ca un cuplu de țipi ninja îmbrăcați în negru cu niște măști d'aleape față!

— Dar duba cum era?

— Neagră, la fel.

— Marcă, model, număr de înmatriculare?

— Cine dracu' știe? Eu nu conduc dube. Mare și neagră. Se mișca lin, ca rahatul de gâscă. Tre' să fi fost un tip în față, dar eu nu l-am văzut. Nu m-am uitat. Iar năsoasa nici măcar un scârț n-a scos. Au înhățat-o și aruncat-o atât de repede, că n-a avut timp să zică nici pâs. Te-ai mai calmat, șefa?

— Da, m-am calmat. Numele…

— Mamă! spuse el, încrucișându-și picioarele. Ramon. Ramon Pasquell. Sunt eliberat pe cauțiune, nene. Mi-aș căuta o slujbă acum, da' stau aici că dau din gură pentru voi.

— Mda… Ramon, dacă tu și prietenii tăi vă mai amintiți ceva, contactați-mă la sediul central.

Ii întinse o carte de vizită și o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Ei!

Nici o formă de bucurie nu ar fi putut face din chipul lui urât unul acceptabil.

— Ești tare pentru un „nas lung"!

— Ce frumos vorbești, spuse Eve și intră în clădire.

— N-o lua personal, nici nu ai nasul lung, ba, mai degrabă este subțire și elegant, înmuie Peabody.

— Nasuri lungi, curcani, asta suntem pentru jigodii ca Ramon.

— A, m-am prins!

Doar privirea aruncată la ușa prăfuită a unui lift îngust o făcu pe Eve să prefere scările. Se întrebă, pentru o clipă, de ce mirosul de urină și de vomă era tot timpul impregnat în pereții unor clădiri ca aceea, când un polițist apăru în pragul unei uși de la etajul al treilea. Observă că el înțelese că femeile erau polițiste, încă dinainte ca ele să-și arate insigna.

— Doamnă locotenent, ați fost rapidă! Abia am cerut întăriri!

— Domnule ofițer! Incidentul acesta se pare că are legătură cu un caz de-al meu. Mă poate ajuta cu ceva important?

— A văzut totul. Este încă emoționată, dar a văzut răpirea, a recunoscut-o pe victimă. Meredith Newman. De la Protecția Copilului. Am contactat biroul și așa este, lucrează acolo. Newman era la datorie, trebuia să verifice situația a doi copii.

— Bine. Anulează cererea ta pentru un detectiv aici. Am să contactez sediul central după ce vorbesc cu martora. Aș vrea să aștepți la intrare. Țin pe frecvența ta ca să ne auzim, în orice caz. Aș dori și raportul tău până când termin aici.

— Da, am înțeles.

În timp ce ofițerul cobora, se uită la Peabody și observă broboanele de sudoare de pe chipul partenerei sale. Ar fi trebuit să riște să ia liftul, se gândi.

— Reziști, Peabody?

— Da, sunt în regulă.

Căută un șervețel, își șterse fața.

— Încă sunt slăbită, dar un pic de exercițiu îmi face bine. Sunt bine.

— Dacă nu te simți bine, să-mi spui. Nu te prosti!

Eve intră în cameră, ciocăni la ușă. Auzea deja țipetele, plânsul, vocile. Era un amestec de trei voci, dacă nu se înșela. Două dintre ele erau voci de copii.

Se părea că punctul ei slab erau copiii.

— Poliția, doamnă Cable.

— Abia am vorbit cu poliția.

O femeie care părea hărțuită, cum să nu fie - cu un copil în brațe, iar celălalt trăgând de fusta ei, - deschise ușa. Avea părul scurt, blond spălăcit, iar trupul părea mai gras în partea de jos. Ochii ei aveau nuanța roșiatică, a unui drogat.

— Locotenent Dallas, detectiv Peabody. Am dori să intrăm puțin.

— I-am spus celuilalt cum stă treaba. Doamne, Lo-Lo, vreți să vă opriți o clipă? Scuzați-mă, copiii sunt speriați.

— Tu ești Lo-Lo? zâmbi Peabody. Bună, Lo-Lo, nu vrei să stai un pic cu mine?

Copiii aveau o atracție pentru Peabody, observă Eve. Copilul, un chiștoc cu un păr la fel de blond spălăcit, se depărtă de piciorul mamei sale și-și puse mâna într-a lui Peabody, după care plecă gângurind ceva. Nu era prea mult spațiu acolo. O cameră în formă de L, cu o bucătărie formând un zig zag. Câteva jucării împrăștiate pe jos, iar copilul se repezi la morman ca să le împartă cu noua sa amică dejoacă.

— Am văzut totul pe geam, de acolo, arătă Minnie Cable, schimbând poziția copilului care aluneca pe șold. Acest al doilea copil avea ochii mari, ca ai unei bufnițe și un ciuf de păr șaten. Mă uitam la ea, la doamna Newman. Ea nu, nu credea că nu mai consum droguri, nu credea că mă îndrept, dar eu m-am îndreptat, nu mă mai droghez de șase luni, deja.

— Bine.

Dacă ar fi fost drogată un timp la fel de scurt ca perioada în care nu mai luase droguri, poate că ochii ei și-ar fi pierdut culoarea aceea roșiatică și albeața specifică retinei de drogat.

— Voiau să-mi ia copiii. Trebuia să renunț la droguri pentru copii, așa am și făcut. Nu e vina lor că eu sunt dusă. Nu mă mai droghez, mă duc la întruniri, sunt verificată. Vroiam ca doamna Newman să spună că sunt ok, că mă încadrez în statutul de mamă. Trebuie să plătesc chiria, trebuie să am bani și…

— Am să contactez eu Protecția Copilului și am să le spun că am fost aici, am văzut că nu vă drogați și că aveți grijă de copii. Camera este curată, adăugă Eve.

— Am făcut curat. Se murdărește repede, din cauza copiilor, dar eu nu las murdăria să se strângă. Am mai strâns și niște bani, mă mut într-un cartier mai bun. Dar mai mult nu pot să fac acum. Nu vreau să risc să mi se ia copiii.

— Văd asta. Protecția Copilului va trimite pe altcineva aici. Nu veți pierde copiii dacă așa stau lucrurile.

— Bine, spuse ea și se întoarse spre copil. Știu că nu ar trebui să mă preocupe atât povestea mea când biata femeie a fost răpită. Dar nu vreau să-mi pierd copiii.

— Spuneți-mi ce-ați văzut.

— Stăteam aici, la fereastră, eram nervoasă din cauză că Newman nu mă plăcea. De fapt, greșesc, se corectă ea. Nu-i păsa. Nu dădea un ban pe ce făcea.

Se întoarse ca să privească ce făcea celălalt copil.

— Încerc să nu înjur când sunt cu copiii, dar îmi mai scapă.

— Nu vă faceți griji, spuse Eve, apropiindu-se de fereastră.

Era un unghi foarte bun de supravegheat strada. Putea vedea mașina poliției, chiar și mașina ei personală. Mai vedea și pumnii pe care și-i arătau doi șoferi care se băteau pe un loc de parcare.

— Aici?

— Da, stăteam acolo, cu Bits agățat de mine, ca acum. Îi spuneam și ci și lui Lo-Lo să stea cuminți. Ochii mei, se văicări femeia, atingându-și ochiul sting.

— Dacă te-ai drogat, chiar dacă nu mai iei, te dor ochii dacă te superi sau dacă ești obosit. Cred că eram și una și alta. Am văzut-o venind, venea din partea aia…

Apropiindu-se, Minnie arătă de unde.

— Mergea cu capul în jos, așa că nu am recunoscut-o de prima dată, dar știam că este ea. Voiam să mă dau înapoi, în caz că se uita la geam, nu voiam să vadă că o urmăream. Atunci am văzut duba. A venit ca vântul, înțelegeți? Repede de tot. A scrâșnit din roți când s-a oprit Au ieșit doi țipi, dar au fost așa de rapizi… Au ridicat-o, au luat-o pe sus! Atunci i-am văzut fața, doar pentru o secundă. Abia dacă s-a arătat surprinsă, dar cred că era totuși!

Pocni din degete.

— Au băgat-o pe ușă, au sărit înapoi și duși au fost. Am sunat imediat, cred că mi-a luat un minut, pentru că nu-mi puteam reveni. Adică, totul s-a petrecut atât de repede, că parcă nici nu trecuseră pe acolo… dar au trecut! Am sunat la poliție și am spus ce am văzut. N-or să creadă că am vreo legătură cu povestea asta, nu-i așa? Adică, din cauză că venea aici și eu sunt o drogată…

— Nu mi se pare că ai fi drogată, Minnie…

Un zâmbet lumină slab ochii roșii ai femeii.

— Drăguți copii, comentă Peabody, când coborau scările. Se pare că femeia încearcă din răsputeri. Are mari șanse să reușească.

Eve încuviință. Drogații pe care îi știa ea, incluzând niște amintiri vagi despre mama ei, dădeau mai multă importanță dozei următoare decât copiilor. Minnie avea șanse.

Ieșiră în stradă și Eve îi făcu semn Nadinei.

— Fă-ți interviurile, dar nu da nume. Nu vreau ca făptașii să știe că suspectăm vreo legătură cu cazul Swisher.

— S-a făcut.

Eve începuse să spună „neoficial”, dar decise că ar fi fost o insultă, date fiind împrejurările.

— Dacă facem numele cunoscute, probabil că Newman va muri. Probabil că o vor omorî oricum, dar asta în mod sigur. Ar fi cazul să încercăm să trezim interesul pentru persoana lui Minnie Cable, care face eforturi să scape de droguri și să facă tot ce trebuie pentru copiii ei. A sunat la poliție, ne-a chemat… Dar, în nici un caz, nici în ruptul capului, Nadine, să nu spui că Minnie a putut face vreo descriere a celor care au făcut asta.

— Dar a făcut-o?

— Nu, ceva vag, doi bărbați, îmbrăcați în negru. Mascați, rapizi. Nu mi-a dat nici un indiciu de înălțime, vârstă, rasă, nimic. Încearcă să fie clară chestia asta, în direct.

— Am înțeles. Hei, se întoarse ea pe tocurile înalte, strigând după Eve. Eu nu capăt nimic?

— Cam asta e ce știm și noi în momentul ăsta. Nadine!

Eve făcu o pauză lungă, timp în care se uită de jur împrejur.

— Titlurile tale au început să captiveze atenția și să fie apreciate. Ofițer! strigă ca la polițist, de data aceasta. Dă-mi raportul dumitale!

Eve era în biroul Protecției Copilului, făcând eforturi să nu urle. Ura asemenea locuri. O străbătea o ură înnăscută și un fior de teamă irațională pe care nu și-o putea explica. Știa că nu este ceva normal, știa că la originea acestei temeri stăteau poveștile cu monștri ce i se spuseseră demult despre astfel de locuri, ca să poată fi ținută sub control.

Cât timp mai trebuia să treacă pentru a depăși toate temerile din copilărie?

O să scape vreodată de ele?

În mod sigur, femeia care lucra în acel birou nu arăta ca un monstru.

Te vor arunca într-o groapă, fetițo, o groapă mare și neagră, plină de păianjeni.

Așa ceva i se spunea, dar femeia asta i se părea mai degrabă o bunicuță rotofeie și drăguță. Cel puțin așa și le imagina ea pe bunicuțele rotofeie și drăguțe. Avea părul strâns într-un coc, era roșie în obraji și purta o rochie lungă, fără imprimeuri, dar și fără formă. Mirosea a fragi. Sau a zmeură, se gândi Eve.

Dar când o privi în ochi, bunicuța dispăruse. Avea ochii întunecați, obosiți și îngrijorați.

— Nu a venit încă și nu răspunde la telefon.

Renny Townston, șefa lui Mcredith Newman, se încruntă la Eve.

— Toți asistenții noștri, bărbați și femei, sunt dotați cu alarme de panică. Pentru că de multe ori merg prin cartiere nu tocmai sigure sau pe la familii dubioase. Au făcut și antrenament standard de apărare, adaptat de Ia an la an, antrenament conform calificării lor profesionale. Meredith știa să se apere. Nu este o maestră dar, de fapt…

— De fapt? vru să știe imediat Eve.

— A ajuns la capătul puterilor, după părerea mea. Cel mult un an sau doi o să mai rămână în slujba asta. Își face treaba, doamnă, dar și-a pierdut sufletul. Majoritatea pățesc asta după vreo doi ani. În șase luni, dacă nu-și revine, tot ce va face, va fi să tragă de timp. Treaba este că nu ar fi trebuit să vă permită să luați copilul în cazul Swisher. Nu avea voie să vă permită să luați copilul din grija și supravegherea ei. Nici măcar nu a cerut adresa, abia dacă s-a sinchisit de asta a doua zi dimineață.

— Am insistat eu prea mult…

— Și nu s-a opus. Nu ți s-a opus. Cel puțin, copilul trebuia să ajungă aici împreună cu tine și cu ea. Dar, în loc să facă asta, ea s-a dus acasă și a scris raportul abia a doua zi.

Pe buzele lui Townston se putea citi mai întâi iritare, apoi îngrijorare.

— Acum, îmi este teamă că unul dintre clienții ei a umflat-o. Ne acuză pe noi, știți, așa cum și voi, poliția, v-o luați pe coajă, pentru propriile lor eșecuri și prostii.

— Dar despre viața ei personală ce știți?

— Mai nimic. Nu era genul cu care să stai la taifas în pauză. Știu că se vedea cu cineva de curând sau mai demult, dar se terminase relația. Este o singuratică, lucru care e o problemă. Dacă nu ai o viață plină în afara serviciului ăsta, nu ajungi la pensie.

Deși știa că e pierdere de vreme, așa era rutina, Eve luă datele din dosarele de care se ocupa Meredith Newman. Luă toate numele, toate adresele. Iar apoi, împreună cu Peabody merse acasă la Meredith. Sufrageria era mai largă puțin ca a lui Minnie Cable, dar diferența mare consta în lipsa de culoare. Era curat până la limita obsesiei, într-un interior cu pereții albi, fără aplice, în care erau doar câteva televizoare, o sofa și un scaun.

În dormitor exista o derivație telefonică de la serviciu, două boxe de casetofon a căror marcă era evidentă și patul ce era strâns în mod ordonat.

— Un pic cam trist, nu? spuse Peabody, privind în jur. Mă gândesc prin câte locuri am umblat astăzi. În casa nebunei doamne

Grentz, cu averea ei, locul nebunatic în care trăia Hildy, mă gândesc chiar și la camerele amărâte ale lui Minnie Cable. Dar se vedea că trăiau oameni în locurile acelea, aici parcă ar fi un sac de vid. O femeie singură, fără nici un fel de viață personală.

— De ce nu au luat-o de aici, Peabody? De ce să riști să o ridici din stradă, când puteau să se strecoare foarte bine, ca în casa familiei Swisher, unde au ucis cinci oameni în timpul în care eu abia dacă mi-aș tăia o felie de pizza?

— Probabil că n-au avut răbdare, au vrut s-o ia pe sus, repede, ca să vadă ce știe…

— În parte, așa o fi. Poate că era moartă sau așa se simțea ea, dar a fost destul de deșteaptă ca să locuiască într-o clădire cu securizare bună. Cu toate că nu era o problemă pentru băieți… Numai că domnii n-au avut răbdare să aștepte până când ajunge ea acasă, n-au vrut s-o ia de aici. Au vrut să termine repede, și eu aș face la fel. Voiau să scoată tot de la ea, iar treaba asta, în sine, poate dura destul de mult. Ia timp ca s-o facă să vorbească. Și mai e ceva.

Se întoarse pe călcâie, gândindu-se.

— Au făcut asta pur și simplu pentru că o pot face, pentru că se pot mișca repede, pot face o operațiune ca asta în timp record, iar potențialii martori rămân în ceață. Doi țipi îmbrăcați în negru, o dubă mare neagră. Bing, bang, s-au dus! S-au mai gândit ei că în cartierul acela nimănui nu-i pasă de duba lor, cel mult ar fi tentați s-o scuipe sau s-o zgârie. Nimeni nu reclamă nimic la poliție acolo, ia timp să ne prindem noi că Newman a fost răpită, mai ia ceva timp și să facem legătura cu cazul Swisher.

Eve se uita la pereții de un alb imaculat, la singurătatea patului ordonat.

— Au dus-o undeva acum… Când vor termina cu ea. va fi moartă, ca și camera asta.

Eve scoase stația de comunicare din buzunar. Când Baxter apăru pe ecran, îi preciză.

— Este o convorbire particulară, du-te undeva singur sau primește-o doar în scris.

— Nu sunt decât eu și Trueheart aici, Dallas. Fetița este Ia parter. 0 monitorizăm.

— Asistenta socială care se ocupa de caz a fost răpită.

Descrierile se potrivesc cu suspecții noștri. Nu vreau să o scăpați din ochi pe fetiță.

— Nu-ți face griji. Te aștepți să vină după ea?

— Dacă pot afla unde este, vor încerca. Vreau să stea înăuntru tot timpul. Stai conectat până când o să am noi informații.

Închise stația și îl sună pe Roarke, schimbând pe linia privată.

— Au luat-o pe asistenta socială. Ea nu știe unde se află fetița, l-am alertat și pe Baxter.

— Am înțeles. Am să-i spun lui Summerset, adăugă el cu un ton ce dădea de înțeles că se află într-o ședință. Am să ajung și eu acolo în treizeci de minute.

— Nu cred că se pot mișca chiar atât de repede, iar Newman știa doar că am luat-o eu, nu că am dus-o la mine acasă. Dar stai pe fază. Au făcut legătura cu mine, nu le e greu să afle de tine, iar acum ne putem aștepta la o altă răpire.

— Am să te sfătuiesc la fel și pe tine, deși nu cred să se întâmple așa ceva.

De data aceasta, Roarke întrerupse convorbirea.

— Caută-i dischetele, agendele, bloc notes-urile, ia legătura cu detectivii de la departamentul electronică, pentru o analiză a echipamentului femeii. Să facem totul ca la carte.

— Cam cât timp crezi că mai are la dispoziție?

Eve se uită la camera lipsită de căldură și spuse:

— Nu prea mult.

Când Meredith se dezmetici, crezu că are un bloc de gheață pe frunte, în care simțea junghiuri ascuțite de durere. Migrena puternică era aproape orbitoare, la început, chiar crezu că acesta este motivul pentru care nu putea să vadă nimic înjur.

Stomacul îi forfotea, ca și când ar fi mâncat ceva cu termenul de expirare mult depășit, dar când vru să și-l preseze cu mâna, descoperi că nu și-o putea mișca. De undeva, de departe, auzea voci. Păreau niște voci, mai mult ecoul unor voci, pe care le auzea ca din

apă. Apoi, își aminti. Mergea pe Bulevardul B, pe drumul spre serviciu, iar deodată ceva… cineva…

Frica o învălui repede, acoperind durerea. Când încercă să țipe, sunetul pe care reuși să-l scoată fu mai degrabă un geamăt sălbatic. Era în întuneric, incapabilă să-și miște brațele, picioarele, capul. Nu vedea nimic și nu putea vorbi, iar când cineva îi atinse obrazul, inima începu să-i bată cu putere, parcă izbindu-i coastele.

— Subiectul este conștient. Meredith Newman, ești într-un loc securizat, ți se vor pune întrebări. Dacă răspunzi Ia aceste întrebări, nu ți se va întâmpla nimic. Am să-ți scot banda de la gură acum. O dată ce fac lucrul acesta, îmi vei confirma că ai înțeles ce am spus;

În momentul în care banda i-a fost scoasă de pe gură, în întunericul beznă, femeia scoase un țipăt ce semăna mai degrabă cu un urlet de teroare și de spaimă. Fu plesnită, cu palma deschisă, peste unul dintre obraji, lovitură urmată imediat de o alta identică aplicată pe celălalt obraz.

— Am spus să-mi confirmi dacă înțelegi.

— Nu, nu înțeleg, ce s-a-ntâmplat? Cine ești? Ce…

Femeia țipă din nou, scuturându-se de durerea ce îi invadă din nou corpul. Simțea cum milioane de ace îi străpung carnea și i-o smulg de pe oase.

— Te va durea ori de câte ori refuzi să vorbești, de câte ori minți, de câte ori nu faci ce ți se spune.

Vocea ce îi vorbea era plată, liniștită.

— Înțelegi?

— Da. Da. Vă rog, nu-mi faceți rău!

— Nu avem nici un motiv să-ți facem rău, decât dacă nu răspunzi la întrebări. Îți este frică, Meredith?

— Da, da, mi-e frică.

— Bine, ai spus adevărul.

Nu putea să vadă nimic, dar putea să audă totul. Auzea mici bipuri și respirația regulată a bărbatului. Ba nu, mai era cineva acolo… Putea să audă zgomotele, dar nu putea depista de unde mai venea și a doua răsuflare. Erau doi. Își aminti că o înhățaseră doi oameni.

— Ce vreți? Vă rog, spuneți-mi ce vreți.

Urmă o altă lovitură, șocantă, mai rapidă, ce o lăsă gcmând. I se părea că simțea miros de ars, așa cum miroase carnea crudă. I se păru, din cauza șocului durerii, că aude o femeie râzând.

— Nu pui întrebări.

O altă voce. Mai groasă, mai dură decât prima. Nu era a unei femei. Ce se întâmpla?

Doamne, O, Doamne, ajută-mă!

Își roti ochii și văzu puțină lumină, o lumină foarte slabă ce venea din partea stângă. Nu era în întuneric, slavă Domnului, nu era ținută în întuneric. Avea ochii acoperiți de o bandă ca aceea pe care o avusese și la gură. Nu îi vedea, iar asta era semn bun, însemna că nu voiau s-o ucidă. Dar îi puteau face rău.

— Am să răspund, am să răspund!

— Unde este Nixie Swisher?

— Cine?

Durerea o lovi ca un topor ascuțit, rupând-o în bucăți. Țipătul ei explodă în aer, iar lacrimile de durere îi ardeau obrajii. Își dădu drumul pe ea.

— Vă rog! Vă rog!

— *Vă rog! Vă rog,* auzi din nou vocea femeii, imitând-o ascuțit. Iisuse, a făcut pe ea! Ce proastă!

Meredith țipă din nou atunci când apa rece ca gheața căzu peste corpul ei. Începu să plângă ascuțit, când își dădu seama că era goală, udă și murdară.

— Unde este Nixie Swisher?

— Nu știu cine este Nixie Swisher.

Plângând, se crispă în așteptarea agoniei ce nu mai veni de data aceasta. Răsuflarea ei era întreruptă, ochii i se roteau de la stânga la dreapta, ca să caute din nou luminița slabă.

— Numele tău este Meredith Newman.

— Da, da, da.

Simțea pielea arzându-i, oasele însă i se păreau reci.

— Doamne, Doamne…

— Nu este Nixie Swisher unul dintre cazurile tale, ca angajat la Protecția Copilului?

— Eu, eu, am atât de multe cazuri… Nu îmi pot aminti, vă rog, nu-mi faceți rău, nu-mi amintesc.

— Ești suprasolicitată, Meredith?

— Da.

— Înțeleg asta. Sistemul te stoarce de toată puterea, roțile lui te strivesc până când nu mai rămâne nimic din tine. Va veni revoluția, pentru că așa nu se mai poate. Nu te-ai săturat de sistem?

— Ba da, ba da.

Dar nu am terminat încă cu tine. Spune, Meredith, câte familii ai distrus?

— Eu…

Lacrimile îi apărură brusc în ochi, scurgându-i-se în gură. Simțea gustul sărat al lor pe buze.

— Eu încerc să te ajut.

O durere imposibilă, de nedescris o lovi din nou. Țipetele pe care le scotea erau implorări de milă, lipsite de sens.

— Ești o piesă din acest sistem. O piesă a sistemului ce stoarce și ultima picătură de sânge. Dar acum te va strivi pe tine, nu-i așa? Vrei să scapi cu viață, Meredith?

Simți voma pe limbă, îi stătea în gât.

— Da, nu mai pot, vă rog, nu mai pot!

— Dă-mi voie să-ți amintesc cine este Nixie Swisher. O fată, o fetiță care nu era în patul ei, așa cum trebuia să fie. Un copil neascultător. Iar copiii neascultători trebuie pedepsiți, nu-i așa?

Ea deschise gura ca să răspundă, nesigură.

— Da, spuse, rugându-se ca acesta să fie răspunsul pe care îl voiau de la ea.

— Îți amintești acum? îți amintești de fetița care nu era în patul ei? Grant și Keelie Swisher sunt morți. Executați pentru viclenie. Le-au fost tăiate gâturile, Meredith. Îți amintești acum?

Vocea bărbatului se schimbă puțin. Avea o fervoare pe care ea nu o sesizase mai înainte. O parte din creierul ei înregistra faptele concrete dar, în rest, totul era spaimă.

— Da, da, îmi amintesc.

— Unde este?

— Nu știu, jur că nu știu.

— E pe albastru, raportă o altă voce.

— Vibrații!

Meredith țipă din nou, din cauza durerii ce o sfredelea cu putere.

— Te-ai prezentat la casa Swisher în noaptea când au fost executați.

Corpul femeii nu se oprise încă din tremurat. Saliva i se prelingea în jos pe bărbie.

— Ai vorbit cu Nixie Swisher?

— Am intervievat-o, am examinat-o. Examenul standard. Nu avea răni, nu era molestată. Era în stare de șoc.

— Ce a văzut?

— Nu am văzut nimic.

— Ce a văzut ea?

— Bărbați, doi bărbați. Cuțite, gâturi. Sânge. S-a ascuns, ca să fie în siguranță.

Începu din nou să plângă, pentru că era vulnerabilă, iar durerea persista.

— Nu, nu mă mai loviți, vă rog!

— A fost o supraviețuitoare a execuției Swisherilor. Ce a spus?

— A spus…

Și Meredith le spuse tot ceea ce știa.

— Foarte bine, Meredith. Foarte pe scurt. Acum, spune-ne unde este Nixie Swisher.

— Eu nu știu, nu mi-au spus. A luat-o polițista. E împotriva procedurii, dar avea greutate.

— Dar trebuia să fii informată despre locația unde a fost dusă. Trebuia să fie sub supravegherea ta.

— Era peste nivelul meu chestia asta. S-a făcut totul cu ușile închise. A luat-o polițista. Se află în custodia poliției.

Acum amorțise din cauza durerii, pierduse șirul gândurilor, doar din când în când mai simțea cum i se zguduie carnea din cauza torturii. Pierduse și șirul întrebărilor ce i se puseseră.

— Foarte bine, Meredith. Am nevoie de adresele tuturor caselor de protecție pe care le știi. Fiecare ascunzătoare din sistem pe care o cunoști.

— Nu pot, am să încerc, adăugă ea, țipând, sub un nou val de agonie. Am să încerc să-mi amintesc.

Dictă din memorie adrese pe care și le amintea, printre suspine.

— Nu le știu pe toate, doar pe cele pe care mi le-au spus ei. Eu nu am o funcție importantă.

— Ești doar o rotiță în sistem. Cine a luat-o pe Nixie Swisher?

— Polițista. De la Criminalistică. Dallas, locotenent Dallas.

— Da, desigur, locotenent Dallas. Foarte bine, Meredith.

— V-am spus tot. Tot ce știu. Mă lăsați acum să plec?

— Da, foarte curând.

— Apă, pot să beau puțină apă?

— Locotenent Dallas a spus unde o duce pe Nixie Swisher?

— Nu, nu, vă jur, vă jur. Este în custodia ei. Fără să fie înregistrată, dar a avut influență. Eu doar voiam să ajung acasă. Era un loc rău pentru mine acela. Voiam doar să plec de acolo. Trebuia să o duc într-o casă sigură, dar Dallas a trecut peste mine, iar eu m-am supus. N-aveam ce face!

— Ai mai intrat în contact cu locotenent Dallas din noaptea aceea?

— Nu, șefii mei au preluat cazul. Nu-mi raportează mie. Este la nivel înalt. Eu sunt doar…

— O rotiță în sistem.

— Nu știu nimic. Mă lăsați să plec acum?

— Da, poți pleca acum.

Cuțitul tăie atât de rapid, atât de curat, că femeia aproape că nu simți nimic.

9

Eve intră în propria-i casă ca și când avea de efectuat o operațiune.

— Nimeni nu intră, nimeni nu iese de aici, fără știrea mea, îi ordonă ea lui Summerset. Ai înțeles?

— Desigur.

— Unde este copilul?

— În camera dejoacă, împreună cu ofițerul Trueheart.

Summerset dădu la o parte jacheta neagră, scoțând la iveală stația de emisie-recepție. Era mai degrabă o stație de monitorizare, gândi Eve. Pe monitor îi văzu pe Trueheart și pe Nixie jucându-se pe unul dintre automatele lui Roarke de jocuri video.

— I-am prins un emițător pe pulover, mai adăugă el. Când se mișcă dintr-un loc într-altul, aparatul semnalizează.

În ciuda faptului că nu-l suporta pe Summerset, Eve fu impresionată.

— Drăguț.

— Nu va pune nimeni mâna pe copilul ăsta.

Se uită la el. Summerset pierduse un copil, o fetiță, nu cu mult mai marc decât Nixie. Orice părere ar fi avut Eve despre el, înțelese că va fi un scut viu pentru Nixie.

— Nu, nu vor pune mâna pe ea. Roarke?

— Este aici. În biroul lui.

— Bine.

Era în biroul unde își ținea echipamentul neînregistrat și, deci, ilegal. Oricât ar fi avut încredere în Peabody, nu voia să depășească anumite limite.

— Așteaptă-mă aici, Peabody, te rog. Dă-i lui Baxter noutățile. Mă duc să-l pun la curent pe Roarke, apoi facem ședință în biroul meu.

opri.

— Trebuie să-i prind vii, Summerset. În cel mai bun caz…

— Ar fi bine să prindem măcar unul viu…

Se întoarse.

— Nixie va fi protejată. Măsuri extreme, inclusiv prinderea și eliminarea agresorilor, dacă va fi necesar. Dar ține cont de faptul că Meredith Newman a fost răpită de pe stradă de doi oameni, iar unul era la volan, asta înseamnă că erau trei. Poate că sunt și mai mulți. Dacă îi prind pe toți în afară de unul, fetița tot nu este în siguranță. Cu cât prindem mai mulți vii, cu atât mai multe șanse avem să îi prindem pe toți. Trebuie să aflăm motivul. Dacă nu îl avem, nu putem fi niciodată siguri. Nici ea nu va afla de ce. Iar dacă nu afli de ce ți se întâmplă un lucru, nu vindeci rana niciodată.

Deși pe chipul lui nu se putea citi nimic, Summerset încuviință.

— Ai mare dreptate, locotenente.

Eve intră în biroul lui Roarke, care o văzuse când venise și știa că nu va mai dura mult până să apară. Așa că închise dosarul, apucându-se să evalueze un sistem de securitate. Nu credea că ar fi bine să-i spună tocmai acum lui Eve că toată ziua fusese ocupat să evalueze pe toate rudele lui Nixie, precum și dosarele lor.

Bunica ieșea din discuție. Fusese certată cu legea de câteva ori, fusese și damă de companie Ia un moment dat, cu jumătate de normă.

Poate că moralitatea îl îndemna spre ironie, pentru că el era acum protectorul copilului și făcuse și el lucruri rele, mult mai rele decât chiar bunica fetei.

Dar nu putea să o vadă pe fetiță dată în grija unei femei de acest tip. Merita ceva mai bun. ÎI găsise și pe tatăl biologic al lui Grant Swisher, care făcuse puțină pușcărie, iar concluzia, în cazul lui, era clară. Omul nu lucrase prea mult în viața lui, se ținuse de furturi de obiecte și, de câteva ori, de furturi de mașini.

Sora vitregă părea să fie mai promițătoare. Era căsătorită, avocat în baroul din Philadelphia, nu avea copii, nu avea cazier penal, era solvabilă financiar. Era căsătorită de șapte ani tot cu un avocat.

Fetița ar fi putut să stea Ia ea, temporar, chiar și permanent, dacă ar fi fost necesar. Era un cămin bun, se gândea el, într-o familie pe care fetița o cunoștea, pe care familia ei o cunoscuse și fuseseră în relații.

Se lăsă pe spătarul scaunului, legănându-se. Nu era treaba lui. Absolut deloc.

Nu era, pe naiba! El se simțea responsabil de copilul acela acum, chiar dacă o vroia sau nu. Nu avea nici o importanță dacă alesese el sau nu așa ceva.

Intrase pe ușa dormitorului și văzuse ce i se întâmplase fetiței. Văzuse ce i se întâmplase și fratelui ei. Sângele unui copil acoperise posterele de pe pereți. De ce se gândea la copilăria lui văzând camerele acelea? Nu se mai gândea Ia zilele acelea sau se gândea mult prea rar ca să mai conteze. Nu fusese, nu era bântuit de coșmaruri, ca Eve. El terminase cu amintirile alea, terminase cu trecutul. Dar acum amintirile îl atingeau, se gândea la ele prea des de când intrase în casa familiei Swisher.

Își aduse aminte de propriul sânge. O durere obscenă îl străbătuse și își privea sângele pe caldarâm, după ce tatăl lui îl bătuse. Dorise să îl omoare? Era pentru prima oară când se întreba

asta. Mai omorâse și înainte… Roarke privi fotografia mamei sale și pe a Iui, de când era mic. Era atât de tânără și de drăguță, se gândi el… Chiar și cu chipul vânăt de pumnii nenorocitului de tată-său, tot drăguță era.

Până când Patrick Roarke nu i-a distrus acel chip, până nu a ucis-o cu mâinile lui, până nu a aruncat-o în râu ca pe un sac, nu s-a lăsat. Iar acum, fiul ei nici nu își mai amintea de ea. Nici nu își mai amintea vocea ei și nici nu mai era nimic de făcut în privința asta…

Acea fată drăguță, cu vânătăi pe față, își dorise foarte mult ca el să vină pe lume. A murit pentru că a vrut să îi dea fiului ei o familie. Câțiva ani mai târziu, Patrick Roarke, putrezească-i oasele, a vrut să facă și cu el același lucru, să-l omoare și pe el.

Asta e lecție de viață, băiete, viața e plină de lecții dure, spunea el.

Roarke își trecu mâinile prin păr, își masă tâmplele. Doamne, încă mai auzea vocea jigodiei, chiar dacă nu voia să și-o mai amintească. Simțea nevoia să bea ceva, aproape că se ridică să-și toarne puțin whisky, ca să uite.

Dar asta însemna slăbiciune, să bei pentru că ai ajuns la capătul puterilor. Nu demonstrase el zi de zi, fiecare zi nenorocită din viața lui, că nu va fi un om slab? El nu a murit atunci când sângele îi șiroia pe caldarâm, așa cum murise bietul Coyle, în patul lui. Trăia pentru că Summerset îl găsise și avusese grijă de el, îi oferise un cămin, într-o lume umană, chiar și într-una sângeroasă, nu merita și Nixie Swisher același lucru? Nu merita mai mult decât i se oferise?

O va ajuta să aibă acel lucru, de dragul ei, de dragul lui însuși și înainte ca vocea tatălui lui să se audă prea tare în amintirile sale. Nu și-a turnat whisky. În loc să facă asta, își alungă amintirile, întrebările, durerea din suflet, în măsura în care putea să o facă și își aștepta soția să vină în biroul lui.

Camera era puternic luminată, ferestrele mari, descoperite. Ea știa că nici un sistem de supraveghere nu putea pătrunde prin acele ferestre ecranate. Doar dacă nu construia el însuși un alt sistem. Dar atunci ar fi construit ferestre și mai sigure.

La biroul mare în formă de U, stătea cu mânecile suflecate și cu părul mătăsos prins cu o cordeluță. Era stilul lui de lucru.

Biroul lui îi păruse întotdeauna Evei puțin futuristic, iar omul care stătea în spatele lui îi părea un pirat ce cârmuia o navă spațială.

Pe ecranul din birou se vedeau diferite zone ale domeniului său de lucru, diverse computere listau rapoarte succinte, scurte.

— Locotenente…

— Îmi pare rău!… îmi pare rău de nenorocirea pe care am adus-o aici.

Se opri din lucru.

— Pauză operațională. Ești supărată, spuse el, la fel de rece cum vorbise și aparaturii sale. Așa că am să uit acea remarcă jignitoare.

— Roarke…

— Eve.

Bărbatul se ridică și traversă camera largă, venind spre ea.

— Suntem noi o echipă sau ce suntem?

— Nu cred să fim altceva.

Roarke îi luă mâinile într-ale sale.

— Nu-ți cere scuze de la mine, pentru că faci ceea ce simți că trebuie să faci pentru copilul ăsta.

— Puteam să o duc într-o casă sigură. Mi-a trecut de nenumărate ori prin cap chestia asta. Dar, dacă aș fi făcut-o, Newman ar fi știut unde se află. Dacă află de la ea unde este, la naiba, nu dacă, ci când, e de rău. Este poliție peste tot și îi mută pe oameni din casele lor ca să-i țină în siguranță. În caz de ceva rău.

Ceva făcu privirea lui Roarke să sclipească.

— Un minut.

Se întoarse repede la birou. Deschise un telefon.

— Dochas, cod de urgență, imediat și fără alte intervenții.

— O, Doamne!

— Am avut grijă de toate, spuse el întorcându-se de la telefon. Am construit aparatură pentru acest gen de situații. N-or să creadă ăștia că ai dus-o în altă parte. Fiecare centimetru de pământ este securizat.

— Un adolescent a trecut o dată de sistem cu un aparat de bruiaj.

Roarke păru descumpănit pe moment de memoria Evei.

— Jamie nu este doar un adolescent obișnuit, este un geniu. Și nici chiar el nu a reușit să treacă de sistemul secundar. Ai încredere în mine.

— Am încredere, adăugă ea, dar tot se uita cercetător pe fereastră, ca să vadă, să vadă cu ochii ei.

— Newman nu știe că am adus-o pe fetiță aici. Nu i-am spus, pentru că mă enerva. I-am dat de înțeles că am pile mai mari ca pilele ei. Ce aroganță!

— Pentru că ești arogantă îmi placi, dar mai este și faptul că aroganța ta i-a salvat viața lui Nixie.

— Noroc chior. Dar de ce discutăm despre asta? Pe șefa lui Newman am dus-o în loc sigur. Este protejată, ca și documentele despre locația lui Nixie.

Răsuflă preocupată.

— Am mai încuiat-o și pe Mira, în caz că răsuflă faptul că s-a ocupat de copil. E supărată pe mine acum.

— Siguranța este mai importantă decât starea ei de spirit.

— Am pus oameni s-o protejeze și pe Peabody, e și ea a mea, așa că vor încerca să o ia și pe ea.

— Ea și McNab pot sta aici.

— O familie mare și unită. Nu, deviem de la rutină prea mult. Vor ști că îi așteptăm și nu vor face nici o mișcare.

— Eve, este puțin probabil că vor apărea în casa asta la noapte, chiar dacă știu că fata este aici. Sunt atenți, organizați. Controlați. Ar trebui să obțină sau să stimuleze sistemul meu de apărare, mai întâi. Chiar dacă vor descoperi punctul vulnerabil, și te asigur că nu e nici unul, tot vor avea nevoie de timp să exerseze. Dacă nu ai luat în calcul și acest lucru, aș fi foarte surprins.

— Doisprezece la sută, spuse Eve întorcându-se, încadrată acum de fereastra imensă. Dar nu ne permitem să risipim șansele.

— Iar probabilitatea să te ia pe tine? întrebă Roarke, ridicând sprâncenele când ea nu răspunse, dar văzu o umbră de iritare pe chipul ei. Eu aș spune că este nouăzeci și șase.

— Ești prea în față, prietene, râse ea. Nouăzeci și unu!

— Ce enervant să îmi scape cinci procente. Tocmai voiai să-mi spui să mă închid aici și mă iei cu cele cinci procente?

Gândindu-se, ca se mișcă înainte și înapoi pe călcâie.

— Hmmm… aveam pregătit un argument foarte bun pentru procentele mele.

— Ce-ar fi să-l lăsăm pe altă dată?

— Aș putea să fac și asta…

Derivația de telefon interior sună.

— Roarke, spuse el cu atenția încă îndreptată spre Eve.

— Aș vrea s-o informez pe doamna locotenent că McNab și Feeney sunt la poartă și vor să intre.

— Ai identificat vocea și chipul? îl întrebă ea pe Summerset.

— Firește.

— În regulă, atunci. Lasă-i să intre. Mă duc să mă întâlnesc cu echipa, îi spuse ea lui Roarke. Vrei să faci și tu parte din echipă?

— Bucuros. Lasă-mi câteva minute ca să termin aici. Vin imediat.

Eve se îndreptă spre lift, uitându-se la ușă când se pregătea să coboare.

— Roarke? Chestia cu probabilitățile este că nu se potrivesc în fiecare situație. Nu poți face o analiză de succes a sentimentelor umane. Iar computerul nu știe că dacă te-ar lua pe tine cineva, nu cred să fie mare lucru pe care să nu-l fac ca să te iau înapoi.

Computerul nu își poate da cu părerea dacă vine cineva după tine, de aceea te-ai suit mai sus ca mine cu procentele tale.

Intră repede în lift și închise ușile înainte ca el să răspundă.

Eve îi lăsă să se așeze mai întâi, să flecărească puțin, să-și astâmpere foamea, mâncând cu lăcomie ce era pe masă. Se făcu chiar că nu observă flirtul dintre partenera ei și McNab. Chestia era că Peabody rămăsese palidă de când ajunseseră în casa lui Minnie Cable. Flirtul o făcuse să fie din nou îmbujorată.

În timp ce se așezau, Eve organiză ședința în minte.

— Bine domnilor, spuse ea rămânând în picioare, pentru că gândea mai bine în poziția aceea. Cum toată lumea a terminat de mâncat, cred că putem începe.

McNab înfulecă ultima bucată de plăcintă de mere.

Vesta lui era festonată - cam așa ceva, după părerea Evei, într-un oranj neon și purta pantaloni albaștri ce aveau un fel de catarame argintii pe fiecare picior. Cămașa prea mare era o nebunie de buline, învinse doar de capsele strălucitoare de la ghete.

Părul blond strălucitor îi cădea peste fața drăguță, subțire.

— Mă bucur că mă aprobi, detectiv. Acum poate îmi dai și raportul de activitate. Asta, dacă, desigur, nu ai nevoie de câteva momente.

Sarcasmul ei, chiar spus pe un ton blând, lovea ca un ciocan. Bărbatul înghiți ultimele resturi de plăcintă repede.

— Nu, echipa noastră a revăzut și a completat toate verificările telefoanelor victimelor și ale supraviețuitoarei. Nu am găsit nici o convorbire ieșită din comun, atât de la Swisheri, cât și de la menajeră. Au fost multe convorbiri în ultimele treizeci de zile, cu

prietenii, convorbiri personale sau de afaceri. Am pus totul pe un CD care este acum în dosar.

— Treizeci de zile?

— Swisherii își anulau convorbirile la fiecare treizeci de zile. Încă mai săpăm, vom avea și convorbirile șterse, dar totul pare a fi cam la ce vă așteptați.

— Cam la ce mă aștept eu, detectiv?

Se încinsese, se vedea asta, și îi dispăruse încordarea pe care sarcasmul ei o cauzase.

Se așeză mai confortabil în scaun, începând să gesticuleze în timp ce vorbea.

— Știi tu, Dallas, jocuri, liste de ordine de zi, cine de afaceri, programări, chestii de familie, de școală, programări de vacanță. Nimic nu sare în ochi. Dacă aveau vreun necaz sau dacă suspectau asta, nu au înregistrat nimic. Nu au vorbit cu nimeni despre așa ceva la telefon.

Se uită la dosarul crimelor, la fotografiile morților, iar ochii lui, de un verde închis, se aspriră.

— Am stat mult în ultimele zile să studiez convorbirile. După părerea mea, habar nu aveau ce îi aștepta.

Ea încuviință, întorcându-se spre Feeney. Pe lângă McNab, care era atât de la modă, Feeney părea un boșorog.

— Securitatea, începu el, a fost bruiată și s-a trecut de ea. Prin telecomandă și satelit. Diagnosticul electronic nu a putut localiza sursa, dar am găsit particule microscopice, urme de fibre optice. Au avut un decodor portabil, cel mai probabil. Dar trebuia să fie de ultimă generație, ca să citească acel cod, ca să treacă de sistem și să nu declanșeze alarma. Echipamentul, ca și operatorul lui, erau de ultimă oră ca să se petreacă totul în timpul în care s-a întâmplat. Cred că este vorba de cel puțin un suspect care are cunoștințe superioare de electronică, a avut și aparatură compatibilă.

Cum Feeney se uita la Roarke pentru confirmare, acesta încuviință.

— Trebuie să fi avut aparatură de dimensiune mică, posibil palm topuri. Din descrierea ta, Dallas, ca și din aceea a martorilor care i-au văzut.

— Aveau fiecare câte o geantă, dar nu, confirmă ea, nimic de dimensiune mare.

— Un om obișnuit, chiar unul de nivel mediu nu avea cum să aibă asemenea aparatură, de dimensiunea asta, nu putea să facă rost de ea și nici nu ar fi fost capabil să citească sistemul la o asemenea viteză. Cum nimic nu arată intrare prin forță, omul tău nu avea calificare la spargeri prin metode manuale.

— Deci sunt oameni care depind de aparatură, nu de… și își încordă mușchii de la mâini, făcându-l pe Feeney să zâmbească.

— Exact. Aparatura trebuie să fi fost adaptată sistemului. Judecând după rapiditatea cu care au acționat, reiese că aparatura era adaptată dinainte de pătrunderea în casă.

— Deci, se confirmă că știau sistemul, știau ce îi așteaptă, l-au studiat duplicându-l sau cumpărând un sistem identic sau, probabil, prin satelit.

— Singura modalitate prin care ei ar fi putut studia sistemul prin satelit, este minuțiozitatea, deci ar fi avut nevoie de timp, poate de ore, și să stea atât în casă, cât și afară, fără să-i întrebe nimeni ce caută acolo.

Eve îl întrebă pe Roarke:

— Ore?

— Este un sistem solid, Dallas, comentă Feeney. Nu au trecut de el doar privindu-l galeș.

— Peabody, ai făcut cercetări în privința vânzărilor unui astfel de sistem?

— Da, am o listă uriașă. Am căutat în oraș, în afara orașului, în afara statului, în afara planetei. Am eliminat achizițiile acestui sistem dinaintea datei când l-au cumpărat Swisherii. Am eliminat cam șase la sută dintre cumpărători.

— Bazându-te pe ce?

— Am eliminat femeile care au familii, femeile singure, dar am verificat dacă au apelat la operatori care să repare sistemul sau să-l întrețină. Profilul psihologic indică faptul că ucigașii nu sunt familiști. Asta până acum.

— Ai verificat pe cei care au achiziționat acest sistem, dar nu l-au instalat prin intermediul companiei producătoare?

Peabody deschise gura, apoi o închise la loc, dregându-și glasul:

— Nu, nu am verificat.

— Împarte lista cu toți cumpărătorii la toți membrii echipei. Probabilitate sau nu, nu eliminați de pe listă femeile singure și familiile. Poate că unii dintre ei au vreo femeie complice sau vreo iubită. Poate că prietenul vreuneia este operator autorizat. Poate că ucigașul este vreun vecin binevoitor care vrea să te ajute să îți instalezi sistemul. Hai să mergem pe pista asta.

Se sprijini de birou, își aminti de cafeaua pe care și-o turnase la începerea ședinței. Bău din ea, adresându-se, apoi, din nou, oamenilor din echipă.

— Baxter, lista de clienți.

— Amândoi soții Swisher aveau afaceri bune. Erau oameni de succes în profesia lor. Codul familiei este un teren aglomerat, iar

Swisher a câștigat ceva procese. Cazurile lui se bazau mult pe protecția drepturilor copilului, procese de custodie, divorțuri, iar partenerul lui se ocupă de abuz domestic și pensie alimentară și amândoi aveau o rată bună de procese câștigate.

Își netezi linia pantalonilor fini, bine croiți.

— Nici ea nu era vreo loază. Avea multe recomandări. Îi plăcea să se ocupe de familii sau de cupluri, nu avea prea multe cazuri de clienți individuali. Avea o activitate bună în ceea ce privea întreținerea, nu lua doar grăsane, adăugă el. Am săpat prin cazurile de bulimici, probleme de sănătate, dar ea se consulta cu un medic și făcea și vizite la domiciliu.

— Vizite la domiciliu?

— Se ducea acasă la client sau la birou. Făcea studii în privința modului de viață, le recomanda schimbări, nu doar în dietă, ci și de obiceiuri, le recomanda exercițiu, divertisment, genul de tratament ce nu este deloc ieftin dar, cum am spus, avea multe recomandări. Clienții erau mulțumiți. Dar mai erau și nemulțumiți, ca peste tot.

— Fă o verificare amănunțită. Vezi de câte ori clienții ei treceau pe la ea. O altă chestiune, vezi câte cazuri de la firma lui Swisher au avut legătură cu departamentul unde Meredith Newman era înregistrată ca asistent. Ar putea ieși ceva interesant. Trueheart!

Înalt și subțirel, aproape gingaș în uniforma Iui, Trueheart era în centrul atenției acum.

— Ai petrecut ceva timp cu martora.

— Este un copil drăguț, doamnă locotenent.

— Ai ceva noutăți de la ea?

— Nu prea vorbește mult despre asta. A clacat de câteva ori. Nu era isterică, doar se așază și plânge. Încerc să o mențin ocupată. Pare să se simtă bine cu mine sau cu Summerset, dar întreabă de dumneavoastră.

— Ce întreabă?

— Când vă întoarceți, ce faceți. Când o veți duce să-și vadă părinții și fratele. Sau dacă i-ați prins deja. Eu nu prea mă pricep la psihologia copilului, dar aș spune că abia așteaptă să faceți asta. Să-i prindeți. În rest, nu a spus nimic care ar putea fi adăugat datelor anterioare.

— Bine. Ne întoarcem la Meredith Newman. Asistenții sociali în cazuri de genul acesta sunt confidențiali. Dar nu este așa de greu să ajungi la registre. Cineva cu un interes serios și capacități mari de hacker a intrat în dosarele de la Protecție, precum cuțitul în brânză. Feeney, vreau toate datele referitoare la acest lucru. Subiectul a fost răpit de pe trotuarul Bulevardului B, ziua în amiaza mare, cu martori. Viteza și siguranța indică persoane cu experiență în răpiri făcute ziua. Indică faptul că sunt trei persoane. E puțin probabil că ei ar avea încredere în șoferul automat, în împrejurări ca aceasta. Trebuie să ne gândim că răpirea lui Newman are legătură cu Nixie Swisher. Trebuie să ne gândim că făptașii au experiență în răpiri de această natură, sunt specializați în electronică și asasinate plătite.

— Antrenament militar sau paramilitar, comentă Feeney, spionaj sau forțe speciale. Numai cetățeni de clasă medie nu sunt ăștia!

— Dacă sunt militari este posibil să aflăm că au șters-o sau au fost promovați de nu știu care general pentru capacități deosebite. Oricum, oamenii ăștia au activat în sistem, dar acum s-au murdărit. Nu sunt ramoliți, așa că au rămas în joc.

— Trupe paramilitare îmi pare mai plauzibil, comentă Roarke. Se fac testări în standardele militare și se decide cine are predilecție spre crimă pentru câștig personal sau satisfacție, în special, se antrenează copii cu astfel de înclinații.

— Mercenarii care ucid pentru un interes personal sunt, de obicei, atașați la operațiunile militare.

— Adevărat, spuse, uitându-se la Eve. Dar asta înseamnă să fie implicați banii, iar aici unde sunt banii?

— Poate că nu am dat de pista asta, încă. Trebuie să spun însă că sunt de acord cu tine. Și mai sunt de acord că aici este nevoie de un anumit gen de personalitate ca să retezi gâtul unui copil în ump ce doarme. Asta este tactică teroristă, cam pe undeva pe aici mi se pare mie că se află adevărul.

— Atunci vom face niște extra verificări, adăugă Baxter. Teroriști cunoscuți sau organizații.

— Uită-te la echipele de mercenari. Doi sau mai mulți, cel puțin să reiasă că au lucrat împreună. Și mai trebuie să fi fost măcar unul dintre ei în New York, în ultimii ani.

— Pot să fie doar plătiți, arătă Baxter. Aduși aici numai pentru operațiunea asta.

— Slabe speranțe, s-ar fi evaporat la o oră după operațiune, dar uite că sunt încă pe aici, pregătiți să o răpească pe Newman. Unul dintre ei sau chiar amândoi îi aveau drept țintă pe Swisheri, pentru un motiv clar. Asta înseamnă că au mai făcut astfel de operațiuni, precum cea de la casa Swisher. Siguranță și activitate, asta îi menține în formă. Nu sunt amatori. Sunt profesioniști. Bărbați, între treizeci și șaizeci de ani. Albi sau cu pielea mai deschisă. Ei sau organizația din care fac parte are posibilități financiare mari. Căutați după bani.

Își masă ceafa, termină cafeaua.

— Au ei un loc, pe undeva pe la marginea orașului sau aproape de oraș. Sediul lor. Au nevoie de un loc, ceva intim. Cea mai logică explicație pentru Newman este că voiau să afle unde se află Nixie Swisher. Trebuie s-o fi dus undeva, să fi scos totul de la ea.

— Vom verifica până când ne iese untul. Nu ne plângem, doamnă locotenent, adăugă McNab repede. Nu poți să te uiți la dosarul ăsta și să te plângi. Ba chiar ți se pare că timpul zboară degeaba.

— Atunci fă bine și fii ocupat.

Se uită la ceas.

— Este devreme.

— Trueheart, încearcă să-l rogi pe Summerset să aibă grijă de martoră. Mira va fi aici pentru puțină vreme, apoi, o va lua cu ea. Tu

lucrează cu Baxter după ce termini treaba de babysitter. Feeney, tu și McNab puteți lucra aici, la computerul din biroul meu.

— Nici o problemă.

— Am să vă ajut și eu, spuse Roarke. Locotenente, pot să-ți răpesc un minut?

— Cam atât am de pierdut. Peabody?

— Eu cobor cu Trueheart, să o salut pe Nixie.

Eve se adresă lui Roarke.

— Trebuie să raportez comandantului totul, așa că spune repede.

Abia dacă se închise ușa după Peabody când Eve izbucni.

— Ce? Te-a enervat ceva? întrebă ea și-și băgă automat mâinile în buzunare.

— Nu, spuse el, fixându-și ochii albaștri pătrunzători într-ai ei.

— Nu, repetă el, trăgând-o aproape și sărutând-o. Lung, adânc, suav.

— Iisuse, spuse ea, dar mâinile ei începuseră să se opună după mai mult timp decât ar fi trebuit. Nu pot să mă joc de-a pupatul acum.

— Liniște!

Îi luă mâini le, iar privirea lui era atât de puternică, atât de serioasă.

— Îmi pasă de pielea mea, chiar mult. Voi face tot ce pot ca să mă protejez. Ba am să fac mai mult, am să-ți promit că voi avea grijă de pielea mea ca să nu te distragă nimic de la lucru. Te iubesc, Eve. Mă voi pune în siguranță pentru că te iubesc.

— Nu ar fi trebuit să te pun în situația asta, dar…

— Liniște!, repetă. Nu am terminat! Tu trebuie să fii la fel de atentă cu pielea ta. Ești curajoasă, dar nu de neînvins. Și mai știu că dacă este să-ți asumi un risc, vei risca de dragul datoriei. Dar vreau să știu asta. Nu te ascunde de mine! Dacă vei considera că vrei să fii momeală în ceva, trebuie să știu asta!

Cât de bine o cunoștea, se gândi Eve. O cunoștea, o înțelegea, o accepta și o mai și iubea. Nu puteai cere mai mult de la cineva.

— Nici nu aș fi făcut asta fără să vorbesc cu tine.

Când privirea lui se încăpățână să rămână atârnată de-a ei, Eve se intimidă.

— Mă rog, poate că m-aș gândi s-o fee, dar m-aș răzgândi repede. Și nu aș face nimic de genul ăsta fără să fiu foarte sigură că sunt la adăpost. Pentru că dacă pun mâna pe mine, au șanse mari să pună mâna și pe ea. Și pentru că te iubesc. Întâi, mă asigur, am să-ți spun ție.

— Destul de bine, atunci. Nu te-am întrebat înainte, știu că ești presată acum, dar ai vorbit cu familia Dyson despre Nixie?

— Am vorbit cu femeia. El nu era în stare. Nici ea nu este mai bine. Am să-i mai las câteva zile. Știu că este un inconvenient, dar…

— Nu este. Mă gândeam doar că s-ar simți mai bine dacă ar fi în sânul unei familii. Mai ales că erau prietenii familiei sale.

Roarke găsi momentul să-i spună ce descoperise despre familia în viață a lui Nixie dar, apoi, se răzgândi. Avea destule pe cap. Din motive pe care nu le putea explica nici măcar lui însuși, voia să-i ia o parte dintre problemele pe care ea le avea pe cap.

— Summerset mi-a spus cam ce a spus și Trueheart. Se ține tare, clachează, apoi își revine. Suferă foarte tare și nu mai este nimeni aici cu care să împărtășească asta, nimeni care îi cunoștea familia.

— I-am spus Mirei despre asta. Poate reușește ea să vorbească totuși cu familia Dyson. Mai bine să vorbească ea, nu eu.

— Poate… Eu am să mă duc să lucrez cu Feeney, te las cu comandantul tău. Măcar mănâncă un baton Nutribar, dacă tot bei o tonă de cafea.

— Bla… bla… spuse ea ieșind pe ușă. Dar luă totuși un Nutribar din sertarul biroului.

10

Când Mira și escorta ei intrară pe poartă, Eve ieși în ușă să-i întâmpine. Din moment ce avea destui oameni, ordonă bodyguarzilor să patruleze prin împrejurimi, cu stațiile de emisie.

— Ești foarte precaută, comentă Mira. Chiar te aștepți să încerce să intre aici?

— Newman nu știa unde am dus copilul, așa că vor încerca aici, ăsta mi se pare pasul cel mai logic. Se uită pe hol.

Trueheart era cu fetița în camera dejoacă, dar asta nu însemna că ea nu putea să iasă afară.

— Ce ar fi să ne plimbăm pe afară câteva minute?

Eve o conduse pe terasă. Făcu o pauză considerabilă văzând droidul argintiu de pe terasă, bondoc ca o cutie strălucitoare, ocupat să aspire frunzele împrăștiate pe pământ.

— Ce zici de asta?

La auzul vocii ei, droidul o șterse cu repeziciune, strecurând-se pe una dintre potecile care duceau în grădină.

— Mă întreb ce face cu frunzele acelea după ce le înghite.

— Cred că le mărunțește până devin un fel de pastă. Dennis voia să ia și el unul, dar s-a răzgândit. Cred că, de fapt, îi place să adune frunzele cu mâna.

Eve observă că ochii Mirei deveniseră mai calzi, vorbind despre soțul ei.

— De ce?

— E un fel de activitate ce îl recreează, îl obligă să stea pe afară. Bine, dacă am fi avut un teren atât de mare de îngrijit, s-ar schimba povestea. E minunat aici, nu-i așa? Chiar și acum, toamna, când în grădini încep să cadă frunzele, amintindu-ne de iama ce va veni.

Eve se uită la grădină, la copacii ornamentali, la fântâni și la zidurile de piatră.

— Mult spațiu și securitate cât cuprinde.

— Este casa ta totuși… Asta este dificil.

— Eu am decis să fie așa. E prea rece aici, mai rece decât am crezut. Mă aștepți un minut?

— Da, eu mă simt bine.

Mira era îmbrăcată gros, dar Eve era în mânecă scurtă.

— Trebuie să fie destul de nasol să ai atâția oameni în casă.

— Da, începe să semene a sediu central. Oricum, dacă le trece prin cap că Nixie este aici, ar putea să vadă în asta o provocare, să-i incite ideea. Cu cât este mai grea operațiunea, cu atât sunt mai bine plătiți.

— Doar nu crezi că ei știu că Nixie este aici.

— Cred că Newman va scuipa informația fără să stea prea mult pe gânduri atunci când va fi torturată. Și nu aș avea ce să-i reproșez. Tot ce pot specula este că deși ei nu știu că este aici, știu că am luat-o eu, trecând peste niște reguli. Pot să facă legătura. Eu aș face-o.

— Să iei un martor civil în reședința personală nu este un lucru obișnuit și nici nu face parte din procedura standard. Dar, da, pot să facă legătura. Și ți-ai mai și asumat un risc enorm, eu cred că aș turna totul fără să stau prea mult pe gânduri, cum zici tu, sub tortură.

— Nu mi se pare că face parte din standardele tale sau din integritatea ta, atitudinea asta.

— Nu, spuse Mira, făcându-și vânt cu mâna ca să-și răcorească obrajii. Nu o lua chiar așa. Cred că ai dreptate. Deși mi-ar plăcea să

cred că aș îndura tortura pentru a proteja pe cineva, cred că, mai degrabă, aș sucomba. Deci, mă ai pe mine și casa mea sub protecție și supraveghere. Drăguț din partea ta, îmi cer scuze că m-am supărat.

— Te-am mai avut sub protecție și înainte, dar Palmer tot te-a prins…

Mira fiind psiholog de profil criminal, împreună cu Eve îl prinsese pe Palmer, iar acest lucru a dus la o răzbunare în urma unei evadări din închisoare cu o iarnă în urmă, iar Mira fusese cât pe ce să-și piardă viața. Putea să le fi costat viața pe amândouă, pentru că, în răzbunarea lui bolnavă, Mira fusese răpită și închisă într-un subsol ca să o atragă acolo și pe Eve în preajma Anului Nou.

— Nici pe tine nu te-au tratat cu ceai, dar ai rezistat.

— Voia doar să mă facă să sufăr, nu să mor. În cazul ăsta însă… Unde este Nixie?

— Este cu Trueheart, se joacă. Nu știu unde voiai să vorbești cu ea.

— Unde se simte cel mai confortabil?

Eve privi în gol, fără să aibă vreo idee.

— Nu știu, data trecută s-a simțit bine în hol.

— O încăpere foarte frumoasă și, pe deasupra, confortabilă. Dar poate că este puțin intimidantă opulența asta pentru un copil. Unde stă cea mai mare parte din timp?

— Nici asta nu știu exact. Stă cu Summerset mult, dar el se plimbă prin toată casa. Sunt ca termitele. Dar cu Trueheart stă în camera de jocuri video.

— Camera dejoacă?

— Este camera lui Roarke pentru orice. Jucării stilizate, spuse Eve, dând din mână sugestiv, ca și când nu mai era nimic de făcut în privința asta. O grămadă de jocuri clasice.

— Un copil prietenos, deci. Foarte bine!

— În regulă.

Când Eve se întoarse spre ușă, Mira o întrebă:

— Cum crezi că suportă evenimentul?

— A avut un coșmar azi-noapte. A țipat rău de tot. A visat că veneau după ea, că se ascunseseră în dulap, sub pat.

— Este normal. Aș fi mai îngrijorată dacă nu i-ar fi frică. Dacă și-ar fi reprimat aceste gânduri.

— Așa cum am făcut eu.

— Tu ai depășit momentul într-un fel propriu.

Dar pentru că nu mai fuseseră atât de apropiate în ultimii ani, Mira îi atinse mâna Evei.

— Încă mai încerci să treci peste. Copilul avea o bază fermă, ce s-a rupt sub picioarele sale. Dar faptul că a avut o bază solidă înseamnă că va reuși să se regăsească mai repede. Cu consiliere, cu grijă, cu regăsirea normalității.

Eve se adună.

— Uite cum stau lucrurile, situația în care este ea, felul în care s-a trezit în această situație nu are nici o legătură cu a mea. Nici măcar pe aproape. Dar…

— Este un copil traumatizat.

— A văzut, a fost spectator la crimele din jurul ei. Eu am făcut însă crima.

— De ce o numești crimă?

Vocea Mirei se ascuți.

— Știi foarte bine că nu a fost nimic de genul ăsta. Erai doar un copil care se lupta pentru viața lui. Dacă unul dintre oamenii aceia ar fi găsit-o pe Nixie și prin nu știu ce miracol ar fi fost capabilă să-l ucidă, s-ar fi salvat, cum poți numi asta crimă? Locotenente!

— Nu, spuse Eve, închizând ochii, ca să dispară imaginea amintirii înainte de a prinde formă.

— Nu, știu că eu am făcut ceea ce trebuia să fac, am ucis, iar ea s-a ascuns.

— Eve, spuse Mira cu un ton blând acum, punându-și mâna pe obrazul ei. Eve, tu nu ai avut unde să te ascunzi.

— Nu, nu am avut unde.

Trebuia să se îndepărteze de acea atingere, de acea înțelegere tacită, să o dizolve.

— Este bine ce a făcut ea. A fost bine că a fost destul de deșteaptă să facă ceea ce a făcut, destul de puternică să se târască prin sânge ca să supraviețuiască.

— Și tot asta ai făcut și tu. La fel de deșteaptă și de puternică. Deși erai îngrozită. Dar nu te poți vedea cu ochi limpezi pentru că trebuie să te ocupi de ea.

— Ba mă văd așa cum eram. Când am găsit-o, lipită de cadă, cu tot sângele pe ea, m-am văzut pe mine, pentru o clipă în nenorocita aia de cameră friguroasă din Dallas. Aproape că m-am depărtat de ea. Pe naiba, aproape am fugit de ea.

— Dar nu ai fugit, iar ceea ce ai simțit este normal. Ce similitudini vezi…

Simți cum se năștea în ea furia.

— Mă descurc. Ți-am spus asta, pentru că mă gândeam că trebuie să știi.

— Și mă aștept să-mi mai spui ca să văd dacă rezișți. Pentru binele ei și al tău. Empatia ta, în acest moment, cu ea este de mare ajutor. Pentru ea. Ea simte asta, d-aia se simte în siguranță cu tine. Tu nu ești doar o figură autoritară. Ești o salvatoare.

Eve se întoarse spre ușă și o deschise.

— S-a salvat singură.

Întorcându-se înăuntru, Eve se opri un moment căutând în minte locația camerei dejoacă.

— Dacă vrei să mai vorbești despre asta cu mine…

— Te anunț eu, spuse, închizând ușa. O ținem pe fetiță monitorizată, are un emițător cu ea.

— Nici o precauție nu este prea mare, după părerea mea.

— Ca reprezentant al autorităților, am vorbit cu familia Dyson. Sunt încă în stare de șoc. Mă gândeam că dacă vorbești tu cu ei ar fi mai ușor decât să vadă un polițist la ușa lor, din nou.

— Am să fac tot ce pot. Va fi bine pentru Nixie, desigur, să se vadă cu ei, să vorbească acum cu ei. I-ar ajuta și pe ei, de asemenea.

Eve făcu o pauză. Putea să audă bipurile aparatelor video. Lăsaseră deschisă ușa de la camera dejoacă.

— Ascultă, înainte să ne despărțim. Răpirea lui Newman în felul ăsta a fost un pas de acoperire, un pas logic. Dar a fost și ciudat, așa ziua în amiaza mare. Să facă ceva atât de riscant, înseamnă că le place. Minte rece, sânge rece, dar au o pasiune pentru asta.

— Ăia doi, chiar și în rutină, preferă situațiile de risc sau situații ce implică multă adrenalină. Este și motivul pentru care fac ceea ce fac.

— Și după ce scapă de Newman, cu atât mai mult se vor grăbi.

— Da.

Eve suspină ușor.

— E moartă, nu-i așa? Imediat ce termină cu ea, după ce vor fi scos toate informațiile de la ea, nu mai au nici un motiv să o țină în viață.

— Din păcate, trebuie să îți dau dreptate. Nu aveai cum să o salvezi.

— Dar puteam să mă gândesc la asta. Am ordonat protecția locului acesta, dar trebuia să o fac pentru toate părțile implicate. Dar nu am făcut-o.

Preocupată, își arcui umerii.

— Dar nu mai schimb nimic văicărindu-mă, trebuie să mă gândesc la ce fac de aici înainte.

Arătă cu mâna în direcția în care se afla camera.

— Sunt acolo. Poți să îți dai seama după intensitatea zgomotelor.

— Ar trebui să intri cu mine. Trebuie să te vadă, faci parte din rutina ei personală, continuă Mira, când o văzu pe Eve dând înapoi. Ca să-și amintească de mine trebuie să facă legătura cu tine. Trebuie să intri ca să se simtă confortabil cu mine. Imediat ce te vede, poți să pleci.

— Doamne, bine!

Nixie stătea pe un scaun, apăsând butoanele de la flippere sau de la jocul de pinball. Era un joc cu polițiști, observă Eve, cu polițiști și cu hoți. Favoritul lui Roarke.

Trueheart o distra și reușea să pară de vârsta copiilor care se bucurau de jocul acesta.

— L-ai prins acum!! L-ai prins!! Lovește-l bine Nix! Ești tare, i-ai prins pe cei cu arme!!

Un zâmbet vag se văzu pe chipul fetiței, dar ochii îi rămaseră concentrați, iar sprâncenele i se mișcau în jocul de încordare.

Eve simți miros de popcom, văzu o farfurie mare pe masă. Ecranul era deschis, volumul la maximum, jucau unul din jocurile cu Mavis, iar protagoniștii jocului păreau să fie niște pirați dezbrăcați.

Eve recunoscu cântecul sau era pe aproape. Era ceva despre inimi scufundate și dragoste ca o epavă.

— Nu cred că jocul acela este potrivit pentru cineva de vârsta lui Nixie, spuse Mira.

— Ce? A, trebuie să-l opresc, nu-i așa? Bine, la naiba!

— Lasă… concilie Mira pe toată lumea, așteptând ca Nixie să piardă nivelul.

— Încă nu am scorul pe care trebuia să-l am.

— M-a bătut de m-a rupt, adăugă Trueheart la spusele lui Nixie.

— Da, dar nu pot să îl bat pe Roarke. Cred că trișează!

— Nu ai de unde să știi, spuse Eve. Dar l-am văzut jucându-l, pur și simplu nu poți să-l bați!

Spera că tonul vesel și glumeț o va ține pe Nixie în bună dispoziție. Dar, imediat ce fetița coborî de pe scaun, se uită fix la Eve, cu o veche întrebare strălucindu-i în ochi.

— Nu, răspunse Eve iară să aștepte întrebarea. Încă nu. Dar îi prindem noi, iar tu vei fi prima care va afla.

— Bună, Nixie, se auzi Mira, venind spre automatul video. Poate că nu ai tu un scor foarte bun, dar mie mi se pare impresionant ce ai făcut.

— Nu este destul de bine.

— Dar este tot ce ai putut să faci, iar asta este de ajuns. Dar poate că vei juca cu Roarke odată. Poate îți va arăta el care sunt trucurile.

O umbră de interes îi apăru pe față.

— Crezi?

— Poți să-l întrebi să vezi dacă vrea. Bună, Trueheart!

— Dr. Mira, mă bucur să vă văd.

— Știi pe toată lumea de la poliție, vru Nixie să știe.

— Nu, nu pe toată lumea. Dar știu destulă lume. Aș vrea să vorbesc din nou cu tine, Nixie, dar întâi vreau să știu dacă ai să mă ajuți și pe mine să învăț jocul ăsta. Mi se pare amuzant.

— Cred că este. Dacă vrei…

— Vreau. Am să închid ecranul acum.

— Dar este „Mavis", e cel mai tare joc video…

— Cred și eu.

Mira zâmbi văzând suspiciunea din ochii lui Nixie.

— Am și eu niște CD-uri pe acasă. Știai că locotenent Dallas și Mavis sunt prietene? Foarte bune prietene.

— Dă-te încolo! fetița își mușcă buzele imediat după ce avu ieșirea asta. Scuzați-mă, nu ar fi trebuit să vorbesc așa cu adulții.

— E-n ordine, erai doar surprinsă. Eve?

— Ce? se trezi Eve care tocmai se întreba de ce nu ar fi fost potrivit s-o vadă Nixie pe Mavis goală într-un joc video după ce văzuse o crimă.

— A… da… Mavis și cu mine suntem prietene.

— Ai vorbit cu ea personal?

— Bineînțeles.

— Vine pe aici, pe acasă, chiar aici?

— Tot timpul.

Eve avea iar privirea aceea goală, gânditoare. Se gândea la securitate, la procedee… Simțea că îi ardea pielea în camera aceea.

— Uite, eu plec, ea nu este ocupată. Mavis… am să văd dacă trece pe aici zilele astea. Poți să o întâlnești și vedeți voi ce faceți.

— Pe bune?

— Nu, pe rele… Doamne, copilule…

— Știi că nu ai voie să înjuri de față cu copiii, o informă Nixie pe un ton aproape didactic, simțind că asta ar fi vrut să facă Eve.

— Atunci, te întorc cu spatele, ca să te înjur pe la spate, continuă Eve, uitându-se disperată la Mira. Mă duc la treabă.

— Ne descurcăm noi…

— Trueheart, vino cu mine.

— Da, ne vedem mai târziu, Nixie.

Dar înainte ca Eve să ajungă la ușă, o auzi pe Nixie tropăind în spatele ei.

— Dallas, ți se spune Dallas, spuse ea când Eve se întoarse. Doar ea, doctorița, nu îți spune Dallas.

— Da, și?

— Te duci la treabă?

— Nu, am să lucrez aici un timp.

— Bine, spuse fata, întorcându-se la Mira. Am să te învăț să joci acum.

Un timp însemnaseră, de fapt, ore întregi. McNab poate că exagerase cu faptul că muncise de-i săriseră ochii, dar Eve chiar simțea asta. Verificări după verificări, aștepta nume care să o conducă la ceva. Când soarele apuse și lumina din biroul ei se diminuă, programă mai multă cafea și continuă.

— Mâncare, spuse Roarke, intrând în birou. Ai trimis echipa acasă să mănânce, să își încarce bateriile, ar trebui să faci și tu la fel.

— Trebuie să se lege lucrurile undeva. Trebuie!

— Iar computerul poate să o facă și în timp ce tu mănânci. Hai să mergem jos.

— De ce jos? Oh… se văicări ea, frecându-și fața. Da… Trebuie să vorbim cu ea acum, nu?

— Ne vom gândi noi la ceva.

— Știi ceva? Este un pic speriată, cred că toată lumea din specia ei este, mă refer la copii. Știu lucruri pe care tu le-ai uitat și te pisează cu întrebări. A sărit în sus de bucurie când Mira i-a spus că sunt prietenă cu Mavis.

— Ah, spuse el, sprijinindu-se de birou. Un fan al lui Mavis, deci… Este bine de știut!

— Și vrea să joci pinball cu ea. Pare să fie foarte competitivă, să știi. E un pic necăjită că nu poate avea scorul tău.

— Pe bune?

Un zâmbet înflori pe buzele lui.

— Mi-ar plăcea să-i arăt cum să joace. După cină, am să joc puțin cu ea. Va fi o practică bună pentru când vom avea un pui al nostru.

Eve nu păli, dar ochii îi deveniră sticloși.

— Vrei s-o faci lată?

— Este aproape irezistibil! Hai…

Ii întinse mâna.

— Fii fată bună, hai la cină.

Înainte de a se ridica, sună telefonul.

— Un minut, spuse ca, văzând că era comandantul la telefon.

— Sunt Whitney.

Ca un gest reflex, Eve sări din scaun în poziție de drepți.

— Dallas.

— Locotenent, casa securizată din strada 92 a fost lovită.

— 92.

Neavând încredere în memoria sa, butonă tastatura computerului.

— Preston și Knight.

— Amândoi morți.

Abia acum păli Eve.

— Morți, domnule comandant?

— Morți, se auzi vocea comandantului, plată, securitatea compromisă. Amândoi ofițerii executați. Mergi imediat acolo.

— Da, domnule comandant. Celelalte locații.

— Unitățile adiționale au fost desfășurate pe teren. Ne vedem la fața locului.

Când ecranul videofonului redeveni alb, femeia rămase în aceeași poziție. În aceeași poziție în care se găsea când Roarke se apropiase de birou ca să o atingă.

— Îi pusesem eu acolo, eu îi alesesem pe Preston și pe Knight. Pentru că erau foarte buni, polițiști cu greutate. Instincte bune. Dacă trebuia să fie o lovitură la locații, voiam să fie oameni de încredere acolo, ca să acopere zona.

— Îmi pare rău, Eve!

— Nu trebuia să pun pe nimeni în locația aia, dar era una dintre adresele pe care Newman le știa, așa că trebuia să le acopăr. E și ea moartă, la ora asta. Moartă ca piatra. Opt victime!

Se ridică în picioare și-și verifică arma de la mijloc.

— Doi polițiști buni. Am să îi hăituiesc și am să-i prind ca pe niște câini.

Nu se împotrivi când Roarke se oferi să vină cu ea. Voia să conducă el până când devenea sigură că se poate controla.

Coborând scările, își luă jacheta, iar Nixie tocmai ieșea pe ușă spre foaier.

— Trebuie să mergem la cină acum, nu?

— Plecăm acum.

În glasul lui Eve se simțea o furtună de furie.

— Mergem în oraș la cină?

— Nu, spuse Roarke pășind spre ea, trecându-i o mână prin păr.

— Locotenent Dallas trebuie să meargă la serviciu acum. Eu mă duc să o ajut, dar ne vom întoarce cât de repede vom putea.

Ea se uită la el, apoi se uită fix la Eve.

— A mai murit cineva?

Eve vru să mintă, se fistici, dar se decise să spună adevărul.

— Da.

— Dar dacă vin aici când sunteți voi plecați? Dacă oamenii ăia vin aici? Ce…

— Nu pot pătrunde aici, spuse Roarke simplu ca bună ziua. Ia uită-te aici.

Luă o unitate telefonică micuță din buzunar și i-o întinse.

— Ține asta. Dacă ți-e frică, spune-i lui Summerset sau unui polițist din casă. Dar dacă nu poți să le spui, cheamă-mă cu ăsta. Vezi unde? Uite aici…

Se apropie de el, părul ei blond se împleti cu al lui.

— Ce face ăsta?

— Mă anunță pe mine. Poți să apeși aici, iar telefonul meu începe să sune de două ori. Atunci știu că ești tu. Și că ți-e frică. Ai înțeles?

— Pot să apăs acum să văd dacă merge?

El se întoarse zâmbind.

— Bună idee! încearcă!

Fetița apăsă cu degetul pe butonul ce îi fusese arătat, iar telefonul din buzunarul lui Roarke sună de două ori.

— Merge.

— Merge, vezi? Și e mic, intră în buzunar, ia vezi…

I-l strecură în buzunar și-i spuse din nou.

— Ne întoarcem cât de repede putem.

Summerset era acolo, bineînțeles, așteptând la câțiva pași înapoi, în hol. Roarke îi transmise semnalul cu care putea fi găsit pe unitatea telefonică și-și luă haina.

— Locotenent, la dispoziția ta!

Când Summerset o luă pe Nixie de mână, fetița nu se mișcă până când ușa se închise în urma lor.

— De ce îi spune „locotenent"? De ce nu îi spune Dallas, ca toți ceilalți?

— Este un fel de alint între ei…

O strânse pe Nixie ușor de mână.

— Ce-ar fi să mâncăm în bucătărie în seara asta?

Nu era furie. Eve nu știa dacă exista vreun cuvânt care să descrie sentimentul acela ce o strângea, parcă, de gât, de cap, privindu-i pe oamenii măcelăriți pe care ea îi trimisese în bătălia asta. Oameni pe care ea îi trimisese la moarte.

E adevărat că, la datorie, acesta era un risc pe care și-l asumau toți, o deranja însă că ultimul ordin îl primiseră de la ea. Ceilalți polițiști erau tăcuți, ca un zid al tăcerii. Scena fusese securizată. Acum, totul depindea doar de ea. Casa de protecție era o construcție de după Războiul Urban. Casă ieftină, nu era menită să dureze.

Dar rezistase totuși, o casă îngustă, cu două etaje, plasată în fața altor clădiri ce păreau mai mici și surclasate de clădirile care supraviețuiseră războiului și de siluetele celor construite după ce lupta se terminase.

Dar securitatea casei era mai mult decât decentă, camere de luat vederi full time, alarme peste alarme…

Și, cu toate acestea, pătrunseseră aici. Nu doar atât, uciseseră doi polițiști cu experiență.

Arma lui Knight era încă la locul ei, în toc, a lui Preston era scoasă, căzută pe caldarâm la baza scărilor, inutilă, de vreme ce posesorul ei zăcea plin de sânge alături.

Knight căzuse cu fața în jos, în bucătăria casei. 0 mulțime de vase sparte, cafea vărsată, un bol de secară împrăștiat lângă el.

Pe ecranul din casă se vedea un joc de arenă. Ecranul sistemului de securitate era complet negru.

— Pe Knight l-au ucis primul.

Vocea ei era ușor nervoasă, dar continuă să înregistreze pe reportofon impresiile.

— L-au ucis când ieșea din bucătărie. L-au surprins, căci dacă l-ar fi luat pe Preston întâi, el ar fi putut să-și tragă arma. Preston a vrut să coboare, gata de apărare, dar l-au ucis și pe el.

Eve ridică arma.

— A tras cel puțin un foc pe când cobora. Vreau să știu dacă a auzit cineva focurile, ofițer. Dacă s-au auzit țipete sau măcar dacă a trecut vreun amărât de șobolan pe aici, vreau să știu tot. Le-au tăiat gâturile, jocul lor preferat. Dar nu puteau doar să le taie gâturile iară să se lupte puțin. Trebuia să-i anihileze mai întâi. Pistoale de anihilare mentală cu rază lungă, spuse ea, analizând arsura ușoară de pe cămașa lui Preston. Nu au avut noroc de data asta, pentru că nu erau niște nevinovați de copii cărora să le taie gâturile ca la puii de găină. Deci au venit din față. La dracu', cum au reușit să pătrundă? Cum au anihilat sistemul atât de repede, încât să prindă niște polițiști cu pantalonii în vine?

— Este doar un sistem de securitate polițienesc, standard, spuse Roarke încetișor, pentru că auzea furia din glasul ei. Auzea durerea.

— Un sistem bun, dar este standard pentru casele de protecție. Dacă au cunoștințele de electronică de care au dat dovadă, aveau un set salvat pentru situații de genul ăsta, l-au scos și l-au dezactivat în două minute, cu echipamentul pe care îl au.

— Erau niște polițiști buni, îi reaminti ea, prea buni ca să și-o tragă în stilul ăsta. Knight era în bucătărie, își făcea un sandvici, avea și un monitor de supraveghere aici. Sunt monitoare și sus.

Dacă ecranul se stinge, se întră în Cod Roșu. Deci nu l-au dezactivat?! Nu la început. De ce Knight este în poziția asta, atunci?

Trecu peste cadavru, prin sânge, și urcă la etaj.

Acolo se aflau două dormitoare și o baie. Toate ferestrele erau acoperite și ecranate, securizate, pline de emițătoare. Se uită la telefonul din primul dormitor, îl deschise și ascultă ultima înregistrare.

Era doar audio, vocea ei pe înregistrare.

— Dallas, locotenent Dallas. Suspecții au fost prinși, repet, suspecții au fost prinși și acum sunt transportați. Plecați de la locație și raportați totul la Sediu.

— Doamnă locotenent, se auzi vocea lui Preston, îngrijorată, dar nu alarmată. *Sunteți pe derivația din interior.*

— Îmi dau seama de asta.

— Da, dar…

— Dallas terminat.

— La naiba, se auzi vocea lui Preston perturbată acum, dar nu închise imediat transmisia, așa că apucă să audă restul evenimentelor pe banda magnetică.

— Hei, Knight, Dallas i-a înhățat pe nenorociții ăia. Nu știu cum dracu ', a avut unul dintre monoloagele ei obișnuite. M-a făcut să mă simt ca un rahat.

Se auzi o izbitură, un țipăt, apoi zgomotul unor pași precipitați.

— Ți-au simulat vocea pe calculator! spuse Roarke, dându-și seama de ce polițiștii erau așa de liniștiți. Au făcut o treabă de calitate, doar că nu au putut simula inflexiunea vocii tale. Eu suspectez că s-a petrecut totul repede, altfel ar fi controlat dacă au vorbit cu tine.

— Unul a simulat vocea pe calculator, doi au intrat. Ca să urce unul aici și să verifice apelul ar fi pierdut timp. Dar au avut echipament de supraveghere și detectori termici, știau unde se află fiecare. L-au luat pe Knight înainte să apuce să clipească, nici nu a mai apucat să semnalizeze pericolul.

— Dacă ar fi avut senzori, înseamnă că știau că sunt doar doi oameni aici, amândoi adulți, dârei mai căutau pe cineva… Nu aveau senzori.

— Da, dar una dintre camerele de protecție este menținută rece, doar ca să împiedice detectarea de natură termică. Iar subiectul protejat poate fi ținut în acea cameră. Deci trebuia să verifice asta, de vreme ce au intrat înăuntru.

Eve se plimbă de jos până sus și înapoi. Whitney tocmai intra, când Eve cobora scările din nou.

— Domnule comandant!

— Doamnă locotenent, răspunse Whitney, salutându-l cu capul pe Roarke, apropiindu-se, apoi, de primul cadavru.

Nu spuse nimic. Continua să se uita la oamenii lui căzuți la datorie, apoi, vorbi periculos de încet.

— Încă n-au aflat ce înseamnă furia. Dar vor afla în curând. Raportează!

Eve urca scările raportând, înregistrând, colectând probe, reprimându-și furtuna din suflet.

Stătea alături de Morris, care își făcea propria anchetă.

— Au fost surprinși. Au fost loviți în regiunea mijlocului. Preston era la câțiva pași depărtare de Knight. Dar a prins un câmp bun, comentă Eve. Trebuie să fi lovit și el pe unul dintre ei. Nu e nici un glonț care să se fi oprit în zid. Am căutat peste tot. Nici o urmă de glonț. Aici nu s-au irosit gloanțe. Fiecare din cei care au tras au nimerit ținta, deci și Preston.

— Eu aș spune că Preston a fost izbit întâi de aparatele de dezorientare mentală, a alunecat pe scări. Dar am să aflu cu precizie după ce i se vor examina rănile de pe corp. Poziția corpului indică faptul că, probabil, a alunecat. Gâtul i-a fost tăiat acolo unde a căzut.

— Lui Knight a trebuit să i se ridice capul ca să i se taie gâtul. Lovit din spate, a căzut cu fața în jos.

Eve se apropie de ușa de la intrare.

— Au intrat împreună, unul înalt și unul mai scund. Cel scund l-a împușcat pe Knight, judecând după unghiul de intrare al glonțului. Cel înalt l-a luat pe Preston în primire. S-au mișcat repede, dar cu tactică.

Eve simulă mișcarea asasinilor, trase din toc pistolul, imitând presupusa tactică.

— Unul l-a luat pe Knight.

Cu sânge rece, continuă demonstrația, apropiindu-se de cadavru, îi ridică acestuia capul, imită tăierea gâtului.

— Ciudat, a tăiat cu mina stingă de data asta. Ce ucigași versatili! Țineau aparatele de dezorientare mentală într-o mină și pistoalele, apoi, cuțitele, în cealaltă, în stânga.

Morris nu comenta nimic, se uita doar la demonstrația Evei.

— Al doilea se apropie de Preston, se apleacă, taie. Tăietură de antrenament combat. Mișcare rapidă. Apoi, pleacă. Partenerul lui e la parter. Verifică locul, apoi, se confirmă că este gol și pleacă. În mai puțin de nouăzeci de secunde.

— Ai verificat spațiul deja?

— Da, m-am uitat. Intră, ies, în total trei minute. Sângele de pe podeaua de aici, ce se scurge spre bucătărie este de la Knight. Sus este sângele lui Preston. Tiparul arată că s-au mișcat și aici foarte repede.

Se așeză în ușa bucătăriei, mutând arma dintr-o mână într-alta. Se uită în susul scărilor, la Preston.

— Preston nu ar fi coborât așa expus. A durat o secundă în care nu a judecat, gândindu-se la partenerul lui în loc să-și folosească instinctul de polițist. Acum e mort!

Coborî arma, o băgă în toc.

— Rahat!

— Bine zici. Am să preiau eu de aici, Dallas, spuse Whitney.

Nu o atinse, mâinile îi erau pline de sânge, dar privirea lui era la fel de dură ca și încleștarea mâinilor.

— O să-i îngropăm de vii pentru asta, Morris.

— Da. Așa vom face, domnule comandant.

Eve ieși din clădire. Majoritatea reporterilor plecaseră după ce Whitney le dădu o scurtă declarație. Dar o văzu pe Nadine lângă Roarke. O parte din mânia ei se dezlănțui. Se năpusti spre ei, gata să se repeadă la femeia reporter, gândindu-se că îi mai rămânea ceva mânie și pentru soțul ei, când Nadine se întoarse. Avea fața scăldată în lacrimi.

— Îi cunoșteam, spuse ea, înainte ca Eve să aibă timp să vorbească. Îi cunoșteam!

— Bine, spuse Eve, reprimându-și brusc mânia, înghițindu-și cuvintele. Bine.

— Knight… flirtam unul cu altul… Nu era nimic serios, nimic care să ducă la ceva, nici unul nu o voia, dar ne plăcea jocul.

Vocea i se sufocă.

— Preston îmi arăta mereu pozele copilului său. Are un băiețel.

— Știu, trebuie să-ți iei o vacanță, Nadine, măcar vreo două zile.

— După ce ai să-i prinzi, Eve. Își trecu degetele peste față. Nu știu de ce m-a afectat așa… nu e prima oară când cineva cunoscut moare…

— Preston se pare că l-a atins pe unul dintre ei. Îți spun prietenește, nu ca de la polițist la reporter. Asta pentru că îi cunoșteai. Îți spun pentru faptul că gândul că l-a lovit pe unul din ei mă ajută. Poate și pe tine.

— Mulțumesc.

— Trebuie să termin aici, trebuie să sigilez zona, apoi, mă apuc de lucru.

Se adresă apoi lui Roarke.

— Nu știu când ajung acasă.

— Mă suni când termini?

— Sigur.

Își aminti ce spusese mai devreme despre riscurile la care se expunea. Se mai gândea ce însemna pentru el să vadă polițiști morți.

În ciuda faptului că erau acolo Nadine, alți polițiști, tehnicieni, gură cască, îi luă chipul în mâini și îl sărută.

— Poate te duce acasă o mașină de poliție.

El îi zâmbi.

— Nimic nu mi-ar displăcea mai mult. Mă ocup eu de transport. Nadine, te conduc eu.

— Dacă aș fi avut și eu parte de un sărut așa frumos, mi-aș fi revenit imediat. Dallas, dacă ai nevoie de alte perechi de mâini sau urechi, îți stau la dispoziție. Nu mă dau în lături de la nimic.

— Am să țin minte, spuse Eve și se întoarse la clădirea îngustă ce încă mai mirosea a moarte.

11

Vorba se duse repede că muriseră doi polițiști. Când Eve ajunse la sediu, simțea zvonul cum circula ca într-un labirint, atmosfera era încărcată de furie.

Intră în birou, făcu o pauză. Nu era o bună oratoare. Prefera rapoartele sau ordinele. Dar ea era cea care avea grad, iar oamenii meritau să afle de la ea. Toți erau la birouri, răspundeau la telefoane, făceau rapoarte. Doi dintre ei luau declarații de la civili care erau victime sau făcuseră victime. Mirosea a cafea proastă, a îndulcitor, a sudoare și a hamburger plin de grăsime. Dar, sub toate acestea, mai era furia, un iz de furie plină, adâncă și periculoasă.

În mare parte, zgomotul încetă atunci când apăru ea, cu toate că unul dintre civili continua să plângă cu lacrimi amare. Telefoanele sunau dar, pentru un moment, fură ignorate.

Știa că avea sânge pe haine și mai știa că fiecare polițist din cameră îl văzuse și știa de unde vine.

— Detectivii Owen Knight și James Preston au căzut la datorie astăzi pe la ora opt și un sfert. Au fost uciși în timp ce-și făceau datoria. Detectivul Knight a lăsat singuri o mamă, un tată și o soră. Detectivul Preston o soție și un copil de trei ani, părinții și bunicii. Donații pentru familiile lor pot fi făcute în conturile deschise. Detectiv Jannson, spuse Eve, te vei ocupa de asta?

Femeia aprobă cu capul.

— Da, doamnă. Ne puteți da mai multe informații, doamnă locotenent?

— Credem că, în seara aceasta, crimele sunt legate de evenimentul din casa Swisher. Cinci civili, printre care doi minori, au fost omorâți. Preston și Knight, ca și noi toți, erau însărcinați cu protecția populației din New York, cu siguranța lor. Noi, cei de la Criminalistică, suntem însărcinați să ne ocupăm de cei ale căror vieți au fost deja luate, să înțelegem și să aflăm cine ia aceste vieți. Noi încheiem dosare aici, îl vom rezolva și pe acesta. Pentru acei cinci civili, doi minori și pentru oamenii noștri care au murit azi. Acum au luat două vieți din rândurile noastre, iar noi îi vom căuta și îi vom găsi.

Așteptă un moment, dar liniștea continuă să persiste.

— Până atunci, tot ce înseamnă cerere de zile libere, vacanțe, concedii medicale trebuie să treacă pe la mine sau pe la cei care sunt însărcinați de mine. Veți lucra la cazul acesta pe lângă cazurile pe care le aveți deja, veți raporta totul în fiecare zi. Fără excepții. La schimbarea de tură, raportați totul pe scurt și predați sarcinile, îi vom hăitui, îi vom vâna până îi vom găsi. Asta este tot.

Nu auzi nici un fel de plângere cu privire la sarcinile suplimentare și ieși, ducându-se în biroul ei și închizând ușa.

Își turnă cafea, abia apoi se așeză.

Un reprezentant al poliției și un altul al departamentului de consiliere aduseseră deja la cunoștința familiilor celor doi polițiști moartea lor. Așa că Eve fusese scutită de efortul acesta. Trebuia să vorbească despre ei la funeralii, să rostească vorbele de adio la înmormântare. Voia ca aceste cuvinte să fie vestea că nemernicii care i-au împiedicat să-i mai vadă au fost prinși. Voia să le aducă la cunoștință cine i-a lăsat văduve și orfani. Cine i-a lăsat fără frați.

Își masă încheietura nasului, apoi, se ridică să treacă pe computer înregistrarea făcută și începu să scrie raportul.

Nici una dintre celelalte case de protecție nu mai fusese atacată. Asta pentru că, gândi ea, numai avea rost, știau că ținta lor nu se afla acolo. Au știut-o din momentul în care au găsit doi polițiști înarmați păzind o casă goală. Faptul că i-au ucis a fost un capriciu sau un mesaj, concluzionă ea. Nu mai era nevoie să le taie gâturile dacă ofițerii erau, oricum, morți. Dar se deciseseră să o facă, totuși. Așa scria în misiunea lor.

Dar care era mesajul? De ce să mai adaugi și moartea unor polițiști care puteau să-ți aducă pe cap toată poliția din New York? Doar pentru că te crezi mai deștept, mai rapid, mai instruit, mai bine echipat? Mai ales că știu că legătura cu crimele lor fusese făcută. Știau că era în siguranță copilul pe care îl voiau. Mai știau că acel copil nu putea să-i identifice. Dar este o chestiune de detaliu, este o chestiune de eșec acel copil și ei nu puteau să riște nimic.

Eu nu aș lăsa un detaliu să atârne deasupra capului meu după ce am fost atât de atent. Asta ar fi insultător. Un chiștoc de copil le-a scăpat printre degete, gândi Eve.

Era vorba de mândria profesionistului. Se dădu un pic pe spate, masându-și umerii. Trebuie să fii mândru de profesia ta ca să ajungi să o faci atât de bine. Iar misiunea lor nu fusese îndeplinită. Nu va fi fost îndeplinită până când Nixie Swisher nu era moartă.

— Deci, ce veți face în continuare? se întrebă Eve cu voce tare. Ce veți face?

Se auzi o ciocănitură în ușă, iar Peabody se strecură înăuntru.

— Nu m-ai chemat, am auzit de la televizor.

— Am nevoie de tine mâine, vreau să fii odihnită.

— Pe dracu'.

Eve stătea în aceeași poziție, dar simți cum o cuprinde furia.

— Întreci măsura, detectiv!

— Sunt partenera ta, este și cazul meu, îi cunosc deja pe ucigașii ăștia.

— Și eu sunt șeful tău, va trebui să fii atentă, pentru că altfel îți fac raport pentru nesubordonare.

— Fac ceva pe raportul tău. Și pe tine, la fel, dacă îți închipui că dau o ceapă degerată pe raportul ăla.

Încet, Eve se ridică de pe scaun. Bărbia lui Peabody tresări puțin, maxilarele i se încleștară, la fel ca și pumnii.

— Vrei să mă lovești, detectiv? Vei fi în fund și plină de sânge înainte să te ridici de pe scaun.

— Poate!

Tot timpul în care lucraseră împreună, Eve o văzuse pe Peabody supărată, tristă, enervată sau gata de bătaie. Dar niciodată nu o văzu fierbând, plină de toate aceste sentimente laolaltă. Renunță, dădu înapoi.

Se decise să nu facă nimic din ce promisese. Dar privirea îi rămase nemișcată, la fel ca și poziția corpului.

— Ești așa de frumoasă când te înfurii, decise ea s-o ia în derâdere pe Peabody.

Femeia clipi o dată, de două ori.

— Dallas…

— Ești toată plină de nervi. Dacă aș fi fost mai feminină, ți-aș sări în păr chiar acum.

Pe maxilarul lui Peabody se văzu din nou tremurul încleștării, apoi, un zâmbet fugar. Ca prin minune, cearta se dezamorsa.

— Nu te-am chemat din motivele pe care ți le-am spus. Și mai este unul.

Mâna îi zbură cu rapiditate și o izbi pe Peabody în coaste. Răsuflarea detectivei se opri, fața își pierdu culoarea, iar când îi reveni, avea mai degrabă o tentă de verde…

— Asta a fost răutate. Chiar și pentru una ca tine.

— Da, ce-ți spuneam? Nu te-ai refăcut complet. Dacă n-ai terminat tratamentul, nu-mi servești la nimic.

Eve se îndreptă spre automatul cu băuturi și reveni cu o sticlă de apă în timp ce Peabody se întinse aproape toată pe birou, încercând să-și ritmeze iar respirația.

— Nu-mi permit luxul să am grijă de tine. Nu vreau să te văd rănită.

— Îmi dau seama după pumnul pe care mi l-ai dat în coaste!

— Chiar și faptul că denumești mângâierea aia un pumn este o demonstrație, spuse, întinzându-i sticla de apă. Aproape te-am omorât!

— Doamne, Dallas!

— Aproape te-am omorât, repetă ea, iar acum vorbea ca de la partener la partener, o legătură mai strânsă chiar decât o căsnicie. Chiar mi-e frică să nu mori, mi-e o teamă groaznică.

— Știu, înțeleg.

— Am fost de acord să te întorci, dar credeam că vei rămânc la cazuri ușoare. Iar ăsta nu prea pare a fi un caz ușor. Nu-ți iau cazul pentru că mă pun în pielea ta, lucru ce nu se va întâmpla niciodată, pentru că mai bine m-aș omorî decât să umblu cu ghete roz, cum faci tu.

Buzele lui Peabody tremurară.

— Somon.

— Ți-e foame?

— Nu, spuse Peabody, luând a doua gură de apă și râse, apoi, gemu din cauza durerii din coaste, ținând să precizeze:

— Pantofii, sunt roz somon.

— Ah, cu atât mai mult. Să mai port și pantofi de pește. Doamne… ce spuneam?

— Că nu mă scoți din caz pentru că…

— Pentru că pe mine m-ar scoate din minți să știu că sunt aproape refăcută și stau pe bară.

— Cam așa este. M-am trezit transpirată de câteva ori săptămâna trecută și, crede-mă, nu din cauza lui McNab. Dar mă fac bine, mă simt bine. Trebuie să lucrez.

— De acord. În plus, pe lângă motivele de mai sus, nu te-am chemat pentru că…

Se ridică și închise ușa.

— Eu i-am desemnat. Pe Preston și Knight. Îi știam, i-am desemnat, iar acum sunt morți. Trebuie să-mi revin din asta, mai întâi. Acum m-am mai calmat, așa că hai la treabă.

Peabody nu se ridică.

— Nu eram supărată pe tine. Sau am fost, dar a fost mai ușor să mă prefac că ăsta era motivul, decât…

— Știu și asta. Ia niște cafea.

— Hei, te prinzi că tocmai mi-ai oferit cafea?

— Adică ia niște cafea pentru mine, asta am vrut să zic! Dar ia și pentru tine, acum, dacă veni vorba…

Peabody sări în picioare și se duse la automat. În timp ce îl programa, studie dosarul pe ecran. Ce date avem?

Eve o puse imediat în temă.

— Ai o copie după convorbirea telefonică? Mi-ar plăcea să o aud.

Eve scoase un CD și îl activă.

În timp ce asculta, Peabody bea câte o gură de cafea.

— E din off înregistrată, dar este aproape de realitate. Felul în care spune „îmi dau seama de asta" atunci când Preston punea în discuție faptul că îl contactai pe telefonul de interior… eu mi-aș fi dat seama că nu ești tu, dar el nu te auzea în fiecare zi, așa că da… au mușcat momeala. La început. Dacă ar mai fi avut la dispoziție zece secunde, s-ar fi gândit că fără video nu i te-ai fi adresat pe nume sau grad, iar tu nu faci treabă de mântuială. Și nici nu ai fi sunat tu ca să le dai raportul. Ai fi fost acolo unde erau și presupușii suspecți, prinși, cum zice pe bandă.

— Da, dar nu a avut alte zece secunde la dispoziție. Preston urcase ca să răspundă la telefon. Existau doar telefoane fixe acolo, în acea cameră, pentru că este o cameră securizată, accesibilă doar poliției. Cu un echipament de spionaj care este camera, iar ăsta este un plus pentru ei. I-a separat prin acel telefon, unul a rămas la parter, celălalt la etaj. Cât timp s-a vorbit la telefon, au spart codul alarmei de trecere. Nici măcar nu închisese telefonul și ei au intrat.

— Cine a sunat echipa? Cine a chemat întăriri?

— Nimeni, doar că nu au făcut raportul de fiecare oră și s-a trimis echipa de întăriri să se vadă ce era acolo. Reexaminarea nu a relevat nimic până acum.

— Locațiile acelea sunt izolate fonic. Nimeni nu ar fi auzit focurile de armă.

— Le-a fost frică să nu se audă din stradă și au închis ușa în urma lor. Nu le scapă nimic. Odată ajunși înăuntru s-au făcut auziți, Knight dă alarma, și e ucis înainte să-și tragă arma din toc. Preston răspunde, trage un foc, moare și el. I-au terminat repede, verifică rapid casa, nu le scapă nimic de data asta. Apoi, pleacă.

— Trebuie să fi avut vreun vehicul pe undeva, care supraveghea electronic zona.

— A treia persoană. Posibil patru persoane. Unul conduce mașina, unul se ocupă de echipament. Cei dinăuntru raportează că ținta nu este acolo, vehiculul se deplasează ca să-i recupereze repede și înapoi la sediu. Dar ăștia doi au plecat pe picioarele lor, pentru că este o stradă prea populată și prea mulți martori care ar fi putut vedea dubița plecând de la locul unde cei doi polițiști zăceau morți, cu gâturile tăiate. Nu e aceeași zonă de oameni dezinteresați, ca aceea din care au luat-o pe Newman.

— Cineva trebuie să fi remarcat doi bărbați intrând și ieșind din clădire.

— Da… să sperăm, dar nu cred să fi riscat nimic. Doi bărbați mergând ne jos este o schemă total opusă celei cu doi bărbați ieșind dintr-o dubă. Mai ales că oamenilor le-a rămas în minte asta de la televizor. Nu au vrut să riște urmând aceeași tactică.

— Tot nu știm de ce.

— Lucrăm ca să aflăm motivele. Să știm cine ar putea avea cunoștințe extreme despre electronică și comando. Participanți multipli. Asta este o echipă, bine legată. Această echipă sau un membru al ei a ordonat moartea Swisherilor. Sunt șanse mari ca ei… Ce? strigă Eve iritată de bătaia insistentă în ușă.

— Mă scuzați, doamnă locotenent, spuse Jannson intrând.

— Ce este, detectiv?

— Am început să strâng bani pentru familiile victimelor.

— Discutăm de asta mai târziu.

— Nu, doamnă locotenent, eram jos, cu hârțogăria când am auzit un polițist de stradă spunând că un civil îl bate la cap că ar fi văzut doi bărbați la scena crimei. Are gură mare, dar era cam pe lângă clădirea aia, vrea puțină atenție, puțină glorie, poate ieși ceva din asta. Nu am vrut să fie trecută cu vederea. Doamnă locotenent, femeia a fost luată de pe strada 89, chiar de lângă casa de protecție.

— Adu-o aici pentru interviu. Vom afla ce e cu ea. Vezi dacă e vreo cameră disponibilă.

— Am verificat, este una liberă.

— Adu-o aici. Vrei să asiști?

Jannson ezită, iar Eve văzu lupta ce se dădea în ea.

— Dacă suntem trei cu ea, o s-o facă să vorbească cu prea mult patos. Am să stau în camera de observație.

— Ai procedat bine, Jannson.

Ophelia Washbum era mai mult decât șifonată. Era de-a dreptul zdrențuită. Era o femeie cu șolduri mari și niște sâni de o asemenea

enormitate, că nici un înger al lui Dumnezeu nu ar fi putut să-i răsplătească. Avea o bluză decoltată și festonată cu pene, încorsetată până la refuz, ca să poată susține munții aceia de sâni.

Părul de un alb șocant era coafat în formă de turn. Eve se întrebase întotdeauna de ce femeile de stradă simțeau nevoia să aibă părul de aceleași dimensiuni cu sânii. De ce atât chin dacă majoritatea clienților voiau un sex scurt și unul oral.

Buzele femeii erau pline, mari, rujate în aceleași culori cu bluza. Un dinte de aur sclipi printre ceilalți, iar, în fine, restul feței era vopsită în așa fel încât totul parcă spunea pe chipul ei „Hei! E o boarfa aici. Se plătește adecvat!"

Sub toată vopseaua aceea, Eve putu să observe că femeia nu mai era demult o gingașă tânără. Se îndrepta sigur spre cincizeci de ani, o vârstă care mai demult însemna, cel puțin pe stradă, că trebuia să-și găsească o slujbă de chelneriță provocatoare la cluburile de sex. Sau poate actriță porno în filme proaste.

— Ophelia, spuse Eve, menținându-și vocea joasă, chiar prietenoasă. Văd că încă activezi, deși nu mai ai permis și ai trei alte infracțiuni în ultimele optsprezece luni.

— Nu, vezi, tocmai aia este. Polițistul ăla, el spunea că dețineam substanțe ilegale, iar eu i-am spus că peștele tre' să mi le fi strecurat! Nu poți să ai încredere într-un pește, ascultă-mă pe mine! Da' ce, le pasă lor? Iar mie mi se ia permisul de muncă. Și cum să fac și cu un ban dacă nu păcălesc pe nimeni? La cine fac eu rău acolo? îmi fac rapoartele medicale regulat, vezi că scrie acolo, în dosarul meu.

— Dar mai spune și că ai fost testată pozitiv, fiindcă ai consumat Erotica și Go.

— Tre' să fie o greșeală sau careva mi le-a strecurat… Unii clienți își freacă scula cu praf de Go. Dacă faci sex oral… Te prinzi de unde am luat?

Eve dădu din cap ca și când informația aceasta era fascinantă pentru ea.

— Dar știi că dacă te mai prindem o dată, ți se ridică permisul definitiv.

— Se poate aranja asta. O aranjezi tu pentru mine, pen' că am și eu ceva pentru tine.

— Ce ai pentru mine, Ophelia?

— Întâi mă rezolvi tu…

— Nu, nu ești chiar atât de naivă să crezi că îți curăț dosarul iară să aud dacă ai ceva interesant pentru mine.

Ophelia, încurcată, căută scăparea la Peabody, disperată.

— Ce e aia trapant?

— Ophelia, doi polițiști sunt morți.

Tonul prietenos, blând se transformă într-unul rece precum planeta Pluton.

— Ai auzit, cu siguranță. Dacă te joci cu mine ca să scapi de dosarul tău, am să mă ocup personal, nu doar să ți se ridice permisul de muncă, dar să te urmărească polițiștii până o să rămâi fără clienți și n-o să mai faci nici măcar un amărât de sex oral.

— Ei, nu-i nevoie să te înfoi așa…

Buzele mari ale Opheliei păreau foarte grele.

— Tocma' voiam să vă ajut.

— Dacă ajuți la ceva, bine, pleci fără să ai probleme.

— Cu permis?

— Cu permis.

— Marfa! Uite cum e! Fac trotuarul pe strada 92. Zona mea de afaceri este în centru, dar dată fiind situația mea actuală, am schimbat-o. Plus că prinzi mai mulți pe partea de vest. La ora aia, mulți dintre cei care lucrează cu program ies la o băută scurtă. Prind ceva sex oral, un sex scurt…

— Pe stradă…

— Vezi… am un aranjament cu un tip care mă lasă într-o magazie. Am și eu intimitate la afacere.

— Bine, spune mai departe.

Vădit înveselită de faptul că nu va fi lovită cu o altă notare de infracțiune, Ophelia se însenină.

— Deci, făceam trotuarul. Prinsesem una scurtă, așa că eram fericită. Vreme frumoasă, oameni pe stradă… Potențial, înțelegi? Și văd doi țipi… Mmmm… ca lumea, mișto tipii… Păreau duri, mă gândeam că o să împușc doi iepuri dintr-o dată. Am pâsâit după ei, m-am și luat pe urma lor…

Își puse mâna peste sâni, îi strânse între ei, demonstrându-și arta cu care ar fi vrut să-i impresioneze.

— Le-am zis… ce ați zice domnilor să facem o mică petrecere între noi… ofer marfa specială… Și m-am așezat în fața lor. Că tre' să îi mai domolești cu mersu', să le poți arăta marfa, ca să ai o șansă. Ăsta se uită la mine, da' tare, nene. Da' nu ca și când se gândea că mi-ar face felul, ci cred că se gândea să îmi dea una în fundul meu frumos. Dacă ai fi fost în viață cam tot atâția ani câți am eu, ai fi recunoscut privirea. Nu au spus nimic, doar m-au ocolit și m-au depășit. Atunci, am mirosit eu.

— Ce ai mirosit?

— Sânge. Proaspăt. Așa că mă înțelegi ce repede am șters-o și nu oriunde, ci în partea opusă ăleia în care ei păreau să aibă treabă.

— Stai să ne întoarcem puțin.

— Ai văzut sânge pe ei?

— Nu, am mirosit.

— De unde știi că era sânge?

— La dracu', tu nu ai mirosit niciodată? Mai ales că era proaspăt. Parcă îi simți gustul, aproape. Bunicu-meu are o fermă mică în Kentucky. Crește porci. Am muncit un timp acolo când eram copil,

când era vremea să-i taie. Știu cum miroase sângele. Iar tipii ăia erau plini de sânge, ia-o ca pe-o chestie sigură.

Eve simțea freamătul din propriul sânge, dar nu-și schimbă tonul.

— Cum arătau?

— Bine, bine făcuți, lucrați. Albi. Trebuia să mă uit în sus la ei, că sunt scundă, chiar dacă mă sui pe tocurile de la lucru. Dar păreau așa de mari și pentru că erau solizi, înțelegi?

— Frumoși, ai spus.

— Da… arătau bine, din câte am putut să văd. Aveau ochelari de soare și șepci. Nu le-am văzut ochii, dar când și-au îndreptat privirea spre mine, nici nu mai aveam nevoie. Păreau să și semene, cred, dar erau albi, și albii seamănă de multe ori între ei.

— Cu ce erau îmbrăcați?

— Haine negre.

Ridică umerii.

— Nu am dat atenție, dar părea marfa de calitate că d-aia m-am gândit că ar avea bani. Aveau genți, agățate de curele lungi.

Își apropie mâinile cam la douăzeci de centimetri, arătând o dimensiune.

— Dar erau mici gențile. Cam așa. Mă și gândeam că una din genți m-a lovit în timp ce mă băgăm în seamă cu ei. Părea să fie ceva tare, solid înăuntru. Și cam atunci am mirosit sângele.

— În ce direcție mergeau? Est sau Vest?

— Vest, direcția Broadway. Unu' din ei era șantaliu.

— Adică?

— Mergea șchiop. Ca și când îl durea piciorul sau ca atunci când te rod pantofii.

Preston îl lovise pe unul dintre ei. Cel puțin îl făcuse să simtă durerea.

— Culoarea părului? Semne distinctive? Altceva?

— Nu știu.

Eve se dădu puțin înapoi, pentru că dacă forța prea mult lucrurile, femeia ar fi început să inventeze ca să umple timpul.

— Crezi că i-ai recunoaște dacă i-ai vedea?

— Poate.

— Aș vrea să lucrezi cu un artist grafician pentru portretul robot.

— Pe dracu'… n-am mai făcut asta până acum. Cred că v-am dat lucruri serioase aici!

— Poate, oricum, destul de bune ca să mai ai permis.

— Ești marfa! Nu prea o fac cu țipe, dar dacă ai chef o dată… te rezolv țais.

— Am să țin minte. Între timp, vreau să stai aici, până când aranjez să vină un grafician.

— Nu trebuie să mă mai ducă la răcoare?

— Nu, spuse Eve ridicându-se și se decise să-i mai dea un bonus. Încă nu s-a fixat o recompensă, dar se va face dimineață. Există o sumă standard pentru cei care dau informații atunci când sunt uciși polițiști, iar dacă îi prindem pe pista ta, am să am grijă să o primești.

De data aceasta, Ophelia rămase cu gura căscată.

— Faci mișto de mine.

— Mulțumim pentru cooperare.

În momentul în care ieșiră din camera de interviu, Peabody își sprijini o mână pe umerii lui Eve.

— Asta este treabă bună, Dallas, chiar i-a văzut.

— Da, i-a văzut. O amărâtă de curvă de stradă. Nu știi niciodată.

Eve o salută cu capul pe Jannson când aceasta ieșea din camera de observație.

— Bună treabă, detective.

— Și dumneavoastră, ați scos de la ea tot, de parcă ar fi avut o acadea în față. Am să caut artistul grafician.

— Vezi de Yancy, este cel mai bun. Sună-l acum. Nu vreau să transpire nimic în presă acum. Iar prostituatei să i se rezolve toate rapoartele.

— S-a înțeles.

Eve se întoarse spre Peabody.

— Vreau să o ții la sediu. Nu vreau să o văd iar pe stradă. Dacă se prind, o vor ucide. Dacă iese afară, va spune tuturor celor care o ascultă ce ispravă a făcut. Nu o băgați în case de protecție. O punem pe aici pe undeva. Poate să aibă ce vrea, cu bun simț. Faceți-o fericită!

— S-a făcut, spuse Peabody și se întoarse în camera de interviu.

În drum spre biroul ei, Eve îi telefonă lui Roarke. Chipul lui apăru pe ecran atât de repede, încât înțelese că aștepta de mult să fie sunat.

— S-ar putea să întârzii mai mult, am dat de un fir.

— Ce poți să îmi spui?

— O civilă, prostituată, a încercat să-i abordeze la câteva străzi depărtare de casă. Îți spun mai târziu, o am aici, îl aduc pe Yancy să lucreze cu ea. Vreau să mai rămân, să văd dacă scoatem un desen bun.

— Ce pot face pentru tine?

— Ciudat că ai adus vorba, spuse Eve, intrând direct în birou, ignorând privirile întrebătoare, trântind ușa. Ești gata de muncă de birou?

— Aș prefera să o denumesc muncă de expert în tehnologie de vârf. Ai o privire strălucitoare, locotenente. Mă bucur să o văd!

— Sunt pe urmele lor.

Ophelia simțise sângele, așa spusese. Acum începea să-l simtă și ea.

— Mă gândeam, eram gata să lansez ipoteza că familia Swisher nu a fost prima lor misiune. Băieții sunt în crescendo, nu așa se zice când e vorba de simfonie sau chestii de-astea?

— Da, draga mea, inculta mea Eve.

— Crescendo înseamnă zgomot. Dar ceea ce contează este că trebuie să-l construiești. Poate că nu erau la primul caz.

— Și tu și Feeney ați lucrat la departamente de crime de genul ăsta.

— Nu de genul ăsta, nu se făceau invazii în case de civili. Și nu se terminau, în mod obligatoriu, cu un măcel. Dar au legătură între ele crimele. Uite ce zic. Dacă cineva era într-atât de deranjat sau îngrijorat de unul sau mai mulți membri ai familiei Swisher, încât să-i elimine pe toți, s-ar putea ca nemernicul care a ordonat asta să se fi supărat pe mai mulți indivizi cunoscuți de soții Swisher, până acum. Așa că trebuie să ne întoarcem înapoi să facem corelări logice. Ne bazăm pe logică, pentru început. Cercetăm lucruri legate de școală, orice persoană care a dispărut, cel puțin în ultimii trei ani. Tipii au răbdare, au tupeu, dar sunt și mândri. Nu o lungesc mai mult de-atât.

— Mai sunt și asistenți medicali sau medici cu care Keelie și Grant Swisher au lucrat.

— Vezi tu cum te descurci. Avocați care au pledat împotriva lui Grant, judecători, asistenți sociali. Clienți de-ai amândurora, care sunt morți sau dispăruți, vreau să mi-i afli!

— În aceeași perioadă?

— Da… ba lasă, hai să căutăm în ultimii șase ani. Dar e bine să facem pe fraierii. Dacă am dreptate și familia Swisher trebuia să fie peștele cel mare, vom găsi ceva. Ne legăm de un detaliu ce ne duce la altul. Apoi, le împachetez pe toate și li le bag pe gât.

— Ce sexy vorbești!

— Dacă descoperi ceva, mă fac și mai sexy. Tu ești mai minuțios decât mine în treburi de astea.

— Draga mea, ești o amazoană în pat.

— Facem muncă de căutare, asule!

Eve începea să simtă ciupiturile adrenalinei.

— Am să mă ocup de școală, e cel mai probabil. Dacă apare ceva la tine, sună-mă imediat!

Eve se îndreptă spre automat, apoi se dădu înapoi. Era prea agitată ca să mai bea cafea. Mai bine să lase să treacă agitația asta. Luă totuși o sticlă de apă, pregătindu-se să organizeze o ședință.

Deschise ușa și se opri ușor în prag când se lovi de Whitney.

— Domnule comandant, nu mi-am dat seama că sunteți aici.

— Am fost să-mi exprim condoleanțele familiilor lui Preston și Knight.

Se uită la sticla din mâna ei.

— Vin cafele îmbuteliate în sticle acum?

— E apă, domnule!

— A început să înghețe iadul și mie nu mi s-a raportat?

— Îmi pare rău… Oh!… se încruntă puțin la sticlă. Voiam să mai scot cofeina asta din mine.

— Eu, pe de altă parte, aș fi bucuros să beau o cafea.

— Da, domnule.

Așeză sticla pe masă și se duse la automat.

— Știu că vei ține o ședință în scurt timp. Mai știu că se face un portret robot cu ajutorul unui potențial martor ocular.

— Cred că spune adevărul, domnule. L-am cerut pe detectiv Yancy. Nu mi-am scris încă raportul despre interviu.

Comandantul luă cafeaua.

— Am văzut-o pe detectiv Peabody așa că, în linii mari, știu despre ce este vorba. Am să asist la ședința ta și să fie scris raportul. Dar trebuie să discutăm despre altceva mai întâi.

Când închise ușa, umerii ei se ridicară. Când conștientiză lucrul acesta, își aminti de gestul lui Trueheart.

— Stai jos, doamnă locotenent!

Ea se așeză pe scaunul din fața biroului său, lăsându-i liber scaunul mare, dar el nu se așeză. Stătea, pur și simplu, cu cafeaua înmână.

— Este greu să îți pierzi oamenii. Este greu să accepți că ordinele tale i-au trimis la moarte.

Whitney se uită la ecranul ei, la fotografiile celor doi polițiști.

— Nu sunt primii oameni pe care i-am pierdut. Și eu și tu.

— Nu, domnule.

— Dar de fiecare dată este ca la început. Fiecare caz este greu. Să primești ordine este o povară mai ușoară decât să le dai. Pentru că tu cari povara, te gândești că ar fi trebuit să fi făcut altfel. Dar ai făcut ceea ce trebuia să faci, așa cum oamenii tăi și-au făcut și ci datoria. Poate că vom mai pierde oameni scotocind la cazul ăsta, dar asta nu îți dă dreptul să eziți să dai ordine, nu ai voie să eziți să faci ceea ce ești plătită să faci.

— Mi-am revenit, domnule comandant.

— Ai început să-ți revii. Dar are să revină gândul când te vei opri și când vei fi departe de muncă și de locul ăsta. Va reveni, iar tu trebuie să înveți să trăiești cu gândul ăsta. Să-l alungi. Dacă ai probleme cu asta, vorbește cu Mira sau cu cineva de la consiliere.

— Am să alung gândul. Nu va avea nimeni din departamentul acesta încredere în mine dacă eu nu am. Sau dacă nu vreau. Am știut că am să mă confrunt cu asta când am fost numită locotenent, înțeleg că se va mai întâmpla, că voi mai avea pe ecran chipuri de oameni pe care îi cunosc.

— Ar trebui să fii căpitan, spuse Whitney, dar ea nu răspunse. Știi că au fost motive, mai ales politice, pentru care nu ai fost niciodată testată pentru gradul de căpitan.

— Le cunosc, domnule, și le accept.

— Nu le știi pe toate. Aș putea să forțez lucrurile, să-l presez pe superiorul meu, să sun niște cunoscuți.

— Nu vreau pile.

El zâmbi puțin.

— Pilele există ca să fie deranjate. Dar nu am s-o fac, nu acum, pentru că, sincer, Dallas, nu vreau ca unul dintre cei mai buni polițiști de stradă ai mei să stea doar la un birou. Iar tu nu te simți bine să stai la birou.

— Nu, domnule, așa este.

— Amândoi vom ști când vei fi pregătită. Bună cafea!, spuse el și mai sorbi o dată. Am să vin și eu în camera de ședință.

12

În biroul său, Roarke era pregătit să se apuce de treabă. Continua să-l surprindă cât de mult îi plăcea să facă munca de polițist. Cea mai mare parte a vieții și-o petrecuse evitându-i pe polițiști, evadând sau alungându-i din mintea sa.

Acum, nu doar că se căsătorise cu unul dintre ei, iubind-o ridicol de mult, dar petrecea o bună bucată din timpul său liber făcând pe consultantul poliției din New York.

Viața era un joc al naibii de ciudat.

Dar poate că accepta jocul ca pe o parte din distracțiile lui favorite. Era o parte din puzzle-ul vieții sale, pe care încerca să-l pună cap la cap, cu motivele lui, cu probele lui, cu instinctul lui.

Făceau o echipă foarte bună, el și polițista lui, se gândi, în timp ce își turna un brandy înainte de a se apuca de lucru. Ea cu simțurile ei de polițist, el cu instinctul lui de proscris.

Doar pentru că se retrăsese din penumbrele legii nu însemna că instinctele lui amorțiseră. Ucisese. Brutal, crud, rece. Știa ce însemna să iei o viață, ce îl împingea pe un om să ia viața altuia. Ea acceptase asta la el, Eve-cea-care-căuta-dreptatea. Poate că nu uitase, dar acceptase. Chiar înțelesese, iar acesta era unul dintre miracole. Chiar în momentele lui cele mai rele însă, nu omorâse pe nimeni nevinovat. Niciodată nu luase viața unui copil. Amândoi știau că răul existase, înflorise și crescuse în sufletul lui, al unui copil slab și nevinovat.

Avea o amintire clară și brutală despre sine însuși, în cămașa aceea murdară, nasul plin de sânge, cu ochii reci și sfidători, stând pe caldarâmul casei sale din Dublin.

Și, în amintirea aceea, mai era și tatăl lui, marele și crudul Patrick Roarke, lovindu-l pentru că era prea beat.

Tu crezi că poți trece nepedepsit după ce ai furat doar două portofele toată ziua? Ai să-mi aduci și restul, ticălos mic și enen'ant.

Își aminti cum gheata zbură spre el, încă își mai amintea asta și fenta sa rapidă. Nu atât de rapidă, cel puțin nu de data aceea. Simțea și acum ce simțise și atunci, simțea leșinul din stomac, simțea că va fi rău. Plânsese? Ciudat, dar nu își mai amintea. Țipase de furie, din cauza șocului sau doar alunecase pe scările casei?

Ceea ce își amintea era cum tatăl lui fidea în timp ce el cădea pe scări. Câți ani avea? Șase? Zece? Nici nu mai conta.

Dar rezistase, nu-i așa?

Nixie nu fusese lovită cu nici o cizmă și nici nu fusese împinsă pe scări de un ticălos beat care avea, din întâmplare, același sânge cu al ei.

Dar iată că și fetița asta înțelesese ce înseamnă și cruzimea, și răutatea. Sărăcuța! Roarke se uită la monitorul de unde o putea vedea cum stă ascunsă sub cuvertura patului pe care ei i-l oferiseră, într-o cameră pusă la dispoziție de niște oameni străini, cameră în care trebuia ținută lumina aprinsă pe tot timpul nopții…

Dar ea înțelesese totul. Acum era în ea doar suferință și confuzie. Dar va ajunge și ea să-și aleagă viața și să-și continue șirul evenimentelor pe un teren distrus.

El făcuse asta, nu regreta nimic. Nu putea regreta nimic din ceea ce îl făcuse să ajungă astăzi acolo, nu regreta nimic, pentru că altfel nu ar fi găsit-o pe Eve. Dar nu dorea același lucru pentru micuța de pe monitor, fragilul supraviețuitor al unei crime oribile.

Ceea ce putea să facă pentru ea era să-i aducă puțină dreptate.

Începu în forță o serie de cercetări simultane. Una pe linia adulților Swisher, una pe calea familiei Dyson. Se îndoia că Eve va aproba asta, dar aceștia urmau să fie oamenii de care avea să depindă Nixie.

Iar fetița dormea în casa lui, având încredere că va avea grijă de viața ei.

Voia să fie sigur că nimic periculos nu venea din direcția aceea, în același timp, continuă cercetările în privința unor cunoscuți teroriști, membri ai organizațiilor paramilitare.

Avea de gând să se mai ocupe de o pistă, dar nu putea pomi fără să se afle acest lucru. Chiar dacă nu s-ar fi aflat, era periculos, lucru ce îl opri. Căută numele de acoperire ale spionilor și operatorilor de forțe speciale - forțe militare sau guvernamentale specializate în operațiuni legate de instruire în electronică. Când le avu, se apucă de lucru punându-le în conexiune cu familia Swisher. Tocmai era pe punctul să lase verificările pe automat și să se ducă în biroul Evei, când o văzu pe monitor pe Nixie întinzându-se în pat. O privi, sperând că subconștientul ei n-o s-o ducă spre un alt coșmar. Se întreba dacă nu făcuse rău că-l înlocuise pe Summerset pe tura de noapte. Coșmarurile deveniseră pentru el ceva obișnuit, dar când era vorba de un copil, era un novice jalnic.

Într-o clipă, fetița se ridică din pat și luă emițătorul pe care i-l dăduse mai devreme și pe care îl ținea sub pernă acum, îl studie, își trecu degetele peste el. Apoi, privi camera în care părea atât de mică, atât de pierdută și de tristă în adâncul sufletului.

Roarke se gândi că ar trebui să se ducă la ea, să încerce să o liniștească, dar ea sări din pat.

Poate că voia să bea apă, se gândi el. Lucruri pe care o fată de vârsta ei era în stare să le facă și singură. Dar, în loc să facă asta, fetița se apropie de scannerul camerei și întrebă:

— Dallas este aici?

Era atâta jale în glasul ei, că-l mișcă pe Roarke, chiar dacă nu se putu abține să nu se gândească la faptul că fetița era inteligentă.

Dallas, locotenent, Eve, nu se află în locație în acest moment.

Nixie își ridică ochii, suspinând, făcându-l pe Roarke să-și dorească să meargă la ea, apoi, o auzi întrebând, din nou:

— Roarke este aici?

Roarke se află în biroul principal.

— Nu știu unde este. Va trebui să-mi spui.

Roarke se ridică, apoi, se lăsă din nou pe scaun, în timp ce computerul îi dădea lui Nixie indicații. O lăsa pe ea să vină la el, se decise. Era mai normal decât să se simtă urmărită, deși era îndeajuns de deșteaptă să-și dea seama de acest lucru. Se uită la câtă treabă mai era încă de făcut, masându-și ceafa.

— Computer, continuă cercetările, doar în format text, salvează pe hard disk. Fără imagini de data asta.

Activat.

Începu alt proiect, unul propriu, apucându-se să finiseze planurile unei construcții într-unul din sectoarele stațiunii Olympus, în timp ce Nixie încerca să ajungă la el.

El o privi pe sub sprâncene, zâmbind atunci când Nixie intră pe ușă.

— Bună, Nixie, nu e prea târziu pentru tine?

— M-am trezit. Unde e Dallas?

— Mai este încă la lucru. Vrei să stai cu mine?

— Nu am voie să stau trează noaptea.

Vocea îi tremură, iar el își imagină că fetița își amintise ce se petrecuse ultima oară când s-a trezit noaptea.

— Mi-ar prinde bine puțină companie, dacă tot te-ai trezit. Sau te pot conduce înapoi în camera ta, dacă vrei.

Fetița se apropie de birou în pijamaua colorată palid.

— Este cu oamenii aceia morți?

— Nu, acum lucrează ca să afle cine i-a omorât.

— Dar mama și tata și Inga și Coyle, ei au murit primii! A spus că va afla cine i-a omorât. A spus că este cu…

— Și chiar este.

În afara sferei mele, gândi el, *în afara sistemului solar…*

— Vrea să afle cine reprezintă o prioritate. Este cel mai important lucru în ceea ce face. Și va continua să o facă până când va ști.

— Dacă îi vor trebui ani și ani…

— Tot nu se va opri.

— Am visat că nu erau morți.

Lacrimile îi țâșniră din ochi, scurgându-i-se pe obraji.

— Nu erau morți, erau toți ca înainte, mama cu Inga în bucătărie, vorbind, tata mâncând chipsuri pe ascuns, în timp ce mama râdea de el. Eu și Linnie ne jucam, îmbrăcându-ne cu haine elegante, iar Coyle ne necăjea. Nu vreau să mai fie morți. M-au lăsat singură, nu este cinstit!

— Nu, nu este cinstit! Nu este deloc cinstit!

Se apropie de ea și o ridică în brațe, astfel încât ea să poată pune capul pe umărul lui și să plângă. Asta, se gândi el, era ceea ce putea face un om. Putea să ofere umărul lui unui copil care plângea, care suferea. Iar mai târziu putea s-o ajute să-i lipească inimioara făcută bucăți, să-i pună din nou viața pe linia de plutire.

— M-au lăsat singură!

— N-au vrut. Și mă gândesc că ci sunt așa de fericiți că tu nu ai pățit nimic…

— Cum să fie fericiți dacă sunt morți?

O logică terifiantă, se gândi Roarke, ducând-o spre birou și așezând-o pe genunchi.

— Tu nu știi că atunci când mori te duci într-un alt loc?

— Adică în Rai?

— Da.

— Nu știu, poate.

Se întoarse spre el, suspinând.

— Dar eu nu vreau ca ei să fie acolo. Vreau să vină înapoi, ca în visul meu.

— Știu. Eu n-am avut nici un frate. Cum este să ai frați?

— Poate să fie rău uneori, mai ales dacă este mai mare ca tine. Dar mai sunt și amuzanți câteodată și se joacă tot ce vrei cu tine. Coyle juca baseball, iar mic îmi place să mă duc la meciuri și să privesc. Se joacă baseball în Rai?

— Cred că trebuie să se joace. Nu poate să se numească Rai dacă nu ești fericit acolo.

— Dacă aș fi fost în pat, acum eram în Rai cu ei. Mi-aș dori…

Nu trebuie să-ți dorești.

O întoarse ca să-i vadă fața.

— Nu trebuie să-ți dorești asta, pentru că tu nu ai motive să mergi acolo. Așa de greu cum este, tu ai fost aleasă să trăiești viața și să afli ce înseamnă. Este dureros să fii singur. Știu.

Chipul ei se crispa.

— Nu, nu știi, nu ai de unde știi!

— A fost un timp în care am fost. Cineva a omorât-o pe mama înainte ca eu să fiu destul de mare ca să mi-o amintesc.

— Este în Rai?

— Sunt sigur că acolo e.

— Dar tot nu-i cinstit.

Își puse capul pe pieptul lui din nou, bătându-l cu degetele, într-un gest de compasiune ce îl înduioșă în mod ciudat. Mai putea oferi compasiune, se gândi el. Încă mai avea atâta inimă în ea, încât să-l îmbărbăteze pe el. Sentimentul acesta era înnăscut sau părinții i-l induseseră?

— Nu am să-ți spun că știu cum te simți, dar am să-ți spun cum este să fii singur, înfometat și înspăimântat. Și cred că ai să te simți mai bine, deși tu nu crezi asta. Dar va veni și ziua în care te vei simți mai bine.

— Când?

— Peste puțin timp, spuse el, sărutând-o pe păr.

Ea suspină din nou, apoi se întoarse spre fotografia de pe peretele din spatele lui. O luă și o studie împreună cu ea. El și Eve, sub un copac înflorit, în ziua nunții lor.

— Nu părea să fie polițistă aici.

— Nu pare pe dinafară, oricum. Mi-a dat poza asta de aniversarea noastră. Am agățat-o aici, deși este puțin egoist din partea mea, pentru că vreau să o privesc doar eu, ori de câte ori vreau. Poza este făcută aici, în grădină. Măcar mă uit la fotografie atunci când mi-e dor de ea.

— Avem și noi poze acasă.

— Vrei să-ți aducă cineva pozele de acasă?

— Măcar să mă uit la ele.

— Atunci așa vom face.

— Pot să mai stau aici cu tine, puțin?

— Desigur. Vrei să vezi ce fac?

Acum priveau amândoi pe ecran proiectul.

— Aici am planurile pentru construirea unei stațiuni extra planetare ce va găzdui o colonie umană.

— Scrie Olympus, aici. Am auzit de asta. Vor fi acolo hoteluri mari și parcuri de distracții, plaje și pasaje. Poate vom merge acolo într-o zi.

— Aceste planuri sunt pentru un alt sector, ce n-a mai fost construit până acum. Vezi prima imagine? Acolo sunt planurile pentru vile, vile de vacanță. Vom pune un râu acolo.

— Tu construiești râuri?

Roarke zâmbi.

— Am să-l construiesc pe acesta.

— Cum?

— Ce-ar fi să-ți arăt ce am de gând să fac?

În timp ce Roarke îi arăta lui Nixie cum se construiește un râu în afara planetei Pământ, Eve se întâlni cu Yancy.

— Dă-mi vești bune!

— Cât de mică e marja de eroare pentru a spune *bunel*

Era tânăr, Peabody ar fi spus că e un tip bine. Și era cel mai bun artist din oraș. Eve îl târî pe propriul lui teren, un birou cu un spațiu generos, ticsit cu ecrane, laptopuri, șevalete cu hârtie, creioane.

— Cât este marja de eroare?

— Martora ta este entuziasmată și are un ochi bun. Asta este în favoarea noastră. Este maestră în melodrame, aș zice, va folosi și mici amănunte care să dea savoare povestirii, va face din asta o dramă adevărată. Dar ne descurcăm și pot să spun că am făcut progrese cu ea.

— Unde este?

— Alături. Hei, Peabody!

— Tocmai am instalat-o, spuse Peabody când le veni în întâmpinare. I-am dat un televizor, câteva perne, a mâncat, a băut o bere.

— Bere? întrebă Eve.

— Ai spus să-i dăm tot ce vrea în limitele bunului simț, îi aminti Peabody. Nu intră în regulament. Este fericită, deși nu i-a convenit să renunțe la telefonul mobil, să nu poată suna pe nimeni. Oricum, este jos, iar Invansky îi este babysitter.

— Mă întreb, e doar un gând ce îmi trece prin minte, de ce martora noastră bea bere când ar trebui să fie în toate mințile și să ne ajute la creionarea portretului robot.

— E mai bine, doamnă locotenent, ridică mâna Yancy. Este un start bun, se întoarce la ce avem noi ca date proaspete, iar cu berea… sunt mai multe șanse să-și amintească alte detalii importante.

— Bine, bine…

Eve ridică mâinile a renunțare, ducând un război interior cu propria-i răbdare.

— Arătați-mi tot ce reușiți să scoateți de la ea.

Eve privi schițele după ce portretele fură creionate. Amândoi suspecții aveau fizionomii în linii frânte, maxilare drepte, hotărâte, vârste ce puteau fi cuprinse între treizeci și patruzeci de ani.

Sprâncenele erau drepte și subțiri, buzele pline. Șepci negre trase pe frunte, partea superioară a fețelor ascunsă în umbră.

— Trebuie să faci probabilitatea pentru umbre. Vreau să-mi ghicești cât poți trăsăturile ochilor.

— Am s-o fac. Am să mai lucrez puțin pe computer și voi mai vorbi și cu martora, să văd ce-și mai amintește.

— Nu mă pot descurca numai cu schițele astea, Yancy.

— Dă-mi timp până mâine, Ophelia are memorie vizuală, așa cum am spus, dar ea ține la impresie, a notat lucrurile de amploare, la finețuri trebuie să mai lucrez cu ea.

— Cam cât crezi că poate să uite dacă dă pe gât berea aia și uitându-se la televizor? Am doi polițiști morți, la morgă.

— Știu ce fac.

Pentru prima dată, Yancy îi arunca asta în față.

— Doar pentru că eu nu am lucrat cu Knight și Preston, nu înseamnă că fac treabă de mântuială. Dacă vrei rezultate, nu mă mai freca!

Ar fi putut să-l plesnească pentru vorba asta, aproape că o iacu. Trebuia să se descarce pe cineva. Dar aveau grade apropiate și câteodată se întâmpla ca în astfel de cazuri să o încaseze amândoi.

— Stai în banca ta, detectiv!

El aproape vibră, mușchii feței i se încleștară, dar se dădu înapoi.

— Ai dreptate, spuse Eve, știu că de ce te apuci faci bine, că stau pe capul tău, dar suntem toți cu nervii la pământ. Te-am cerut pe tine pentru că te consider cel mai bun în ceea ce faci. Mai știu și că nu ești de serviciu, că ai venit aici pe timpul tău.

— Nimeni nu este în timpul liber în situația asta, spuse el, relaxându-și umerii. Îmi pare rău că ți-am vorbit așa, Dallas. Este frustrant pentru mine că nu pot să rezolv treaba asta mai repede, dar am forțat-o prea mult pentru prima întâlnire. Acum trebuie să o fac să se relaxeze.

— Cât de sigur ești de schițele de fizionomie de până acum?

— Sunt cât se poate de sigur, este o persoană cu ochi bun pentru fotografiat. Sunt extrem de sigur în privința unuia, iar dacă a fost exactă în privința amândurora, eu aș spune că sunt frați, veri sau tată și fiu.

— Fă-mi niște copii, te rog. Am să încep chiar de acum, chiar cu schițele în faza incipientă. Am să încerc să nu te mai „frec" cât timp lucrezi.

El zâmbi slab.

— Apreciez asta.

Casa era cufundată în liniște când Eve intră înăuntru. Ar fi dormit la centru, probabil că acolo ar fi fost și acum dacă în casa ei

nu dormea un martor de nouă ani. Trei polițiști patrulau prin grădină, alți trei înăuntru, o situație pe care Roarke o detesta mai mult decât dacă ar fi pierdut la bursă, se gândi ea. Poate că își construise o fortăreață, dar nu suporta să fie într-o stare de asediu.

Eve ascultă toate rapoartele de noapte și urcă la etaj.

Se gândea că Roarke era în pat, era aproape trei dimineața, dar descoperi că se mai afla încă în biroul lui. Intră în biroul ei, trânti pe masă niște dosare și deschise ușa dintre biroul ei și al lui Roarke.

Rămase nedumerită când văzu fetița dormind într-un pat liber pe care îl adusese din altă parte a casei și pe Roarke stând lipit de perete cu ochii închiși.

Era uimită să-l vadă dormind - de cele mai multe ori, el se trezea primul - și, în plus, nu pricepea cum cineva se putea simți confortabil în acea poziție. Dar Roarke începu să vorbească cu ochii închiși.

— Nu putea să doarmă, am lăsat-o să găsească drumul spre camera mea.

— A avut un coșmar?

— Mai rău, serios. A visat că erau toți vii. S-a trezit și și-a amintit că nu este așa.

Își deschise ochii acum, grei și albaștri.

— A stat cu mine un timp, dar îi era atât de frică să se întoarcă în camera ei, că am aranjat patul aici. M-a întrebat dacă o să stau lângă ea. Se pare că am adormit amândoi. Am pus computerul pe silent, nici nu le-am verificat încă.

— E bine și dimineață. În fond, înseamnă doar câteva ore diferență. Ce ne facem cu ea? Nu putem să o lăsăm aici.

— Păi… pot să o duc înapoi. Dacă se trezește, e rândul tău să stai cu ca.

— Pe naiba! Atunci, ai grijă să nu se trezească!

Se duse lingă pat.

— Cu tine mergea chestia asta…

Își strecură mâinile pe sub ea, o ridică. Nixie gemu puțin, se întinse. Apoi, își lăsă capul pe umărul lui Roarke.

— Nu respira, șopti Eve, nu vorbi, și ar fi bine să aluneci, nu să pășești.

Abia dacă dădu din cap, apoi, bărbatul se îndreptă spre lift.

Eve îl chemă manual, nu prin voce și își ținu respirația până când această călătorie fu dusă la bun sfârșit și Nixie fu așezată din nou în pat. Ieșiră din cameră împreună, ca și când patul acela ar fi conținut o bombă artizanală.

— Când își preia Summerset sarcina?

— La ora șase.

— Trei ore… Sper să fie bine până atunci.

— Sper și eu, sincer. Am nevoie de somn, ca și tine.

Se frecă la ochi și o întrebă:

— Ceva nou?

— Yancy lucrează la niște schițe, dar trebuie să le completeze mâine dimineață.

Ajunși în dormitor, Eve își dădu jos jacheta, apoi hamul armei.

— Am nevoie de câteva ore de somn bun. Îmi simt creierul praștie. Trebuie să mă duc la Centru la șapte și jumătate. Dacă ai ceva nume interesante, mă găsești acolo.

Își scoase ghetele prin sistemul tras-de-ele, apoi și hainele.

— Ești îndeajuns de obosit ca să nu te cerți cu mine dacă te rog să lucrezi de la biroul de acasă mâine?

— În momentul ăsta, da. Dar s-ar putea să am puterea s-o fac dimineață.

— Bine, atunci ne certăm dimineață.

Se băgară sub pătură, el o îmbrățișă, iar ea își lipi spatele de el.

— Atunci așa facem.

De data aceasta, nu se trezi înaintea ei. Surprinzător. O trezi ceasul deșteptător și Eve se uită la ceasul de la mână. În cameră era încă întuneric, dar îl putea vedea, îi putea vedea formele. Linia obrazului, a maxilarului, părul. Se întorcea de multe ori să-l privească atunci când dormea. Cercetând… ce? se întreba ea… Căuta căldura lui…

Pentru o clipă, își dori să se strecoare din nou în pat, să-și închidă ochii, să evadeze din tot ce o înconjura și să stea lipită de el. Dar avea de luptat, de luptat din greu ca să găsească energia de care avea nevoie ca să facă față zilei care o aștepta. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și putea să-l vadă mai bine. Linia nasului, curbele gurii… Frumos. Și fiecare bucățică de piele, fiecare linie era a ei.

O făcea să se simtă mai ușoară sentimentul acesta, atât la minte cât și la trup.

— Simt cum te uiți la mine, spuse el cu o voce somnoroasă și mormăită, deși degetele îi erau mult mai treze, ciupind-o de fund.

— Cum de nu produci un alt milion ca să iei bucata vreunui om de afaceri?

— Nu produc atunci când dorm. Am să fac milionul mai târziu și-i las altuia bucata de dimineață.

Da, se gândi Eve, se simțea din ce în ce mai ușoară.

— De ce ești obosit?

— Pentru că e cineva care nu tace acum și nu mă lasă să dorm.

— Ți s-au terminat bateriile, așa-i? Poate ai nevoie de ceva care să le reîncarce.

Își încordă degetele pe sexul lui și strânse până simți cum carnea i se întărește.

— Parcă nu sunt chiar atât de stoarse bateriile…

— Am rezerve. Dar știi ce pățesc violatorii?

— Bineînțeles, sunt polițai, spuse ea, încolăcindu-se pe el. Și bateriile mele sunt stoarse. Am nevoie de combustibil. Știi că sexul te revigorează?

— Am auzit eu niște zvonuri, gemu Roarke în vreme ce Eve căuta să-l excite coborându-și capul spre mijlocul lui, iar carnea începu să-i vibreze când buzele femeii înlocuiră degetele.

— Nu cred că e cinstit ce faci, dar nu te opri…

Eve începu să râdă.

— Să știi pasul nu a fost niciodată o problemă pentru tine.

— Ce gură deșteaptă ai! Chiar foarte deșteaptă, adăugă el, când Eve se reîntoarse cu buzele acolo unde voia el.

Începuseră jocul dragostei când, din camera alăturată se auzi vocea unui copil.

— Unde e Dallas?

— La dracu'… mii de draci!! Eve sări în sus, ducându-și mâna instinctiv la pistol, pipăindu-și carnea goală. Pe monitor o văzu pe Nixie stând în camera de oaspeți, lângă scanner.

— Iisuse, asta doarme vreodată?

— Summerset va avea grijă de ea.

Rămase în patul cald alături de soția lui, goală, privind copilul în monitor.

— Nu ne putem juca de-a mama și de-a tata cu ea aici… E pervers!

— Nu mi se pare o idee rea perversiunea. Este mai degrabă intimidant. Nu aude și nici nu ne vede, dar este aici. Uite-l pe Summerset, spuse Roarke suspinând, trecându-și mâna prin păr, privindu-și majordomul ducând-o pe Nixie în camera ei.

— Nu lua în scamă, hai să încercăm la duș, acolo nu ne aude nimeni dacă închidem ușa.

— M-a distras acum, atât Summerset cât și Nixie. Culcă-te!

El căzu din nou între perne, iar Eve sări din pat îndreptându-se spre baie.

— Asta este. Se va mai întâmpla.

A fost îndeajuns de isteață încât să iasă din baie foarte repede, știind că el va încerca s-o implice într-un joc scurt Ia duș. Tocmai se închidea în tubul de uscat când Roarke intră după ea.

— Vrea poze, spuse el, poze cu familia ei. Poți să-i aduci câteva?

— O să-i aduc. Trebuie să trec întâi prin birou. Vezi dacă ai ceva noutăți venite pe computer în timp ce dormeam. Apoi, mă duc la centru.

— Am să verific înainte ca tu să pleci. Cu condiția să mănânci micul dejun.

Eve se uită la el, bărbatul avea cel mai frumos fund de pe planetă, iar acel fund tocmai se strecura sub duș.

Eve ieși din tub, trecându-și mâna prin păr și căutându-și halatul de baie.

— Sau poți să verifici și tu dacă vrei, adăugă Roarke. Vin și eu imediat ce mă îmbrac, ne întâlnim în birou.

— Bine.

Intră în dormitor, scoase lenjeria intimă din sertar, apoi niște pantaloni și o cămașă. Tocmai atunci se auzi telefonul.

— Fără video, ordonă ea. Ce este?

— Dacă v-ați trezit, Nixie ar vrea să-ți vorbească, spuse Summerset.

— Voi fi în birou în câteva minute.

Vroia să o pună la colț, se gândi Eve.

— Dar sunt încă…

— Pot să programez eu cafeaua, se auzi Nixie. Acum știu cum se face.

— Bine. Vin în câteva minute.

Își încheie nasturii de la cămașă, își trase ghetele, bombănind că avea discuții cu martora fără să-și fi băut cafeaua. Sexul ar fi putut să o revigoreze, i-ar fi limpezit mintea, dar nu, trebuia să fie bătută la cap cum a ieșit din pat!

Se întinse după hamul armei, căută în șifonier o jachetă. Avea treabă, fir-ar să fie! Muncă grea, care cerea concentrare și uite ce se întâmpla! Fetița avea să îi umple ziua cu acea privire lungă și îndurerată. Iar ea trebuia să-i spună pentru a mia oară că nu, nu îi prinsese pe ticăloșii de ucigași care îi măcelăriseră familia.

— Oh, la dracu'…

Se duse drept la dosarul crimelor, trecând pe lângă camera lui Nixie ce nu mai era acolo. Eve se repezi în biroul ei și o găsi pe fetiță în pijamaua ei în culori palide, cum se uita la imaginile crimelor. Eve intră ca un taifun și se puse exact între poze și fetiță.

— Astea nu sunt treburi pentru tine.

— Le-am mai văzut și înainte. Le-am văzut de-adevăratelea. Mama și tata. I-am văzut înainte, pot să-i văd și acum.

— Da, dar nu așa, spuse Eve constatând cât de mari erau ochii fetiței. Așa de mari, că restul feței părea înghițită de ei.

— E mama mea și tatăl meu. Nu sunt ai tăi.

Încercă să o împingă pe Eve. Mergând pe instinct, femeia o prinse în brațe răsucind-o.

— Nu te ajută să-i vezi așa. Nici pe ei nu-i mai ajută asta.

— Dar pe tine la ce te ajută, atunci? întrebă Nixie, împingând-o, lovind-o cu piciorul. Dar tu de ce le ții pozele? De ce te uiți la ele?

— Pentru că asta este meseria mea. Și gata. Trebuie să te obișnuiești cu asta. Oprește-te! Am spus să te oprești! Uită-te la mine!

Când Nixie ridică privirea, Eve se înmuie. Își dorea cu disperare ca Roarke, Peabody, chiar și, Dumnezeule, Summerset să fie acolo!

Dar doar avea antrenament. Știa să se descurce cu martorii supraviețuitori din crime violente.

— Uită-te la mine, Nixie!

Așteptă până când Nixie își ridică iar privirea și până o întâlni pe a ei.

— Dacă vrei să fii furioasă, fii furioasă! Ți-au furat familia, e normal să fii furioasă! Poți fi tristă sau disperată, mânioasă! Pentru că ei nu aveau nici un drept. Ticăloșii nu au nici un drept să facă așa ceva!

Nixie tremură ușor.

— Dar au făcut-o!

— Dar au făcut-o! Iar noaptea trecută au mai ucis doi oameni pe care îi cunoșteam. Oameni care lucrau pentru mine. Așa că și eu sunt furioasă.

— Deci, acum ai să-i omori? Când îi vei găsi, ai să-i omori pe ticăloșii care i-au omorât pe oamenii tăi?

— Aș vrea să pot să fac asta. O parte din mine vrea asta, dar nu așa merg lucrurile. Doar dacă viața mea sau a altuia este în pericol pot să-i omor, dar dacă o fac doar pentru că sunt supărată sau tristă înseamnă că sunt exact la fel ca ei. Trebuie să Iași asta în seama mea.

— Dacă ei vor încerca să mă omoare, îi vei omorî tu întâi?

— Da.

Nixie se uită în ochii Evei și dădu din cap cu gravitate.

— Am să fac cafeaua acum. Știu cum.

— Ar fi bine, Nixie. Pentru mine o cafea neagră.

Când Nixie intră în bucătărie, Eve luă pătura de pe scaun și o puse pe ecranul ce înfățișa imaginile crimelor. Apoi își apăsă tare fața cu mâinile.

Ziua, se gândi Eve, începuse al dracului de bine…

13

Asta a fost chiar ciudat.

Eve se duse direct la biroul ei ca să verifice eventualele date venite peste noapte, iar Summerset o conduse pe Nixie afară din încăpere.

Roarke își turnă ultimul strop de cafea în ceașcă înainte să se ridice.

— Să stai liniștit douăzeci de minute după micul dejun este considerat un lucru normal chiar și în societățile cele mai primitive.

— Iar eu acum sunt în urmă.

Se uită peste raportul departamentului de electronică în cazul Knight și Preston, la rapoartele preliminarii despre securitatea și ansamblul electronic al casei de protecție.

— Trebuie să o șterg…

— Stai să văd dacă am ceva pentru tine, mai întâi.

— Roarke, a văzut imaginile legate de crime.

— La dracu'! Când?

— Eu i-am spus lui Summerset să o aducă aici, așa că nu are nici o vină. Chiar nu m-am gândit. Eram și enervată că trebuie să am de-a face cu ca înainte de a pleca la lucru. Atunci… Până să mă gândesc mai bine, era prea târziu.

Roarke lăsase cafeaua jos, uitase de ea.

— Cum a suportat?

— Are mai multă putere decât te-ai aștepta de la un copil. Dar nu va uita niciodată. Am nevoie de Mira.

Fără să aibă nimic la îndemână, lovi biroul cu piciorul.

— Rahat, rahat, rahat! Cum am putut fi atât de proastă?

Nu mai era nevoie să o întrebe cum se simte.

— Nu este vina ta, nu în mod exclusiv, nu este vina noastră. Nu suntem obișnuiți să avem grijă de un copil. Nici eu nu m-am gândit la asta. Poate că noaptea trecută s-a mai preumblat pe aici, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte…

— Trebuie să fim mai deștepți decât suntem, așa-i? Adică mai responsabili.

— Cred că da.

Roarke se întrebă cam cât de tare s-ar lovi pe el însuși dacă Nixie ar fi intrat întâi în biroul Evei și după aceea în al lui, noaptea trecută.

— Oricum, e ca și când te-ai băga în apă fără să știi să înoți.

— Trebuie să vorbim cu familia Dyson, oameni pe care îi cunoaște, ei știu cum să se descurce cu un copil de nouă ani.

— Trebuie să-i aducem aici, încuviință el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Pentru binele ei.

— Am să pun să fie sunați. Să vină la Centru.

Roarke intră în biroul lui și ceru rezultatele verificărilor.

— Nouăsprezece nume, se încruntă el. Mai mult decât m-aș fi așteptat. Cred…

— O mulțime de nume, spuse și Eve. Cinci dintre ele au legătură cu Swisherii. Nu au fost primii. În nici un caz nu cred asta. Am să iau cu mine lista cu numele astea.

— Te pot ajuta mai târziu, adăugă el uitându-se la ceas. Am rămas în urmă și eu. Am treabă, apoi, mă întorc aici și pe urmă am niște întâlniri în oraș, cu niște parteneri, la ora nouă.

— Ai spus că vei lucra de aici!

— Nu, am spus azi-noapte că nu ne vom certa asupra acestui detaliu.

Se ridică și o ciupi cu degetele de bărbie.

— Munca mea nu se poate opri nici o secundă mai mult ca a ta, locotenente. Iar dacă cineva este atent, își vor da seama că stau acasă în loc să fiu prezent în lumea de afară. Dar promit să fiu foarte atent, nu-mi asum riscuri inutile.

— Cred că avem percepții diferite legate de riscurile inutile.

— Nu prea diferite. Vino aici.

— Aici și sunt.

— Un pic mai aproape de acel aici. ^

Râzând, o trase spre el și o îmbrățișă. Își lipi obrazul de al ei și-i șuieră la ureche.

— Suntem chit!

— Dacă ți se întâmplă ceva, te bat de te rup!

— Așa să fie!

De vreme ce trebuia să se mulțumească doar cu atât, Eve se luptă cu traficul ca să ajungă la Centru. Chiar și cerul părea mai încărcat în dimineața aceea, plin de tramvaie aeriene și elicoptere de trafic ce încercau să răzbată prin aglomerație.

Oricât de rapidă ar fi fost calea aerului, ea continua să folosească străzile.

Se strecură până pe bulevardul Columbus, dar se bloc din cauza unui cart aerian ce căzuse în mijlocul străzii. Niște pietoni se repeziseră să fure încărcătura mașinii, în timp ce operatorul cartului sărea de jos în sus, ameț it.

Pentru moment, Eve se gândi să participe și ea la hărmălaie, ar fi început ziua într-un mod mai hazliu, dar se decise în cele din urmă să raporteze incidentul și să-și rezolve singură problema, punând sirena mașinii și mergând de-a dreptul prin lumea speriată.

Bine, admise ca, îi plăcu strada în ziua aceea.

Trecu printre ci ca o furtună, îl văzu pe operatorul cartului, agitându-și pumnii în aer și se înscrise pe altă bandă de trafic, mai rezonabilă, la trei străzi depărtare de busculadă.

Se decise să treacă pe pilotul automat măcar cât să se uite peste numele găsite pe listă. Lăsă câteva mesaje pentru familia Dyson, pentru Mira, anunță o ședință pentru ora zece, lăsă mesaje vocale pentru fiecare membru al echipei pe care voia să o întrunească.

Nu se putu abține să se gândească la cât de lejeră era munca ci de birou, atunci când Peabody era doar ucenica ei, nu parteneră. Când ajunse la Centru, Peabody aștepta chiar în fața biroului, aproape lipită de McNab, ca și când erau două piese dintr-un puzzle pervers.

— Opriți-vă, mi-am luat micul dejun azi, spuse Eve oprindu-se indiscretă lângă ei. Acesta este unul din lucrurile ce mă fac să dau afară tot.

— Tocmai îl pupam pe băiatul meu, de adio, spuse Peabody, exagerând cu sărutatul buzelor lui McNab.

— Dar, chiar că mă faceți să vărs. Aici e un loc pentru polițiști, nu sex club. Scutiți-mă de asta, face-ți-o pe tura altuia.

— Păi mai sunt două minute din tura de noapte, spuse McNab, ciupind-o pe Peabody de fund. Ne vedem mai târziu, trupuleț…

— Pupic, detectiv armăsar…

— O, vă rog…

Eve își apăsă sugestiv stomacul.

— Nu mai pot să îmi opresc prăjiturile.

— Prăjiturile? întrebă Peabody. Ai prăjituri? Cu ce ocazie?

— O altă zi în paradis. Imediat, în biroul meu!

— Hai, spune-mi despre prăjiturile alea… Erau cu cireșe, cu căpșuni? În sirop? Eu sunt la dietă, ca să zic așa… Am avut un mic dejun de calorii puține, este dezgustător, dar nu vreau să-mi mai măresc fundul.

— Peabody, am observat, iară voia mea și cu un considerabil regret, că persoana pe care ai ales-o să coabiteze cu tine pare să aibă atracție tocmai pentru fundul tău.

— Mda… zâmbi ea… Este, nu-i așa?

— Așa că de ce, întreb, cum am spus, fără voia mea, și cu un anume regret, ești atât de obsedată de grăsimea și de forma acelei părți particulare din anatomia ta?

— Am genul de metabolism ce trebuie ținut mereu în gardă sau acea particulară parte a anatomiei mele va ocupa cinci scaune. Este o chestiune de orgoliu. Nu suntem toți binecuvântați cu un trup subțire ca de șarpe, ca tine.

— Ei, acum că am rezolvat problema asta, vreau cafea.

Plănuia să aștepte două secunde doar, apoi să-i arunce lui

Peabody acea *privire distrugătoare.* Dar ea se duse imediat la automat și programă cafeaua.

— Cred că ce s-a întâmplat aseară cu Knight și Preston m-a pus pe gânduri, pe mine și McNab. Ar trebui să fim mulțumiți cu ce avem. Gândul că s-ar putea întâmpla și așa ceva face ca momentele noastre să fie mai intense. Îmi dau seama de asta prin faptul că nu mă conducea înainte la Divizie.

Îi dădu cafeaua lui Eve și, apoi, luă una și pentru ea.

— Voiam doar câteva minute în plus.

— Am înțeles, spuse Eve și, pentru că înțelesese, o invită să ia loc pe scaun. Ți-am lăsat un mesaj, ca și restului echipei. Ședință în camera C, la ora zece fix. Voi fi scurtă și sper că și Yancy are o schiță a criminalilor. Între timp, am o listă de nume care ar avea o potențială legătură cu crimele. Morris a lucrat azi-noapte. Nu este nimic nou de la el. I-au amorțit cu laserul și i-au împușcat. Raportul toxicologic era curat. Aștept de la laborator probele balistice de la arma lui Preston.

— Sper că a tras bine în ei.

— Ophelia a spus că doar unul șchiopăta. Preston l-a lovit înainte de a muri. Departamentul de electronică nu ne-a dat nimic nou. Dar a confirmat același tipar. Hai să vedem dacă găsim niște legături între lista mea de nume și familia Swisher.

— Mă apuc de treabă.

— Porția ta de listă c atașată la mesajul vocal, dacă afli ceva, să mă anunți imediat.

— În regulă, spuse ea și dădu să se apuce de treabă. Spune-mi Dallas, prăjiturile alea erau cu frișcă și înmuiate în sirop?

— Sirop, mult sirop.

— Mmmmm…

Peabody scoase un suspin și ieși. Ca să-și satisfacă puțin curiozitatea, Eve ieși pe hol și o urmări. Nu era deloc interesată de fundurile femeilor, dar cel al lui Peabody i se părea că arată bine.

Se așeză și se apucă de propria listă.

Brenegan Jaynene, 35 de ani, decedată la 10 februarie 2055. Era medic la urgență. Fusese ucisă cu multiple lovituri de cuțit într-o tentativă de jaf, în parcarea de la Spitalul Memorial. Suspectul fusese identificat, testat pozitiv pentru drogul Zeus. În prezent, e în închisoare, cu o pedeapsă de douăzeci și cinci de ani, și pe numele Rikers.

Brenegan l-a tratat pe Coyle Swisher pentru o fractură la mină, rană provocată la sport și a fost martoră în procesul lui Grant Swisher privind custodia lui Vemere versus Trent, în mai 2055, și a cazului Kirkendall versus Kirkendall, în septembrie 2053.

Însemnările de pe margine erau notițele lui Roarke. Era mai mult decât minuțios, observă ea. Se uită la cele două procese ale lui Swisher, ținând-o pe Brenegan pe o listă activă. Și ea era minuțioasă.

Cruz Pedro, 72 de ani. Reporter de justiție. Mort în urma unui atac de cord. Octombrie 22,2058. Rapoartele medicale confirmă.

Cruz a fost prezent ca reporter în câteva dintre cazurile lui Swisher fiind unul dintre clienții lui Keelie Swisher.

Puțin probabil, decise Eve, și sări la următorul de pe listă.

Hill Lindi și Hester, 32 și 29 de ani. Același sex, căsătorite. Moarte în accident de mașină, pe 2 august 2057. Șoferul în culpă, Fein Kirk, drogat cu DWI, viteză marc, două infracțiuni legate de accidente de mașină soldate cu morți. În prezent, în închisoarea Weitz, complexul de reabilitare.

Da, se gândi ea, omoară două femei pentru că e drogat și prost și c angajat într-un club timp de zece ani…

Hills apelaseră la Swisher și Rangle pentru un proces de adopție a unui copil. Erau în proces când au fost ucise. Cele două femei erau și clientele lui Keelie Swisher.

Nici un motiv, gândi Eve și trecu de aceste nume.

Mooreland Amity, de 28 ani, decedată la 17 mai 2059. dansatoare. Ucisă de concubin, după un viol. Lawrence, Jez, condamnat. Încă în termen, la Attica.

Mooreland apelase la Swisher pentru a încheia concubinajul și pentru a-l da în judecată pe Lawrence pentru violență. Era clienta lui Keelie Swisher pe probleme de nutriție și în timpul reabilitării după rănile provocate de concubin, a continuat să îi fie clientă până când a murit.

Lawrence, Jez merita o descriere mai amănunțită. Mooreland rămase pe listă.

Moss Thomas, 52 de ani, decedat la 6 septembrie 2057. Judecător pe codul familiei. Ucis împreună cu fiul său, Moss Evan,

14 ani, într-o explozie în mașină.

— Sună bine, murmură Eve.

Moss a lucrat ca judecător în câteva din cazurile lui Swisher. Soția lui, Suzanna, era clienta lui Keelie Swisher. Cazul de omor a rămas nerezolvat.

— Computer, concentrează lista cu toate procesele în care erau implicați Swisher Grant, avocat asistat de judecătorul Thomas Moss.

Timp de listare?

Cât de repede.

Activat. În lucru…

Se gândi la Moss, bombă în mașină, nu era același tipar, nu la fel de personal cum era tăierea gâtului. Dar părea o tehnică de asasinat militar. Tactică teroristă. Era totuși în parametrii profilului ucigașilor ci…

Uciseseră și un copil. Fusese în plan sau așa se nimerise?

Se duse din nou la computer, considerând că și celelalte cazuri puteau să rămână pe listă. Pe urmă se trase înapoi, pe scaun. Telefonul ci se rablagise, deși îl rugase pe McNab să-l repare. Nu mai putea să-l programeze pe multifuncțional.

— Dallas, se auzi Peabody din ușă. Am ceva, cred! Un asistent social, atașat la unul dintre procesele lui Swisher. Strangulată în pat, anul trecut. Investigatorii l-au suspectat pe prietenul ci, se certau des, dar nu i-au găsit nimic serios. Cazul este încă deschis. Apartamentul ci parc să nu aibă urme de intrare forțată. Fără viol, nici o urmă de jaf. Nici o probă dubioasă, iar prietenul și colegii aveau toți alibi.

— Cine a avut cazul?

— Ah, ridică notesul. Detectivii Howard și Little.

— Contactează-i, află tot ce se poate de la ei. Ia datele victimei, vezi dacă era implicată cumva într-un proces de-al lui Swisher, asistat de judecătorul Moss Thomas.

— Ai și tu ceva, nu-i așa?

— Așa s-ar părea.

Verificare completă.

Eve se întoarse la computer.

— Da, Swisher și Moss aveau multe cazuri împreună. Să vedem ce iese dacă o introducem pe victima găsită de tine. Cum se numește?

— Karin Duberry, 35 de ani, decedată, singură, fără copii.

— Doamnă locotenent? îmi cer scuze…

Unul dintre detectivi intră pe ușă.

— Aveți vizitatori. O doamnă Dyson și un avocat.

Eve își trecu mâna prin păr. Se încinsese, se gândi, dar nu putea să se oprească.

— Du-i în sala de așteptare. O să vin acolo. Peabody, verifică asta. Toate persoanele care aveau instruire militară sau de natura celei pe care o căutăm noi. Mă întorc imediat să mă ocup de asta.

Sună la biroul Mirei, îi lăsă un mesaj, fiindcă doctorița nu era disponibilă. Eve zâmbi cu milă pentru sine, spunându-și că de data aceasta se va ocupa ea singură de copil. O găsi pe doamna Dyson în ceea ce în mod drăguț sau sarcastic se numea camera de așteptare. Era un zgomot ca la fabrică acolo.

Doamna Dyson stătea la una dintre mesele rotunde din încăpere, cu capul aplecat, aproape de cel al avocatului Dave Rangle.

— Doamnă Dyson, domnule Rangle. Apreciez că v-ați făcut timp să veniți aici.

Jenny Dyson stătea dreaptă în scaun.

— Decisesem să vin azi, oricum, înainte să primesc mesajul dumneavoastră. Aș dori să vă întreb cum merge investigația.

— Avem ceea ce am numi noi niște piste bune. Le urmărim, de fapt, domnule Rangle…

— Dave, precizează el.

— Dave, aș dori să vă vorbesc câteva minute când vom termina aici.

— Desigur.

Eve își trase un scaun.

— Sunteți aici în calitate de reprezentant legal al doamnei Dyson sau ca partener al domnului Swisher?

— Ambele. Înțeleg că Jenny și Matt au fost numiți tutori legali ai lui Nixie și Coyle, dacă li s-ar întâmpla ceva lor, spuse Rangle, dând din cap a regret. Ce face? Cum se simte Nixie? Știți?

— Se descurcă bine. Este ajutată de psiholog. Este în siguranță.

— Dacă i-ați putea spune că mă gândesc la ea… Eu și toți cei de la birou. Noi… se opri pentru că un acces de plâns îl înecă, iar doamna Dyson îl atinse cu mâna ușor. Acum aș vrea să vorbim de custodia lui Nixie.

— Putem să o rezolvăm acum, explodă Jenny.

— Pentru siguranța ei, ca și pentru siguranța investigației, nu v-o pot da în îngrijire chiar acum. Oricum.

— Niciodată.

— Poftim?

— Jenny, spuse Dave încet, iar când privirea i se întâlni cu a Evei, era încărcată de regret și tristețe.

— Jenny m-a rugat să venim aici ca să anulăm decizia de custodie. Ea și Matt nu se simt în stare să îndeplinească această obligație. Am căzut de acord să începem un proces ce va fi depus la Curtea Codului Familiei, astăzi.

— Dar nu mai are pe nimeni!

— Copilul meu este mort!

Respirația lui Jenny era întretăiată, grăbită.

— Copilul meu este mort. Soțul meu este devastat, dincolo de orice închipuire. O vom îngropa astăzi pe Linnie a noastră, iar cu nu știu dacă cl va rezista la funeralii!

— Doamnă Dyson…

— Nu, nu, ascultă tu!

Vocea ci se ascuți într-un asemenea hal, încât ceilalți polițiști din încăpere priviră în direcția lor, cântărind gravitatea situației.

— Nu o putem lua, nu trebuia să se întâmple așa ceva. Dacă ar fi fost un accident, i-am fi luat pe Nixie și pe Coyle.

— Dar dacă este crimă nu i-ați mai lua…

— Doamnă locotenent, începu Dave, dar fu imediat redus la tăcere.

— Nu putem, nu suntem capabili să facem asta. Copilul meu este mort.

Își frângea amândouă mâinile și le puse peste gură…

— Îi iubeam pe Keelie și pe Grant, pe copiii lor… Eram aproape ca o familie.

— Ceea ce a mai rămas din familia lui Nixie Swisher nu poate reprezenta o garanție de bunăstare, arătă Eve. A fost un motiv pentru care ați fost numiți tutori legali!!

— Crezi că eu nu știu asta? aproape că scuipă vorbele Jenny. O parte din mine vrea să o ia, s-o iau în brațe, să o țin aproape, iar o altă parte din mine ar simți durere la atingerea ei. Nici nu pot să-i spun numele. Nici nu pot să o văd măcar sau să o ating.

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— O parte din mine nu poate alunga gândul că trebuia să fie ea în locul copilului meu. Pe ea ar fi trebuit să o îngropăm azi, nu pe Linnie a mea. Ar trebui să urăsc partea asta rea din mine, doamnă locotenent, dar ea există!

Sc lăsă pradă durerii.

— Va fi tot timpul acolo! Niciodată nu o voi mai putea privi fără să mă întreb de ce, fără să îmi doresc să fi fost ea acolo… Iar soțul meu… Cred că asta l-ar înnebuni de-a binelea.

— Dar nimic din ce a fost acolo nu este vina ei!

— Ah, știu asta… Dar mă întreb cât timp aș suporta să nu o fac să se învinovățească singură. Trebuie să plec, spuse, și sări în picioare. Soțul meu are nevoie de mine.

— Jenny, dacă se poate, aș vrea să vorbesc două minute cu doamna locotenent Dallas.

— Stai cât trebuie. Mă duc singură acasă. Vreau să fiu singură acum. Vreau să fiu doar cu mine însămi.

— Nu știu dacă ar trebui…

Dave dădu să o oprească din graba ei.

— Stai, spuse Eve și dădu ordin să fie urmărită Jenny, ca să ajungă în siguranță acasă.

— Este un om bun, doamnă locotenent, știu cum ți se pare povestea asta, dar nu știți cât o costă să facă lucrul acesta.

— Așa ar trebui! Voi, cei de la Codul familiei, nu apărați drepturile copilului?

— Pentru familie… și ceea ce este în interesul familiei… După ce am vorbit cu Matt și Jenny, aș putea spune că renunțarea la custodie este chiar în interesul lui Nixie.

— Puteai să mai aștepți câteva zile, să vezi dacă se liniștea u… dacă se răzgândeau…

— Trebuie să predau dosarul, la cererea ei. Dar pot să trag puțin de timp, așa și intenționam să fac. Dar eu nu cred că se vor răzgândi. Pleacă din oraș după înmormântare. Au aranjat să se mute mai în nord, la familia ci. Matt a fost concediat pentru că a lipsit, iar ea și-a încheiat activitatea. Este…

Își ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă neputincioase.

— Viețile lor sunt distruse. Poate își vor mai construi una, dar nu va mai fi la fel. Nixie este o parte din ce au pierdut ei. Ei nu pot, nu vor să-și amintească. Am să fac tot ce pot pentru Nixie. Am să vorbesc cu rudele de sânge care i-au mai rămas, să vedem dacă este direcția cea mai bună…

— Aș dori să mă ții la curent cu procesul de custodie.

— Așa am să fac. Doamne, îmi parc așa de rău! Mi-c groază și îmi pare tare rău de toată lumea. Ce mai pot face pentru tine? Aș vrea puțină apă. Mă încearcă o durere de cap, aș vrea să iau o pastilă.

Parcă nu ne doare pe toți, gândi Eve.

Se ridică, luă o sticlă de apă, înghiți pastila.

— Doamnă locotenent, familia Dyson sunt niște oameni buni. Pe Jenny o doare că o lasă singură pe Nixie, pentru că promisese asta unor oameni pe care îi iubea. Nu se va ierta niciodată pentru asta, dar nu i-a mai rămas nimic. Iar Matt… e rupt în bucăți… nici eu știu cât mai rezistă.

— Am nevoie ca tu să reziști. Trebuie să-mi dai niște date despre cazurile lui Grant.

— Orice aveți nevoie.

Bău mai multă apă, puse capacul la loc.

— Dacă eu nu pot, Sade este foarte informată. Are un cap ca un computer.

— Cazurile în care judecătorul Moss Thomas a prezidat completul de judecată.

— Judecătorul Moss? A fost ucis acum câțiva ani. O tragedie oribilă, a murit și copilul lui. Bombă în mașină. Nu i-au prins pe cei care au făcut asta.

— Știu asta. Poți să-ți amintești niște cazuri, ceva legat de o anume Karin Duberry?

— Duberry, spuse Dave, frecându-și ceafa concentrat.

— Îmi este vag familiar numele, dar nu știu pe nimeni cu acest nume. Stai puțin.

Își scoase telefonul din buzunar. În câteva secunde, Sade era pe ecran.

— Grant a lucrat cu o asistentă socială pe nume Karin Duberry?

— Cea care a fost strangulată anul trecut?

— Nu știu… ezită Dave, dar văzu aprobarea Evei. Da…

— Desigur.

— Îmi permiți, întrebă Eve, luând telefonul lui Dave.

— Locotenent Dallas. Îți amintești de vreo amenințare făcută de unul dintre participanții la vreun proces în care participau Swisher și judecătorul Moss, și Duberry ca asistent?

— Nu îmi vine nimic în minte acum. Dar sunt copii ale proceselor. Note. Doamne, e vreo legătură? Credeți că cei care l-au ucis pe Moss, l-au ucis și pe Grant și pe asistenta socială?

— Încerc să aflu asta. Aș vrea să fii disponibilă în cazul în care aș mai avea nevoie să mai știu ceva.

— Puteți conta pe mine!

Eve îi dădu telefonul înapoi.

— Mulțumesc Sade, te iau la două jumătate.

Închise telefonul.

— Mergem la înmormântare împreună. Uite, doamnă locotenent, mă pot uita și cu pe dosarele lui. Să văd dacă mai găsesc ceva interesant. Câteodată, mai vorbeam de cazuri la o cafea, mai râdeam unii de alții, ca între parteneri.

— Da, ca între parteneri… Dacă afli ceva, ține-mă la curent!

— Bine, dar mă întrebam… înainte să plec… știți cam când va fi înmormântarea lor, știți, în calitate de prieten și partener, aș putea să aranjez lucrurile. Aș vrea să vorbesc cu Nixie, să văd dacă pot să-i fac viața mai ușoară.

— Ai nevoie să te detașezi o vreme. Nu pot să fac aranjamente de înmormântare pentru că este încă în pericol.

— Bine, dar ați putea măcar…

Deschise servieta și îi dădu o fotografie.

— Am fotografia pe care Grant o ținea pe birou. Cred că ar vrea să o aibă…

Eve privi cele patru chipuri zâmbitoare, familia strânsă împreună în ceea ce se putea numi o fotografie întâmplătoare, făcută pe plajă. Un braț al tatălui stătea pe umărul fiului, iar celălalt pe al fiicei lui. Mama avea o mină petrecută pe după mijlocul fiului, iar mâna cealaltă băgată în buzunarul de la blugii soțului său.

Fericiți, se gândi ea, într-o zi frumoasă de vară.

— Eu am făcut poza asta, de fapt. A fost într-un week-end la marc. Le-am spus că vreau să-mi încerc aparatul de fotografiat. I-am pus să stea, pentru poză, împreună. Le-am mai spus să-mi arate că știu să zâmbească.

Își drese glasul.

— A fost un week-end minunat, lui Grant îi plăcea la nebunie poza asta. Doamne, cât de mult îmi lipsește!

Clacă, legănându-și capul dintr-o parte în alta.

— Nixie, cred că Nixie ar vrea să aibă poza asta.

— Am să i-o duc eu personal.

După ce avocatul plecă, Eve mai rămase puțin, uitându-se la momentul acela de vară, Ia lipsa de griji a unei familii drăguțe. Dar nu știau că nu vor mai avea o altă vară.

Cum era oare să ai o legătură de felul acela, de familie? Felul acela de strălucire, de nepăsare, ce se chema familie? Cum era să crești știind că cineva își ține mâna pe umărul tău, te ține de mână? Că te ține la adăpost de griji?

Ea nu cunoscuse asta. Crescuse știind că în lume sunt oameni care pot să-ți facă rău, doar din amuzament. Oameni care te bat, te violează, doar pentru că ești mai slab decât ei.

Până când devii mai puternic, până când să vină acel moment, te trezești cu un cuțit în mână. Și l-ai folosit umplându-te de sânge pe față, pe mâini, pe tot corpul…

— Eve!

Sări în sus, scăpă fotografia din mână, uitându-se lung la Mira. Femeia se așeză, ridică fotografia și o puse pe masă, studiind-o.

— O familie minunată. Privește limbajul corpurilor. O familie plină de dragoste.

— Nu mai există.

— Nu, te înșeli. Vor fi întotdeauna o familie, iar momentele ca acesta o vor face să dăinuie. Asta îi va da putere lui Nixie.

— Partenerul tatălui ei a adus fotografia. A venit cu Jenny Dyson. Ea și soțul ei anulează custodia pentru Nixie. Nu vor să o ia.

— Ah… Sunetul scos de Mira era un suspin, iar femeia se lăsă moale pe spătarul scaunului. Mi-a fost teamă de asta.

— Te-ai gândit la așa ceva?

— Mi-a fost teamă, repetă Mira. Se simt incapabili, nu doresc să o ia pe Nixie în casa lor. Este o amintire prea puternică pentru pierderea lor.

— Tar eu de unde dracu' puteam să știu asta? O să intre la orfelinat pentru că niște ticăloși i-au măcelărit familia?

Mira întinse pumnul ce izbise masa.

— Poate că este mai bine pentru Nixie să stea într-un orfelinat sau cu vreo rudă, dacă este posibil. Pentru că dacă ca este o amintire rea pentru soții Dyson, așa și ei sunt o amintire rea pentru ea. Tot mai are de luptat cu sentimentul de vinovăție, fiind singura care a supraviețuit, asta împreună cu șocul suferit, durerea, spaimele ei…

— O dăm pe mâna unor străini, ca să intre în sistem, spuse Eve cu un ton amar. Cel mai mare noroc ar fi să dea peste cineva căruia să-i și pese, dar cred că mai degrabă va nimeri peste cei care urmăresc alocația și averea ei.

— Ea nu ești tu, Eve.

— Nu, nu este nici pe aproape. Poate că ea stă mai rău ca mine…

— De ce?

— Pentru că ea a avut norocul să aibă așa ceva, spuse Eve punând palma peste fotografie. Iar acum nu mai are. Când vii, ca mine, din fundul gheenei, nu este loc de mers mai jos, există numai o cale spre sus, dar ea mai are mult până când va fi la pământ…

— Am s-o ajut. Iar în ceea ce privește plasarea ei la orfelinat, am să-mi pun toată autoritatea în joc ca să i se găsească niște părinți potriviți. Ai putea să te folosești și tu de autoritatea ta.

— Da, mormăi Eve, lăsându-se pe spate în scaun, iar pentru un moment, doar pentru un moment, închise ochii. Nu pot să mă gândesc la asta acum. Trebuie să urmăresc niște piste ale investigației.

— Voiai să mai vorbești cu mine și altceva?

— Am nevoie să vorbesc și să muncesc.

Se ridică și-i povesti Mirei despre incidentul de dimineață, când Nixie văzuse imaginile părinților ei măcelăriți.

— O să vorbim despre asta Ia următoarea ședință.

— Bine, în regulă. Eu mă duc să-l hărțuiesc pe Yancy pentru portretele alea.

— Baftă!

Chiar avea nevoie, se gândi Eve, în timp ce îi aruncă înapoi o privire Mirei. Chiar era momentul să aibă și puțină baftă.

14

Îl găsi pe Yancy într-o mică sală de ședință din departamentul lui, bând cafea de Ia automat cu Ophelia. Femeia purta aceleași pene și culori de noaptea trecută. În lumina indiscretă arăta exact cum se așteptase întotdeauna să arate prostituatele la lumina zilei - puțin obosită, împopoțonată și deloc atrăgătoare.

Și, cu toate acestea, Yancy flirta cu această femeie.

— … și rahatul ăla mă punea să cânt, chipurile, doar așa i se ridica nivelul. Voia să cânt Binecunvântată America, poți să-ți imaginezi?

— Și tu ce-ai făcut?

— Tu ce crezi? Am cântat. Am nimerit tonul, dar a trebuit să mai bag cuvinte de la mine, oricum, nu știam versurile. Și ia uite-ne, pe mine și pe el, înghesuiți între două uși, ce mai cântam în duet!

— Ce s-a întâmplat apoi?

— A intrat, a ieșit.", iar a treia oară s-a cărat. Cred că după asta voia ceva obișnuit. În fiecare marți seara, aveam show muzical. Dar mă îmbrăcasem adecvat pentru cântecul ăsta, în roșu-albalbastru. Ca să dau mai multă greutate la repriză…

— Vezi multe feluri de oameni în meseria ta.

— Iubire, dacă ai fi făcut trotuarul cât l-am făcut eu, nu îți mai rămâne nimic de care să te mai miri. De exemplu, săptămâna trecută…

— Mă scuzați, se auzi vocea dură a Evei. Mă scuzați că întrerup micul taifas, dar trebuie să vorbesc cu detectiv Yancy pentru o clipă. Detectiv?

— Mă întorc imediat Ophelia.

— Mamă, făcu prostituata, pare așa de supărată că ar mesteca o piatră și ți-ar scuipa nisip în ochi.

Cu o voce joasă, Ophelia îi făcu cu ochiul lui Yancy.

— Ai grijă de fundul ăla mișto…

În momentul în care ieșiră din încăpere și ușa fu închisă în urma lor, Eve explodă.

— Ce dracului faci aici? Bei cafea, stai la taifas despre aventuri de trotuar?

— Încercam să o încălzesc.

— A dormit într-un pat bun, a mâncat bine, s-a distrat, are toată curtoazia poliției din New York… Vreau rezultate, detective, nu anecdote amuzante pentru cultura ta generală.

— Știu ce fac, tu nu. Iar dacă vrei să mă bați iar la cap, așteaptă măcar după ce termin.

— Am să programez asta, dar spune-mi, naibii, odată, când ai de gând să mai și termini?

— Dacă nu ai ceva valabil într-o oră, nu vei avea nimic.

— Rezolvă. Scoate tot de la ea. Adu portretele robot în sala de ședință C.

Își întoarseră spatele unul altuia. Eve se îndepărtă ignorând pe cei care păreau interesați de cearta lor, privind de după birouri.

Când ajunse în sala de ședințe, Peabody era deja acolo, aranjând totul. Cel puțin nu uitase să mai facă munca de ucenic.

— Am trei nume interesante pentru tine, Dallas, ce se potrivesc parametrilor profilului criminalilor noștri.

— Cel puțin, cineva face ceea ce trebuie să facă pe ziua de azi.

Peabody începu să dea detalii în timp ce aranja dischetele.

— Unul dintre ei locuiește în oraș, un altul este militar activ, cu baza la Fort Hamilton, în Brooklyn, iar altul este coproprietarul unui studio de arte marțiale din Ouecns.

— Toți sunt încă în New York. La îndemină. Ce legătură aveau cu Swisher?

— Primul, sergent în rezervă, a fost un client care a divorțat, are doi copii. Swisher i-a făcut o înțelegere acceptabilă, cel puțin dacă privești cazul la rece. A fost un partaj rezonabil între cei doi soți, vizitarea copiilor în mod regulat.

— Care este cel mai interesant dintre ei?

— Westchester. Recăsătorit. Soția a fost cea care a intentat procesul. Este cel de-al doilea nume pe care l-am găsit interesant pe listă. A fost un proces pentru custodie. Femeia l-a acuzat de abuz fizic, emoțional, iar Swisher l-a înhățat bine. Soția a obținut custodie totală și o pensie alimentară lunară pentru copii. S-a mutat în Philadelphia, cu statutul de mamă singură.

— Și-a pierdut soția și copiii, și mai și plătește pentru asta. Asta ar supăra pe oricine. Și ultimul?

— Un caz similar cu al doilea, soția a fost clienta lui Swisher pentru abuz în mod regulat, timp de doisprezece ani. Doi copii minori. Documentația ei a fost slabă, dar Swisher a pledat bine. Iar ea a zburat de pe fața pământului.

— A dispărut?

— Nu se mai știe nimic despre ea sau despre copiii ei din ziua în care Curtea de Apel a decis în favoarea ei. Se pare că a fugit sau…

— Sau a pus mâna pe ea. Avem documente despre ea?

— Da, sora ei a completat formularul ca s-o dea dispărută. Sora și familia femeii s-au mutat în Nebraska.

— Nebraska? Cine naiba locuiește în Nebraska?

— Se pare că ei…

— Da, împreună cu vacile și oile.

— Părinții sunt de acolo. Femeia dispărută și sora ei de asemenea. Nu doar vaci și oi. Deși sunt sigură că și vacile și oile au familii pe acolo.

Gândul acela o cutremură aproape.

— Vaci care se reproduc pe câmp? Nu îmi place să mă gândesc la lucruri dintr-astea. Ce ciudat!

— Da, se fac în laborator, dar unele se mai reproduc și natural.

— Ah, nu îmi vorbi despre asta, este și mai rău, mă simt tare straniu gândindu-mă că există oameni de știință care le creează în laborator, spuse cu o voce dură. Într-o zi se va face o greșeală mare, mare de tot, iar clonele mutante se vor revolta și vor începe să mănânce oameni. Ai să vezi…

— Am văzut o dată cum niște porci donați, cu o genă inteligentă, s-au revoltat și au început să atace oameni.

— Vezi? spuse Eve trecându-și mâna prin păr. De la vid la realitate este diferență mare și doar un pas greșit dacă faci… Sper din tot sufletul să nu ajung prin Nebraska.

— Eu am fost acolo. De fapt, este foarte frumos. Sunt câteva orașe frumoase, iar peisajul de țară este minunat. Sunt câmpuri de porumb…

— Porumb? Porumb? Tu știi ce se poate ascunde în porumbul ăla? Ce mănânci tu, de fapt?

— Nu, dar am eu senzația că o să-mi spui tu.

— Dă-mi doar ocazia și-ți explic. Bine, spuse ea dând din cap și uitându-se la dosarul crimelor pe care Peabody îl prezentase pentru ședință. Vom vorbi cu toți cei trei bărbați de care te-ai interesat. Ii vom vizita și pe detectivii care se ocupă de cazul Duberry și judecătorul Moss, să vedem dacă au vreo legătură. Vreau rapoartele medicale făcute, vedem ce este cu Kirkendall și îi reintervievăm pe martorii din toate aceste cazuri. Și dacă vom avea vreodată vreo

nenorocită de schiță de la Yancy, poate se potrivește ceva cu cazul nostru.

— Schițele lui Yancy sunt aur curat, îi reaminti Peabody Evei. Dacă scoate o descriere acceptabilă de la prostituată, vom introduce datele în sistem, să obținem nume.

— Facem fiecare pas la timpul Iui.

Feeney intră în birou împreună cu McNab, iar Eve nu se putu abține să nu observe privirea pe care McNab i-o transmise lui Peabody, dar încercă să o ignore. Erau în stadiul de flirt al relației lor. Abia se mutaseră împreună, de puțină vreme. Nu știa ce-o să gândească despre ea însăși atunci când se gândi că ar fi fost ușurată dacă i-ar vedea din nou hâijonindu-se.

— Dacă îți pui mâinile sau gura ta caraghioasă pe partenera mea, McNab, în această cameră, am să îți smulg cerceii ăia stupizi din urechi, în așa fel încât să curgă sângele din ele până umpli podeaua.

Ca un gest reflex, el ridică mâna ca să se asigure că acei cercei sunt încă acolo, ca și quartetul de patru pietre albastre.

Feeney dădu din cap și îi spuse în șoaptă lui Eve:

— E mai armăsar acum, dacă vrei părerea mea, decât atunci când nu locuiau împreună. Sper să înceapă să se împungă, la fel ca înainte. Chestia asta devine de-a dreptul scabroasă.

Era bine, se gândi Eve să ai pe cineva de partea ta și care arată bun simț. Ca să arate că este de acord cu el, îl bătu pe umăr.

Când veniră Baxter și Trueheart, își turnară cafea, apoi prezentară noutățile de la dosar.

— Detectivul Yancy va veni imediat, începu Eve. Dacă martora mai are ceva de adăugat, vom avea și niște fizionomii. Între timp, avem niște legături cu cazul nostru.

Ajutându-se și de dosar și de ecranul computerului, Eve scurtă ideea pentru a o prezenta echipei, arătând potențialele conexiuni dintre Swisher și celelalte două victime din sistemul de justiție.

— Dacă aceeași persoană a ucis sau a ordonat să fie uciși Moss și Duberry, ca și familia Swisher, vedem că ucigașii au planificat totul cu grijă și că persoana din spatele lor este răbdătoare, controlată și atentă. Nu este vorba de un psihopat, este vorba de un om care are o misiune și un scop. Un om ce are relații sau bani și capacitatea de a angaja oameni capabili de așa ceva. Nu lucrează singur, face parte dintr-o echipă bine aleasă.

— Ucigași de polițiști, spuse Baxter fără să aibă deloc în ton obișnuitul său umor.

— Ucigași de polițiști, confirmă Eve, dar faptul acesta nu este relevant. Erau doar obstacole pentru ei, asta e tot.

— Da, dar nu sunt pierderi de ambele părți, fii surprins Trueheart, chiar stânjenit că îl luase gura pe dinainte. Ce vreau să spun este că detectivii Knight și Preston nu erau niște trecători și nici victime inocente din punctul de vedere al criminalilor. Erau ceea ce am putea numi garda inamică.

— De acord, acesta este un mic război, foarte personal, pentru ei. Cu obiective foarte specifice.

Puse imaginea lui Nixie pe ecran.

— Din datele pe care le avem, putem specula că supraviețuitoarea nu este o amenințare pentru ei. Este un copil ce nu a văzut mai nimic care să poată duce la identificarea indivizilor care i-au ucis familia. În orice caz, ceea ce a văzut, ce știm este deja raportat. Moartea ei nu aduce nici un câștig. Probabil că ei au răpit-o pe Meredith Newman, au interogat-o sub tortură și au aflat că martora nu știa nimic despre ei.

— Dar ei nu dau doi bani pe chestia asta, pentru ei misiunea nu a fost încheiată. Nu pot merge mai departe, spuse Baxter studiind chipul fetiței. Au organizat o altă operațiune ca să o elimine și au murit doi polițiști în Ioc să o ia pe ea.

— Misiunea nu este îndeplinită, de aceea nu a fost o misiune de succes. Ce au vrut de la familia Swisher?

— Viețile lor, răspunse Baxter.

— Familia lor. Distingerea familiei. Tu îmi iei mic familia, eu o iau pe a ta! Așa că vor continua să-l hărțuiască și pe acest ultim membru al familiei, ca să arate că au completat tabloul, este perfect, este împlinirea muncii lor. Prin uciderea lui Knight și a lui Preston ni s-a transmis un mesaj. Că vor ataca inamicul, că vor elimina obstacolele. Că își vor face misiunea!

— Niciodată!, se auzi vocea lui Feeney.

— Niciodată, așa este! Detectiv Peabody?

Peabody sări în picioare, clipind des.

— Spuneți!

— Informează echipa despre cum decurg lucrurile cu ancheta ta.

— Ahhh, făcu ea, dregându-și glasul. La ordinele locotenentului Dallas am condus eu însămi o anchetă asupra unor posibili indivizi care să se potrivească profilului criminalilor și care au fost implicați într-un proces ce îl includea pe Swisher, pe judecătorul Moss și pe asistenta socială Duberry. Cercetarea a scos la iveală trei nume. Primul, Donaldson, John Jay, sergent în armată, în rezervă.

Comandă imagini pe ecran, dând detalii despre acel caz de divorț.

— Arată ca un borcan, spuse Baxter oprindu-se, atunci când Eve se încruntă la el. Așa îi numea bunicul meu pe cei din Marină. El era doar infanterist în timpul Războiului Urban.

— Tu și Trueheart vă veți ocupa de Borcan. E posibil să nu se fi mulțumit doar cu decizia Curții de Justiție. Peabody, următorul!

— Cel de-al doilea este Glick, Viktor, locotenent-colonel în armata americană, încă activ, operează la Fort Hamilton, Brooklyn.

Când Peabody îi termină de spus numele, Eve gesticulă spre Feeney.

— Tu și McNab sunteți de acord să mergeți prin Brooklyn?

— Desigur, abia aștept să văd ce face armata noastră din divizia de electronică.

— Eu și Peabody vom lua ultimul caz. Peabody!

— Kirkendall, Roger. Sergent. Armata americană. În rezervă.

După ce descrise cazul, se așeză cu o vizibilă expresie de ușurare pe chip.

— Kirkendall, continuă Eve, avea o legătură cu Brenegan Jaynene, care a fost înjunghiată mortal într-o parcare din fața Spitalului de Urgență. Au acuzat un bărbat pentru asta, dar merită să ne uităm prin dosarele lor. Baxter, te vei ocupa tu de asta. Să vedem dacă iese ceva.

— Crezi că l-au angajat pe ăsta ca să o omoare pe doctoriță?

— Nu, sunt prea deștepți ca să angajeze un drogat și să-l lase de izbeliște după aceea. Dar avem nevoie de toate pistele. Trebuie să aflăm tot ce au făcut cei cu pregătire militară, adăugă Eve. Ceea ce, să fim serioși, nu va fi o joacă. Am să încep lupta chiar de aici. Dacă nu sunt prea prinsă de lucruri mă ocup eu, dar ocupă-te tu pentru început de cazul Duberry.

Eve se opri când Yancy intră în cameră.

— Doamnă locotenent, spuse el intrând și dându-i o dischetă. La ordinele dumneavoastră.

— Ia loc, detectiv. Fă-ne raportul!

Eve introduse discheta și pe ecran apărură două imagini. Două chipuri aproape identice ieșiră la iveală, fizionomii unghiulare, pătrate aproape, dure, sprâncene subțiri, părul tuns foarte scurt. Buzele de o formă fermă, nasurile acviline și ascuțite. Urechile foarte apropiate de cap, ochii reci și de culoare deschisă. Amândoi păreau să aibă înjur de cincizeci de ani.

— Martora a fost cooperantă, are o privire ageră, scrutătoare, s-a uitat bine la ambii bărbați. Dar a avut, oricum, cel puțin la început, continuă el privind-o pe Eve, o mică problemă cu detaliile.

Amândoi bărbații aveau șepci și ochelari de soare așa cum se poate vedea în desen. Lucrând cu martora, adăugând niște linii probabile desenului reiese și culoarea naturală a ochilor, dată fiind și subțirimea și culoarea sprâncenelor, pot spune că am desenat foarte aproape de realitate forma ochilor, structura facială.

— Cât de aproape de realitate ești?

— Foarte aproape… Dacă pun o rată a probabilității după descrierile martorilor, ajung la nouăzeci și șase la sută sau ceva mai mult. Dar am putut să identific bine corpul, martora a privit bine și în detaliu. Desenul următor!

Acum, Eve studia doi bărbați musculoși, bine făcuți, lați în umeri, cu șolduri înguste. Amândoi purtau bluze negre, strânse pe gât. Pantaloni strimți, ghete sport, genți de-a lungul corpului. Yancy a proiectat și înălțimea suspecților.

— Ești sigur de datele acestea, detectiv?

— Da, sunt.

— Nici unul nu seamănă cu bărbații pe care Peabody i-a cercetat în dosarul ei, spuse McNab. La corp ar semăna cu primul și cu al treilea, dar chipurile nu seamănă deloc.

— Nu, așa este, spuse și ea cu o mare dezamăgire în glas. Dar asta nu exclude posibilitatea ca aceștia să fi fost doar soldații care executau niște ordine, iar cel pe care Peabody l-a găsit să fie comandantul lor. O să trecem imaginile acestea prin computer, să vedem ce reiese din portretele robot.

Ezită ușor.

— Yancy, ocupă-te tu de asta, ochiul tău nu se compară cu al nimănui.

Observația îl mai relaxă puțin pe artist.

— Da, desigur.

— Atunci să ne apucăm de treabă. Știu că ai să faci treabă bună, Yancy, chiar dacă ai de-a face cu una ce te bate la cap permanent.

— Acea persoană se cheamă că este martora sau dumneavoastră?

— Alege tu!…

Eve trecu pe Ia Whitney mai întâi, compilând toate datele pe care le aveau, dând și explicații.

— Am făcut prima încercare în armată, ca să îmi arate dosarele lor dar, cum a fost doar prima încercare, nu mi-au dat voie. Am să mai încerc și a doua oară.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, îi spuse Whitney.

Studie portretele.

— Trebuie să fie frați ăștia. Asemănarea este prea mare. Sau martora voastră a inventat această asemănare.

— Yancy a fost minuțios. Dar nu este exclus să fie frați, având în vedere echipa pe care o căutăm noi. Dacă mai sunt și gemeni, aceștia au o legătură pe viață, indestructibilă.

— Le vom da cuști apropiate, atunci când veți reuși să-i prindeți.

Frați și erau. O unitate de idei, de dorințe, de antrenament. Mașini. Deși erau subiecți umani, deși prin venele lor circula sânge, umanitatea dispăruse din ei. Obsesia unuia devenise și obsesia celuilalt. Se trezeau la aceeași oră, se duceau la aceeași oră din noapte la culcare, în camere identice. Mâncau aceeași hrană, aveau aceeași credință, într-o sincronizare de disciplină și obiective. Aveau aceeași dragoste rece și dură unul pentru celălalt și pe care fiecare ar fi denumit-o loialitate.

Acum, în timp ce unul lucra privind cu ochi reci informațiile de pe ecran, celălalt asuda încercând să-și vindece piciorul rănit.

Camera în care lucrau nu avea ferestre și calea de acces era doar o singură ușă. Dedesubt se afla o ieșire de urgență, la subsol, iar clădirea avea capacitatea de a se autodistruge. Înăuntru erau destule provizii ca să ajungă pentru doi oameni până la sfârșitul anului.

Odată, plănuiseră să folosească acea clădire și ca adăpost și ca loc de comandă pentru primul Crez al organizației pentru care serviseră ei, când orașul fusese în mâinile lor. Acum, acest loc era un adăpost mai mult pentru o cauză personală. Luptaseră împreună pentru același crez mai bine de zece ani, iar acest scop personal dura de mai bine de șase. Au văzut cum Crezul lor cel mare nu se împlinise, dar pe acesta personal nu se vor lăsa, îl vor duce la împlinire. Cu orice preț.

Unul dintre ci se opri, transpirat, căutând apa filtrată și electroliții.

— Cum e piciorul?

— Optzeci la sută refăcut. Sută la sută până mâine. Ticălosul de polițist a fost rapid.

— Acum e mort. Vom extermina mai mulți, vom lovi celelalte locații, dar asta va trebui să aștepte până când vom avea noi prima țintă lovită.

Pe unul dintre ecrane, chipul gingaș al Iui Nixie zâmbea în acea cameră spartană în care doi bărbați căutau metode să-i ia viața.

— Poate că au mutat-o din oraș.

Fratele lui dădu din cap în sens negativ.

— Dallas ar vrea să o știe aproape. Toate probabilitățile indică faptul că mai este încă în oraș. Polițiștii intră și ies întruna din reședința lui Dallas, dar probabilitatea este slabă ca ținta noastră să fie acolo.

— Trebuie să o aducem pe Dallas aici, să ne dea date despre locația țintei.

— Este gata de asta, așteaptă lucrul ăsta. Nu ne putem grăbi. Securitatea și inteligența lui Roarke sunt la fel de bune ca ale noastre. Are buzunare adânci, chiar cu toate fondurile noastre.

— Dar nu au nimic care să îi conducă la noi, iar asta ne dă timp. Ne dă timp să ne punem pe roate Crezul inițial, dacă locația lui Roarke este devastată și el ucis în propriul pat, polițista răpită.

Avem curajul necesar ca să regrupăm membrii ce au crezut în noi și vom avea și informațiile necesare ca să îndeplinim misiunea începută aici.

Bărbatul de la computer se întoarse.

— Vom începe să ne construim tactica.

Studioul de arte marțiale din Queens era mai degrabă un palat, după opinia Evei sau, poate, un templu.

Intrarea era decorată într-un mod aproape luxos, cu tentă asiatică, având grădini de nisip în stil nipon, pe care Eve nu le înțelesese niciodată, miros de tămâie și un tavan roșu deasupra podelei și a pereților albi.

Mesele erau joase, scaunele acoperite de pernuțe roșii brodate cu fir auriu, înfățișând mai multe simboluri.

Ușile erau niște paravane de hârtie colorată pe care Eve le văzuse prin restaurantele asiatice.

Femeia care stătea cu picioarele încrucișate pe o pernuță o văzu și, punându-și palmele una într-alta, se înclină în fața ei.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Femeia purta un chimono roșu pe care era desenat un dragon negru pe poale. Capul îi era ras complet, iar forma capului părea să fie la fel de armonioasă ca și camera în care se aflau.

— Roger Kirkendall, spuse Eve și scoase insigna.

Ea zâmbi, arătându-și dinții albi și regulați.

— Îmi pare rău, domnul Kirkendall nu este aici. Pot să întreb de ce îl căutați?

— Nu. Unde este?

— Cred că domnul Kirkendall este într-o călătorie.

În ciuda răspunsului evaziv, tonul femeii nu se dezechilibră.

— Poate că ați dori să vorbiți cu domnul Lu, asociatul domnului Kirkendall. Să-l anunț pe domnul Lu că vreți să vorbiți cu el?

— Da, anunță-l.

Se întoarse privind din nou în jurul ei. Camera era destul de aranjată și părea că afacerile mergeau bine. Deloc rău pentru un militar în rezervă.

— Domnul Lu coboară imediat și o să vă conducă. Pot să vă servesc cu o răcoritoare? Ceai verde? Apă, apă de izvor?

— Nu, mulțumesc. De cât timp lucrezi aici?

— Am fost angajată în această locație de trei ani.

— Deci îl cunoști pe Kirkendall.

— Nu am avut plăcerea să-l cunosc personal.

Unul dintre paravane se deschise, iar bărbatul care ieși de după ele purta un costum alb gri, încins de o centură neagră ce voia să marcheze, într-un fel, faptul că Eve avea de-a face cu un maestru.

Nu avea mai mult de un metru cincizeci și, ca și femeia, nu avea nici un fir de păr pe cap. Ca și ea, ținea palmele împreunate și se aplecă.

— Fiți binevenite aici, am auzit că întrebați de domnul Kirkendall. Vreți să ne retragem într-un loc privat?

— N-ar strica!

— Vă rog, atunci, spuse el și făcu semn spre ieșire. Vom vorbi în biroul meu. Eu sunt Lu, le mai precizează el, escortându-le pe un hol îngust undeva la un etaj inferior.

— Locotenent Dallas și detectiv Peabody. De la poliția New York. La ce folosesc camerele astea?

— Noi oferim camere private pentru meditație.

Se înclină în fața unui bărbat îmbrăcat într-un halat alb care ducea un ceainic alb și două cești fără torți.

Eve privi bărbatul dispărând pe după unul dintre paravane și închizându-l în urma lui.

Auzi un zgomot ca și când cineva ar fi plesnit altă persoană, izbind cu putere. Izbitura pielii, un geamăt, hârâitul respirației. Fără

să spună nici un cuvânt, Eve îl depăși pe Lu și se apropie de o altă încăpere.

Studioul era mare, împărțit pe secții. În una dintre ele, văzu oameni executând mișcările exacte și grațioase de kata. În alta, câțiva elevi de ranguri diferite exersau sub supravegherea unui alt maestru cu centură neagră.

— Noi oferim instrucție tai chi, karate, tai kwan do, haikido, începu Lu. Cu diferite niveluri și metode. Oferim instrucție pentru începători și practicăm cu ei până când capătă experiență.

— Nu oferiți nimic altceva decât ceai și meditație în acele camere private?

— Ba da. Mai oferim și apă de izvor, câteodată.

Nici nu zâmbi și nici nu păru insultat de această întrebare.

— Dacă vreți să examinați una dintre camerele noastre de meditație, ce nu este acum în uz, aș avea pretenția doar să vă scoateți ghetele la intrare.

— O să lăsăm asta pentru mai târziu.

El o conduse pe un alt culoar, într-un birou mic, eficient și atrăgător. Aici erau pernuțe și măsuțe și mai scunde decât în holul de la intrare. Panouri pictate pe pereți și o orhidee albă ce cădea peste un ghiveci roșu era singura floare din încăpere.

— Vreți să luați loc?

— Putem să stăm în picioare. Vreau să vorbesc cu domnul Kirkendall.

— Este într-o călătorie.

— Unde?

— Nu vă pot spune. Dar din câte știu eu, călătorește mult.

— Nu știți unde să-l găsiți pe asociatul dumneavoastră?

— Mă tem că nu. E o problemă din punctul de vedere al vizitei pe care ați făcut-o?

— Am un document în care se află inserată adresa Iui.

— Nu este aceea adresa lui, spuse Lu cu o voce care rămase lină și netulburată. Acolo nu se află nici o clădire. Mă tem că trebuie să fie o greșeală.

— Când ați vorbit ultima oară cu el?

— Acum șase ani.

— Acum șase ani? Nu ați vorbit cu asociatul de șase ani?

— Așa cum vă spun. Domnul Kirkendall m-a abordat cu o oportunitate de afacere ce mi s-a părut interesantă. Pe vremea aceea, aveam un mic magazin în Okinawa. Mi s-a permis să fac asta datorită unor premii și turnee de succes pe care le-am avut în trecut.

— Lu, Dragonul. Acum te recunosc.

Un zâmbet fugar îi apăru pe buze, apoi se înclină ușor.

— Mă simt onorat.

— Ai bătut niște personaje importante. De trei ori olimpic cu medalie de aur, ai deținut un record mondial. Se mai folosesc încă acele cursuri ale tale la Academia de Poliție.

— Sunteți interesată de artele marțiale?

— Da, mai ales, dacă sunt instruită de un maestru. Erai de neînvins. Maestre Lu!

— Zeii au fost de partea mea.

— Da, dar nici lovitura din zbor nu a fost de partea altuia, de asemenea.

Un alt zâmbet îi apăru pe față maestrului.

— Din întâmplare, l-am rănit pe oponentul meu, executând-o…

— Cred și eu. Și ce business ți-a propus Kirkendall?

— Parteneriat, din niște fonduri considerabile, în această locație și libertatea de a conduce singur și netulburat această școală. Banii lui, experiența și reputația mea. Am acceptat.

— Nu ți se pare straniu că nu vine niciodată să verifice cum merge afacerea de șase ani?

— Dorea foarte mult să călătorească, nu să fie acaparat de un business. Cred că este, ceea ce s-ar numi un excentric.

— Cum intră în posesia banilor?

— Afacerea raportează cifrele ce i se trimit electronic, ca parte din profit, iar banii merg într-un cont din Zurich. Eu primesc confirmarea de primire a banilor prin chitanțe electronice. Este ceva legat de transmiterea banilor dumnealui?

— Nu, cel puțin eu nu aș avea de unde să știu. Asta este tot? întrebă Eve. Nu vorbiți cu el deloc, nu aveți nici măcar un intermediar, un reprezentant?

— A fost foarte explicit în cererile sale și în acest aranjament. De vreme ce mi se aduce profit, nu mi se întâmplă nimic rău, eu sunt de acord.

— Am nevoie de acte, de informații în ceea ce privește transferul de bani către Zurich.

— Trebuie să vă întreb motivul, înainte de a fi de acord sau de a refuza.

— Numele Iui ne-a apărut în baza de date într-o investigație de crimă.

— Dar el călătorește.

— Poate sau poate că este foarte aproape de casă. Peabody, arată-i datele lui Lu.

Peabody luă din mapă dosarul și i-l oferi.

— Domnule Lu, îl recunoașteți pe unul dintre acești doi oameni?

— Par să fie gemeni, dar nu, nu mi se par figuri familiare.

Pe fața lui apăru însă primul semn de tulburare atunci când privi portretele robot.

— Cine sunt? Ce au făcut?

— Sunt căutați pentru șapte crime, ce includ doi copii.

Lu începu să respire mai repede.

— Ce tragedie, familia de Ia televizor, de acum câteva zile… Am auzit de asta, doamnă locotenent. Copii. Eu am un copil, doamnă, soția mea, care v-a întâmpinat, și cu mine, avem un copil.

Ochii îi erau mai calmi acum, nu mai arătau nici un fel de tulburare. Erau pur și simplu reci.

— Jurnalele de presă spun că familia era în pat la ora aceea. Nu era nimeni înarmat, erau fără apărare. Am citit că li s-a tăiat gâtul și copiilor. Este adevărat?

— Da, este chiar așa.

— Nu există pedeapsă care să echilibreze starea de lucruri. Nici măcar moartea.

— Justiția nu echilibrează întotdeauna balanța, maestre Lu, dar este tot ceea ce ne putem permite.

— Da…

Omul stătu drept o clipă.

— Credeți că omul care îmi este asociat poate fi implicat în aceste crime?

— Este una dintre posibilități.

— Am să vă pun la dispoziție tot ceea ce doriți. Faceți tot ceea ce puteți.

Se duse la biroul său și dădu niște comenzi computerului într-o limbă pe care Eve bănui că ar fi japoneză.

— Când așteaptă Kirkendall noi informații de la tine, în ceea ce privește raportul sau banii?

— Nu mai devreme de decembrie, iar, apoi, în ultimul sfert al anului.

— Nu-l contactezi niciodată? Cu o întrebare, o problemă?

— Nu este ceva obișnuit, dar au mai fost cazuri de genul acesta.

— Poate vom mai încerca asta. Aș vrea să trimit pe cineva de la departamentul de electronică pentru ca să vă scaneze computerul acela pe care obișnuiți să vorbiți cu Kirkendall.

— Doar acesta este, puteți să trimiteți un ofițer. Sau puteți să-l luați cu voi. S-ar putea să vă ia ceva timp. Am înregistrat totul de la începutul parteneriatului nostru pe computer.

— Nici o problemă.

Omul era supărat, se gândi Eve. Se ținea tare, dar se vedea lupta ce se dădu în el. Se lupta cu emoția, că ar putea descoperi că făcuse o afacere cu un criminal… ani de zile… Cooperarea cu el îi putea ajuta pe polițiști să ajungă repede la o concluzie.

— Maestre Lu.

Eve îi rosti numele cu respect, iar el ridică ochii spre ea.

— Este nevoie de mult mai mult decât de practică, la orice nivel de lucru, ca să ajungi să fii invincibil, așa cum ești tu. Cum ai reușit?

— Antrenament, da… capacități dezvoltate prin antrenament și prin disciplină fizică și mentală. Spirituală, dacă vrei. După aceea, vine instinctul. A anticipa mișcările adversarului și credința sau crezul că poți să-l învingi.

Acum zâmbi, repede, fermecător.

— Iar mie îmi place să înving.

— Da, zâmbi și Eve. Și mie…

15

Călătoria la Philadelphia căzu ca o bombă în programul lui Roarke. Trebuia să facă acele ore lungi, poate că trebuia să mai piardă câteva și prin împrejurimile orașului. Nu putea fi ajutat de nimeni pentru asta.

Nu putea, nu voia să discute situația lui Nixie, custodia ei, viața ei prin telefon. În orice caz, voia să o vadă în fața Iui pe Leesa Corday, voia o întâlnire personală prin care să-și facă o idee despre ea, nu mai voia să consulte niște date ce sunau impersonal.

Numele lui i-a deschis multe uși, obținându-i o întâlnire, imediat, cu femeia. Își imagina că femeia va crede că firma ei va face un nou business. Era simplu pentru el să arunce pe fereastră banii de la o afacere ca să-i asigure lui Nixie un viitor. Banii aveau și ei rostul lor. Firma ei avea o reputație bună, verificase înainte.

Cum natura problemei în care venea nu era cunoscută, fusese primit pur și simplu ca un VIP, imediat ce intră în biroul în culori de negru și argintiu al lui Corday, Ia care ajunse străbătând marmura de pe jos, după ce coborâse din lift.

Asistentul, un bărbat tânăr, îmbrăcat într-un costum clasic de culoare gri, îi oferi cafea, ceai sau orice alt fel de băutură.

Era un fel de fățărnicie ce îl irita foarte mult.

Biroul doamnei Corday era pictat în culori de roșu și crem. Avea multe uși translucide și o unitate masivă de computer pe care lucrau

cinci alți asistenți. Fusese condus prin mai multe uși până ajunse la Corday, ce nu era încă în biroul ei, dar urma să vină curând.

Îl aștepta acum, în picioare, o poziție strategică, din spatele biroului în formă de L, cu panorama orașului în spate.

Poza ei de identitate era una bună, o recunoscu imediat. Știa despre ea că are treizeci și opt de ani. Știa unde se coafează și de unde își cumpărase costumul negru cu dungi cu care era îmbrăcată.

Știa că putea din punct de vedere financiar să angajeze bone bune, să o dea la școli bune. Iar dacă mai era nevoie de ceva, atunci era dispus să ofere o dotă micuței pentru îngrijire și educație.

Era dispus să negocieze.

Avea un chip atrăgător, cu linii dulci, fine, dar care se înăspriseră cu timpul, dar în tonalitate mică. Avea părul șaten, tuns scurt, cu un fel de triunghi la breton.

Costumul oferea vederii un corp bine făcut, atunci când se desprinse de la birou, zâmbind, ca să-l întâmpine.

— Domnule Roarke, sper că ați avut o călătorie lipsită de evenimente neplăcute.

— Așa a fost.

— Ce vă pot oferi? Doriți o cafea?

— Mulțumesc, dacă aveți cafea…

— David?

Se întoarse spre asistent, așteptându-se în mod evident ca presupusul David să se execute imediat.

Un punct în favoarea ei, după părerea lui Roarke.

Femeia îi indică o sală de ședințe și așteptă până când el se așeză într-unul dintre scaunele mari de piele neagră.

— Apreciez că ați primit să mă vedeți atât de repede, începu el.

— Plăcerea este de partea mea. Aveți o altă afacere în Philadelphia?

— Nu astăzi.

Asistentul se grăbi să vină cu tava, cafetiera, ceștile și zahărul, linguriței și ceva care ar fi putut semăna cu o cremă.

— Mulțumesc, David, reține-mi toate telefoanele. Cum doriți cafeaua?

— Neagră, doamnă Corday. Îmi dau seama că timpul dumneavoastră este foarte prețios.

Femeia zâmbi, încrucișându-și picioarele.

— Sunt bucuroasă să îmi investesc timpul în așa fel, încât să vă fiu de folos.

— Apreciez asta, spuse el, luând cafeaua și scurtând drumul politeților. Sunt aici într-o problemă personală. Mă interesez de soarta nepoatei dumneavoastră.

Ochii ei, de un maro identic cu cel al părului, îi întâlni pe ai lui.

— Nepoata mea? Nu am nici o nepoată.

— Nixie, fiica fratelui dumneavoastră vitreg.

— Frate vitreg? Cred că trebuie să vorbiți despre…

Văzu cum căuta în minte numele…

— Grant. Tata s-a căsătorit cu mama lui pentru scurt timp. Mă tem că nu-l consider nici măcar frate vitreg.

— Știți că el, soția și fiul lui au fost uciși de curând?

— Nu, spuse femeia punând pe masă ceașca. Doamne, nu, este oribil… Cum așa?

— Pătrundere în casă. Noaptea. Au fost uciși împreună cu o fetiță care dormea la ei împreună cu fiica lor, Nixie. Nixie nu era în dormitorul ei, ci într-o altă parte a casei, la momentul atacului, și a supraviețuit.

— Îmi pare tare, tare rău să aud asta. Imens de rău. Am auzit ceva pe la televizor despre o crimă ca asta. Nici nu am făcut legătura. Nu l-am mai văzut pe Grant de mult, nici măcar nu vorbeam la telefon… Este șocant.

— Îmi pare rău să vă aduc la cunoștință în felul acesta, dar ceea ce mă privește pe mine este situația lui Nixie.

— Sunt puțin confuză…

Femeia scutură puțin din cap ca să-și revină și-și atinse cu degetele perlele de la gât.

— Îl cunoșteați pe Grant?

— Nu, nu l-am cunoscut. Eu am avut legătură cu familia după ce s-au petrecut crimele.

— Înțeleg, ochii își ascuțiră privirea, soția dumneavoastră este polițistă a departamentului New York, nu-i așa?

— Da, așa este. Acesta este cazul ei.

El așteptă puțin, dar femeii nu-i trecu prin cap să întrebe în ce stadiu se afla cazul.

— În acest moment, continuă el, Nixie se află într-o locație confidențială, în custodia poliției, dar nu poate rămâne acolo definitiv.

— Desigur că Protecția Copilului…

— Fratele dumneavoastră și soția lui i-au numit tutori legali pe prietenii lor, dar circumstanțele nu au ajutat deloc la îndeplinirea acestei înțelegeri. Ca rezultat, acest copil nu mai are pe nimeni care îi cunoștea familia, măcar, pe nimeni care să aibă o legătură cu ei, cineva care să aibă grijă de ea… Sunt aici să vă întreb dacă veți crede că veți putea să faceți asta pentru ea.

— Eu?

Capul îi sări în sus de parcă cineva ar fi pălmuit-o.

— Asta este imposibil, nici nu se pune această problemă!

— Doamnă Corday, sunteți cea mai apropiată persoană pe care ar putea să o numească familie, pe această planetă.

— Departe de a se numi legătură de familie…

— Bine, atunci. O legătură cu familia ei. Iar familia ei este moartă, a fost ucisă sub ochii ei. Este un copil, suferind și înspăimântat, nevinovat.

— Iar mie îmi pare tare, tare rău pentru tot ce s-a întâmplat, dar nu este responsabilitatea mea, copilul acesta nu este responsabilitatea mea.

— Atunci a cui este?

— Există un sistem ce funcționează în circumstanțe de genul acesta. Sincer, nu înțeleg de ce sunteți dumneavoastră implicat sau de ce ați venit la mine, așteptându-vă să iau un copil pe care nici nu-l cunosc măcar.

În general, știa când o afacere trebuia încheiată, când era momentul să arunce date pe masă, dar nu putea gândi acum.

— Fratele dumneavoastră vitreg…

— De ce insistați să-l numiți astfel?

Iritația se observa, deja, în vocea ei.

— Tata a fost cu femeia aia mai puțin de doi ani. Abia dacă îl cunoșteam pe bărbatul acesta. Nu mă interesa să îl cunosc nici pe el, nici pe familia lui.

— Dar nu are pe nimeni.

— Nu este vina mea.

— Nu, este vina acelor bărbați care au intrat în casa lor și au tăiat gâturile părinților și fratelui ei. Așa că acum nu mai știe ce înseamnă „acasă”.

— Ceea ce mi se pare și mie o tragedie, fu Corday de acord, dar fără nici un fel de emoție în glas. Oricum, nu vreau să-mi salvez ziua acceptând acest lucru. Nici măcar pentru posibilitatea ca Roarke Industries să-mi devină client, mi se pare neplăcut că ați venit așa la mine, forțând lucrurile în direcția asta.

— Înțeleg. Nici măcar nu ați întrebat dacă a fost rănită.

— Nici nu-mi pasă, spuse femeia, roșie de furie sau de stânjeneală. Am viața mea personală, am cariera mea. Dacă aș fi vrut copii, i-aș fi făcut chiar eu. Nu am de gând să iau orfanul nimănui.

— Atunci, evident, am făcut o greșeală, spuse Roarke sărind în picioare. V-am răpit deja mult prea mult timp, l-am irosit și pe al meu.

— Mama lui Grant l-a dat afară pe tata când eu aveam zece ani, iar ea nu reprezenta nimic altceva decât una dintr-un milion de femei pentru tata. De ce m-aș simți obligată să preiau responsabilitatea acestei femei?

— Aparent, nici nu trebuie.

Ieși din birou, mai mult supărat pe sine decât pe femeia aia.

Eve ieși din studio, supraveghe strada, măturând cu ochii orice vehicul parcat prin împrejurimi, privea pietonii, traficul străzii.

— Șansele sunt mici ca să dea de noi aici, spuse Peabody din spatele ei. Chiar dacă au echipament sau puterea de a o face, dacă ar sta cu ochii pe sediul central, nu ar avea cum să ne detecteze aici.

— Până acum se pare că au fost și atât de buni și atât de norocoși, încât să depisteze tot. Cu așa ceva, nu ne jucăm de-a șansele.

Scoase scannerul din buzunar.

— Ăsta nu este scanner standard.

— Nu, este scannerul lui Roarke. Aparatura poliției ar trebui să fie la fel de bună.

— Dallas, mă faci să mă simt în siguranță și înfometată. Uite un bar vizavi.

— Nu mănânc în oraș un timp. Mă întreb acum dacă nu cumva face cineva un sex oral în spatele restaurantului…

— Oh, mersi. Acum nu îmi mai este foame, îmi vine să vomit, iar *eu* nu am mâncat prăjituri azi-dimineață. Uite un restaurant chinezesc acolo, vrei niște salată orientală?

— Ok, dar să fie repede.

Eve se juca cu scannerul, cerând informații despre explozii, hi timp ce Peabody înfuleca sandvișul. Se strecură la plecare în mașină, iar Peabody se așeză în spate, alături de plăsuța cu mâncare la pachet.

— Nu aveau Pepsi.

— Ce?

Eve se uita uimită la pachețelul făcut de la restaurant.

— Asta e America? Am intrat în vreun continent negru, de pe altă planetă, într-un univers alternativ?

— Scuze, ți-am luat suc de lămâie.

— Dar nu este drept! spuse Eve, intrând într-o curbă. Ar trebui să fie declarate ilegale restaurantele ce nu au Pepsi.

— Apropo de afacerile de fast food, știi ce mi-a spus Ophelia că va face cu banii de pe recompensă?

— Dacă îi va lua.

— Dacă. Oricum, ea și tipul care îi oferă spațiul pentru muncă au vorbit de momentul în care vreodată vor avea bani. Și când se va întâmpla asta, vrea să își deschidă un sexy club.

— Ca și când nu ar fi destule prin New York.

— Da, dar va fi un sexy club cu livrare de mezeluri la client. Ceva nou. Îți faci „salamul" tare, pleci cu un salam acasă… două chestii într-una singură…

— Iisuse, nici nu îmi mai vine să mai mănânc de la magazinele astea…

— Eu cred că va fi ceva interesant, oricum.

Peabody scoase din pungă un ou umplut.

— Vrei să îl sun pe Feeney, ca să văd dacă se poate apuca de transmisiile de pe computerul lui Lu?

— Nu, mă ocup eu de asta. Sună-l pe Baxter, să pună pe lista de priorități cazul Brenegan. Contactează-l pe comandant, să vedem dacă a obținut permis la dosarele militare. Spune-i cum Kirkendall este o prioritate acum, că Baxter se uită în detaliu pe cazurile ce ar putea avea legătură cu Swisher. Nu prin telefon, adăugă ea. Hai să mixăm sistemele de comunicare. Folosește telefonul personal pentru asta. Apoi, fă un control pentru restul echipei prin stația de comunicare.

— Crezi că vor încerca să intercepteze locația noastră prin stație?

— Cred că va trebui să fim foarte atente de acum înainte, asta e tot.

Eve folosi telefonul din mașină ca să o contacteze pe Sade Tully, acasă. Acolo era pasul următor.

Era o clădire modestă, la mică distanță de firma de avocatură. Nu există portar, observă Eve. Securizare medie. Cu insigna în mână putu trece de interfon, dar chiar dacă ar fi sunat Ia câteva apartamente ar fi fost același efect. În holul îngust, apăsă soneria de la apartamentul lui Sade, studiind clădirea.

Camere de securitate duale, ce funcționau sau nu. Ușa de incendiu era deschisă. Mai era o cameră în unicul lift.

Ușa la apartament avea un vizor electronic și o încuietoare specifică secțiilor de poliție. Vizorul păru să se activeze la câteva momente după ce Eve sună la ușă. Încuietorile zornăiră și Sade deschise ușa.

— S-a întâmplat ceva? Doamne, s-a întâmplat ceva cu Dave?

— Nu, ne pare rău că te-am îngrijorat. Putem intra?

— Da, da…

Își trecu o mână prin păr, ca să și-l aranjeze puțin.

— Cred că sunt la pământ. Trebuie să mă adun ca să particip la înmormântarea lui Linnie. Nu am fost niciodată la înmormântarea unui copil. Nu trebuie să te duci niciodată la un copil mort. Am închis biroul pentru toată ziua. Dave trebuie să apară în curând.

Apartamentul era drăguț și luminos, în mijloc avea o canapea la modă, cu saltea de gel, în nuanțe de albastru și verde, iar undeva în aceeași încăpere se vedea zona în care se lua masa, ce era în fața a două ferestre acoperite de jaluzele. Postere ieftine ce arătau luminile orașului decorau pereții.

— Dave spunea că ai o bună memorie a numelor, memorie pentru detalii.

— De aia mă și plătesc atât de bine. Vreți să luați loc? Vreți… Doamne… Nici nu știu ce am în casă. Nu am mai fost la piață de când…

— Stai liniștită, este totul în regulă, interveni Peabody cu o voce calmă. Ai un loc drăguț aici, îmi place canapeaua.

— Îmi place și mie. Adică îmi place totul aici. Este o clădire liniștită, aproape de serviciu. Iar când vreau să mă amuz, sunt la o distanță mică de metrou și pot să am parte de ceva amuzament.

— Un apartament în cartierul ăsta nu este ieftin, comentă Eve.

— Nu, am o colegă de cameră. Am avut, se corectă ea. Se mută la Vegas II acum, așa că… Mic nu-mi place acolo. Acum pot plăti chiria din salariu. Grant și Dave… la naiba. Dave nu este zgârcit, mi-a mărit mereu salariul.

Se uită în jos, la ea însăși.

— Credeți că pot să merg așa la înmormântare? Poate că este prea morbid. Costum negru. Vreau să spun… înmormântările sunt morbide sau poate că..

— Cred că ești îmbrăcată potrivit, îi spuse Peabody. Arăți respectuos.

— Bine, bine. Știu că este un lucru stupid de care să îmi fac griji acum, adică de haine, când… cred că am să beau niște apă. Vreți și voi?

— Nu, bea, spuse Eve și se ridică, plimbându-se prin bucătăria ce imita o cambuză. Sade, îți amintești un caz la care a lucrat Swisher, pe nume Kirkendall? Clienta lui se numea Dian.

— Lasă-mă o secundă.

Sade își luă o sticlă cu apă din frigider pe care o duse la gură, lipind-o de rujul de contur pe care îl folosise.

— Divorț cu custodie. Bărbatul o cam bătea. Un tip din armată, mă rog, în rezervă. Dar un ticălos adevărat. Aveau doi copii, un băiat și o fetiță.

Mai bău puțin din sticla de apă, gânditoare.

— Se pare că se comporta acasă ca și când ar fi fost general. Mai degrabă, un tiran. Program, ordine, disciplină. Îi îndobitocise pe toți trei. Ea a fugit o dată la un adăpost și cei de acolo i-au recomandat firma noastră. Femeia era îngrozită, noi mai vedem astfel de cazuri. De prea multe ori…

— Curtea a dat decizia în favoarea ei.

— Din primul minut. Grant a lucrat mult la cazul acela.

Ochii îi străluceau spunând asta, dar se opri din visare și mai luă o gură de apă, luptându-se cu lacrimile.

— Și ea greșise de multe ori, multe femei greșesc, nu cheamă poliția, nu spun nimănui că sunt în pericol dacă le sună cineva. Se duc la clinici speciale ca să nu se facă nici o anchetă în privința rănilor, dar Grant a lucrat de multe ori degeaba, le-a găsit doctori, tehnicieni medicali, evaluare psihică… Și el avea niște avocați buni. Au vrut să facă să pară ca o femeie instabilă, că ea singură își făcuse rănile sau că proveneau din abuzuri cu alți bărbați. Dar nu a ținut, mai ales când Grant a pus-o pe Jaynene în boxa martorilor.

— Jaynenc Brenegan?

— Da, spuse Sade încruntată. O cunoșteai?

— Dar de ce era importantă mărturia ei?

— Era expert în traume, i-a spulberat pe avocații ticălosului pur și simplu. Nu au putut să o încurce cu nimic, mărturia ei a fost unul dintre lucrurile decisive și clare din dosar. A fost ucisă și ca, cred că acum trei ani. Un nenorocit de drogat a înjunghiat-o după tura de noapte. Ticălosul a susținut că a găsit-o moartă, că i-a luat doar banii, dar l-au umflat, nu a avut nici o șansă.

— Dian Kirkendall a obținut custodia absolută a copiilor.

— Da, în plus, o pensie alimentară și vizite regulate supravegheate. Dar nu a apucat să se facă vreo vizită. S-a evaporat o zi sau două după aceea. Grant a fost foarte supărat pe asta, toți am fost. Era îngrijorat că nemernicul pusese mâna pe ea, cumva.

— Credeați că ar fi putut fi victima unei violențe?

— Grant credea asta. Dar poliția nu a găsit nici o urmă, nici a ei nici a copiilor.

— Kirkendall l-a amenințat, cumva, pe Grant?

— Era prea calculat pentru asta. Rece ca Oceanul Arctic. Niciodată nu a transpirat măcar un pic, nu spunea nici o vorbă care să poată fi luată drept amenințare. Dar, credeți-mă, se putea vedea asta în ochii lui!

Eve îi făcu semn lui Peabody, care scoase portretele robot din mapă.

— Ii recunoști pe bărbații ăștia?

Sade puse sticla de apă jos, privind cu atenție portretele robot.

— Nu, și mi-aș fi amintit dacă i-aș fi văzut. Parcă sunt din filmele de groază. Aceștia sunt bărbații care…

Se întrerupse.

— Kirkendall? Credeți că ar avea vreo legătură cu ce s-a întâmplat cu Grant și cu familia lui? Ticălosul nenorocit!!

— Vrem să-i punem niște întrebări.

— Cred că ar fi putut s-o facă, spuse ea încetișor. Este capabil. Știi cum te uiți la cineva, care trece pe stradă și totul în tine îngheață? Asta simți când te uiți la el. Parcă îți îngheață sângele. Dar asta a fost demult… Doamne! Ani de zile în urmă. Eu abia mă angajasem aici, iar firma abia dacă își permitea un birou ca lumea, pe străzile 100 și 7.

— Noi urmărim câteva piste, spuse Eve. Mulțumim pentru detalii. Oh, eram curioasă! Cum ai găsit locul ăsta, pe colega ta de cameră?

— De fapt, ea m-a găsit pe mine, am întâlnit-o într-un club în care obișnuiam să mă duc. Mi-a vorbit de ca prietena unei prietene, care avea o prietenă, ceva de genul ăsta. Ne-am întâlnit. Apoi, mi-a vorbit despre apartamentul ăsta și că voia o colegă de cameră pentru că lipsea mult de acasă. Voia pe cineva aici sau cam așa ceva, ca să nu fie gol, majoritatea timpului.

— Asta a fost după proces?

— Chiar imediat după aceea, la câteva săptămâni. Îmi aduc aminte acum, că ai amintit de el.

Mâna lui Sade când se întinse după sticla de apă.

— De ce?

— Ai vorbit vreodată cu Jilly despre munca ta? Despre cazuri? Detalii?

— Nimic confidențial, dar am mai vorbit. Oh, la dracu', da, am vorbit. Doar chestie de țipe, ceva amuzant, haios. Am vorbit despre cazul Kirkendall, dar n-am dat nume. Vorbisem de cât a lucrat Grant la cazul ăsta, cât voise să obțină ceea ce era drept pentru biata femeie și copiii ei. Oh, Doamne, dar locuiam împreună de șase ani!

— Dă-mi numele ei întreg.

— Jilly Isenberry, spuse Sade supusă. A fost cu mine și acasă la Grant. De nu știu câte ori. A fost și la petreceri acolo, la grătare. A stat cu ei la masă, iar după ce s-a întâmplat asta, am sunat-o și a plâns. Dar mi-a spus că nu se mai întoarce. Eu am dus-o în casa lor.

— Nu ești vinovată de nimic. S-ar putea să nu fie nimic, dar dacă e ceva, vreau să nu te simți responsabilă. Ceea ce ne-ai spus ne ajută să-i găsim pe oamenii care sunt vinovați de asta, cu adevărat.

Eve ieși din bucătărie, trăgând-o pe Sade după ea.

— Stai jos și spune-ne mai multe despre ea.

— Ce privire de vânător, comentă Peabody.

Puse imaginea lui Jilly Isenberry pe ecran, ca Eve să o poată vedea.

— Treizeci și opt de ani, rasă amestecată, singură. Nu are concubin, nu este căsătorită. Angajată ca stewardesă la Orbital Transportation, din 2053. Anterior angajată la… ho!

Eve, care se lupta cu traficul, fu surprinsă de această exclamație.

— Ho?

— Asta este o exclamație militară. Cred. Ceea ce s-ar potrivi, căci a fost caporal în armata americană, doamna Isenberry. Doisprezece ani. Cred că face cât o duzină de caporali.

— Iar eu mă gândesc că în doisprezece ani de armată a învățat mai multe decât să servească băuturi ca stewardesele. Dacă pui mâna pe rapoartele despre ea, pot să jur că a apărat patria cu Kirkendall, pe undeva.

— Iar genul acesta de coincidență…

— Nu prea e coincidență! Nu și-a șters datele, numele, nimic. Credeau că vor fi plecați atunci când vom ajunge pe urmele lor, *dacă* vom ajunge pe urmele lor. Iată că acum știm cine a făcut crimele, avem și motivele pentru care s-au făcut. Acum, trebui să-l găsim pe ticălos. Dallas, se prezentă ea în stația de comunicare când aceasta semnaliză.

— Un funcționar de la serviciile militare cere o întrevedere, o informă Whitney. Ne vedem la mine în birou. Cât de repede se poate!

— Acum mă îndreptam spre sediu, domnule comandant.

Eve evaluă traficul, distanța, apoi dădu drumul la sirenă și o șterse din aglomerație. Peabody încă își mai trăgea răsuflarea când ajunseră în biroul lui Whitney.

— Mi-au revenit pupilele la locul lor? Nu îmi place să mi se rotească ochii atunci când intru în ședință, din cauza vitezei. Arată unt.

Doar de dragul de a o face, Eve îi dădu un ghiont îndeajuns de ferm ca Peabody să se declare mulțumită de poziția ochilor ei.

— Da, acuma sunt la locul lor, constată Eve.

— Nu este nimic amuzant în asta. Mai ales că aproape am murit de vreo trei ori în trafic, pe drum încoace!

— Nu a fost decât de două ori, pe cuvânt că a fost pentru sirenă. Oamenii nu o mai respectă atunci când o aud, continuă să *la la la,* când un vehicul cere situație de urgență.

— Taxiul Rapid pe care aproape l-ai dezmembrat nu făcea nici un *la la la…* Ceea ce am auzit eu, era mai degrabă un țipăt de teroare.

— Da, spuse Eve, zâmbind la această amintire. Atunci trebuia să se dea, dracului, din calea mea!

Ridică umerii de câteva ori, negăsindu-se vinovată cu nimic.

— Dar chiar că această călătorie m-a pus pe linia de plutire! A fost la fel de bună ca și cafeaua!

Intrară în biroul lui Whitney, unde comandantul și restul echipei erau la locurile lor. Lângă ei era o proiecție holografică a unei femei îmbrăcate în uniformă albă.

— Locotenent Dallas, detectiv Peabody, maior Foyer, din armata Statelor Unite, avocat. Maior Foyer cere date suplimentare pentru a elibera informații privitoare la cadrele militare.

— Acele dosare sunt proprietatea guvernului american, spuse Foyer scurt.

— Avem datoria de a-i proteja pe cetățenii acestui oraș, adăugă Eve. Diverse date m-au adus la concluzia că Kirkendall, Roger, ar

putea fi implicat într-un caz de omucidere multiplă. Este fost sergent în armată.

— Ca să dăm curs cererii, avem nevoie de mai mult decât de o simplă bănuială a domniei voastre care sunteți un ofițer din sectorul civil, doamnă locotenent. Actul Patriotic Revizuit, articolul 3, implementat în 2040 spune că…

— Dă guvernului dreptul de a cere și a primi date personale despre orice cetățean, ținând aceste date secrete. Oricum, un membru ale forțelor armate este bănuit că ar fi făcut acte neguvernamentale și anticetățenești, acele rapoarte putând fi returnate atât armatei, cât și forțelor autorității civile.

— Bănuielile dumitale, doamnă locotenent, nu sunt suficiente. Probele…

— Domnule comandant, îmi permiteți?

Whitney ridică o sprânceană când Eve se îndreptă spre ecran, dar încuviință.

Eve comandă imaginile familiei Swisher.

— Imaginile victimelor, locul crimei.

Toate fotografiile îi trecură maiorului prin fața ochilor, sumbre, sângeroase.

— El a făcut asta…

— Credeți…

— Știu, se corectă Eve.

Ordonă și imaginile lui Knight și Preston pe ecran.

— El a făcut asta, voi l-ați antrenat, dar nu este vina voastră. Și-a schimbat scopul antrenamentului. Dar va fi vina voastră dacă nu vreți să cooperați, dacă nu ajutați acest departament, această investigație. Dacă veți face vreun apel, oricât de scurt la Kirkendall, viitoarea pe lista de crime sunteți dumneavoastră.

— Probele dumneavoastră nu sunt chiar atât de concludente, în acest stadiu al investigației.

— Stați că vă mai dau. Și, de vreme ce arătați ca o femeie care își face meseria cum trebuie, am să vă mai dau și niște noutăți. Este proprietarul unei afaceri de succes în Queens, dar asociatul lui nu l-a mai văzut de șase ani. Grant Swisher a reprezentat-o pe soția lui în procesul de custodie și a câștigat. Judecătorul Moss, care prezida completul, a fost asasinat, împreună cu băiețelul lui de paisprezece ani, într-o explozie cu bombă, în mașina personală. Karin Duberry, asistenta socială de la Protecția Copilului a fost strangulată în propriul apartament, anul trecut. Cred că atunci când voi completa această investigație și cu medicul care a depus mărturie pentru abuz în favoarea doamnei Kirkendall, vom trage concluzia că tot el este vinovat și de înjunghierea acestei femei.

— Dovezi circumstanțiale.

— Pe dracu', doamnă maior! Jilly Isenberry, fost caporal în armată a fost până de curând colegă de cameră cu Sade Tully, funcționară în biroul lui. Isenberry cunoștea casa lui Swisher, era considerată prietenă. Isenberry a aranjat să o întâlnească pe Tully la scurt timp după ce Kirkendall a pierdut procesul, creând o fericită coincidență legată de un apartament la mică depărtare de firma de avocatură. Ea, ca și Kirkendall, pare să călătorească din belșug. Și pun pariu pe salariul meu de luna viitoare că Isenberry și Kirkendall nu numai că s-au cunoscut, ci și că au operat împreună.

— Un moment, doamnă locotenent!

Holograma se evaporă.

— Îi verifici acum, nu? Fufa înțepată…

Eve se adună, se întoarse spre Whitney.

— Mă scuzați, domnule comandant!

— Nu-i nimic.

— Văd că ai fost ocupată, spuse Feeney. Treabă bună, puștoaico!

— Suntem pe val. Nu prea avem nevoie de detaliile lor militare în acest punct al investigației, dar nu am s-o las să ne pună bețe în roate. Vreau să pun mâna pe ei.

— Am verificat și eu cazul doctoriței de la urgență și are mici găuri, spuse Baxter. Omul care a intrat la răcoare pentru asta, pentru că voia să jefuiască victima, a fost prins cu portofelul în mână, nu cu arma crimei. Pe haine avea sângele ei. Dar arma crimei nu a fost găsită.

— Ceva straniu în declarația lui? A văzut ceva care să ne intereseze?

— Era amețit. Avea un laser de dezorientare în buzunar, făcut artizanal, dar victima nu s-a dovedit că ar fi fost anihilată mental întâi. Tipul a intrat la răcoare pentru jaf, vătămare și consum de droguri. Polițiștii l-au găsit la câțiva metri de corpul victimei, cu obiecte ce aparțineau victimei în mână, cu sângele ei pe haine. Nu s-au mai uitat și prin alte părți.

— Vreau copii după dosar, raportul de la electroniști, tot tacâmul…

— S-a făcut deja.

Holograma reapăru.

— Dosarele pe care le cereți vi se vor înmâna.

— În plus, o vreau pe Isenberry.

— Am să vă pun la dispoziție și dosarul caporalului Isenberry. Ofițerii nu mai sunt sub jurisdicție militară. Dacă se dovedesc vinovați de acele crime, sper să puneți mâna pe ei.

— Mulțumesc, doamnă maior.

Whitney făcu semn cu capul înspre hologramă.

— Departamentul de Poliție New York apreciază ajutorul dumneavoastră în această privință.

— Domnule comandant, doamnă locotenent, permiteți să mă retrag.

Holograma se evaporă.

— Răbdare nu este un cuvânt pentru ei, pufni cu năduf Baxter. Răbdătoare este o pisică la gaura unui șoarece. Dar tipul ăsta este ca un păianjen care lucrează ani de zile la plasa lui. Am verificat omul pe care mi l-ați cerut. Pare curat. În noaptea când Swisher a murit, era plecat din oraș, avea un turneu de golf în Palm Springs. Am verificat biletele de transport, hotelul, are o mulțime de martori.

— Al nostru făcea manevre de sondare când s-a produs evenimentul, spuse McNab. Are o platformă întreagă de oameni care să-i susțină alibiul. Poate că sunt împreună, dar mie mi s-a părut curat.

— Acesta este omul nostru!

Din nou, Eve comandă cazul Kirkendall pe ecranul computerului lui Whitney.

— Faptul că Swisher a ajutat la acest caz l-a costat pe ticălos pierderea nevestei și a copiilor. Iar soția și copiii au fost dați dispăruți imediat după proces.

— I-a prins.

— Poate, poate. Dar de ce să pierzi atâția ani ca să plănuiești executarea unor asasinate ale celor pe care îi învinovățea de pierderea lui? Vendetă, poate, pentru timpul pierdut și pentru necazul provocat sau pedeapsa, dar de ce să mai și plantezi în casa lui Sade pe cineva din anturajul tău? Timp de șase ani!

— Eu cred că i-au scăpat din mâini, copiii, nevasta, adăugă Peabody. S-au evaporat pur și simplu. Au fugit.

— Și eu mă gândesc Ia același lucru. Poate că soția plănuia să plece, fără să conteze dacă procesul se termina cu bine sau nu. Asta da motiv de enervare! Nu numai că obține custodia copiilor, dar o mai și șterge cu ei cu tot! A pierdut controlul asupra micii lui armate. Așa că plantează pe cineva pe lângă Tully, doar, doar se scapă cineva cu vreun amănunt referitor la locul unde au fugit. Doar că ea

nu știe, crede chiar că au murit. Atunci, singurul lucru care îi mai rămâne de făcut este să-i execute pe toți cei care au lucrat împotriva lui și au câștigat.

— Vin niște date, spuse Whitney, verificând computerul.

Închise imaginile deja aflate pe ecran și le transmise pe cele noi.

— La optsprezece ani intră în armată, citi Eve. S-a dus în armată de copil, de ce nu a așteptat până la douăzeci de ani? Da, uite, aici este. A lucrat la Forțe Speciale, operațiuni sub acoperire. Gradul cinci de operare.

— Adică stadiul cel mai înalt, precizează Baxter, ridicând un umăr. Bunicul meu face mare caz pe chestia asta. Gradul cinci este un grad terminal de armată în stare de pace. Adică, poți să anihilezi pe cineva care încurcă într-o anumită situație. Ți se dau ordine să asasinezi ținte ce incomodează.

— Continuă, locotenent, împarte ecranul în două părți, în paralel cu datele lui Isenberry.

— Au lucrat împreună la o unitate de bază din Bagdad. Este înregistrat ca sergentul ei, dar erau buni prieteni, frați de război. Jilly și sergentul. Amândoi s-au lăsat de armată în același timp.

— Și amândoi aveau probleme cu conduita neregulamentară, arătă Feeney.

— Dallas, o întrerupse Peabody. Nu mai există nimeni cu același nume în armată, nici un văr, nici un frate.

— Vom mai cerceta asta. Vreau să văd ce mai are Yancy pentru noi, apoi am o întâlnire, spuse ea, verificându-și ceasul de la mână.

— Feeney, vreau să verific telefoanele date și primite de la Sade Tully, nu cred că Jully a folosit alte persoane intermediare ca să vorbească cu ea. Am și un expert consultant, un civil, ca să lucreze pe celelalte căi de comunicare.

— Dacă este civilul expert în electronică pe care îl folosești tu de obicei, nu am nici o obiecție.

— Baxter, Trueheart, înmormântarea lui Linnie Dyson va avea loc în curând. Asistați și voi ca reprezentanți ai poliției și stați cu ochii căscați.

— Înmormântarea fetiței, spuse Baxter, dând din cap cu mâhnire.

— Nimic, spuse Yancy. Nimic care să sară de șaptezeci și doi la sută, până acum. Mai am o oră de lucru, dar i-am trecut prin computer și nimic nu se potrivește cu chipurile astea, până acum.

— Avem cooperarea armatei. Să cerem prin Whitney verificarea subunității pe care o conducea Kirkendall. Sau soldați eu aceeași pregătire ca a lui. Începeți cu cei inactivi sau în rezervă. Ăștia doi nu mai au timp și de alte operațiuni.

— Bine, dar mă gândeam… pentru că, lucrând la treaba asta, am avut timp să și gândesc. Uită-te la tipii ăștia din nou.

Îi aduse pe un ecran secundar.

— Chipurile sunt prea asemănătoare. Sunt gemeni.

— Am fost de acord cu asta. Poate sunt frați, dar Kirkendall nu are frați. Ucigași plătiți poate.

Dar nu îi plăcea nici ei teoria asta. De ce te mai grăbești dacă ai angajat pe cineva să-i omoare?

— Gândindu-ne că ar fi gemeni, au chipurile identice, dar nu au înălțimi identice. Gândește-te ce nu vezi atunci când te uiți la ei.

— Umanitate.

— În afară de asta. Eu am lucrat mult timp cu fizionomiile oamenilor. Ceea ce nu vezi, Dallas, sunt liniile cicatricelor, umflăturile. Ai spus că au antrenament fizic foarte bun. Au fost în acțiune. Dar nu se văd urmele pe fețele lor. Ophelia mi-a atras atenția, spuse ca pentru el însuși, ajungi la concluzia asta aproape instinctiv. Vrei să identifici astfel de oameni după semne distincte. Dar nu poți, pentru că ei nu au.

— M-am gândit și la faptul că ar fi droizi, dar probabilitatea este mică. Doi droizi de calibrul ăsta costă, este greu să-i programezi pentru astfel de profesie, pentru asasinate. De aceea, militarii nu-i folosesc la munca activă, pe teren.

— Nu mă gândeam la droizi. Mă gândesc la operații estetice. Pot să semene atât de mult și să nu aibă nici o zgârietură doar dacă au plătit pentru asta.

— La naiba, înălțimea unuia dintre ei este cea a lui Kirkendall. Culoarea este aproape, de asemenea.

— Fața nu este, continuă Yancy. Dar dacă modifici puțin aici, spuse Yancy și începu să modifice pe calculator fizionomia lui Kirkendall din fotografia de la dosar, să mărești maxilarul, aplatizezi puțin nasul, lucrezi puțin la buza superioară, vei scoate un tip *mucho dinero* din el. La ochi nu prea seamănă, dar…

— Purtau ochelari de soare, mergem pe probabilități.

— Da, poți modifica forma ochilor, culoarea.

— Am o prietenă care își schimbă culoarea ochilor la fel de repede ca îmbrăcămintea. Ai dreptate, de ce să pierzi atâția ani organizând, plănuind și să ratezi chiar tu acțiunea?

— Trebuie să mai aflăm cine este cel de-al doilea.

Eve studie imaginile aproape identice.

— Bună întrebare.

16

Frunzele uscate erau împrăștiate de-a lungul aleii când Eve ajunse la poarta casei.

O nouă serie de posibilități, probabilități, acțiunea celor doi bărbați, toate aceste gânduri roiau în mintea ei.

— Vine vântul, observă Peabody. O să vină și ploaia.

— Mulțumesc pentru previziunile meteo.

— O să dezgolească pomii, urăsc când se întâmplă asta. Și stau așa dezgoliți până la prima zăpadă.

— Dacă te preocupă așa de mult, poate le croșetezi tu niște pulovere.

— Sunt mai bună la țesut, mersi.

Vocea lui Peabody rămase liniștită, răspunzând Evei, care parcase în fața casei.

— Nu am mai lucrat la războiul de țesut de mult timp, dar ar trebui să reîncep. Ar trebui să mă gândesc la asta, Crăciunul bate la ușă.

— Oh, oprește-te! Este abia octombrie!

— Aproape noiembrie. Dar am să mai las de la mine anul ăsta. Deja am început să cumpăr cadouri. Îmi permit acum, pentru că, hei, acum sunt detectiv!

— Lucru pe care nu uiți niciodată să mi-l reamintești mie sau oricărui om care te ascultă.

Urcă scările inspirând adânc.

— Nu îți place cum miroase?

— Ce miroase?

— Aerul, Dallas. Aerul de noiembrie în care ploaia se va rostogoli în picături peste oraș. Revigorant și umed. Și ai flori de ochiul boului chiar acolo. Mă face să îmi doresc să greblez un morman de frunze și să mă arunc în el.

Privirea Evei deveni cu adevărat înțepătoare, îndeajuns ca să oprească elanul poetic.

„*Doamne*", fu tot ce putu gândi în acel moment în care deschise ușa și se strecură înăuntru.

Summerset era acolo, fantoma din foaier, în costumul lui negru și figura uscată, dezaprobatoare.

— Văd că v-ați hotărât să veniți acasă.

— Da. Iar în actul următor am să îți dau o gheată chiar în figura aia urâtă ce îmi stă în cale.

— Ați adus un copil în această casă și așteaptă de la voi timp și atenție.

— Am adus un martor minor în această casă, care așteaptă de la mine să-i găsesc pe ucigașii familiei sale. Dacă nu te poți descurca cu ca în timp ce eu fac asta, am să aduc un droid care să poată.

— Asta este tot ce reprezintă ea pentru tine?

Vocea lui era tăioasă, precum lama.

— Martoră, minor… Un droid are mai multe sentimente decât tine. Este un copil care nici nu a trecut de primii zece ani de viață și a trebuit să îndure momente de nedescris, momente de oroare și o pierdere greu de imaginat. Iar tu trebuie să fii manipulată de-a dreptul ca să te înduri să vorbești cu ea câteva minute la micul dejun.

— Știu exact ce a avut de îndurat și de ce suferă.

Eve răspunse cu același ton cu care îi vorbise și el, chiar dacă degetele i se strânseră tare pe balustradă.

— Eu sunt cea care a umblat prin sângele pe care i l-au lăsat ei în urmă. Așa că nu îmi veni cu chestia asta în față. Dobitocule!

Urcă scările, se opri, apoi, rosti cu voce gravă.

— Nu este a ta. Amintește-ți asta!

Peabody rămase încremenită pentru o clipă, respirând aerul care nu mai era revigorant și umed, ci greoi și înăbușitor.

— Erai pe dinafară, spuse ea încet, făcându-l pe Summerset să se uite în ochii ei. Am jurat că nu am să mă bag între voi, dar erai pe dinafară. Mintea ei este tot timpul la copilul ăsta, într-un fel sau altul, în fiecare minut din zi.

Începu și ca să urce scările, pe urmele Evei.

Eve traversă supărată culoarul până la birou și păru și mai supărată când o văzu pe Peabody.

— Dallas.

— Nu-mi spune nimic.

— A greșit. Am să spun doar atât.

— Te rog să nu-mi vorbești, măcar un minut.

Trebuia să-și înghită furia, insulta, dar mai ales suspiciunea că omul ar putea avea dreptate.

Trebuia să fie rece ca să dovedească profesionalism în povestea asta. Nu putea să-și ceară scuze pentru asta. Dar mai trebuia să fie rece și dintr-un alt motiv, mai personal. Trebuia să se mai ferească să vadă în fetița aceea pe ca însăși. Pierdută, înspăimântată, rănită.

Era altcineva fetița asta. Altcineva, altcineva! Trebuia să și-o repete în disperare. Își scoase jacheta și o azvârli pe un scaun. Efectul nu va fi însă la fel de oribil?

O vor azvârli în sistem, așa cum fusese și ea aruncată. Poate că ea a avut noroc. Sau poate că nu a avut. Poate că va petrece restul vieții retrăind ceea ce Summerset definește *insuportabilul* din coșmare. Se apropie de fereastră, uitându-se afară, dar nu vedea nici frunzele dansând în vânt, nici culorile arse ale toamnei ce se îndrepta spre

târziul noiembrie. Revedea imaginea unui polițist care păzea poarta spitalului când ea avea opt ani.

Cine le-a rănit? Cum te cheamă? Unde sunt părinții tăi?

Acum dă-mi mie niște date, gândi Eve, dă-mi mie ceva ca să te pot ajuta. Nu am să simt prea mult stând aici lingă copilul acesta nenorocit, pentru că am o datorie de îndeplinit.

Închise ochii pentru o clipă și încercă să-și revină. Chiar avea o datorie de îndeplinit.

— Începem să căutăm date pentru alți asociați ai lui Kirkendall, membri de familie, spuse fără să se întoarcă. Fă la fel și cu Isenberry. Dacă apare ceva, trebuie să acționăm imediat.

— Da, locotenent, vrei cafea?

— Da, vreau cafea, mai sunt încă printre cei vii. Mulțumesc.

Se întoarse atunci când Roarke intră în cameră. Se mai vedea ceva pe chipul ei încă, pentru că el se opri, încruntat.

— Ce s-a întâmplat?

— Niște corpuri moarte la morgă, aceleași, vechi, corpuri de Ia morgă.

— Eve…

— Lasă, te rog…

El dădu să vorbească din nou, vedea lupta ce se dădea în ea. Dar renunță și încuviință din cap.

— Bine, unde mă prezint pentru raport?

— Dacă tot te-am prins aici. Suspectul Kirkendall Roger, fost militar, grad de sergent. Swisher a pledat pentru soția lui, într-un proces pentru custodie, a câștigat. Judecătorul din complet a fost omorât acum câțiva ani. O bombă plasată în mașină. Reprezentantul de la Protecția Copilului strangulat în pat. Medicul înjunghiat într-o parcare. Iar pe amărâtul pe care l-au prins era acolo la momentul nepotrivit, în locul nepotrivit.

— Se pare că este omul nostru.

— Nu este încă la închisoare. Are un studio de arte marțiale în Queens și un asociat. Maestrul Lu este asociatul lui.

— Dragonul Lu?

— Da.

Acum, abia, fu capabilă să zâmbească, chiar dacă privirea i-a rămas la fel de rece.

— Oricum, Lu parc curat. A avut de-a face cu Kirkendall numai prin intermediul magicului computer. Trimite documentele cerute și cifra de profit pe calea asta. Zice că nu și-a mai văzut asociatul de șase ani. Îl cred.

— Vrei să iau urma transmiterii banilor și a depozitelor.

— Verifică tot. Echipamentul lui Lu este la noi în laborator. Ofițerul care se ocupă de asta a confirmat sosirea computerului.

— Am să mă ocup de acest lucru imediat.

Înainte de a se apuca de treabă însă, se apropie de ea, mângâind-o pe obraz.

— Nu îmi place să te văd tristă.

— O să am un zâmbet mare, cu care îmi voi arăta toți dinții, când o să termin cazul acesta.

Roarke o sărută tandru.

— Am să te susțin, locotenent.

Discret, Peabody așteptă afară până când Roarke ieși din birou, ca să intre și ea, apoi, cu cafeaua.

— Vrei să-ți setez telefonul secundar?

— Da, spuse Eve, luând cafeaua. Am să mă gândesc puțin la teoria lui Yancy. Dacă Kirkendall a apelat la chirurgie plastică, nu ar apela el, mai degrabă, la un plastician militar? Dacă tipul petrece douăzeci de ani în armată, nu mi s-ar părea normal să îl văd adresându-se unui civil.

— Schimbările de genul acesta sunt înregistrate prin vreun dosar, comentă Peabody. Nu poți să faci genul acesta de schimbări fără să

se schimbe ceva și în actele tale de identitate. Dacă Yancy are dreptate nu a apelat Ia un chirurg la modul deschis.

— O operațiune sub acoperire, cam așa a decurs treaba asta. Temporar sau permanent. Vom vedea dacă a mai făcut asemenea transformări și cui i-a încredințat o astfel de treabă.

Stătea la birou, cerând datele lui Kirkendall când apăru Mira.

— Îmi pare rău că te întrerup.

— Da, da, da, spuse Eve cu dinții strânși de nervi.

Se așeză din nou pe scaun, ridicând mâinile în aer nervoasă.

— Ce mai e?

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva ce este legat de Nixie.

— Uite, tu ești psihologul aici. Dacă vrei o ședință, alege locul și gata. Atâta vreme cât nu se va ține aici…

— Am avut o ședință. Are o zi foarte grea.

— Să mai stea și ea la rând… Toți avem.

— Eve!

— Fac ce trebuie să fac.

Furia ei de mai devreme începea să explodeze din nou.

— Și nu pot lucra dacă cineva mă bate la cap să răsfăț copilul ăsta. Nu pot!

— Locotenent!

De undeva din colțul camerei, Peabody tresări. Tonul acelei voci îi era cunoscut, mama ei îl folosea atunci când trebuia să pună copiii la punct.

— Bine, ce, sunt toată numai urechi!

Și *acela*, recunoscu Peabody, care se înfundă încă un centimetru în scaun, era tocmai tonul care ar fi dus la o anihilare, pe care mama ei îl avea la o obrăznicie.

— Cred că mi s-ar părea fair play să nu folosești frustrarea ca o descărcare pe mine.

Dacă ar fi fost sigură că nu o vedea nimeni, Peabody ar fi șters-o chiar atunci din birou.

— Oricum, continuă Mira cu o voce atât de rece că ar fi înghețat și apele, vorbim despre un copil care se află în grija ta, nu în grija manierelor tale îndoielnice!

— Doamne, dar eu nu…

— În ceea ce-l privește pe copilul ăsta, o întrerupse Mira din nou, are nevoie să-și vadă familia.

— Familia ei se află la morgă!

— Sunt la curent cu informația asta, la fel și ea. Dar trebuie să-i vadă, ca să le poată spune „adio". Amândouă știm cât este de important lucrul acesta pentru supraviețuitori. Durerea ei cere acest lucru.

— I-am spus că am să mă ocup de asta. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu așa! Vrei să iau un copil cu mine la morgă ca să-și vadă familia scoasă din containerele frigiderului?

— Da.

— Cu gâturile tăiate!

Nerăbdarea se făcea simțită pe chipul Mirei.

— Am vorbit cu domnul Morris, există diverse căi, pe care tu le știi foarte bine, de tratare a rănilor morților ca să-i scutească pe cei dragi de suferință. A fost de acord să se ocupe de asta. Nu este posibil pentru ea să aștepte încheierea acestui caz ca să își poată îngropa părinții și fratele. Trebuie să-i vadă.

— O țin închisă aici pentru un motiv bun, spuse Eve, trccându-și mâna cu nervozitate prin păr, în timp ce Mira o privea rece și liniștită.

— Bine, am să organizez transportul până la morgă și înapoi. Trebuie să mă pun de acord cu Morris. O ducem în sala de identificare, nu se va face nici un raport, nici o identificare. Trebuie

să elibereze locul ca să poată să vadă cadavrele. Dar trebuie să se facă repede. Nu mai mult de zece minute.

— Este acceptabil. Va avea nevoie de tine acolo.

— Stai așa, stai așa…

— Îți place sau nu, ești piatra ei de temelie. Erai acolo când i-a văzut pentru ultima dată. Tot tu ești aceea care îi va găsi pe cei răspunzători de fapta asta. Trebuie să fii acolo ca să se simtă în siguranță. Vei putea să pleci imediat ce se afla în transportorul de siguranță.

Eve stătu nemișcată, prea uimită ca să-i mai arunce vreo privire Mirei, care ieși din birou.

Se decise asupra jet-copter-ului lui Roarke. Era rapid și nu era neobișnuit ca el să-l folosească atunci când se grăbea la o întâlnire. Trebuia să-l implice și pe el pentru că nu avea încredere că altcineva nu ar face un accident. Nu se gândea doar la prăbușirea vehiculului de care era obsedată o dată ce se afla la mai sus de o sută de metri deasupra pământului, dar și de riscul de atac care ar fi putut exista, urmând rugămintea Mirei.

— Riscurile sunt minimale, spuse el atunci când jet-copter-ul ateriză grațios pe peluză. Vom activa scuturile de apărare și echipamentul antiradar. Chiar dacă ne urmăresc, nu vor putea să ne bruieze sistemul de securitate, cel puțin nu în intervalul de timp pe care îl stabilesc eu.

Eve se încruntă pesimistă la cerul care începuse să cearnă ploaia prezisă de Peabody.

— Poate că doar ne aruncă în aer.

El zâmbi la tonul ci slab.

— Dacă te-ai fi gândit la posibilitatea asta, nu ai mai fi vrut cu varianta jet-copter-ul.

— Bine, nu… Vreau doar să se termine dracului toată povestea asta.

— Am să verific și eu spațiul aerian, pot să aflu dacă cineva ne urmărește sau ne bruiază aparatura. Ar trebui să terminăm totul în treizeci de minute. Nu este o pierdere prea mare de timp din programul tău.

— Atunci, să terminăm o dată!

Îi făcu semn Mirei s-o aducă pe Nixie, în vreme ce Roarke vorbi puțin cu pilotul, apoi preluă controlul singur.

— Nu am mai fost într-un jet niciodată! spuse Nixie. E marfa!

Deși se arăta veselă, mâna ci o căută pe a Mirei, strângând-o.

Roarke zâmbi peste umăr.

— Ești gata?

Când fetița încuviință, se ridicară în aer. Mai ușor, gândi Eve, decât atunci când ea era singurul pasager. Îi plăcea să facă pe cowboy-ul, să facă looping-uri doar ca s-o sperie. Dar de data aceasta, pilota jet-ul cu grația și atenția, în ciuda vitezei, unui om care prețuiește propriul cargo.

Se gândise la asta, realiză ea. Fetița era tăcută. Ea uitase oare să mai compătimească pe cineva pentru că era prea preocupată de brutalitate?

Trueheart se juca cu ea, Baxter se juca cu ea. Peabody nu avea nici o problemă să găsească vorbele potrivite copiilor, tonul potrivit. Summerset - broscoiul acela ca un demon din iad - se descurca de minune fără să se încurce niciodată.

Iar Roarke era simplu Roarke - nu conta ce spunea el despre copilul speriat și intimidant. Interacționase cu ea la fel de ușor cum mânuia acest jet-copter. Și, recunoscu Eve, dintre toți oamenii ca era singura care încerca să fugă de îndată ce se afla la doar cinci pași de fetiță. Nu era în stare să interacționeze cu această *entitate* care se numea copil. Nu avea instincte! Pur și simplu nu putea, clar ca bună

ziua, să închidă în ca pentru totdeauna amintirile pline de oroare din copilăria ei pe care această fetiță i le adusese din nou în minte.

Privi în jos, vedea cum o privea Nixie.

— Mira mi-a spus că sunt în niște locuri reci.

— Da.

— Dar ei nu mai simt frigul, așa că totul este bine.

Eve dădu din cap, ca să scape de ea. Doamne, se gândea Eve, ajută-mă să scap!

— Morris, doctor Morris, se corectă Eve, a avut grijă de ei. Nimeni nu este mai bun ca doctorul Morris, deci, da, sunt bine acum.

— Ne-au prins, spuse Roarke încet, iar ea sări lângă el.

— Cum?

— Ne-au depistat.

El arătă un detector ce indica niște linii roșii și verzi.

— Sau, mai degrabă, încearcă să ne detecteze. Și nu pot. Ah, trebuie să fie frustrant pentru ei.

Ea studie liniile de bruiaj, încercând să descifreze simbolurile.

— Poți să-ți dai seama de sursă?

— Posibil. Am activat echipamentul de detectare la decolare, așa că încă mai procesează. Este un semnal mobil, atâta pot spune.

— De pe pământ sau aer?

— Pământ. Deștepți. Încearcă să-mi doneze semnalul. Și. da, m-au detectat. Dar acum au închis detectorul. Vom numi asta o încercare, atunci.

Deși deturnase jet-ul, mai pierdu câteva minute încercând să vadă dacă mai încercau să-i detecteze. Aparatura lui semnaliza că totul este ok, atunci când ajunseră pe acoperișul de la morgă.

Așa cum se înțeleseseră, Morris deschise el ușile aeriene de aterizare. Le închise la loc atunci când toți intrară înăuntru.

— Nixie, spuse el întinzându-i mâna. Eu sunt doctor Morris. Îmi pare foarte rău de familia ta.

— Nu le-ai făcut tu rău.

— Nu, așa este. Am să te conduc la ei acum. Nivelul B, ordonă el, și un mic elevator începu să coboare.

— Știu că doctor Mira și locotenent Dallas ți-au explicat câte ceva, dar dacă mai ai întrebări, mă poți întreba pe mine.

— Mă uitam la o emisiune unde un om lucrează cu morții. Nu aveam voie să mă uit, dar Coyle putea, așa că mă strecuram și eu acolo.

— Doctorul Moarte? Mă mai uit și eu câteodată.

Ușile se deschiseră spre un coridor lung, alb.

— Este mai mult distractiv decât fidel realității. Eu nu-i urmăresc pe băieții răi, de exemplu. Las asta în mâinile capabile ale locotenentului Dallas și poliției.

— Dar trebuie să-i tăiați uneori.

— Da, încerc să aflu ceva ce ar putea să ajute poliția.

— Ai găsit ceva la mama, la tata și la fratele meu?

— Tot ce a făcut Morris ne-a ajutat, comentă Eve.

Sc opriră în fața unor uși duble, cu două ferestre rotunde și mici. Nixie îi căută mâna Evei, dar ele erau adânc băgate în pantaloni. Atunci, fetița le căută pe ale Mirei.

— Sunt acolo, înăuntru?

— Da, spuse Morris, făcând o pauză. Ești pregătită să intri?

Fetița dădu, doar, din cap.

Sc simțea mirosul, îl simțea și fetița, se gândi Eve. Indiferent câte substanțe se foloseau, se simțea mirosul morții. Și nu avea să-l mai uite.

— Pot să-l văd pe tati, întâi? Vă rog?

Vocea îi tremură puțin, iar când Eve privi în jos o văzu pe fetiță palidă, dar concentrată într-o hotărâre de neclintit.

Nu va uita asta, se gândi. Nu va uita nici ea acest gen de curaj pe care îl arc un copil ca să vadă cum tatăl ci, nu un monstru, *tatăl ei* va fi scos din sertarul frigiderului morgii. Morris îi mascase gâtul. Corpul fu scos pe un cearșaf alb imaculat. Dar ceea ce era mort, era mort.

— Pot să-l ating?

— Da, spuse Morris care se așeză lângă un scaun și o ajută să se ridice până la sertar, ajutând-o să se sprijine cu mâna de umărul lui.

Fetița își mângâie tatăl pe obraz, ușor ca o adiere.

— Are o față aspră. Câteodată, mă mângâia pe obraz așa, ca să mă facă să rid. Este întuneric acolo în sertar.

— Acolo unde este el acum nu e întuneric.

Fetița dădu din cap, cu lacrimile tăcute scurgându-i-se pe față.

— A trebuit să se ducă în Rai, chiar dacă nu voia.

Când se întinse înainte ca să atingă cu buzele obrazul tatălui ci, Eve își simți lacrimile îngrămădindu-i-se în gât.

— Poți să-l pui la loc acum.

Se dădu jos de pe scaun și luă șervețelul pe care Mira i-l întinse.

— Cred că aș putea să-l văd pe Coyle acum.

Atinse părul fratelui ci și-i studie chipul într-un fel care o făcu pe Eve să creadă că se concentra să-l facă din nou viu.

— Acum poate că joacă tot timpul baseball. Îi plăcea să joace cel mai mult baseball.

Întrebă unde este Inga și îi atinse și ci părul.

— Câteodată, făcea prăjituri, din acelea cu zahăr. Pretindea că o face în secret, dar cu știam că mama îi spusese că este totul în regulă.

Se îndepărtă de scaun din nou. Acum, fața ei era palidă, plină de lacrimi. Eve vedea cum pieptul îi tremura din efortul de a-și reține lacrimile.

— Linnie nu este aici. Au luat-o deja. Nu m-au lăsat să-i spun adio. Știu că sunt supărați pe mine.

— Nu este nimeni supărat pe tine.

Eve se uită în jos atunci când Nixie o privi.

— Am văzut-o pe mama lui Linnie astăzi, nu este supărată pe tine. Este supărată, ca și tine. Este tristă și supărată, dar nu este supărată pe tine. M-a întrebat de tine. Vroia să știe dacă ești bine.

— Nu este supărată? Juri?

Pieptul i se zbătea, dar ochii îi rămaseră agățați de ai Evei. Dacă acest copil putea să reziste, cu voia lui Dumnezeu, putea și ea.

— Nu este supărată. Dar nu am putut să te las să-i spui adio lui Linnie, așa că a mea e vina. Nu erai în siguranță acolo, era datoria mea s-o fac.

— Din cauza bărbaților aceia răi?

— Da.

— Atunci, e vina lor, nu a ta, spuse Nixie simplu. Vreau să o văd pe mama mea acum. Vrei să vii cu mine?

Oh, Doamne, se gândi Eve, dar luă mâna lui Nixie și păși spre sertarul pe care îl trase Morris.

De câte ori privise Eve acea imagine… Forma buzelor o transmisese fetiței ci, iar ea era acum albă ca varul, cu o nuanță vagă și nepământească de albastru, la fel de moale ca și ceara, atât cât pot fi de moi morții.

Degetele lui Nixie tremurau în mâna ci, iar fetița se ridică să atingă acea față albă ca ceara. Sunetul pe care îl scoase atunci când își odihni capul pe cearșaful alb ce acoperea pieptul mamei, era un scâncet dureros.

Când scâncetele se opriră, Mira păși înainte și o mângâic pe Nixie pe păr.

— Ar fi așa de fericită să te vadă acum, atât de mândră că ai putut s-o faci. Poți să-i spui adio, Nixie?

— Nu vreau s-o fac.

— Oh, fetiță, știu, nici ea nu vrea.

— Dar inima ei nu mai bate. Altă dată când mă așezam aici, îi simțeam inima, dar acum nu mai pot.

Își ridică ușor capul, șopti un adio slab și se depărtă de scăunel pentru ultima oară.

— Mulțumesc că ați avut grijă de ei, îi spuse lui Morris.

El abia dacă reuși să încline capul, apoi merse spre ușă și o deschise. Când Eve trecu pe lângă el, în spatele Mirei și al lui Nixie, bărbatul îi murmură:

— Crezi că te poți descurca cu orice în meseria asta, dar…

Vocea îi era gravă și tristă.

— Rezist la orice dar, Iisuse, fetița asta m-a făcut, aproape, să cad din picioare.

— *În fiecare pas al ei e grație, Raiul este în ochii ei, iar în fiecare gest, demnitate și dragoste.*

Uitându-se la Roarke acum, care rostise aceste cuvinte, Morris încercă un zâmbet amar.

— Bine, spuse el, am să ies puțin acum.

— De unde ai scos asta? întrebă Eve. Treaba asta pe care tocmai ai spus-o.

— Este din *Paradisul Pierdut*. Milton a scris poezia asta. Se pare că ceea ce am văzut noi acum este forma cea mai pură a poeziei.

Eve oftă, simțindu-și sufletul greu.

— Hai s-o ducem înapoi.

Când se întoarseră, Mira o trimise pe Nixie să stea cu Summerset și îi promise că va fi lângă ea într-un minut.

Ștergând-o englezește, Roarke se scuză și se duse în biroul lui, la lucru.

— Știu că a fost dificil pentru tine, spuse Mira.

— Nu este vorba despre mine, spuse Eve.

— În fiecare caz ești tu, într-un fel sau altul, altfel nu ai face ceea ce faci atât de bine. Ai darul dă fii obiectivă, dar ai și compasiune în același timp.

— Nu mi se pare deloc așa.

— Avea nevoie să-i dai ceea ce i-ai dat. Se va vindeca. Este prea puternică să nu se vindece. Dar avea nevoie de un început.

— Va avea nevoie de mult mai mult dacă familia Dyson nu o va lua.

— Am sperat… ei bine… poate că c mai bine de ambele părți. Dar ci îi vor aminti de pierderea sa, iar ea de a lor. Poate că vreți să-i contactați pe Richard deBlass și Elizabeth Barrister.

— Asta este o idee bună.

— Ei l-au luat și pe copilul acela pe l-ați găsit la locul crimei anul trecut.

Eve se foi, nu se simțea bine în rolul de planificator de familie.

— Cred că au decis să-l ia pentru că fiica lor a fost ucisă, dar fiica lor era mare, așa că…

— Copilul tău va rămâne veșnic un copil pentru tine. Vârsta nu reprezintă un factor aici.

— Dacă tu crezi… Oricum, cred că ei au vrut o a doua șansă ca să… mă rog. Știu că Roarke a vorbit cu copilul acela, Kevin. Le-a făcut un mic serviciu ca să îl ia… Din ceea ce știu eu, totul merge bine, iar ei, cum am spus, ar fi niște părinți buni. Poate vor să mai ia un copil.

— Cred că este o idee foarte bună. Să vorbești tu cu ei.

O atmosferă enervantă, se gândi Eve.

— Mă duc să vorbesc cu Roarke, el îi cunoaște mai bine. Eu sunt doar polițista care a închis dosarul crimei fiicei lor și care a scos la iveală secrete de familie nu tocmai frumoase. Dar Roarke le este prieten. Dacă ar merge asta, voi avea nevoie de tine ca să adaugi greutate ca venind din partea Protecției Copilului.

— Aveai și tu ideea asta…

— Nu, dar este cea mai bună idee de când doamna Dyson mi-a aruncat bomba în față, azi-dimineață. Fetița asta a fost dată de la unii la alții destul. Nu vreau să și-o mai ia și de la sistemul ce ar trebui să o protejeze.

— După ce vorbești cu Roarke, anunță-mă! Vreau să facem ceea ce este mai bine pentru Nixie. Acum mă duc la ea.

— Ah, încă ceva…

Eve scoase o fotografie din buzunar, cea pe care Dave i-o dăduse de dimineață.

— Asociatul tatălui ei i-a trimis această fotografie. Swisher o ținea pe birou. Rangle crede că o va ajuta.

— Ce familie minunată, spuse Mira privind fotografia.

— Da, va vrea să aibă această fotografic. Și nici nu putea să vină într-un moment mai potrivit. Va vedea doar asta, imaginea asta, și-o va aminti, mai bine decât imaginea de la morgă.

— Nu vrei să i-o dai chiar tu?

Când Eve dădu din cap că nu, Mira încuviință.

— Bine, am să i-o duc eu.

Mira se întoarse atunci când ajunse în capul scărilor.

— Ea nu știe cât de greu ți-a fost ție să stai cu ea cât timp și-a luat adio de la familia ei. Dar eu știu.

Sus, Summerset o ținea pe Nixie pe genunchi.

— Nu arătau ca atunci când dormeau, spuse ea cu capul pe pieptul servitorului, simțindu-i inima bătându-i în ureche.

— M-am gândit că poate așa ar arăta, dar îți dădeai seama că nu este așa.

Degetele lungi și subțiri ale lui Summerset îi mângâiau părul.

— Oamenii cred, așa cum cred și eu, că atunci când murim, sufletul nostru, spiritul, are de ales.

— Ce fel de alegeri poate face?

— Câteva dintre aceste alegeri pot depinde de cum nc-am trăit viața. Dacă am încercat să facem bine, dacă am făcut tot ce am putut pentru bine, ne putem duce într-un loc unde este pace.

— Ca îngerii care stau pe nori.

— Poate.

El continuă să o mângâie pe păr, în timp ce pisica intră în cameră sărind pe unul din brațele fotoliului.

— Sau poate sunt într-o grădină unde ne plimbăm sau ne jucăm, unde ne întâlnim cu oameni care au făcut aceeași alegere ca a noastră.

Nixie se ridică puțin și-și mângâie blănița lui Galahad.

— Coyle poate să joace baseball acolo?

— Da, sau ne putem întoarce din nou aici și să trăim din nou, să începem o nouă viață, să ne naștem în alt pântec. Ne decidem să facem asta pentru că unii din noi sunt decișI să trăiască fiind mai buni sau să îndreptăm un rău pe care l-am făcut. Sau pur și simplu pentru că nu suntem încă pregătiți pentru un loc atât de plin de pace.

— Se pot întoarce din nou ca niște copii?

Ideea o făcu să zâmbească puțin.

— Ii voi putea recunoaște dacă ne vom întâlni vreodată?

— Cred că ai putea să-i recunoști, adânc în inima ta. Chiar dacă nu-ți vei da seama, inima ta îi va recunoaște. Înțelegi?

— Cred că da… Tu ai recunoscut pe cineva pe care ai pierdut mai înainte?

— Cred că da. Dar există cineva pe care cred c-o voi recunoaște într-o zi.

Se gândea la fiica lui, la frumoasa lui Marlena.

— Dar nu am găsit-o încă.

— Sau poate a luat decizia să trăiască în acea grădină.

Summerset se aplecă pentru a-i săruta fetiței părul.

— Poate că a ales asta…

Summerset așteptă aproape o oră, monitorizând biroul Evei, până când o văzu pe Peabody plecând. Spera că datoria pe care o avea aceasta de îndeplinit îi va lua destul timp cât să-i ofere lui minutele necesare să termine ceea ce avea de făcut.

Când intră în biroul Evei, ea tocmai venea din bucătărie cu o altă ceașcă de cafea în mână. Ceașca îi tremură puțin când îl văzu, vărsând un pic de cafea pe farfurioară.

— Oh, să mă ia dracu'! Consideră zona asta proprietatea poliției, adică restricție pentru broscoi pe care nu-i vreau prin preajmă. Adică tu.

— Trebuie să-ti răpesc un moment, doar. Îmi cer scuze!

— Ce?

Vocea lui era înțepată, iar Eve deveni și mai rigidă.

— Vreau să-mi cer scuze pentru remarca de mai devreme. Am fost nedrept.

— În ceea ce mă privește remarcile tale sunt întotdeauna nedrepte. Așa că totul este ca înainte. Acum dispari. Am treabă.

Ar fi putut foarte bine să iasă înghițind această hidoasă replică.

— Ai adus copilul ăsta aici pentru siguranță, ai văzut acum că este în siguranță. Îmi dau seama că lucrezi în mod disciplinat ca să-i identifici și să-i prinzi pe oamenii care i-au ucis familia. Este vizibil că acorzi acestui lucru mult efort și timp și că ai cearcăne la ochi, ești într-o dispoziție mai proastă decât de obicei din cauza lipsei de hrană și a odihnei.

— Ia mai scutește-mă…

— Iar mintea ta deșteaptă arc de suferit.

— Ce zici de asta din partea minții mele deștepte?, întrebă Eve, arătându-i degetul mijlociu ca insultă.

— Tipic.

Summerset aproape se întoarse și plecă. Foarte aproape că o făcu. Dar nu putu să uite că Nixie îi spusese că Eve stătuse cu ca când și-a luat rămas bun de la mama ei.

— A avut o zi foarte grea, doamnă. Suferă. Iar când am așezat-o în pat să doarmă, a avut alt coșmar. A întrebat de tine, iar tu nu ai vrut… nu ai putut, se corectă cl, să fii acolo. Eu eram depășit de situație când ai venit și am fost incorect.

— Bine, acum să o lăsăm moartă.

Când se întoarse să plece, Eve respiră ușurată. Nu i se părea greu să plătească vreo poliță, dar i se părea extrem de greu să fie conciliantă. Dar dacă nu ar fi fost, asta ar fi distras-o de la munca ei.

— Hei, spuse ea, întorcându-l din nou din drum. Am adus-o aici pentru că m-am gândit că este cel mai sigur loc pentru ea. Și pentru că mai știam că există cineva aici care știe cum să aibă grijă de un copil de nouă ani. Știind că se simte bine cu tine, mă face să am forță în a continua ceea ce am de făcut.

— Am înțeles. Am să te las acum să continuu.

Era și timpul, se gândi ea, când Summerset plecă. Apoi, își așeză picioarele pe birou, sorbindu-și cafeaua. Privea dosarul crimei în timp ce computerul lucra.

17

Eve își notă noile rezultate scoase de pe computer, își făcu notițe. Dar se săturase să stea pe la birou. Voia acțiune. Trebuia *să se miște.*

Dar, în loc să facă acest lucru, își roti umerii și se apucă iar de scris notițe.

Kirkendall versus Kirkendall, spre Moss.

De la Moss la Dubeny, la Brenegan.

De la Swisher la Dyson și la Inga Snood.

Apoi,Newman.

Apoi, Knight și Preston.

Kirkendall și Isenberry.

Isenberry și Tully, de la Tully la Rangle.

Nici o rană pentru Rangle și Tully, deși fuseseră numeroase ocazii.

Ținte precise, așadar.

Și toate aceste idei se învârteau în jurul cazului Kirkendall versus Kirkendall.

— Cât este ceasul în Nebraska?

— Ah, făcu Peabody, frecându-și ochii obosiți.

— Păi, să vedem… trebuie să fie cinci și douăzeci aici… acolo… o oră mai devreme? Și-au dat și ei ceasul în urmă? Desigur… da… o oră mai devreme. Probabil.

— De ce dracu' trebuie să fie o oră mai devreme acolo și o oră mai târziu aici? De ce nu poate avea toată lumea aceeași oră și să terminăm cu toată nebunia asta?

— Are legătură rotirea Pământului în jurul axei sale cu orbita lui în jurul Soarelui și…

Privirea tăioasă a Evei o întâlni pe a ei.

— Ai dreptate. Toată lumea trebuie să aibă aceeași oră. *Timpul Dallas.* O să votez pentru asta. Pleci în Nebraska?

— Am să fac tot ce-mi stă în putere ca să evit asta.

Să umble pe câmpuri era o idee, dar nu pe câmpurile din zilele acelea. Iarbă și porumb ciudat.

— Hai să călătorim prin telefon mai întâi.

Deschise dosarul și luă datele surorii lui Dian Kirkendall.

— Tumbill Roxanne, de patruzeci și trei de ani. Căsătorită cu Joshua, are doi copii, Benjamin și Samuel. Statut de mamă socială. Bine, Roxanne, să vedem ce știi despre cumnatul tău.

Chipul care apăru pe ecran era al unui copil, un băiat, se gândi Eve, în ciuda clăii mari de păr de pe cap. Avea o față rotundă și o strălucire verde în ochi.

— Bună, salut, spuse Benjamin. Cine ești tu?

— Mama sau tatăl tău, sau orice adult rațional, este prin preajmă?

— Mama este aici, dar ar trebui să spui cine ești, apoi ar trebui să ceri voie… să ți se permită, se corectă el, să vorbești cu ea.

Acum îi ținea și copiii lecții despre morală. Ce se întâmpla cu lumea asta?

— Mă numesc Dallas, îmi permiți să vorbesc cu mama ta?

— Bine, spuse copilul și dispăru în ceață, după care se auzi cum o strigă pe mamă-sa.

— Mamă! Te caută Dallas. Pot să mănânc o prăjitură?

— Bine, se auzi răspunsul femeii, doar una, Ben. Și numai țipa lângă telefon. Nu este frumos.

Mama avea cârlionții ce se văzuseră și pe capul copilului, doar că părul era negru. Zâmbetul ei nu era unul sincer, ci mai degrabă politicos și iritat, într-o oarecare măsură.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Doamna Tumbill?

— Da. Am blocat telefoanele de solicitări publicitare, așa că…

— Sunt locotenent Dallas, din cadrul departamentului de poliție New York.

— Oh, spuse femeia și, în acel moment, îi dispăru orice urmă de zâmbet politicos. Ce s-a întâmplat?

— Vă sun în legătură cu fostul dumneavoastră cumnat, Roger Kirkendall.

— Este mort?

— Nu, nu din câte știm noi. Încercăm să îl găsim și să îl anchetăm în legătură cu un caz. Aveți vreo informație despre el?

— Nu, nu vă pot ajuta, sunt foarte ocupată, așa că…

— Doamnă Tumbill, este important să-l localizăm pe domnul Kirkendall. Dacă îmi puteți spune unde am putea să-l contactăm…

— Nu știu nimic. Nici nu vreau să-l contactez.

Vocea ei era rece, ca sugrumată de un fir de sârmă pus în jurul gâtului.

— De unde știu eu că sunteți cine spuneți că sunteți?

Eve ridică insigna spre ecran.

— Puteți să-mi citiți datele de identitate de pe insignă?

— Sigur că pot, dar…

— Puteți verifica cine sunt cei la departamentul de poliție din Manhattan. Vă pot da un număr de contact ce nu vă va costa…

— Am să fac rost eu de un număr. O să fiți anunțată despre asta.

— Atentă, spuse Peabody, după ce ecranul deveni din nou albastru. Și puțin enervată.

— Nu doar atentă și nici doar iritată. Pe deasupra și speriată.

În timp ce aștepta, Eve începu să calculeze cât ar dura o călătorie în Nebraska, incluzând interogatoriul.

Roxanne reveni pe ecran cu chipul palid de data aceasta.

— Sunteți de la Criminalistică.

— Da.

— A ucis pe cineva. Dian…

Vocea i se frânse și buza de jos începu să-i tremure.

— Pe cine a omorât?

— Este căutat pentru un interogatoriu în cazul uciderii a șapte persoane, printre aceștia și doi ofițeri de poliție.

— În New York, spuse ea atentă. A ucis șapte oameni în New York?

— Da. Este căutat pentru șapte crime întâmplate în acest oraș.

— Înțeleg. Îmi pare rău, îmi pare sincer rău! Nu am idee unde se află, nici ce face și, sincer, nici nu vreau să știu. Dar dacă aș ști ceva, v-aș spune, dar nu vă pot ajuta, iar despre asta nici nu vreau să discut. Trebuie să mă întorc la copii.

Ecranul se făcu negru de data aceasta.

— Încă îi mai este teamă de el, comentă Peabody.

— Da… Iar sora ei este vie. A crezut pentru moment că este vorba de sora ei. Doamne, în sfârșit am ajuns la Dian. Poate că știe mai mult decât crede că știe… Trebuie să ne întâlnim cu ea față în față.

— Mergem în Nebraska?

— Nu mergem, mergi.

— Eu, doar eu? Acolo în sălbăticie?

— Ia-l și pe McNab, de acoperire și balast.

McNab mai era și, gândi Eve, persoana care ar fi oprit-o de la excese de zel.

— Vreau să mergi acolo și să te întorci la noapte. Te descurci mai bine cu mamele, cu familiile, va avea mai multă încredere în tine.

Eve îl întrerupse pe Roarke din ceea ce făcea, sunându-l pe derivația din interior.

— Am nevoie de un transport rapid și sigur.

— Unde mergem?

— Nu noi, Peabody. În Nebraska. Îl trimit pe McNab cu ea, așa că îmi trebuie un transport pentru doi oameni. Mic și rapid. Nu trebuie să stea acolo mai mult de două ore. Am locația exactă.

— Bine, am să aranjez totul. Lasă-mă un minut!

— Wow, chiar atât de simplu a fost? se miră Peabody cu un suspin. Cum o fi să fii cu un tip în fața căruia doar pocnești din degete și torni se rezolvă?

— Este convenabil. Folosește-te de statutul ei de soră dacă trebuie. Arată-i copii morți.

— Doamne, Dallas!

— Are și ea copii. Nu pot să aflu nimic dacă ascunde ceva. Nu putem să fim drăguțe. Folosește-l pe McNab dacă tu nu poți s-o faci. Crezi c-o să-i iasă treaba cu polițistul rău?

— O face destul de bine în micile noastre jocuri erotice, când eu sunt un martor refractar.

— Ah, la dracu'!

Eve își presă ochii cu degetele și se rugă ca gândul să nu prindă și formă.

— Află de la ea ce poți, Peabody. Trebuie să știe unde se găsește sora ei. Ex soția lui Kirkendall poate fi un instrument valoros în investigație.

Roarke intră în birou și îi dădu lui Peabody un cub memo.

— Iată transportul tău. Pilotul te așteaptă.

— Mulțumesc, spuse ea și-și adună filele dosarului. Am să-l contactez pe McNab și ne vom întâlni aici.

— Vreau să aflu când ajungi, când pleci și când te întorci, spuse Eve.

— Am înțeles, să trăiți!

— Călătorie sigură, ură Roarke, apoi se întoarse spre Eve când Peabody ieși.

— Am niște crâmpeie de lucruri ce te-ar interesa, dar am nevoie de date neoficiale ca să le pun cap la cap.

— Arată-mi ceai!

— Hai să mergem dincolo, locotenente.

Îi mângâie brațul în timp ce mergeau în celălalt birou.

— Ești obosită, locotenente!

— Puțin.

— A fost o zi stresantă, emoțională.

Ea ridică indiferentă din umeri atunci când Roarke descuie biroul presându-și amprenta și dând probă de voce la interfon.

— Iar Nixie?

— Mira a trecut pe aici când a plecat. A spus că se simțea mai bine. Drumul acela la morgă… Doamne…"

Eve își acoperi fața cu mâinile.

— Credeam că nu am să pot face față.

— Știu.

Eve își scutură capul încercând să nu se gândească la lucrul acela.

— Felul în care și-a privit tatăl, cum l-a atins. Ce se citea în ochii ei când a făcut-o. Multă suferință, ceva dincolo de suferință! Puteai să vezi, doar privind-o cât de mult îl iubea. Că nu i-a fost niciodată frică de el, că nu se temea că i-ar face vreun rău. Noi nu am știut ce înseamnă asta. Nu putem ști. Pot să-l găsesc pe omul care a făcut asta, dar nu voi putea înțelege ce simte. Și dacă nu pot înțelege, de unde să știu dacă îi fac vreun bine?

— Nu-i așa!

Mâna lui o mângâie pe obraz, ștergându-i lacrimile.

— Pentru cine plângi, dacă nu pentru ea?

— Nu știu. Nu știu. Ea nu știe ce fac eu, dar trece peste toate astea. Eu nu știu ce știe ea. E din cauza asta vreo legătură între noi? Dar este diferit de ceea ce am trăit noi. Legătura dintre părinte și copil, ăsta e un lucru pe care ea l-a avut și i s-a luat.

Își șterse lacrimile.

— Eu stăteam lângă tatăl meu, cu tot sângele lui pe mine. Nu-mi mai amintesc ce simțeam. Ușurare, teroare, durere, plăcere, toate aceste lucruri și nici unul de fapt. Vine acasă, în visele mele, și-mi spune că nu s-a terminat. Are dreptate. Nu s-a terminat. Niciodată nu se va termina. Nixie mă face să înțeleg asta.

— Știu, spuse Roarke, ștergându-i o lacrimă cu degetele. Da, știu, îți amintește de asta, se vede. Și nimeni nu poate face nimic pentru asta. Dar nu vei putea lăsa cazul ăsta dându-l altcuiva.

Ii ridică bărbia înainte ca ea să răspundă.

— Nu vei lăsa cazul, pentru că nu vrei și nu trebuie. Nu te vei ierta niciodată că ai plecat din cauza unei neplăceri personale. Și nu vei mai avea încredere în tine după aceea, nu în totalitate, așa cum ai nevoie să o faci.

— M-am văzut pe mine când am găsit-o. Pe mine, în loc să o văd pe ea, ascunsă în cadă, plină de sânge. Nu m-am gândit la mine, m-am văzut pe mine. Doar o clipă, pentru o secundă doar.

— Și, totuși, ai adus-o aici. Trebuie să faci față. Draga mea Eve…

Vocea lui era ca un balsam pe rană.

— Fetița asta nu este singura care pășește cu grație.

— Grația nu are ce căuta aici, Roarke.

Cu el putea vorbi, îi putea spune totul.

— În zilele acestea, o parte din mine vrea să se întoarcă acolo, în camera aceea din Dallas. Doar ca să-l mai văd o dată, cu sângele pe mine și cu cuțitul în mână, spuse ea strângând pumnii.

— Vreau să-l mai ucid o dată dar, de data asta, vreau să-mi amintesc ce simt când o fac, să simt ca să pot să știu că s-a terminat

Și dacă nu se termină, tot vreau să simt momentul acela în care l-am ucis. Nu știu ce face gândul acesta din mine.

— *În zilele acestea, o parte din mine vrea să se întoarcă acolo, în camera aceea din Dallas. Doar ca să-l mai văd o dată, cu sângele pe mine și cu cuțitul în mână.* Iar ceea ce face gândul acesta din noi este exact felul nostru de a fi, este ceea ce suntem acum.

Eve respiră adânc.

— Nu știu de ce ceea ce ai spus mă liniștește când ar trebui să mă sperie. Ea nu va simți la fel, pentru că ea a avut familia ei. Pentru că ea putea să-și pună capul pe pieptul mamei moarte și să plângă. Va suferi, noaptea îi va fi frică, dar își va aminti că a fost capabilă să atingă fața tatălui ci, părul fratelui și să plângă pe pieptul mamei.

— Dar își va aminti și de o polițistă care a stat lângă ea și a ținut-o de mână în acele momente.

— Or s-o arunce în sistem, Roarke, câteodată asta este o salvare, câteodată este bine, dar nu pentru ea. Nu vreau ca ea să fie alt număr de dosar. Să facă parte din același ciclu din care am făcut eu parte. Mi-a venit o idee despre ceea ce ar trebui făcut, dar am vrut să vorbesc întâi cu tine.

Chipul lui era nemișcat, fără expresie.

— Ce?

— Mă gândeam că putem să-i abordăm pe Richard deBlass și Elizabeth Barrister.

— Oh…

Roarke răsuflă ușurat.

— Desigur, Richard și Beth, ce idee bună!

Se întoarse și se apropie de fereastră privind afară.

— Dacă este o idee bună, de ce ești supărat?

— Nu sunt.

Dar cum era? Nu existau cuvinte pentru a descrie ce simțea.

— M-aș fi gândit și eu la ei. Trebuia să mă fi gândit mai bine.

— Nu te poți gândi la toate.

— Se pare că nu.

— Ceva se întâmplă totuși…

El încercă să nege, dar Eve insistă. Trebui să accepte că asta nu era altceva decât o nouă greșeală.

— Nu-mi pot lua gândul de la acel copil. Nu este situația… Pur și simplu nu mi-o pot scoate din cap. Nu pentru că am fost în casa aceea cu tine. M-am uitat la camerele acelea unde dormiseră copiii.

— Este mai greu când e vorba de copii. Trebuia să mă fi gândit atunci când te-am rugat să mă însoțești.

— Hei, nu sunt o fleașcă! Nu sunt atât de moale pentru că… Ah, dracu' să mă ia!

Se întrerupse, își trecu mâinile prin păr.

— Hei… hei…

Evident alarmată, Eve se apropie de el imediat, mângâindu-l pe spate.

— Ce-i cu tine?

— Dormeau.

Doamne, ăsta era lucrul care îl șocase atât de mult?

— Erau nevinovați. Aveau ceea ce copiii ar trebui să aibă. Dragoste și siguranță. Și am văzut camerele pline de sânge și mi-a venit să plâng. Mi s-au îngrămădit lacrimile în gât. Nu m-am gândit la asta… de ce dracului mă gândesc acum, fir-ar…

Ea nu întrebă la ce, pentru că se putea citi totul pe chipul lui. Nu trecuseră doar câteva clipe de când el îi spusese că nu-i place să o vadă tristă?

— Mai bine stăm puțin jos…

— La naiba! La dracu'!!! Nu poți să uiți și nici nu poți să trăiești cu asta. Dar eu am trăit. Trăiesc. Nu mă lovește așa cum te lovește pe tine.

Se lipi cu spatele de ușă și o privi cu intensitate.

— Mă văd cum stăteam în balta de sânge și vomă, după ce el mă bătuse până la inconștiență. Dar sunt aici, nu-i așa? Într-un costum bun, o casă mare, o soție pe care o iubesc mai mult decât viața însăși. Mă lăsase acolo, probabil ca să mor. Nici nu s-a sinchisit să mă amnee, ca pe mama. Nici măcar nu meritam osteneala. De ce aș mai da doi bani pe asta acum? Dar mă întreb, pentru numele lui Dumnezeu, de ce, Eve? De ce să aibă vreun rost toate astea pentru mine, când acei copii sunt morți, Eve? Când cea care a rămas nu mai are pe nimeni pe lume?

— Nu ai tu cărțile, Roarke, tu doar le joci. Nu îți face rău singur!

— Am furat și am înșelat ca să am ceea ce am sau începutul, în orice caz. Nu am fost un inocent.

— Rahat, asta e o prostie!

— L-aș fi ucis.

Ochii îi erau devastați, acum, și reci ca iama.

— Dacă nu ar fi făcut-o altcineva în locul meu, atunci când aș fi crescut mai mare l-aș fi ucis. L-aș fi terminat. Nu pot schimba nici asta.

Suspină cu greutate.

— E inutil!

— Nu, nu este. Nu credeai că e inutil până să apar eu. Îmi place sexul tău, Roarke, îmi place la nebunie, dar mă enervezi când gândești cu el, nu cu capul.

El deschise gura, răsuflă și-și înăbuși un râset.

— Este iritant să te aud vorbind. Bine, să lăsăm asta! Vreau să-ți spun că am fost la Philadelphia astăzi.

— Pentru ce? Ți-am spus că trebuie să știu unde ești.

— Nu aveam de gând să menționez asta ca să mă scutesc de orgoliul tău, locotenente. Nu voiam să mai menționez asta și pentru că ar fi fost o pierdere de vreme. Credeam că pot îndrepta ceva, m-am gândit că aș putea s-o fac. Sunt bun la rezolvat lucruri, dar când

e vorba de cumpărat ceva. M-am dus să o văd pe sora lui Grant Swisher. Ca să vorbesc cu ea de custodia lui Nixie. Nici nu putea fi mai puțin interesată de ceva ca de treaba asta.

Acum se așează pe brațul unui fotoliu.

— M-am decis să mă ocup eu de asta. Un suflet așa de mare cămine…

Ea se apropie de el, îi luă chipul în mâini și-l sărută.

— Sunt mândră că încerci să ajuți. Eu nu m-aș fi gândit la asta.

— Aș fi cumpărat-o, dacă asta ar fi fost o opțiune. Banii rezolvă tot felul de probleme, de ce să ai atât de mulți fără să cumperi ceea ce vrei? Cum ar fi o familie pentru fetița asta. Am eliminat bunicii - l-am găsit pe bunic, apropo - din ceea ce se cheamă așteptările melc morale. Cea care mai rămăsese, cea care trebuia să fie aleasă, nu a vrut.

— Dacă nu vrea copilul, este mai bine așa.

— Știu. Aș fi fost dezgustat de femeia asta, dacă aș fi putut, dar eram mai furios pe mine că am crezut că se poate pocni din degete și se poate rezolva așa. Am fost furios că nu am rezolvat. Dacă aș fi făcut-o, nu m-aș mai fi simțit așa de vinovat.

— De ce te simțeai vinovat?

— Pentru că nu am luat în considerație că am putea să o ținem la noi.

— Aici? Cu noi? Cu noi?!

El risc din nou, dar sunetele vocii lui erau stranii.

— Ei bine, noi avem aceeași problemă cu a ei. Nu putem să o facem. Nu suntem niște oameni potriviți pentru ea. Casă mare, bani mulți, dar nu înseamnă nimic dacă nu poți fi de folos cu nimic unui copil.

— Dar cu aceleași probleme cu a ei.

El îi zâmbi.

— Mă întrebam dacă aș fi un tată bun. Cred că aș fi. Cred că am fi buni la asta, în ciuda faptului că venim de unde venim. Dar nu se poate acum. Pentru că nu este copilul nostru. Vom fi părinți când vom fi buni la asta.

— Dar nu trebuie să te simți vinovat de chestia asta.

— Cu ce sunt eu mai diferit decât Lisa Corday? Sora vitregă a lui Swisher?

— Tu ai încercat să faci un bine. Vei ajuta ca totul să fie bine.

— Ai să mă susții, murmură el, nici nu știam cât de dezechilibrat eram și, totuși, tu mă susții.

Îi luă mâinile și i le sărută.

— Vreau să am copii cu tine, Eve.

Sunetul pe care îl scoase ea fu un geamăt fugar.

— Nu e nevoie să ai fața asta panicată, draga mea. Nu vreau să îl facem azi sau mâine, sau peste nouă luni. Numai cu Nixie aici mi-am dat seama de asta. Copiii înseamnă o muncă adevărată, nu?

— Ce deștept ești!

— O muncă emoțională, fizică, timp consumat. Dar cu recompense nemărginite. Legătura de care vorbeai, o merităm. Trebuie să o facem, când vom fi pregătiți. Dar nu suntem pregătiți să creștem un copil de aproape zece ani. Ar fi pentru noi un început cu capul în jos, o muncă laborioasă, poate și fascinantă, dar nu ne va da timp să învățăm cum să luăm curbe.

El se apropie de ea din nou și-și lipi buzele de pleoapele femeii.

— Dar vreau copii cu tine, minunata mea Eve. Într-o zi.

— Acea zi fiind departe, în viitor. Ca, nu știu, să zicem… zece ani… Stai așa… Copii? Ai zis la plural?

El se dădu înapoi zâmbind.

— Ia te uită, nu-i scapă nimic polițistei mele.

— Chiar crezi că am să te las să plantezi ceva în mine, ca niște alieni mici, din care cresc mâini și picioare?

Se scutură de oroare.

— Înspăimântător! Dacă aș face-o vreodată -, să dau naștere la așa ceva -, ceea ce trebuie să fie la fel de plăcut ca piercingul pe ochi făcut cu țigara, crezi că aș sări în sus de bucurie și te-aș ruga să o mai facem încă o dată? Ai suferit vreo traumă de curând?

— Nu, din câte îmi amintesc.

— S-ar putea să fie pe drum trauma, atunci. Într-o clipă, două…

El râse sărutând-o.

— Te iubesc, iar asta va fi cândva, în viitorul cețos dar, în orice caz, vorbeam de copilul acesta acum. Cred că Richard și Beth sunt buni pentru ce-i trebuie ei.

Eve depăși discuția anterioară pe care spera să o încuie în vreun pod foarte înalt.

— Au luat copilul acela anul trecut…

— Kevin. Da, au finalizat actele pentru adopție.

— Da, mi-ai spus tu ceva… Copilul a avut de depășit ceva foarte greu, a fost șocat de toate acele lucruri, a fost greu. Cred că știu să ajute copii cu „moșteniri" de genul acesta, așa că…

— S-ar putea să fie o opțiune bună pentru Nixie, am să vorbesc cu ei, chiar în seara asta dacă pot. Vor trebui s-o întâlnească.

— Ai putea să te grăbești, Protecția Copilului deja îmi bate la geam. Bine, hai să lăsăm asta. Ce ai pentru mine?

— Câteva nume pe care le-am găsit intersectate într-un fel sau altul cu Kirkendall și Isenberry.

Se duse la computer în timp ce explica.

— Câteva sunt în legătură cu CIA, altele cu agenția „Securitatea Căminului".

Se uită la Eve și se gândi că tot ceea ce avea să mai primească era un pumn în stomac.

— O să fii bine vizavi de discuția noastră?

— Dar tu?

— Am făcut pace înăuntrul meu, cel puțin atât cât pot. Nu pot să uit, dar am făcut pace acum.

— Eu nu pot uita, spuse Eve încet.

Eve știa că din dragoste pentru ea nu s-a răzbunat pe asistenții „SC", care au fost martorii abuzului împotriva ei atâția ani, în Dallas, ei, care văzuseră cum un om bătea și-și brutaliza propriul copil și nu au făcut nimic ca să oprească acest lucru.

— Nu uit ce ai făcut pentru mine.

— Nu am făcut nimic, ca să fim exacți. În orice caz, ca să pot opera mai departe, ca să accesez datele acestor oameni și ale acestor organizații voi avea nevoie de asta.

Își puse palma peste scannerul computerului.

— Operațiune deschisă.

Roarke, Identitate verificată, comandă acceptată.

Micul computer prinse viață, luminile începură să clipească, Eve se apropie și ea. Văzu fotografia înrămată pe care o ținea pe birou. Copilul avea ochii mari, albaștri, vii și un ciuf de păr negru și des, mama tânără cu chipul rănit de lovituri și o mână bandajată.

Și asta era o treabă privată, se gândi ea, de ce o ținea într-un birou? Acesta era un alt lucru cu care el încerca să facă pace.

— Am găsit ceva interesant, spuse el. Uită-te puțin!

Comandă o imagine pe ecran.

— Clinton, Isaac, armata americană, sergent, seamănă cu Kirkendall, comentă Eve. Aceiași ochi, buze, aceleași culori.

— Da, asta m-a frapat și pe mine. Mai ales când am observat data nașterii.

Aduse pe ecran data nașterii lui Kirkendall și imaginea acestuia.

— Aceeași dată. Aceeași maternitate. Ticălosul. Dar au părinți diferiți în date. Poate că registrele au fost măsluite.

— Cred că cineva a fost năzdrăvan, a decis că merită să faci pe hackerul în dosarele maternității.

— Adopție ilegală? Gemeni separați la naștere? Se poate și asta, dar nu ar fi prea straniu?

— Straniu, spuse și Roarke, dar măcar este logic.

— Ei știu asta. S-au întâlnit în același regiment, au aceeași pregătire militară. Tipul are figura ta și lumea se întreabă de ce, începi să te întrebi chiar și tu de ce un altul seamănă cu tine.

— Cred că asta vrei să fie prioritate pe ordinea de zi.

— Dă-i drumul la treabă.

— Nu va dura mult.

El începu să lucreze activând computerul prin voce sau manual. Ea aștepta.

Frați, se gândi ea. Lucru în echipă. Gemeni, despărțiți la naștere, apoi se reîntâlnesc. Soarta? Norocul? O putere superioară ce și-a bătut joc de ei? Nu devine acum legătura mai puternică? Nu este furia mai adâncă? Iar crimele încă și mai personale. Li s-a refuzat dreptul de a fi o familie. Unuia i s-a refuzat și dreptul de a avea după aceea o familie. Viața este scârboasă, trebuie să înveți să ucizi!

— Acest Clinton a fost vreodată căsătorit?

— Ssst, spuse el și Eve se uită singură la date.

— Sunt o groază de oglinzi aici la tine, observă ea. A fost căsătorit, în același an, cu Kirkendall. Doar un copil, băiețel. Soția și fiul sunt dați dispăruți cu un an înainte ca acest Kirkendall să aibă procesul. Or fi murit? Sau au scăpat cu viață?

— Mamele biologice au același nume în fișele medicale de la spital ca și în datele ulterioare, spuse Roarke în timp ce lucra.

— Vezi cine a mai născut în ziua aia. Gemeni, decedați.

— Asta este, locotenente. Uită-te pe ecran. Smith Jane a născut doi băieți gemeni. Îmi imaginez că la maternitate s-au dat niște bani. Au vândut copiii, de acord cu mama lor. I-au făcut să pară decedați.

— I-au vândut, da… Pun pariu că asta a făcut mămica lor. S-a-ntâmplat. Se întâmplă, se corectă ea. Chiar dacă acum sunt legi ce permit să se insemineze femeile pentru plăți imense, tot se mai întâmplă.

— Cupluri care fac copii pentru asta. Se finanțează din asta. Astfel se poate alege rasa, caracteristici fizice, nu mai treci prin toate spaimele consultațiilor pentru inseminare artificială. Da, nou-născuții sănătoși sunt întotdeauna o marfa bună pe piața neagră.

— Iar Jane Smith a câștigat lozul cel mare cu gemenii. Familia Kirkendall Clinton i-au luat, iar brokerul ei de copii a luat banii, împărțindu-i în mod egal. Am să trimit datele astea la cineva de la Protecția Copilului. Vor vrea să mai afle lucruri dintr-astea, să vadă dacă o mai găsesc pe mama biologică, brokerul. Dacă ținem seama că au trecut cincizeci de ani de atunci, slabe speranțe! Să vinzi copilul. Ce josnic!

— Mai bine să fii dorit, chiar dacă ești cumpărat, decât să fii un copil nedorit, abuzat.

— Există agenții ce se ocupă în mod legal de asta. Există și moduri cum să concepi copilul, dacă asta vrei, dacă tu ai niște limite fizice. Oamenii de acest gen vor să nu se complice, vor să ignore legea și sistemul care poate să-i protejeze.

— Sunt de acord cu tine. Și aș mai adăuga că, în cazul acesta, au fost doriți, s-a plătit pentru ei și când au aflat asta au reacționat foarte rău.

Ea se opri, gândindu-se.

— Am avut un frate, tu mi l-ai furat, am trăit o minciună care era dincolo de controlul meu. Mă voi răzbuna. Astfel avem de-a face cu doi oameni foarte supărați și care sunt obișnuiți să fie antrenați din taxele noastre de contribuabili să ucidă. Frați, frăție, loialitate combinată cu *Semper Fidelis.*

— Cred că asta se practică la Marină, nu în armata de uscat.

— Mă rog, detalii… Se întâlnesc la un moment dat, își dau seama. Sau unul dintre ei își dă seama și-l caută pe celălalt. Și-au schimbat fizionomiile. Nu doar ca să nu fie recunoscuți, dar ca să semene și mai mult, ca să onoreze legătura lor de sânge. Nu suntdoar gemeni, sunt acum și gemeni identici. Sau cât au ieșit de identici. Două trupuri, o minte. Cam așa mi se pare mie că stau lucrurile.

— Amândouă dosarele, ca și cele ale altor câțiva pe care i-am găsit, indică operațiuni făcute sub comanda CIA, Securitatea Căminului, Forțele Speciale.

Acum înțeleg, se gândi Eve. Acum știa! Acum îi va găsi.

— Cam cât timp îți trebuie ca să mai afli ceva?

— Puțin. Ești neobosită locotenente.

— Am nevoie, spuse ea rotindu-și umerii, de ceva fizic. Un exercițiu bun. Nu am mai făcut unul de câteva zile. Plus că am mai pus ceva kilograme pe mine.

— Te pot ajuta eu cu asta.

Ea ridică pumnul.

— Vrei o rundă, asule?

— De fapt, nu. Lasă-mă un minut să rezolv aici.

Dădu computerului un ordin, într-o engleză electronică, pe care Eve nu era în stare să o vorbească.

— Poate să o facă și fără mine, apoi am să vin să termin. Vino cu mine.

— Ar fi mai bine dacă ai lucra tu.

— O oră, nu îi ia mai mult.

O băgă cu forța în lift.

— Holo-cameră.

— Holo-cameră? Pentru ce?

— Un program cu care mă jucam eu. Cred că îți va plăcea. Mai ales ținând seama de recenta ta discuție cu Maestrul Lu și admirația noastră reciprocă pentru capacitățile lui.

El intră cu ea în camera hologramelor.

— Inițiază programul de arte marțiale numărul 5A, spuse el zâmbind, șoptindu-i la ureche.

— Eve Dallas - oponent.

— Credeam că ai spus că nu vrei să…

Camera se umplu de zgomote, se calibra pe dimensiunile și imaginea unui studio de arte marțiale, cu pereți pe care erau expuse arme și o podea lustruită, din lemn.

Se uită în jos, la ea însăși, și se văzu îmbrăcată într-un gi tradițional, negru.

— Șmecher, fu tot ce putu gândi în acel moment. Cât exercițiu vrei să facem?

Se dădu peste cap, aterizând din nou pe picioarele sale.

— Am ceea ce-ți trebuie. Triplă amenințare, ordonă el. Ciclu întreg. Distrează-te, îi spuse el lui Eve atunci când cele trei siluete apărură.

Doi bărbați, o femeie. Femeia era minionă, cu părul roșcat, strâns la spate în coadă, lăsându-i fața impresionantă neîncadrată de nici o șuviță de păr. Unul dintre bărbați era negru, mai înalt de 1,80 metri, musculos, cu statură solidă. Ultimul era asiatic, cu ochii negri ca marmura și o conformație a corpului ce-i spunea Evei că trebuie să fie mai agil și mai rapid decât o șopârlă.

Aceștia așteptară ca Eve să intre în joc, apoi se înclinară. Ea făcu același gest, pe urmă, își schimbă poziția corpului într-una de luptă atunci când ei o încercuiră.

Femeia se apropie prima, cu un sprint elegant, urmat de o lovitură în foarfece în direcția feței Evei. Ca să pareze lovitura,

Eve se lăsă în jos, apoi sări cu prima lovitură spre asiatic, dar asiaticul îi bloca lovitura, parând cu brațul.

Eve simți cum se lovește carnea de carne. Erau lovituri de test, parări, lovitură în aer, pivot, lovitură cu pumnul…

Eve para loviturile, prinse mișcările cu coada ochiului și sări să lovească femeia cu cotul în falcă.

— Bine executat, spuse Roarke, sprijinindu-se de perete ca să privească mai bine.

Dar Eve primi o lovitură ce o doborî la pământ, folosindu-și mâinile și picioarele ca să sară în spate, înainte ca următoarea să aterizeze. Asiaticul sări, o prinse din aer, izbind-o în rinichi, determinând-o să aterizeze pe burtă, alunecând pe podea.

— Au! icni Roarke. Asta cred că a durut…

— M-a trezit la realitate, asta-i tot.

Respirând printre dinți, își ridică brațele, lovi și ea, înapoi, luându-l în primire pe bărbatul de culoare, cu două călcâie aplicate în stomac.

— Asta a durut și mai tare, decise Roarke, comandându-și un pahar de Cabernet de la automat.

Sorbi privind contemplativ în timp ce femeia lui era aruncată în luptă. Erau mai mulți inamicii ei, mai bine făcuți. Dar Eve le rezista… Avea nevoie de acest lucru, de această provocare fizică. Trebuia să-și înăbușe în acest mod pumnii aceia pe care îi primea în interiorul ei atât de dur.

Cu toate acestea, Roarke își arătă simpatia față de ea atunci când mai primi o lovitură în plină figură.

Ei, se gândi el, rezista mai mult sau mai puțin…

Cei trei săriră la ea toți deodată, dar ea îl blocă pe unul reușind să-l arunce în spate, îl evită pe celălalt printr-o mișcare agilă a umărului, dar al treilea atacator o prinse cu o lovitură din spate ce o trimise din nou la podea.

— Ce-ar fi să opresc jocul ăsta, puțin, sugeră Roarke.

Eve își redobândi poziția bipedă, dar un firicel de sânge i se scurgea de lângă ochi.

— Dacă o faci, am să-ți rup ție fundul după aceea.

El tresări, dar sorbi mai departe din Cabernet.

— Tu o ceri, draga mea.

— Fie…

Își scutură brațele, observând că femeia atacant se afla în bătaia piciorului ei stâng acum, iar bărbatul de culoare era deja terminat.

— Hai să termin cu ăștia.

Se duse spre bărbatul de culoare. Poate că era cel mai solid, dar lovitura în stomac îl doborâse. Folosind femeia ca momeală, Eve sări în dublă răsucire. Lovitura îi fu barată, dar folosi momentul de a o ridica și învârti în aer, aruncând-o peste foarfecele executate de omul de culoare.

De data aceasta, bărbatul de culoare nu se mai ridică de jos. Bloca loviturile cu antebrațul, cu umerii, aruncându-se la pământ, aplicând tactici defensive, obosindu-și ambii oponenți în egală măsură. O lovitură scurtă în falcă îi zdruncină oponentei sale capul, iar Eve îi aplică și asiaticului un cot în gât. Bărbatul se dădu înapoi ca să se redreseze, dar reveni repede, în forță. Amândoi erau obosiți acum, transpirația li se scurgea în ochi. Piciorul lui ateriză în plexul Evei, fusese rapid, dar nu îndeajuns de rapid ca ea să nu-i prindă glezna și să i-o răsucească. Asiaticul se retrase rănit, căzând la pământ cu o grație pe care și Eve o admiră. Chiar și așa, se repezi la el, terminându-l dintr-o aterizare din zbor deasupra lui. Călcâiul ei i se propti pe puntea nasului, auzindu-se trosnetul satisfăcător.

— Hei, ăsta e un joc, spuse Roarke. Program terminat.

Oponenții dispărură ca și sala de karate. Eve rămase, încercând să-și recapete răsuflarea, în hainele de serviciu, acum.

— Bună luptă, decise ea.

— Nu a fost rău deloc, i-ai terminat în… douăzeci și unu de minute și patruzeci de secunde.

— Timpul zboară când ești… au!

Își masă coapsa dreaptă.

— Uite ce înseamnă să începi lupta fără să te încălzești.

— Ai făcut întindere?

— Nu, spuse ea, întinzându-și piciorul. Doar puțin de tot…

Își dădu părul de pe față, privindu-l pe Roarke.

— Douăzeci și unu de minute?

— Douăzeci și unu de minute și patruzeci de secunde. Nu este chiar un scor înalt. Eu i-am terminat în nouăsprezece minute.

Eve își ridică privirea spre el, trăgând de glezna piciorului, aducând-o aproape de tors.

— Cam după câte time-out-uri ai ajuns la recordul ăsta?

— Ei, nu, nu din prima. Prima dată am pierdut douăzeci de minute și ceva…

— Cât și ceva?

Roarke râse.

— Și cincizeci și opt de secunde.

— Aș spune că diferența este dată doar de faptul că tu ai programat jocul. Dă-mi și mie o gură din ce bei tu.

Îi oferi paharul.

— Te simți mai bine?

— Da. Nimic nu-ți luminează ziua mai tare decât un pumn în față. Nu știu ce spune chestia asta despre mine, dar nici nu-mi pasă!

— Atunci, vom mai avea un joc. Ora de recreație nu s-a terminat, spuse el înainte ca ea să apuce să protesteze. Comandă programul Island 3.

Apăru un decor de nisip alb, pe o plajă, cu o apă de un albastru precum cristalul. Peste tot erau flori - roz, albe, roșii - pe toată întinderea malului. Păsări frumos colorate, ca niște bijuterii, zburau pe cerul senin ca o sferă de sticlă.

Plutind ușor pe mare, Eve zări un pat de un alb imaculat.

— Uite un pat pe apă!

— Nu am făcut niciodată dragoste cu tine pe apă. În apă, sub apă, da… dar niciodată *pe* apă. Îți place plaja.

Îi sărută mâna.

— Mi-ar surâde ideea de a pluti cu tine undeva.

Eve îl privi. Roarke era îmbrăcat cu o cămașă albă, subțire, descheiată, ce flutura în briza mării și o pereche de pantaloni negri. Era în picioarele goale, ca și ea. O programase îmbrăcată în alb și pe ea. Purta o rochie albă, din voal, cu bretele foarte subțiri. În păr avea flori. Era o mare distanță de la giul negru în care fusese programată înainte și de la pumnii zburători la acest decor.

— Trecem de la luptă la romantism?

— Crezi că ni s-ar potrivi nouă altceva, mai bine?

Eve râse.

— Cred că nu. Nu aș fi putut să fac toate acestea într-o oră, cel puțin nu acum câțiva ani.

Îi luă mâna, se plimbă cu el prin apa caldă și limpede. Râseră atunci când se aruncară pe patul plutitor.

— E chiar ca o plută sexy.

— Și infinit mai confortabilă, spuse el, lipindu-și buzele de ale ei. Am fost aici ca să mă relaxez de câte ori am vrut, dar nu am reușit niciodată așa de bine ca atunci când eram și cu tine.

În cealaltă lume era suferință și furie. Într-a lor, acum, era doar dragoste. Nisipul alb sau apa albastră erau doar simple fantezii, dar lumea lor era la fel de reală ca și cealaltă. Pentru că el era adevărat, ei amândoi.

— Hai să ne lăsăm purtați atunci, să plutim…

O trase spre el, gură lângă gură, inimă lângă inimă. Patul plutea lin pe apa albastră, iar neliniștea din sufletul ei dispăru. Gustă din vinul pregătit, simțind cum aerul umed și cald îi mângâie pielea, la atingerea lui.

Era un moment de vis, se gândi ea acum. Nu avea duritatea celeilalte lumi. Fără sânge și fără violență. Era un calm ce îi liniștea inima și îi hrănea sufletul.

Când îl ținea așa, când gura ei se lipea de-a lui într-un lung sărut, putea să uite ce însemna să-ți fie foame, să fii rănită, îmbrățișată așa, știa că se putea întoarce la momentele grele ale lumii reale mai puternic. Îi scoase cămașa, trăgându-i-o de pe umeri, îi exploră pielea caldă, mușchii puternici, se lăsă legănată de pat, iar Roarke îi dădu ușor la o parte bretelele rochiei. Luptătoarea era a lui. Femeia care cu câteva minute înainte era brutală, concentrată pe luptă și pe violență, era acum a lui, stând moale sub corpul lui, rugătoare și dornică, de o dulceață de nedescris.

Murmură în irlandeză „dragostea mea" și simți cum buzele ei îi acopereau umerii mari și puternici, primi sărutări de-a lungul umerilor, brațele parcă sculptate în alabastru, cu sărutări tandre. Îi luă o floare din păr, trecând-o printre săruturi, făcând-o să se înfioare.

— Asta este ceva special.

— Floarea?

— Floarea, da.

Învârti floarea cu degetele.

— Vei avea încredere în mine.

— Am întotdeauna încredere în tine.

— Vreau să-ți dau asta. S-o ofer amândurora.

Rupse petalele deasupra sinilor ei și le gustă pe fiecare în parte cu gura. Pe ea…

Eve se arcui de spate, plutind încă, dar pe înălțimi, pe un val de căldură pe care o ridicase el.

Dorința o îmbăta, ca și vinul. Auzea cântecul păsărilor, o muzică erotică, exotică, pe fundalul fin al susurului apei ce se lovea de mal.

Auzea vocea lui, muzica din vocea aceea, lăsându-și rochia să alunece ușor de pe ea.

Soarele, mâinile lui, buzele lui, toate erau pe pielea ei, așa cum săruturile ei tatuau pielea bărbatului. Patul se lovea ușor de undele de apă, scoțând un sunet ca un cântec de leagăn.

Roarke strecură floarea între picioarele ei.

Senzația o făcu să-și înfigă mâinile în carnea lui.

— Doamne…

Privea cum valurile de plăcere treceau pe chipul ei. Polițista lui, războinica lui, era încă inocentă atunci când era vorba de propriile ei plăceri.

— Se numește Floarea lui Venus și este hibridizată. Are mari calități de afrodiziac, spuse el, mângâind-o cu o nouă floare, privindu-i ochii începețoșați.

Sânii ei vibrau sub mângâiere, nervii îi erau excitați. Când gura lui se lipi de ea, o mușcă ușor cu dinții de sâni, iar șocul durerii plăcute o făcu să scâncească. Îi lipi floarea de sâni și începu să sugă.

Corpul femeii deveni un vulcan în erupție.

Își pierdu mințile. Era imposibil să gândești prin barajul acela de senzații, de plăcere, greu de explicat și de descris. Șocul plăcerii îi trimise corpul într-o stare de vibrație, explodând Ia atingerea orgasmului ce trecu prin măruntaiele ei.

— Când sunt în tine…

Cuvintele lui aveau un puternic accent irlandez acum, ochii albaștri deveniseră sălbatici.

— Când sunt în tine, Eve, simt același efect.

Gura plină de sucul afrodiziac se lipi de a ei, limba i se strecură înăuntru.

— Gustă…

Îi dădu ei floarea, ca să simtă și ea gustul afrodiziac.

— Termină din nou, vreau să termini din nou, iar eu să te privesc.

Ea se cabra, plonjând în furtuna plăcerii, conștientă că fiecare celulă din corpul ei va fi invadată de senzații.

— Te vreau înăuntru…

Îl prinse cu mâinile de păr și-l trase până când gurile li se uniră din nou.

— Simte ceea ce simt și eu!

El alunecă înăuntru, încet, încet, iar ea simți din tremurul corpului cât de tare încerca să se controleze. Apoi, răsuflarea i se întretaie, ochii lui frumoși se încețoșară.

— Doamne!

— Nu știu dacă vom mai trăi după asta… spuse ea încolăcindu-se cu picioarele în jurul lui. Hai să descoperim împreună! Nu ieși!

Bărbatul nu mai era sigur că ar fi supraviețuit unei astfel de plăceri, nu acum, nu cu senzațiile acestea ce îl invadau, nu cu acele cuvinte pe care le auzea în ureche. Lăsă la o parte controlul și se avântă în furtună, împreună cu ea, simțind valuri de căldură, valuri imense.

Când ultimul val îl lovi, căzură amândoi. Eve nu mai credea că-și va mai redresa vreodată răsuflarea sau mâinile inerte. Brațele i se dezlipiră de pe corpul lui Roarke, îi alunecară în apă.

— E legal ce am folosit noi?

Roarke stătea extenuat deasupra Evei, răsuflând ca și când ar fi urcat sau căzut de pe un munte. Râsul lui îi gâdilă pielea.

— Doamne, doar tu puteai să mă întrebi asta!

— Serios vorbesc!

— Trebuie neapărat să o rugăm pe Trina să-ți tatueze insigna aia pe sân, permanent. Da. A fost testat, aprobat, are licență. Iar după cum vezi, efectele sunt tranzitorii.

— Bună treabă! Efecte diabolice!

— Erotic, excitant, nu elimină puterea de a alege.

Ridică floarea, o răsuci între degete, apoi o aruncă în apă, lăsând-o să plutească.

— Ce floare drăguță!

— Toate florile de aici sunt ca aia?

— Nu, doar ea.

O sărută din nou, savurând gustul buzelor ei calde.

— Dar pot să mai fac rost.

— Sunt convinsă.

Se adună și se încruntă la auzul unui bip.

— Ah, se pare că am trecut de primele nivele și mi se cere atenție acum.

Se ridică, își aranjă părul. Se mai uită o dată la apa albastră, la nisipul alb, la florile aruncate ca niște bijuterii pe tot malul.

— Gata cu joaca!

El încuviință.

— Program terminat, comandă el, iar holograma dispăru.

18

Eve era așezată la computerul lui Roarke și începu să cerceteze viețile lui Clinton și Kirkendall. Aveau nevoie de o bază pentru operațiuni, un loc sigur, unde să stocheze echipamentul, unde să-și pună în aplicare strategiile de atac.

Un loc unde ar putea să o ducă pe Meredith Newman.

Începu cu copilăria - Kirkendall o petrecuse în New Jersey, Clinton în Missouri. Kirkendall se mutase la New York, împreună cu părinții adoptivi, la vârsta de doisprezece ani. Clinton făcuse la fel, se mutase în Ohio, la vârsta de zece ani. Amândoi se înscriseseră în armată la optsprezece ani. Și amândoi au fost recrutați pentru Forțele Speciale la vârsta de douăzeci de ani.

Caporalii Kirkendall și Clinton s-au antrenat amândoi la Câmp Powell, Miami.

— Parcă ar fi fost într-o oglindă, spuse Eve. Nu, ca magneții. Pur și simplu și-au duplicat fiecare mișcare până când s-au reîntâlnit.

— Taci!

Eve se încruntă la el. Cu mânecile suflecate, cu părul strâns la spate, soțul ei butona o tastatură cu o mână și accesa icon-urile de pe monitor cu cealaltă. Iar în ultimele zece minute, tot mormăia ceva într-o combinație elegantă de galeză - presupuse ea - și ciudatul argou irlandez.

Bombănea vrute și nevrute, înjurături, suduieli și un pachet bogat de cuvinte vulgare ce păreau caraghioase când erau spuse cu accentul lui.

— *Feisigh do thoin fein!*

Toate cuvintele acestea de neînțeles le spunea uitându-se țintă în monitor.

— Ce? Ce? Eu nu vorbesc, eu mă confesez, ah, da, scârbă, uită-te unde era, scârba!

Se confesează deci, se gândi ea, în timp ce el lovea cu putere tastele.

Se întoarse nedumerită la munca ei. Dacă nu era atentă, ar fi fost prinsă studiindu-l. Și el făcea mare caz de acest lucru atunci când butona la computer.

Armata - ca toate armatele - îi plimbase de ici-colo, peste tot, timp de câțiva ani. Au trăit în cazărmi militare, chiar și după ce se căsătoriseră, la trei luni diferență unul de celălalt. Iar atunci când au optat să se lase de armată, au continuat pe același sistem, ca și când nu s-ar fi întrerupt nimic.

Eve se învârti încoace și încolo, urmărind firul vieților lor, între diverse locații, situații financiare, până când reuși să o lege și pe Isenberry de cei doi.

Când telefonul fix sună lângă ea, își dori să poată înjura și ea în galeză.

— Au venit detectivul Baxter și ofițerul Trueheart și ar dori să vorbească cu tine.

— Spune-le să mă aștepte în biroul meu.

Închise telefonul, apoi închise fișierul cu datele și notițele la care lucrase până atunci.

— Am găsit niște chestii, îi spuse ea lui Roarke.

— Și eu la fel, sunt acum chiar în dosarul lui Kirkendall, de la CIA. Un băiat tare, tare ocupat…

— Spune-mi ceva, agențiile astea plătesc taxe pentru operațiunile sub acoperire? Pentru operațiuni speciale?

— Așa se pare. Am aici un număr de dosar cu ceea ce se cheamă „taxe de operațiuni". Suma cea mai mare pe care a primit-o a fost jumătate de milion de dolari americani pentru uciderea unui om de știință din Belingrad. A lucrat destul de ieftin.

— Cum putem trăi într-o lume în care o jumătate de milion de dolari înseamnă a lucra ieftin?

— Cei care lucrează pe cont propriu primesc dublu pentru un asasinat. E simplu!

Părea foarte preocupat de munca lui.

— Mi s-a propus odată, la frageda vârstă de douăzeci de ani, să ucid un rival de afaceri al unui traficant de arme. Era destul de greu să refuzi, era vorba de bani obținuți ușor, dar m-a oripilat întotdeauna crima.

— Te-a oripilat?

El îi zâmbi, continuând să sape după datele lui Isenberry și Clinton.

— Mă duc în biroul meu dar, din curiozitate, ce…

Se opri, reluă fraza galeză în minte și plecă repetând-o…

Roarke își ridică încet capul de la computer și rămase cu o privire mirată.

— Unde ai auzit asta?

— Din gura ta, acum puțin timp…

— Am spus eu așa ceva?

Părea ușor șocat și, dacă nu se înșela ea, chiar stânjenit.

— Ia te uită ce te mai lovește! Amintiri din tinerețe. Chiar o amintire foarte crudă.

— Oh, ca și când o polițistă care lucrează pe străzile din New York de unsprezece ani și ceva ar mai putea să fie șocată de limbajul tău crud…

— Foarte crud, repetă el. Ca să înțelegi, înseamnă să ți-o tragi singur în fund.

— Pe bune? se lumină Eve. Ia mai zi o dată, dar corect. Aș putea să o folosesc pentru Summerset.

El râse scuturând din cap, înțelegător.

— Hai, la muncă!

Femeia ieși, încă murmurând fraza.

Intră în birou chiar în momentul în care Baxter își înfigea dinții într-un hamburger imens. Cum nu era nici o plăsuță la vedere, cum mirosea a carne adevărată, deduse că totul provenea din propria-i bucătărie.

— Servește-te singur!

— Mulțumesc, zâmbi el mestecând, arătând spre Trueheart, care mesteca și el dintr-un hamburger, cu grație, cel puțin și pe jumătate rușinat.

— Nu am avut timp să mâncăm. Iar mâncarea e mai bună pe la alții…

— Am să transmit complimentele tale bucătarului. Ai de gând să-mi dai raportul sau doar îți îndeși vaca aia moartă în gură?

— Am de gând să le fac pe amândouă deodată. Am căutat prin dosarele Moss și Duberry. Nimic suspect, nici o amenințare depusă la dosar. Moss nu a povestit nimic soției, asociaților, vecinilor. El și copilul lui mergeau la cabana lor din nord, unde mergeau o dată pe săptămână să pescuiască și să facă alte rahaturi de genul ăsta. Vehiculul era parcat, garaj privat, parcarea era perfect supravegheată, securitate asigurată de droizi. Droidul nu a primit lovituri, doar i s-a șters un fișier de treizeci de minute de pe disc. La fel s-a întâmplat și cu camerele de luat vederi.

— Ce fel de cabană?

Baxter luă un cartof prăjit din grămada pe care o comandase împreună cu hamburgerul.

— Ne-am întrebat și noi asta… De ce să tot faci de-astea când era mai simplu să îl iei din pat? Troy?

Trueheart înghiți repede.

— Cabana este în mijlocul unei comunități securizate, iar securizarea este bună acolo. Investigatorii au crezut, datorită naturii explozibilului și a abilității de a destabiliza securitatea parcării că era un caz clar de atentat. Câteva alte vehicule au fost distruse în explozie, iar clădirea a suferit distrugeri de structură.

— Da, murmură Eve. A fost mai deștept așa… Iar atentatele teroriste închid gura tuturor.

— Nu a reieșit de nicăieri că Moss a fost ținta clară a acțiunii dar, dacă a fost așa, au tras concluzia că era din cauza faptului că era judecător în general, nicidecum din pricina unui caz anume. Mai ales că Moss putea deveni un viitor candidat Ia Primărie, așa că factorul politic a primat.

Își drese glasul și continuă atunci când nimeni nu comentă nimic.

— Nu a fost nici o probă, nici un motiv ca ei să se uite atunci la cazul Kirkendall. Nu făcuse nici o amenințare, iar cazul lui fusese rezolvat cu trei ani înainte de eveniment. Dar, ah, cu ce avem noi acum, ne putem uita la el, la tipar și la patologie, putem trage concluzia că l-a lovit pe Moss în oraș, mai degrabă decât la cabană pentru că, mmm, liniștea apele. A fost o provocare, o declarație, prin ce a făcut.

— De acord, spuse Eve și-l privi pe Trueheart respirând adânc.

— Despre dispozitiv?

— Aici este interesant, gesticulă Baxter cu burgerul în mână. Un alt motiv pentru care s-a dedus că fusese vorba de un atentat terorist. Ceea ce au adunat ei de Ia fața locului indica faptul că erau dispozitive militare. Nu era o bombă artizanală, făcută de vreun nebun în pivnița lui, pentru că îl supărase Moss cu vreo pensie alimentară. Cei de la laborator au dedus că aparatura nu era una

ieftină, avea piston electronic autodeclanșator atunci când motorul pornea și, Baxter făcu aici un gest larg cu mâinile, exploda cu distrugeri adiționale.

Evei îi trecu ceva prin cap.

— Bine, dar cum putea fi sigur că Moss va angaja motorul, dacă ar fi luat soția lui mașina?

— Nu avea carnet.

— Nu m-a convins. Chiar și parcările scumpe mai fac un ban închiriind pentru scurte momente mașinile. Iar Kirkendall este un tip care merge sută la sută la sigur. Vreau probele de la laborator, să mă uit peste ele. Mă prind că e o greșeală aici. Cred că putea să declanșeze de la distanță explozia, numai dacă era sigur că Moss era în mașină. Este treaba lui Clinton aici, reiese din datele lui că el e specialistul în așa ceva. Dar Kirkendall trebuie să fi vrut el controlul.

— Am să-i împing pe cei de la laborator, fu Baxter de acord. Am mai vorbit și cu martorii din cazul crimei Duberry. Există o figură aici.

— Adică?

— Adică prietenul fetei. Ex. Nu vreau să spun că s-a greșit ceva în investigația lor, dar am să o urmăresc și eu. Ei au dat vina pe tipul ăsta și gata.

— Are alibi?

— Bun ca bună ziua. Ascultă.

Îi întinse un cartof, demonstrativ, ca și când ar fi fost un indicator.

— Este acasă, singur, cu camerele video din clădire. Da, s-ar putea spune că avea cum să se strecoare afară dar, în apartamentul de deasupra lui, un tip a avut o petrecere cu două dame, un tip cu fundul mare și un pat cu saltea de apă. Greutatea unei balene. Treaba e că patul se sparge la saltul a trei persoane și tot oceanul se scurge în apartamentul de dedesubt, curge prin tavan, astfel încât tipul aproape că se înecă. Ceartă mare între vecini, cu martori și tot

tacâmul. Și totul se petrecea tocmai în momentul când Duberry era strangulată.

— Aha, spuse Eve, furând un cartof din punga Iui Baxter.

— La ancheta preliminară, toți au fost siguri că prietenul este făptașul, pentru că era vorba de o femeie iară dușmani, cu o viață obișnuită. N-a avut loc nici un viol, nici un jaf, așa că s-au gândit că motivul era unul personal.

— Ex prietenul ar fi violat-o, este o mare probabilitate, comentă Eve. Ar fi lovit-o și la față, *ăsta* ar fi fost un atac personal.

— Da, dar anchetatorii s-au gândit că a angajat pe cineva s-o facă. Dar tipul nu avea atâția bani. Abia dacă avea bani de chirie, nu avea legături cu oameni dubioși. Tipul ăsta este nevinovat, Dallas. Începem din nou ancheta. Nimeni nu avea motive să o ucidă, nimeni nu-și amintește ca victima să fi fost îngrijorată de ceva. Datele din conversațiile telefonice au dispărut de mult, dar departamentul de electronică a scanat din nou și nu a reieșit absolut nimic suspect.

— Bine, sunteți liberi în noaptea asta. Peabody și McNab sunt la sora fostei soții a lui Kirkendall. Ne întâlnim aici, la opt fix.

— Bine, ascultă, eu și Trueheartne gândeam că putem să facem tura de noapte pentru fetiță. Putem sta aici.

Ridică din umeri atunci când Eve se încruntă la el.

— E o dulce, intră pe sub pielea ta, a fost și o zi grea pentru ea. Putem să mai stăm pe aici un timp, să-i mai mutăm gândurile.

— Vorbiți cu Summerset unde veți sta. Apreciez că vă oferiți pentru tura de noapte.

— Nici o problemă.

Își ridică burgerul și-l duse din nou la gură, apoi se opri.

— Unde o interoghează Peabody pe cumnata lui Kirkendall?

— Nebraska.

— Nebraska, spuse el, meșterind gânditor. Trăiesc oameni acolo, cu adevărat? Credeam că este numai un mit. Ca Idaho, de exemplu.

— Și în Idaho trăiesc oameni, domnule, adăugă Trueheart.

— Dă-te de-aici, râse Baxter, înmuindu-și cartoful în ketchup. Tu pe toate le știi!

Cei doi pasageri aterizară într-o mică stație pentru cargouri din North Plate. Așa cum scria în memoul lui Roarke, un alt vehicul îi aștepta pentru ultima sută de metri de călătorie.

Peabody și McNab ieșiră în aerul rece al serii, uitându-se la bijuteria neagră de oțel.

— Oh, Doamne. Am crezut că trenul suburban e marfă, dar… Cu inima tresăltându-i, Peabody adăugă.

— Scaune de dormit, automate de băuturi…

— Viteză, spuse și McNab cu un zâmbet tâmp.

— Da… la mare artă, dar asta e ceva…

— E ceva de milioane.

McNab trecu cu degetele peste husa vehiculului.

— Mamă, chestia asta e de viteză.

— Cred și eu.

Dar când Peabody începu să tragă de portiera pilotului, el o prinse de mână.

— Cine zice că tu ești pilotul?

— Partenera mea.

— Nu mi se pare convingător.

— Soțul ei ne-a pus la dispoziție transportul.

— Nici măcar, spuse el negând cu capul. Am grad mai mare ca tine, detectiv Baby!

— Dar vreau!

El râse și-și băgă mâna în pantaloni după o monedă.

— Eu aș zice să dăm cu banul.

— Vreau să văd moneda întâi.

— Primul nivel de încredere este chiar trist, spuse el, dar îi dădu moneda.

Peabody o studie, o întoarse pe toate părțile și i-o dădu înapoi.

— Bine, poți arunca banul.

— Pajură, pentru că îmi placi așa de mult.

— Bine, am să iau cap, mai ales pentru că al tău e așa de gol. Aruncă moneda ce se învârti în aer, apoi o plesni de dosul palmei.

— La dracu'!

— Yu-pi! Intră în mașinărie pentru că plecăm pe orbită.

Se foi în timp ce totuși se îndreptă spre portiera pasagerului. Nu era neplăcut, nici măcar din acea poziție. McNab plimbă mâna peste materialul scaunului, admirându-l, urmărindu-i curbele, cu o expresie ce trăda faptul că abia aștepta să sară pe orbită.

Încă pufnind, fata activă harta electronică, programând locația dorită.

Vocea melodioasă a computerului aminti că ruta cea mai directă dura douăzeci de minute, în limitele de viteză.

Lângă ea, McNab își puse ochelarii de soare, cu ramă neagră și lentile roșii.

— O să mergem la maximum.

Avusese dreptate, chiar avea viteză vehiculul. Îi plăcu atât de mult, încât ordonă deschiderea capotei.

— Alege tu ce canal de muzică vrei, strigă McNab ca să acopere zgomotul motorului, și dă-l la maximum!

Peabody alese thrash rock, așa i se părea mai nimerit, și începu să țipe în ritmul muzicii în timp ce luau direcția sud.

Nebunia era că McNab înjumătățise timpul de călătorie. Peabody se relaxă puțin și-și aranjă părul ce arăta ca un cuib de ciori pe capul ei, aducându-l din nou la forma de tunsoare rotundă, scurtă. McNab

scoase o perie de păr din buzunar și începu să-și pieptene și el coada de păr.

— Un loc frumos, spuse el, privind în jurul lui, prin curte, la câmpul de porumb ce creștea chiar pe lângă gard. Dacă îți place la țară, bineînțeles…

— Îmi place să trec în vizită, uneori.

Peabody studie gardul pictat, clădirea îngrijită și pășunea pe care leneveau câteva vaci.

— Cineva se ocupă foarte bine de locul ăsta.

Ieși afară, se uită la poteca îngustă de pe pajiște, la păturile ordonate de frunze de toamnă, la casa albă cu două etaje și prispă acoperită.

Pe prispă stăteau doi dovleci de sărbătoare, cu fețe sculptate, zâmbind, așezați pe scări. Își aminti de sărbătoarea de Halloween, ce urma să aibă loc peste câteva zile.

— Au niște păsări, observă ea. Recolta este pusă pe rânduri… Poate că au niște orătănii prin spate, pe undeva…

— Cum de știi asta?

— Mai știu și cu câte ceva… Ferma surorii mele este mai mare ca asta și se descurcă foarte bine. Se muncește din greu, trebuie să-ți placă, altfel nu reziști, cred. Un loc cam ca ăsta, micuț, bine întreținut. Se aprovizionează singuri, vând din recoltă și cumpără alte produse la piața locală. Poate că au și un hidrofor aici, în spate, ca să treacă iama mai bine. Dar asta este cam costisitor.

Deja McNab își ieșise din elementul lui.

— Bine…

— Cumnata lui Kirkendall a fost director la o companie de comunicații în New York. A urcat repede. Soțul era regizor, o dramă zilnică. Aduceau acasă împreună cam două salarii de fiecare.

— Iar acum conduc o fermă în Nebraska. M-am prins, spuse McNab.

— Cineva știe deja că suntem aici.

— Da.

Prin ochelarii de soare, McNab văzu ledurile galbene de deasupra ușii.

— Au detectoare de mișcare și camere video, pun pariu că este un scanner 3-60. Mai sunt și pe linia gardului, la est și la vest. Are un munte de securitate această mică fermă din Nebraska, aici la dracu' în praznic.

Ajunseră la ușă, ciocăniră. Ușă de oțel camuflată, se gândi McNab, observând și ledurile de la ferestre. Alarme la încuietori.

— Da?

Vocea de la interfon era a unei femei, o voce fermă.

— Doamnă Tumbill? Suntem de la poliție. Detectiv Peabody și McNab de la poliția New York.

— Nu văd nici un vehicul al poliției.

— Nu, doamnă, vehiculul este privat.

Peabody arătă insigna.

— Am vrea să vă vorbim și vom aștepta până ne veți verifica insignele.

— Eu nu…

— Ați vorbit cu partenera mea, doamna locotenent Dallas, mai devreme. Înțeleg precauția dumneavoastră, date fiind circumstanțele, doamnă Tumbill, dar este important să vă vorbim. Dacă refuzați, vom contacta autoritățile locale și vom veni cu un mandat. Dar nu vreau să fac asta. Vrem să păstrăm discreția despre această vizită, ca să vă asigurăm securitatea.

— Stați puțin!

Ca și Peabody. McNab își ținea insigna la vedere, uitându-se la luminița slabă a ledului, ca să fie ambele scanate. Femeia, se gândi el, nu este doar precaută, ci de-a dreptul speriată.

Ușa se deschise.

— Am să vorbesc cu voi, dar nu pot spune mai mult decât am zis doamnei locotenent.

În timp ce vorbea, un bărbat apăru de la etajul al doilea. Chipul lui era aspru, ochii îi erau reci.

— De ce nu ne lăsați în pace?

— Unde sunt copiii? întrebă bărbatul.

— Sunt bine, le-am spus să stea sus.

Omul arăta ca unul care făcea muncă fizică în fiecare zi. Fața îi era bronzată, riduri adânci îi încercuiau ochii, părul îi era decolorat de soare.

Șase ani, se gândi ea, îl făcuseră să arate mai mult a țăran decât a orășean. Iar felul cum își ținea mâna în pantalonii de lucru, arăta foarte clar că era înarmat.

— Doamnă Tumbill, am venit de departe și nu să vă hărțuim. Roger Kirkendall este suspect în legătură cu șapte crime.

— Doar șapte? spuse femeia cu buzele tremurânde. Sunteți pe dinafară…

— Poate, dar șapte crime ne preocupă pe noi în acest moment.

Intrând în joc, McNab menținu același ton al vocii ca și Tumbill și aruncă pe masă pozele cu crimele pe care le ținuse în mapă.

— Iată-le pe cele cu care vom începe.

Primele poze pe care le arătă fură cele ale copiilor și văzu, din modul în care Roxanne păli, că a făcut mișcarea corectă.

— Dormeau atunci când li s-a tăiat gâtul. Cred că a fost milos.

— Oh, Doamne, spuse Roxanne, ținându-se cu mâinile de stomac. Oh, Doamne!

— Nu aveți nici un drept să veniți la noi cu așa ceva.

— Oh, ba da!

— McNab, murmură Peabody, retrăgând pozele.

Ochii lui McNab nu arătară milă domnului Tumbill.

— Sigur că avem acest drept.

— Nu știm nimic, spuse Tumbill punându-și brațul pe după umerii soției. Vrem doar să fim lăsați în pace!

— Ați părăsit niște slujbe bine plătite acum șase ani, începu McNab. De ce?

— Nu este treaba…

— Joshua, se răsti Roxanne, întorcând capul. Vreau să stau jos. Să stăm jos.

Se duseră în sufragerie, în care era o dezordine extraordinară făcută de copii. Roxanne se așeză și-și apucă soțul de mână.

— De unde știți că el a făcut crimele astea? A scăpat din atâtca, atât de multă vreme, de unde știți că le-a făcut el pe astea?

— Avem probe care îl leagă de crime. Acei copii, părinții lor și menajera au fost uciși în paturile lor. Grant Swisher a fost avocatul surorii dumneavoastră în procesul de custodie.

— Acum șase ani! replică femeia. Da, ar fi putut aștepta șase ani, putea să aștepte și șaizeci…

— Aveți vreo idee unde ar putea fi?

— Nici una. Acum ne-a lăsat în pace! Ne-a lăsat în pace! Nu mai suntem importanți, nici nu vrem să fim.

— Unde se află sora dumneavoastră? întrebă McNab, iar Peabody tresări.

— Este moartă. El a ucis-o.

— Noi credem că este capabil de asta, spuse Peabody uitându-se fix în ochii femeii, numai că nu a ucis-o. Încă nu. Dacă o găsește el înainte de a o găsi noi? Dacă aveți vreo informație și ne împiedicați ancheta, nu faceți altceva decât să-i dați lui timp să o găsească și să o ucidă.

— Dar eu nu știu unde este.

Lacrimile îi umplură ochii Roxannei.

— Nu știu nici unde este ea, nici nepoții mei. Nu i-am mai văzut de șase ani.

— Dar știți că este vie. Știți că a scăpat de el.

— Am crezut că era moartă, timp de doi ani. Am fost la poliție, dar polițiștii nu m-au putut ajuta. Am crezut că a murit. Apoi…

— Nu e nevoie să faci asta, Roxie.

Soțul ei veni mai aproape de ea.

— Nu mai trebuie să treci prin asta.

— Nu mai știu ce să fac. Dacă el va veni aici? Dacă va veni, după tot timpul ăsta? Copiii noștri, Joshua…

— Suntem în siguranță aici.

— Aveți un bun sistem de securitate, spuse McNab, atrăgându-i atenția lui Tumbill spre el. Dar și familia Swisher avea. Familia drăguță din cartierul Upper West Side care a fost măcelărită. Dar sistemul lor de protecție nu i-a ajutat cu nimic.

— Noi vă putem ajuta, o asigură Peabody. Vom aranja la poliție protecția dumneavoastră, pentru familia voastră. Am venit cu un transport privat din New York, ce nu poate fi depistat de radar. El nu știe că noi suntem aici. În acest moment, nu știe nici măcar că suntem pe urmele lui. Dar dacă ne mai ia mult timp să-l găsim, atunci își va da seama și el cu siguranță.

— Când se va termina totul?

— Atunci când îl vom găsi, încheie McNab cu compasiune pentru lacrimile femeii ce se scurgeau pe obraz. Îl vom găsi mai repede, cu ajutorul vostru.

— Joshua, te rog, îmi dai un pahar cu apă?

El se uită la chipul soției și vru să se asigure.

— Ești sigură de asta? Roxic, știi ce faci?

— Nu, dar nu mai vreau să trăiesc așa.

Respiră adânc atunci când soțul ei ieși din cameră.

— Este mai rău pentru el. Mult mai rău. Muncește atât de mult pentru atât de puțin… Eram fericiți în New York, un oraș atât de interesant, plin de energie. Amândoi aveam cariere pe care le

iubeam, eram buni în meseria noastră. Ne cumpărasem o casă în oraș, pentru că eram însărcinată. Sora mea…

Se întrerupse și reuși să scoată un zâmbet atunci când soțul ci reintră cu paharul de apă.

— Mulțumesc, iubitule. Sora mea era distrusă, cred că se poate spune așa. El a distrus-o. Ani de zile de abuzuri fizice, emoționale, mentale. Am încercat să o fac să-l părăsească, să ceară ajutor cuiva. Voiam să vorbesc cu ea, dar îi era foarte frică, prea ascunsă, iar eu eram doar sora mai mică și nu înțelegeam nimic. A fost vina ei, vedeți… Am studiat mult sindromul persoanelor de care se abuzează cu violență în ultima vreme. Cred că și voi ați văzut destule.

— Mai mult decât era nevoie, încuviință Peabody.

— Era mai rău decât orice, decât oricine. Nu doar pentru că ea era sora mea. Nu doar că-i plăcea să facă rău, să ofere durere. Dar asta nu înseamnă nimic pentru el. I-ar fi rupt degetul doar așa, că cina a întârziat două minute, judecând după orarul despotic pe care îl impunea, apoi se putea așeza la masă fără să aibă nici un fel de emoție pentru femeia rănită. Puteți să vă imaginați așa ceva?

— Nu, doamnă, nu, repetă Peabody, nu pot!

— Erau proprietatea lui, și Dian… și copiii… Doar atunci când a început să facă rău copiilor s-a trezit Dian. Deja începuse să abuzeze de ei, dar sora mea crezuse că a ține familia *împreună* înseamnă un lucru bun. Ii brutaliza, îi pedepsea, aceasta era disciplină pentru el. Retragere în solitudine, îi spunea el, și îi punea câteodată sub dușuri reci timp de o oră, le refuza mâncarea două zile. Odată a tuns-o la zero pe nepoata mea pentru că se pieptăna prea des. După aceea, a început să-l bată pe Jack, pe nepotul meu. Ca să-l facă mai dur, spunea el. Odată, când Roger era plecat, Dian și-a găsit fiul cu pistolul în mână. Îl umpluse de gloanțe, și-l ținea aici, spuse doamna Tumbill, arătându-și cu mâna gâtul. Voia să-și ia zilele. Un băiat de

opt ani vroia să-și ia viața mai degrabă decât să mai trăiască încă o zi cu acel monstru. Asta a fost lucrul care a hotărât-o. A plecat de acasă, a luat cu ea doar copiii, nimic altceva. Nici măcar nu și-a împachetat lucruri. Existau niște adăposturi de care îi spusesem eu, iar ea a fugit într-unul dintre ele.

Roxanne închise ochii.

— Nu știu dacă ar fi rezistat, dacă nu ar fi avut copiii. Dar imediat ce a plecat, parcă a avut loc un miracol. Pur și simplu a redevenit ea însăși. Câteva săptămâni mai târziu, a angajat un avocat. A fost oribil, a trecut prin acel proces, a făcut-o cu tărie, a rezistat. L-a înfruntat și a câștigat.

— Nu a cerut nimic de la cl, doar a cerut să stea în New York și i-a dat dreptul de a-și vedea copiii din când în când?

— Nu știu, nu mi-a spus niciodată, nici nu mi-a trecut prin cap s-o întreb, dar nu cred, nu. Cred că plănuise să fugă demult. Nici nu văd cum altfel ar fi reușit să stea departe de el.

— Astea sunt secretele persoanelor care se află în situația ci.

— Da, nu am știut atunci. Când a dispărut, am fost sigură că i-a omorât pe toți trei. Nu numai că era capabil, dar avea și mijloacele de a o face, era antrenat pentru așa ceva. Chiar și atunci când m-a luat pe mine…

— V-a răpit vreodată?

— Eram în metrou, mă întorceam acasă când, am simțit o înțepătură. Mă prinsese de mână, m-am simțit amețită, nici nu-mi mai amintesc cum a fost. Îmi amintesc că m-am trezit și că încă îmi mai era rău. Era o cameră mare, nu avea ferestre, doar o lumină verzuie, urâtă. Îmi luase hainele, toate hainele.

Își puse mâna la gură ca să se redreseze, dar paloarea i se accentuă și căută orbește mâna soțului.

— Eram pe podea, cu mâinile legate. Atunci când m-am trezit, am fost ridicată de un fel de scripete, ca să pot sta în picioare, am

stat practic pe vârfurile picioarelor. Eram însărcinată în șase luni cu Benjamin, primul copil.

Tumbill își ascunse chipul după umărul femeii, iar Peabody auzi cum acesta începu să plângă.

— Stătea în fața mea, avea un fel de baston electric. M-a întrebat unde este soția lui.

Chiar înainte de a răspunde, m-a împuns cu vârful bastonului aici, spuse femeia și arătă sânul. O durere oribilă, un șoc electric. Mi-a spus foarte calm că bastonul era dat pe minim și că-l va da mai tare ori de câte ori aș fi mințit.

— I-am spus că știu că el a ucis-o, iar el m-a electrocutat din nou. Din nou, din nou, din nou. Am implorat, am țipat, l-am rugat pentru mine, pentru copilul meu. M-a lăsat acolo, nici nu știu cât timp. Apoi, a venit și a luat-o de la capăt.

— A ținut-o așa douăsprezece ore.

Respirația lui Tumbill era întretăiată, își ignora propriile lacrimi de pe față.

— Poliția… nu poți să faci un raport, dai o persoană dispărută, așa imediat. Am încercat, dar mi-au spus că era timp destul să se întoarcă, atunci când am sunat. A fost un miracol că nu a pierdut copilul. Când a terminat cu ea, a lăsat-o pe trotuar, pe Times Square.

— M-a crezut, în cele din urmă, a știut că aș fi spus orice ca să scap de durere. Așa că m-a crezut și mi-a spus înainte să plec că dacă implic poliția în vreun fel, mă va căuta din nou. Era în stare să îmi scoată pe viu copilul și să-i reteze gâtul!

— Roxanne, spuse Peabody repede, știu că este foarte greu pentru tine să povestești despre astea. Dar eu trebuie să știu un lucru. Kirkcndall era singur când te-a ținut ostatică?

— Nu, era și ticălosul acela cu el, pretindeau că sunt frați, unul, Isaac Clinton. Fuseseră în armată împreună. El stătea la un fel de computer de control. Nu știu. Cred că studia un fel de înregistrare

de informație pe bandă magnetică. Mă țineau agățată de un fel de cârlig, iar omul ăla a stat și a privit tot timpul tortura mea fără să spună nici un cuvânt. Nici măcar un cuvânt. Cel puțin, nu atât timp cât am fost eu conștientă.

— Mai era cineva acolo?

— Nu sunt sigură. Câteodată mi se părea că aud voci, poate vocea unei femei. Dar nu mai eram în toate mințile, nu am mai văzut pe nimeni, iar atunci când m-au scos afară eram inconștientă, când m-au aruncat pe stradă.

— Nu le-ai spus polițiștilor că îți cunoșteai răpitorii?

— Când am… când am scăpat de acolo, am intrat în spital. Îmi era frică pentru viața mea, pentru viața copilului meu. Așa că nu am vorbit cu nimeni. Le-am spus că nu-mi amintesc nimic.

— La ce vă așteptați, începu Tumbill, iar Peabody se uită la el cu o simpatie ce îl întrerupse.

— Cred că aș fi făcut același lucru, îi spuse ea. Cred că unicul meu gând ar fi să-mi protejez copilul, soțul și pe mine însămi.

— Nu am spus nimic, continuă Roxanne, cu vocea mai sigură acum. Am plecat din New York, am lăsat totul acolo, ne ducem zilele aici. Părinții mei nu sunt prea departe de aici. Am realizat că fugise - Dian - dar credeam că o va găsi. Și că o va ucide. Apoi, am răspuns la telefon într-o zi. Blocase videofonul, dar era vocea ei. Mi-a spus pe nume și mi-a spus că sunt în siguranță. Asta este totul. A întrerupt convorbirea. Mai primesc câte un telefon la câteva luni, câteodată trece un an. Iar asta este tot ceea ce ne spune.

— Când a fost ultima dată când ea v-a contactat?

— Acum câteva săptămâni. Nu știu unde este și nici nu v-aș spune, chiar dacă aș ști. Din aceleași motive pentru care nu am povestit nimic despre răpirea mea. Ne-am construit o viață aici. Avem doi copii acum, sunt fericiți. Asta este casa lor. Cu toate

acestea, trăim într-o închisoare din cauza acestui om. Îmi este frică în fiecare zi, în fiecare zi nenorocită!

— O să-l găsim, Roxanne, iar atunci când o vom face, nu îți va mai fi teamă. Mai povestește-mi despre camera în care te-a ținut, o rugă Peabody. Fiecare detaliu de care îți amintești.

19

Eve era tot la birou când Roarke intra. Adulmecă aerul imediat.

— Ai mâncat hamburger?

— Ce? Nu… Baxter, Trueheart. Lasă polițiști lingă mâncare și au impresia că se dă gratis totul. Ar vrea să aibă un loc al lor în oraș, nu-i așa?

— Baxter și Trueheart? E ceva ce îmi scapă mie în relația dintre ei?

— Ce?

— Nimic. Trebuie să mănânci.

— Nu vorbeam despre Baxter și Trueheart când vorbeam de locul din oraș, spuse Eve cu mintea limpede, pe drumul spre bucătărie.

— Mi-am dat foarte bine seama de asta. Și sunt de acord cu tine. Kirkendall și asociații ar vrea să aibă un loc în oraș. De ce să riște să jongleze într-un trafic plictisitor sau printre polițiștii de trafic?

— Pun pariu că sunt în Upper West.

— Sunt din nou de acord cu tine.

Roarke se întoarse cu două farfurii și Eve adulmecă aerul și de data aceasta.

— Ce este?

— Lasagna.

Lasagna vegetariană, se gândi ea. Cea mai ușoară modalitate de a mânca ceva verde era să pui o gumă de mestecat verde în farfurie și să o întinzi ca să semene a paste.

— De ce ești de acord cu mine? Despre Upper West…

Roarke așeză una dintre farfurii în fața ei, iar alta o puse pe partea cealaltă. Se duse să ia două scaune și două pahare cu vin. Dacă cineva voia să ia masa cu soția lui și soția lui era Eve, atunci trebuia să se adapteze situației.

— Au depus un timp și efort considerabile ca să intre în casa familiei Swisher. Nu doar din cauza dotării electronice, dar cunoșteau și stilul de viață din acel cartier. Știau unde să se ducă și cfruf Așa că…

Îi puse în față vinul, își ciocni paharul de al ei și se așeză.

— Este mult mai eficient să ai localizarea lângă obiectivul tău. Poți să faci drumuri dese până acolo, să te plimbi pe acolo, să testezi sistemele de bruiaj și așa mai departe… Și ai mai vrea să-i și supraveghezi înainte să-i lovești…

Eve îl privi în timp ce își tăia lasagna.

— Pentru că vrei să-i mai vezi o dată vii înainte să-i omori.

— Oh, da, este ceva personal. Deși crimele au fost rapide și curate, au simțit plăcerea de a-i vedea morți dinainte. Un fel de „habar n-aveți că am puterea să vă omor, când și cum îmi place".

— E puțin ciudat să fii cu cineva care poate gândi așa de bine ca un criminal…

El ridică paharul închinând în cinstea ei.

— Și eu aș putea spune exact același lucru. Cu precizarea că gândurile tale merg în paralel cu ale mele.

— Da, ai învins, spuse ea, gustând din lasagna ce avea ceva din gustul de spanac. Jumătate din ea nu era chiar rea.

— Ai mai aflat ceva pentru mine?

— Sunt puțin jignit că mai întrebi. Dar întâi mănâncă. Ai vreo veste de la Peabody?

— Sunt pe drum. Se întorc. Vrei să afli ce e nou?

— Desigur.

Eve îl puse la curent cu ce știa de la Peabody.

— Să torturezi o femeie însărcinată, comentă Roarke. Josnic, din ce în ce mai josnic. Dar a vrut să o ucidă ulterior. Separe că soția lui, care a suferit atât de mult, a învățat ceva de la el și a ținut locația sau locațiile ascunse pentru toată lumea, a fost atât de deșteaptă, încât să se mute, probabil, în fiecare lună, cel puțin, în altă parte. Dar și el a fost destul de deștept ca s-o țină în viață pe cumnata lui, gândindu-se că poate, la un moment dat, va afla ceva de la ea.

— Atunci toți vor fi dispensabili. Chiar vreau să îl prind pe tipul ăsta.

De data asta, Roarke o prinse de mână.

— Știu…

— Știi? Nu este chiar ca tatăl meu, este o mare diferență între ei dar, într-un fel, se aseamănă atât de mult…

— Își brutalizează propriii copii în fiecare zi, antrenându-i în stilul lui bolnav, ucigându-le spiritul, distrugându-le inocența, împingând un băiat la sinucidere. Diferența dintre Kirkendall și tatăl tău, Eve, este doar instruirea, capacitatea de a-și atinge scopul și un creier mai deștept. Dar pe dinăuntru nu pot fi altfel decât identici.

O ajuta că el vedea asta, că înțelegea de ce mintea ei era obsedată de chestia asta.

— Trebuie să trec peste asta sau mă duc naibii… Locația… Sunt destule proprietăți în Upper West, trebuie să fie o clădire în care ei să fie singurii ocupanți. Își permite. Toate primele acelea grase, plus primele fratelui său, posibil și ale lui Isenberry. Investiții de tipul studioului de arte marțiale arată că este un om de afaceri, știe să facă bani din bani. Ai avut ceva noroc cu investigația în sensul ăsta?

— Din nou, sentimentele mele sensibile sunt jignite.

Se uită semnificativ spre farfuria cu mâncare.

— Doamne, se văicări ea, apucând cu furculița o bucată marc de lasagna și îndesând-o în gură. Varsă tot!

— Are ceea ce se cheamă cont dumping, ce este în legătură cu profitul de la studio. Este gras, dar nu îndeajuns ca să finanțeze acest tip de operațiuni.

— Deci trebuie să mai aibă și alte conturi.

— Trebuie. În contul ăsta aruncă doar niște fonduri, iar datele personale arată o altă investiție într-o firmă de avocatură din Eden.

— Eden grădina?

— Ceva de genul ăsta. Este o insulă artificială din Pacificul de Sud, creată pentru recreere, dar care este în realitate spălare de bani, evaziune fiscală. Dar îți trebuie niște fonduri considerabile să deschizi acolo un cont sau să te folosești de el fără nici un fel de protecție legală.

— Tu ai folosit astfel de conturi.

— De fapt, am ajutat să se creeze un astfel de sistem. Înainte să văd lumina legii și a adevărului.

Roarke zâmbi când Eve rămase agățată cu privirea de el.

— Mi-am vândut profiturile de acolo înainte să mă însor. Oricum, de vreme ce am făcut pane odată din peisajul acela, pot să obțin niște informații. Kirkendall s-a acoperit foarte bine. Firma lui de avocatură are legătură cu o altă firmă de finanțe ce nu se află pe planetă, care la rândul ei duce la… Vrei să auzi tot?

— Concluzia, acum.

— Totul se învârte în jurul a câteva conturi. Cinci conturi. Toate sunt stufoase și sub diferite nume. Cel mai interesant dintre toate este unul în care sunt douăzeci de milioane de dolari.

— Milioane? Douăzeci și… oh!

— Un pic sub suma asta. Făcând niște calcule însă, reiese că sumele sunt cu mult peste cifrele adunate din primele de lucru.

— Deci, se angaja în acțiuni multiple, nu numai cele de la agențiile americane.

— Trebuie să mai fie niște conturi, încă nu le-am descoperit pe toate. Mai durează puțin. Dar contul acesta mi-a atras atenția din câteva motive. Uită-te puțin!

Scoase din buzunar un disc și-l introduse în computer.

— Datele pe ecran, dădu el comanda.

Eve privi datele, încă un dosar CIA al lui Kirkendall.

— Subiectul nu mai este supus. Eliminare, citi ea. Au antrenat așadar un ucigaș de care nu mai erau siguri. Ultima evaluare psihologică în urmă cu optsprezece luni. Tendințe sociopate, altă mare surpriză. Suspectul este obsedat de Apocalips, altă surpriză. Suspectul are legătură cu… Cassandra.

Grupul Apocalips, se gândi ea. Un grup tehnoterorist peste care dăduse și ea, într-un caz recent. Cassandra era un grup mai flexibil din grupurile de teroriști, iar ea se implicase în așa ceva cu un an în urmă, dintr-un motiv personal. Aproape că-i uciseseră pe ea și pe Roarke, atunci când încercaseră să distrugă New Yorkul. Au omorât ceva oameni, se gândi ea cu amărăciune, înainte să-i prindă pe liderii mișcării.

— Sună clopoțelul! L-au menținut activ atâta vreme cât au avut nevoie de el. Uită-te la date, spuse Roarke, gesticulând cu furculița. L-au pierdut atunci când fratele lui și Isenberry au apărut în peisaj, uită-te la datele din dosar!

— Anul trecut, în septembrie. Chiar cu câteva luni înainte să primim noi scrisoarea de la grupul Cassandra. Înainte să înceapă problemele în oraș.

— Și coincide cu data depozitului de douăzeci de milioane.

— După ce i-am învins noi. I-am prins aproape pe toți, așa credeam noi, dar uite, au mai rămas niște șobolani târâtori de pe

nava ce se scufunda. Am pus mâna și pe majoritatea banilor, dar era o organizație teroristă extrem de bine organizată.

— Și se pare că acest Kirkendall a cam băgat mâna în fonduri sau i s-au încredințat pentru păstrare.

— Încă un motiv să-l vânăm. Nu-mi place să las șobolanii afară din cușcă.

— A devenit un animal de pradă solitar, indică Roarke. Toți trei sunt pe listele a diverse agenții. Dar slab, dacă te uiți, statutul lor a fost umilit după ce Cassandra s-a destrămat. Nu există indicii însă că ar fi suferit vreo operație de chirurgie plastică.

— Erau și medici în Cassandra. Am să studiez dosarul, să mai verific. Trebuie să fi lăsat vreo urmă. Toți lasă.

Când Roarke își drese discret glasul, Eve se uită la el.

— Chiar și tu, asule. Iar dacă aș fi vrut să-ți dau de urmă, te-aș fi angajat drept consultant.

Asta îl făcu să râdă.

— Îmi imaginez că aș fi reușit să mă prind doar eu singur, dacă m-aș fi străduit foarte mult. Dar să ne întoarcem la subiectul nostru. Trebuie să recunosc că ițele afacerii sunt fascinante.

— Dacă găsești vreo legătură eu vreo clădire din oraș, mai ales din Upper West, vei avea un mare bonus.

Ochii lui albaștri se măriră.

— Pe care eu îl aleg!

— Ce șmecher! spuse Eve, întorcându-se la computer.

— Eu am pus masa, tu speli vasele, spuse Roarke și se ridică, dar se opri auzind telefonul Evei sunând.

— Dallas.

— Locotenent Dallas, corpul unei femei identificate ca fiind Meredith Newman a fost descoperit de detectivii Fordham și Broadway. Locul crimei a fost securizat.

— Am înțeles. Numărul crimelor se ridică la unsprezece sau doisprezece dacă o luăm în calcul și pe Jaynene Brenegan, spuse ea și se ridică. Asta este lângă Bronx.

— Vin și eu cu tine.

— Nu, femeia a fost găsită pentru că ei au vrut ca ea să fie găsită. Vor să-i scoată din joc pe investigatorii din cazul Swisher.

Nu le pasă dacă facem legătura, pentru că n-au habar că i-am legat de Moss, Duberry și Brenegan. Așa crede el. Am nevoie de tine aici, ca să continuu să investighezi. Am să-l iau pe Trueheart. Pentru el este o bună instrucție. Mai bine să stea Baxter aici, cu copilul.

— Dar ei știu că te atrag în capcană cu asta. Tu investighezi cazul Swisher, deci tu te vei duce la cadavrul lui Newman. Poate te și așteaptă deja.

Ea se duse la dulap și scoase de acolo o vestă antiglonț. Se dezbrăcă de cămașă și-și puse vesta.

— Sper să fie acolo, nu mă duc acolo pe orb, spuse ea trăgând cămașa peste vestă.

Se duse la masă, luă stiletul și și-l puse în tocul de la gleznă.

— Știu că abia așteaptă să mă țintească.

— Atunci, fii atentă să nu încasezi vreun glonț.

Merse spre ca și-i încheie cămașa personal.

— Promite-mi că te întorci vie acasă!

— Am să mă întorc.

Își pipăi tocul armei și plecă de lângă masă.

— Ai ghinion, speli chiar tu vasele!

— Ai ochi buni, îi spuse Eve lui Trueheart. Acum este momentul să ți-i folosești. Suspecții s-ar putea să fie spectatori la acțiune. Pot să fie printre cei gură cască din mulțime sau să stea la distanță și să țintească. Dacă vezi ceva care ți se pare suspect, să-mi spui imediat.

Eve ieși din mașină, îl privi pe sub capotă, în momentul acesta, Baxter ar fi spus „mai ales dacă furnicătura de intuiție vine de la vreo fustă scurtă ce se află în vecinătate și care arată de parcă și-ar fi pus fusta pentru doi polițiști care lucrează peste program".

Eve așteptă puțin și văzu cum Trueheart roșește.

— Dar pe mine nu mă interesează genul acela de furnicătură.

— Bine, doamnă locotenent, adică, nu, doamnă locotenent. Eve văzu că zona fusese securizată de baricadele polițiștilor.

Și, la fața locului, așa cum se aștepta, era o mulțime de gură cască. Era genul de zonă, după cum îi spuneau împrejurimile, ferestrele, acoperișurile, în care un procent mare de gură cască erau găinari de buzunare, iar un alt procent bun erau cei care rămâneau cu buzunarele goale plecând acasă.

Problema lor!

Eve își scoase insigna, o întinse.

— Costumele sunt aici, spuse unul dintre polițiști, care folosi argoul pentru detectivii ce nu erau în uniformă. Eve se întoarse, foarte încet și îșiînghețăinterlocutorul cu privirea rece.

— Să nu-mi mai spui niciodată „costum".

Îl lăsă, reducându-l la tăcere, îndreptându-se spre trupul aproape fărâmițat al lui Meredith Newman.

— Cine a găsit cadavrul? întrebă ea pe unul dintre polițiștii din zonă.

— Eu, doamnă locotenent, eu și partenerul meu am primit apelul în mașină, s-a raportat un cadavru pe o alee. Unul dintre proprietarii restaurantului a ieșit în pauză, pe alee, și a observat ceva care semăna cu un cadavru. Apoi, am răspuns și…

— M-am prins. Ați pus la adăpost martorul?

— Da, doamnă locotenent, împreună cu personalul de la bucătărie, care a ieșit imediat atunci când primul martor a început să țipe.

Eve își dezumflă obrajii privind aleea.

— Câți oameni au umblat pe la locul crimei?

— Cel puțin șase oameni, doamnă locotenent. Îmi pare rău, erau deja aici, se uitau înjur, au mișcat cadavrul, până să ajungem noi. Am băgat civilii din nou în restaurant și am sigilat zona.

— Bine.

Studie din nou aleea. Era scurtă și îngustă, se intersecta cu un zid pictat cu graffiti. Din nou încredere în sine și aroganță. Puteau să o lase oriunde sau, pur și simplu, puteau să-i distrugă cadavrul.

Dar nici nu era securitate în zonă. Nici camere video, nici uși adiacente. Au intrat, au aruncat-o, au șters-o. Și au așteptat să vină cineva să ia ce mai rămăsese din ea.

— Sigilează, Trueheart, ordonă ea, continuând să examineze cadavrul desenând chiar ea cu creta forma cadavrului.

— Înregistrează, spuse ea. Ce vezi?

— Femeie, treizeci de ani, hainele scoase.

— Poți să spui goală, Trueheart. Ești deja mare.

— Da, doamnă. Semne de legături la mâini, la glezne. Ceva ce seamănă a arsuri la umeri, fese, picioare, totul indică tortură. A fost tăiată aici, dar ucisă în altă parte și adusă aici.

Eve se aplecă și-i întoarse una din mâinile moartei.

— Este rece, ca și când ar fi pus niște carne la congelator, iar acum ar fi scos-o de acolo. Gâtul este tăiat adânc. Nu este sânge. Au congelat-o. A fost moartă din ziua în care au luat-o.

Dar nu era în stare să estimeze ora morții.

— Urme de arsură pe spate și pe fese, de asemenea. Vânătăile ar putea fi de la strânsoarea brațelor, de când a fost răpită. Semne de lovire a cadavrului post-mortem.

Își fixă ochelarii de protecție și examină aria din zona gurii și a ochilor.

— Se pare că au lipit-o cu bandă adezivă. Pielea este mai roșie aici, este o urmă ce se potrivește tiparului de acoperire cu bandă adezivă, dar nu este nici un rest.

Se legănă pe călcâie.

— Ce altceva mai vezi, Trueheart?

— Localizarea…

— Nu, la cadavru. Fii atent la el. Este moartă de câteva zile. Există urme de tortură considerabilă. Are gâtul tăiat, asta se potrivește cu tiparul cu care ne-am obișnuit, era vie când au tăiat-o cu cuțitul. Ce vezi?

Pe chipul bărbatului se vedea că încearcă să se concentreze. Apoi, scutură capul.

— Îmi parc rău, doamnă locotenent!

— Este curată, Trueheart. Ce faci atunci când cineva îți arde corpul atât de tare ca să iasă sângele? Nu doar țipi din toți plămânii și nu doar implori pentru milă. Faci pe tine, vomiți, transpiri. Corpul tău erupe. Dar ea este curată. Cineva a spălat-o, poate ca să spele urmele lucrurilor pe care le-au folosit pe ea. Ca să nu găsim nici o urmă de ceva pe ea.

Eve se aplecă, mirosi carnea.

— Miroase a spital. Antiseptice. Poate că băieții de la laborator ne dau ceva indicii. Ceva care să merite. Și-a mușcat buza de jos singură, observă Eve și se ridică în picioare.

Își puse mâinile în șold, studiind aleea. Tomberoanele de gunoi obișnuite dar, cu toate acestea, aleea era curată. Niște graffiti, oarecum artistic, dar nu era mizeria obișnuită lăsată pe trotuar de cerșetori sau de drogați.

Se întoarse spre polițistul care ajunsese primul la locul faptei.

— Ce știi despre locul acesta, despre restaurantul acesta?

— De fapt, este al unui grup, au un centru Free Age, artizanat, restaurante, iar acesta face parte din lanț. Afacerea le merge foarte

bine în Parcul Greenpeace. Este o afacere curată, chiar dacă vând mâncare naturală.

— Și se află pe o alee liniștită…

— Da… adică, da, doamnă. Nu avem multe apeluri în zona asta.

— Femeia care a găsit cadavrul, proprietara restaurantului, cum se numește?

Trebui să se uite în agendă, apoi răspunse.

— Leah Rames.

— Trueheart, rămâi aici, cei care adună probe ar trebui să apară imediat.

Eve intră în magazia restaurantului, aruncă o privire rapidă la tejghelele aranjate cu provizii, apoi, intră în bucătărie.

Și aici era ordine. Pe aragaz fierbea ceva, dar era un aragaz imens ce fusese frecat până la strălucire. Etajerele erau acoperite cu un material alb simplu, pe care erau puse bucăți de carne în curs de preparare. Cine își închipuia că ai nevoie de atâta material ca să faci niște mâncare? Erau frigidere și boxe răcitoare, un cuptor Gargantua și un automat de băuturi nu prea civilizat.

Câțiva oameni, toți cu bonete albe, stăteau pe scaune în jurul tejghelei. Câțiva dintre ei încă mai măcelăreau bucăți de carne cu niște cuțite lungi. Alții se așezaseră deja. Dar toți se uitau la ea atunci când intră.

— Leah Rames?

O femeie, cam de patruzeci de ani, cu părul lung, de culoarea nisipului, des, ridică o mână ca o școlăriță.

— Eu sunt Leah. Știți ce s-a întâmplat cu biata femeie?

Tăietura de pe gât ar fi trebuit să-i lămurească nedumerirea, dar Eve își înghiți sarcasmul din pricina meritului acestei bucătării și a meritului întrebării.

— Sunt locotenent Dallas, de la Criminalistică. Eu mă ocup de acest caz.

— Ești șefa lui Dee, pardon, partenera… E cu tine?

— Nu, ea este de la alt caz. O cunoașteți pe detectiv Peabody?

— Da, și pe familia ei. Partenerul meu și cu mine am locuit lângă casa lui Peabody, până când să ne mutăm aici.

Femeia ridică o mână pe care o așează pe umărul bărbatului care stătea lângă ca.

— Am deschis centrul ăsta acum opt luni. Peabody și tânărul dumneaei au venit la noi să ia masa o dată sau de două ori. Ne puteți spune ce s-a întâmplat? Noi știm pe toată lumea din zona asta. Avem o impresie bună despre ea. Sunt niște țipi duri pe aici, dar nu știm cam cine ar putea să facă așa ceva.

— Nu aveți securizare pe aleea de acces…

— Nu, răspunse bărbatul. Noi avem încredere în oameni. Și în faptul că răul va fi pedepsit!

— Și în relațiile comunitare, adăugă Leah. Noi dăm mâncarea rămasă pe alee, atunci când închidem. Am răspândit vorba că vom face așa atât timp cât străzile vor fi curate, că nimeni nu va folosi substanțe ilegale aici, că nu se face rău nimănui. În primele câteva săptămâni, nu s-a văzut vreun rezultat, doar luau mâncarea, majoritatea plecau dar, în cele din urmă, mâncarea pe gratis și-a făcut efectul.

— De ce ai ieșit pe alee?

— Am crezut că aud ceva. Ca o bufnitură. Eram în magazie ca să iau niște alimente. Câteodată, oamenii vin mai devreme, bat la ușă. Am deschis ușa, ca să văd cine avea atât de nevoie și să-i spun să revină la sfârșitul programului. Ea era chiar acolo, lângă ușă. Era goală, cu fața în jos. M-am gândit, Doamne, că cineva a violat-o pe biata femeie. M-am aplecat să vorbesc cu ea, am atins-o pe umăr, cred, nici nu mai sunt sigură. Am atins-o și era atât de rece… Nu m-am gândit că ar fi moartă, nu imediat. M-am gândit că, oh, biata de ea, îi este atât de frig și atunci am întors-o, strigându-l pe Genoa.

— M-a strigat, reluă tovarășul ci de viață. M-am gândit eu că ceva nu este în regulă, după tonul vocii ei, și m-am oprit din ce făceam aici. A început să țipe atunci când am intrat în magazie. Câțiva dintre noi s-au repezit acolo. Am crezut că era rănită, femeia, am încercat s-o ridic. Apoi, am văzut că era moartă. Am sunat la poliție. Am stat cu ca, până când au venit polițiștii.

— Ai mai văzut și pe altcineva pe alee? Vreun vehicul sau vreo persoană plecând de pe alee? o întrebă pe Leah.

— Am văzut doar pentru o secundă farurile ce dispăreau rapid, le-am văzut doar cărămizile.

— Cărămizile?

— Da, aveau niște faruri ca trei pătrate roșii, unul peste altul, semănau cu niște cărămizi, dar le-am văzut doar o secundă, îmi pare rău. Nu aș fi putut vedea nimic nici dacă m-aș fi uitat în sus în loc să mă uit întâi la moartă.

— Ați auzit frânele la venire, demarajul de plecare?

— Poate că am auzit ceva, dar este muzica tare aici la noi, când lucrăm. Cred că intrasem în magazie de vreun minut sau cam așa ceva, fredonam… Auzi și traficul străzii de aici, dar numai dacă ești atent, înțelegeți? îl auzi, dar nu-l auzi… Cred, îmi doresc să nu greșesc, dar cred că am auzit un zgomot de motor pe alee înainte să aud bufnitura, apoi un scârțâit de roți. Acum sunt aproape sigură, dacă mă gândesc bine, sunt sigură.

— L-ai mai văzut pe acest om? o întrebă Eve, arătându-i portretul robot lui Kirkendall.

— Nu, îmi pare rău, el a…

— Dați portretul mai departe, o întrerupse Eve. Vedeți dacă-l recunoaște cineva pe acest om. Sau pe femeie.

Eve îi dădu femeii fotografia lui Isenberry.

Când ieși afară, Eve îi făcu semn lui Trueheart.

— Ceva furnicături de intuiție?

— Nu, doamnă. Până acum, nimeni dintre gurile căscate nu a văzut pe cineva sau vreun vehicul intrând pe alee sau ieșind de aici.

— Martorii au auzit o bufnitură. Au văzut o clipă farurile din spate la capătul aleii. Trei pătrate puse vertical pe fiecare parte. Au văzut puține lucruri. Dacă martora nu era chiar în magazie în momentul acela, nimeni n-ar fi văzut și n-ar fi auzit nimic.

— Ghinion pentru ei, spuse Trueheart.

— Da, ghinionul lor. Vezi ce probe au adunat ceilalți și scrie totul la computerul din biroul meu. Mai avem de agățat chipul unei victime, pe clipboardul nostru, Trueheart.

Se uită la sacul de plastic negru ce era băgat în mașina morgii.

— Ghinion și pentru ea.

— Nu am vrut să fiu nepoliticos, doamnă, în privința ghinionului.

— Nu am auzit nimic lipsit de respect, îi răspunse Eve, îndreptându-se spre mașină, fotografiind totul cu privirea. Strada, trotuarul, ferestrele, acoperișurile, chipurile.

— Meredith Newman a fost moartă din momentul în care a căzut în mâinile lor. Nu am avut ce face pentru ea. Dar vom face ceva pentru ea acum.

— Nu ar fi trebuit să-mi scape detaliul acela la locul faptei, faptul că acest cadavru a fost curățat.

— Nu, n-ar fi trebuit. Nu vei mai scăpa, data viitoare, acest detaliu, spuse Eve conducând încet spre direcția sud.

— Înveți ceva cu Baxter?

— El insistă pe detalii și are răbdare cu mine. Vă sunt recunoscător că mi-ați dat șansa să lucrez la Criminalistică, doamnă locotenent, și să mă antrenez cu Baxter.

— Văd că nu te-a corupt încă, spuse ea cotind spre est.

— Spune că mai are de lucru la asta, spuse Trueheart cu un zâmbet fugar. Vorbește foarte frumos de dumneavoastră, doamnă,

știu că glumește deseori, dar arc un mare respect pentru dumneavoastră ca ofițer de poliție.

— Dacă n-ar fi avut, nu ar fi fost în această echipă, spuse ea, verificând oglinda retrovizoare și coti din nou spre sud.

— Iar dacă nu aș fi simțit același lucru pentru el, nu ar fi fost, de asemenea, în această echipă.

Se opri în fața unei bodegi, scotocindu-se de mărunțiș.

— Fugi și ia-mi un Pepsi sau ceva de băut.

Faptul că nu i s-a părut ciudată cererea ei, îi spuse Evei că Baxter făcea deseori treaba asta cu Trueheart. În timp ce el se afla în magazin, Eve cercetă împrejurimile cu mâna pe tocul armei.

Trueheart apăru cu un Pepsi și cu un suc de cireșe pentru el. Femeia aștepta până când acesta intră în mașină și pomi mai departe.

— Mai avem de făcut vreo oprire? întrebă el la un moment dat.

— De ce întrebi?

— Sunteți mult prea la est de casă.

— Ai dreptate, continuă să bei sucul ăla. Trueheart, uită-te drept în față, dar și în oglinzile retrovizoare. Vezi mașina neagră la cinci vehicule mai în spate?

Trueheart se execută.

— Da, doamnă.

— Au fost pe urmele noastre de când am plecat de la locul faptei. Nu tot timpul, nu când eram pe bulevardul ce duce spre sud, dar pe ultimele cinci străzi a fost tot timpul pe urmele noastre. Le-am dat șansa să se poată apropia de mine atunci când te-am trimis după Pepsi.

— Doamnă!

— Stai liniștit, n-au profitat de ea. Se uită doar, mă urmăresc, crezând că pot prinde vreo transmisiune sau că pot ajunge prin

mine la locul unde se află copilul. Foarte, foarte atenți! Eu, personal, urăsc munca de urmărire.

— Am să chem întăriri!

— Nu! Sunt prea aproape, vor intercepta transmisiunea. Nu suna pe nimeni până nu spun eu. Ți-ai pus bine centura, Trueheart?

— Da, doamnă!

— Bine, atunci ține-te bine de sucul ăla.

Demară mai repede decât secunda însăși, iar la o intersecție scârțâi roțile și sări cu mașina în sus într-un fel de looping aerian.

— Dă drumul la sirenă, îi strigă lui Trueheart Acum sună după întăriri, spune-le locația unde suntem și cheamă ajutoare. Dubă neagră în urmărire. Abel-Abel-Delta 4613!

Dubița ajunse în direcția lor, iar pe verticală, o lumină albă izbi parbrizul și se auzi în aer ca tunetul.

— Rahat pe băț. Au arme cu laser. Sunt înarmați și periculoși, se îndreaptă spre strada 78. Au luat-o pe direcția vest, pe strada 77. Se apropie de parc. Uită-te la ticăloși cu atenție și *mișcă-te*\

— Am înțeles, se auzi vocea dulce ca întotdeauna a lui Trueheart, doar că acum era cu două octave mai înalte.

Din dubiță plecă un al doilea atac, apoi continuă traseul spre strada 65, unde o mașină alb negru a poliției venea să-i intercepteze. Pietonii se împrăștiau și câțiva dintre ei săriră în aer la un nou atac al dubei. Mașina poliției sări și ca în aer într-o mișcare de spirală. Eve fu forțată să se ridice în aer din nou ca să evite o coliziune cu civilii panicați. Pierdu timp destul până când putu să mărească din nou viteza. Vira spre centrul orașului, văzând luminile vehiculului ce-i ataca. O altă lovitură de laser atinse coada mașinii Evei, destabilizându-i controlul acesteia. Un lichid roșu se împrăștie pe bord, dar nu-l luă în seamă. Câștiga de data asta… Magazinele din centrul orașului erau acoperite de o ceață colorată, când ea vira din nou spre sud. Luminile și reclamele erau strălucitoare.

Deasupra lor o reclamă cu explozii de lumini anunța că la cumpărarea unui produs primeai un altul de îmbrăcăminte de iarnă la jumătate de preț.

Eve încă urmărea dubița, evitând obstacole, făcând manevre ca să ajungă din nou în vestul orașului.

Auzea sirenele mașinilor de poliție, ca și pe a ei. Își spuse că trebuia să fi anticipat situația asta, trebuia să-și fi închipuit că așa se va întâmpla. Un maxibus se mișca greoi pe banda din dreapta. Explozia din dubă îl rostogolise ca pe o broască țestoasă, facându-l să patineze pe stradă, răsturnat. Chiar dacă ea optă pentru o ridicare rapidă în aer, maxibusul tot lovi un taximetru, ridicându-l în aer ca pe o minge mare și galbenă.

În timp ce-și spunea în gând o rugăciune, Eve viră la dreapta, coborî din nou, reuși să se strecoare printre un autobuz, un taxi și un grup de persoane de pe trotuar care stăteau încremeniți, cu gurile și ochii larg deschiși ca la un spectacol gratis.

— Anulează protecția standard, strigă ea și se rugă să se execute repede computerul mașinii. Anulează airbagul, la dracu'!

O secundă mai târziu, roțile mașinii scrâșniră din nou pe asfalt.

Protecția standard anulată, resetează.

Dar Eve era prea ocupată ca să înjure și să tragă cu arma prin spatele mașinii. Dar când viră pe strada 7 nu mai era nici urmă de dubă, nu mai era nimic decât haos. Își scoase arma din toc, ieși din mașină și izbi cu pumnul în capotă.

— Ticălosul! Spuneți-mi că aceia de la departamentul aerian l-au localizat. Spuneți-mi că măcar vreo mașină de-a noastră îl mai are în vizor!

— Negativ, locotenent.

Eve studie autobuzul cu roțile în sus, mașinile distruse, pietonii care încă mai țipau. Era mult de plătit după distracția asta…

Se uită la Trueheart și, pentru un moment, inima ei se opri. Fața, uniforma, părul îi erau acoperite de ceva roșu…

Dar răsuflă ușurată…

— Ți-am spus să te ții bine de sucul ăla.

20

Summerset își ridică ochii de pe carte atunci când Roarke apăru în cadrul ușii de la camera lui. Se întâmpla foarte rar ca Roarke să intre în camera lui personală, așa că puse cartea deoparte și se ridică.

— Nu, nu te ridica, pot să-ți răpesc un minut?

— Desigur.

Se uită la monitor și văzu că Nixie era în pat, dormea.

— Voiam să-mi iau un brandy, vrei și tu unul?

— Nu, da… nu!

Roarke scoase un râset sugrumat.

— Ei bine, m-am călcat pe bătături destul de des în ultima vreme. Vreau să îți spun ceva și nu prea știu de unde să încep.

Încordat acum, Summerset îi înmână lui Roarke un pahar de brandy.

— Înțeleg că eu și Eva am avut o serie de neînțelegeri. Oricum…

— Iisuse, nu este nimic de genul ăsta… Dacă aș fi venit aici ori de câte ori voi doi v-ați fi luat în coame aș rămâne în ușă întotdeauna.

Se uită la brandy un moment și, apoi, decise că poate era mai bine să se așeze. Își luă un scaun și sorbi din brandy, în timp ce Summerset făcu același lucru. Liniștea era apăsătoare.

— Ah, bine…

Îl enervă că trebui să-și dreagă glasul înainte de a vorbi.

— Fetița asta, copiii, m-au făcut să mă gândesc la lucruri la care aș fi făcut bine să nu mă gândesc. Lucruri despre tatăl meu la care mai bine nu m-aș gândi, Ia anii copilăriei mele…

— M-am gândit și eu Ia asta în ultima vreme…

— Te gândești la Marlena.

La fiica lui, la tânăra, drăguța fată care fusese ucisă. Violată, torturată, ucisă.

— I-ara spus lui Nixie cum să depășească durerea. Cred că era momentul. Dar nu dispare niciodată pentru totdeauna, nu-i așa?

— Ar trebui?

— Nu știu, încă mai plâng după mama mea. Nici nu am cunoscut-o vreodată, dar sufăr după ea, deși ar fi trebuit să n-o mai fac de mult. Mă întreb cât timp va mai suferi Nixie după mama ei.

— Într-un colț al sufletului, întotdeauna, dar va trece peste asta, spuse Summerset.

— Ea a pierdut mult mai mult decât am pierdut ea Nu știu cum să… Tu mi-ai salvat viața, explodă Roarke. Nu, nu spune nimic, nu până când nu spun tot. Poate că aș fi trăit și după bătaia aia pe care mi-a dat-o tatăl meu înainte să mă găsești tu. Poate aș fi supraviețuit, fizic. Dar tu m-ai salvat, chiar în acea zi, zilele ce au urmat. M-ai adăpostit, ai avut grijă de mine. Mi-ai oferit un cămin, deși nu aveai nici o obligație. Nimeni nu m-a vrut și… Doar tu. Îți sunt foarte recunoscător.

— Dacă ai avut vreodată vreo datorie față de mine, ți-ai plătit-o cu vârf și îndesat, demult…

— Niciodată nu te voi putea răsplăti îndeajuns pentru tot ce-ai făcut. Poate aș fi supraviețuit atunci, poate și după aceea, la tot ce ar fi venit apoi. Dar nu aș fi fost niciodată omul care sunt acum, care stă aici, acum. Dar asta este o datorie pe care nu vreau să o plătesc și nici una pe care tu să vrei să o primești.

Summerset gustă din brandy, două sorbituri lente.

— Aș fi fost pierdut atunci fără tine, după ce Marlena murise. Asta este o altă datorie ce nu se plătește.

— A fost o piatră pe inima mea, spuse Roarke încetișor, de când a început totul, m-am trezit în față cu sângele unui copil cu care nu aveam nici o legătură. Puteam să mă dau în lături, să fac ceea ce era datoria mea să fac, dar m-am tot gândit la trecut, la mine. Cred că suferința mai există în mine, dar este mai ușoară.

Își bău brandy-ul și sări în picioare.

— Noapte bună!

Când rămase singur, Summerset se duse în dormitorul său, deschise un sertar și scoase de acolo o fotografie veche. Marlena, proaspătă și dulce, zâmbindu-i. Roarke era alături, un copil dur, cu o mână aruncată pe umărul ei și cu un zâmbet șmecheresc pe chip. *Sunt copii pe care poți să-i salvezi, să-i păstrezi,* se gândi el… *și alții pe care nu poți…*

Eve ajunse acasă târziu, atât de târziu, încât consideră că nu mai avea timp să facă nimic decât să se bage în pat îmbrăcată. O durere o strângea de ceafa ca o gheară ce i se înfipsese la baza craniului. Ca să nu-i crească durerea, atunci când ajunse îl împinse pe Summerset și pe Trueheart din calea ei, chiar în momentul în care intră pe ușă.

— Fă ceva cu polițistul ăsta, îi spuse ea lui Summerset urcând pe scări. Pune-l într-un pat pentru că îl vreau odihnit la ora șapte dimineața.

— Jacheta, domnule locotenent.

Își scoase jacheta din mers și i-o aruncă lui Summerset peste umăr. Spera să aibă un produs magic care să scoată sucul de cireșe de pe jacheta de piele. Se duse țintă în dormitor unde rămase nemișcată, frecându-și doar ceafa, încercând să dizolve durerea ce parcă se construia din pietre care tindeau să devină un munte pe umerii ei. Patul era gol. Dacă el încă mai lucra, probabil, pentru

cazul ei, putea să se târască în pat și să-și tragă cuvertura peste cap până dimineață.

Se întoarse, iar mâna i se duse automat la arma de Ia șold atunci când simți mișcare în spatele ei.

— Iisuse, copile, ce Dumnezeu e cu tine de umbli așa noaptea?

— Te-am auzit când ai venit.

Nixie stătea în picioare într-o cămașă de noapte galbenă, uitându-se la Eve cu niște ochi holbați și obosiți.

— Nu, nu încă.

Eve văzu privirea fetiței lăsându-se în jos și nu știu dacă să scoată un oftat sau să înjure.

— Dar am aflat cine sunt.

Ochii lui Nixie se ridicară din nou.

— Cine?

— Nu-i cunoști. Dar eu știu cine sunt. Și mai știu și de ce.

— De ce?

— Pentru că tatăl tău a fost un om bun și și-a făcut treaba bine. Pentru că a fost bun, iar acești oameni nu sunt, iar ei au vrut să-i facă rău lui și celor dragi lui.

— Nu înțeleg asta.

Arăta, se gândea Eve, ca un înger rănit, așa cum stătea cu părul blond pieptănat ordonat, înconjurându-i chipul chinuit de oboseală.

— Tu nu poți să înțelegi asta. Nimeni nu poate înțelege. Nimeni nu poate înțelege de ce unii oameni hotărăsc să ia viața cuiva în loc să-și trăiască decent propriile vieți. Dar asta este. Tu trebuie să înțelegi că tatăl tău a fost un om bun, iar familia ta a fost o familie minunată. Iar cei care le-au făcut asta lor și ție sunt niște oameni răi. Trebuie să mai înțelegi că am să-i găsesc și am să-i bag într-o cușcă unde vor sta pentru tot restul vieții lor mizerabile, pentru că doar asta le va mai rămâne de făcut.

— Va fi curând?

— Va fi mai curând dacă lucrez în loc să stau aici și să vorbesc cu tine.

Un zâmbet vag se ivi pe chipul lui Nixie.

— Tu nu ești chiar așa rea…

Eve strânse pumnii în buzunare.

— Pot fi și rea, rea ca un scuipat, așa că nu uita asta.

— Ba nu! Baxter spune că ești dură și câteodată înspăimântătoare, dar este pentru că-ți pasă de oameni, chiar dacă ei sunt morți.

— Da? Ce știe el? Du-te la culcare!

Nixie dădu să vină spre ea, apoi se opri.

— Cred că atunci când ai să-i prinzi, când ai să-i pui într-un rahat de cușcă, mama și tata, Coyle și Inga și Linnie, cred că vor fi bine atunci. Eu așa cred.

— Atunci ar fi bine să mă lași să lucrez la asta…

Eve așteptă până când Nixie ajunse din nou în camera ei, apoi ieși din cameră.

Îl găsi pe Roarke lucrând la niște dosare neoficiale, cu o cană de cafea în față pe care o duse la gură. Eve i-o luă din mână imediat, bău din ea, se înecă și scuipă totul afară.

— Oh, Doamne, era brandy.

— Dacă ai fi întrebat, ți-aș fi spus că acolo era brandy. Arăți rău, locotenente, un brandy ți-ar prinde bine.

Ea dădu din cap că nu și-și luă un pahar în care își puse cafea neagră, fără aditivi.

— Cum merge?

— E bun, cel puțin unul dintre ei este bun, am dat de niște piste ce duc la alte piste, am să descopăr totul, sunt foarte hotărât. Dar nu va fi chiar așa repede. Dar mă întrebam ceva pe când aflam pistele astea, ce-ar fi dacă li s-ar îngheța conturile?

— Nu am nimic, nici o probă care să-i lege de crime. Tot ce am este un desen făcut după descrierea unei civile, ce a descris totuși niște chipuri care nu arată ca fotografiile lor. Eu știu că ei sunt, dar nu am nici o probă, nimic altceva decât intuiția mea.

— Ar fi o chestiune simplă pentru mine să le las conturile goale acum.

— Ia-le banii!

— Hai, să spunem că le transfer banii. A fura este o chestiune așa de… Ei bine, este un cuvânt chiar frumos câteodată, nu? Dar cred că ideea de transfer ți-ar plăcea ție mai mult!

Se gândi un pic. Era așa de tentant, tentant, tentant… Dar nu era ca la carte, mai mult, exploda cartea cu totul…

— Nixie m-a interpelat, ca să zic așa. Mi-a spus că ea crede că familia ei va fi bine dacă îi prind pe tipii ăștia, imediat ce-i voi pune într-un rahat de cușcă.

— Înțeleg.

— Ea nu vorbea urât, cred că sunt o influență rea pentru ea. Dar…

Se întrerupse și un zâmbet larg se ivi pe fața ei, apoi, se trezi râzând. Își acoperi fața cu mâinile și își dădu cu palmele peste față.

— Oprește-te. Oricum, chestia asta mă face să vreau mai tare, mult mai tare, adăugă ea privind prin cameră. Să zicem că l-ar enerva așa de rău, încât va face o mișcare greșită, va ieși din ascunzătoarea lui ca să mă înfrunte. Ura pentru noi! Cred că, având în vedere profilul psihologic, asta l-ar scoate din minți așa de rău, că ar scoate din mânecă doar câțiva bancheri elvețieni și niște avocați din, cum îi spune… Eden. Așa că este un plan bun de rezervă.

— Ai dreptate.

— Știi, ziua asta a fost ca dracu'.

Se lăfăi pe scaun, își întinse picioarele.

— Fac progrese, simt asta, dar am fost împiedicată de niște rahaturi. Am încheiat ziua cu nimic.

— Are legătură cu sângele de pe pantalonii tăi?

Eve se uită în jos, privind petele de culoare roșie.

— Nu este sânge, este suc.

Eve își bău cafeaua și-l puse la curent cu cele întâmplate.

— Așa că atunci când i-am avut aproape, am tras pe strada 24 și l-am trimis pe Trueheart după un suc și…

— Stai.

Roarke ridică mâna.

— Ți-ai dat seama că oamenii ăștia sunt capabili de atâtea crime și că, foarte probabil, vor să te omoare și pe tine și tu îți trimiți ajutorul să ia suc?

Ea nici nu mișcă sub privirea lui ce aproape că o demola cu răceala sa.

— Voiam să văd ce fac…

— Sperai să vină la tine și ai vrut să-l înlături pe Trueheart din calea lor!

— Nu chiar, dar așa ceva…

— Te-am rugat un lucru, Eve. Te-am rugat ca atunci când ai de gând să fii momeală să vorbești mai întâi cu mine!

— Dar nu era asta, a fost un fel de…

Renunță, pentru că durerea din ceafă începu să o deranjeze din nou.

— Acum ești supărat pe mine.

— Serios? După ce te-ai prins?

— Atunci fii supărat. Fii supărat pentru că nu mă pot sfătui cu tine pentru fiecare pas pe care îl fac. Eram acolo, nu mă puteam opri să zic „mmm… ar aproba Roarke această acțiune, nu ar fi cazul să-l sun pe Roarke să-i zic ce vreau să fac?"

— Mai bine recunoaște că tot ce te rog eu îți intră pe o ureche și îți iese pe alta!!

Roarke se ridică în picioare.

— Să nu te aștepți, Eve, ca tu să te pui momeală, iar eu să stau aici cu mâinile în sân!

— Dar nu fac asta!

Desigur însă că așa ceva făcea și-și ridică un genunchi în fața lui ca să se apere, dar Roarke îi dădu înainte.

— Îmi amorțesc simțurile în fiecare zi, ca să nu îți stau în cale atât cât pot. Nu-mi permit să gândesc nici o clipă din zi că aceea este ziua în care tu nu vei mai veni.

— Nu poți gândi așa. Te-ai însurat cu o polițistă, acum trebuie să mă suporți așa cum sunt.

— Asta am făcut și încă o mai fac!

Nu era gheață în ochii lui, se gândi ea, era foc, un foc mare, albastru. Iar acest lucru era și mai rău.

— Atunci?

— Te-am rugat eu să te schimbi, să schimbi ceea ce faci? M-am plâns eu vreodată când mă sunai în mijlocul nopții sau când veneai acasă mirosind a moarte?

— Nu, tu ești mai bun decât mine.

— Prostii! Amândoi am reușit să gestionăm acești doi ani de trai împreună foarte bine. Dar atunci când îți dai cuvântul, mă aștept să-l respecți!

Durerea din ceafa îi ajunse la ochi acum, înfigându-și gheara adânc.

— Cred că rahatul ăsta de zi încă nu s-a terminat. Dar ai dreptate. Mi-am călcat cuvântul. Nu a fost intenționat. Am greșit. M-am lăsat tentată. Fetița, corpul de pe alee, polițiștii morți, copiii uciși în patul lor, mi-a ajuns până la gât, și știu bine că greșesc.

Își înfipse degetele în tâmple, într-o tentativă disperată de a scăpa de durere.

— A meritat, dar a fost un bluf total. Nu doar tu mă vei căsăpi pentru noaptea asta. Whitney va avea de confruntat deja câțiva avocați.

Fără să mai spună nimic, Roarke se așeză din nou la computer și apăsă un buton.

Scoase o cutie din sertar și luă două pastile în palmă. Apoi, luă o sticlă cu apă din frigider.

— Ia pastilele, nu comenta, spuse el când gura ei se deschise. Pot să simt durerea aia de cap de aici, de unde mă aflu.

— Mi-a trecut durerea. Simt că în creierii mei este o menghină ce mi-a intrat pe urechi. Am făcut rahatul praf. Polițiști și civili în spital, proprietate privată și de stat distruse, trei suspecți de crimă încă liberi. Pentru că am făcut o mișcare greșită.

— Poate că de-aia ți se spune locotenent în loc de Dumnezeu. Acum relaxează-te câteva minute!

— Nu mă mai dădăci! Nu merit! Nici nu vreau! Erau prea aproape. Ar fi trebuit să-mi imaginez că stau atât de aproape pentru că aveau un motiv. Dacă m-ar fi monitorizat ar fi trebuit să fie aproape. Nu am vrut să risc sunând.

— Asta sună rezonabil. Logic.

— Da, pare. Am sunat, au prins semnalul și au lovit. Am tras pe dreapta și l-am trimis pe Trueheart după suc, ca să pară ceva obișnuit, ca să văd ce făceau. Apoi, s-au apropiat, s-au învârtit pe acolo, m-au urmărit din nou. Așa că m-am gândit să le-o întorc. M-am așezat în spatele lor și am chemat ajutoare, ca să-i prindem. Dar s-au mișcat repede, nici nu știu cum a ajuns duba aia așa de repede acolo, pe strada 26, aveau arme cu laser, naiba mai știe ce… Au lovit două mașini de poliție, niște civili, un maxibus. I-am pierdut.

— Ai făcut totul singură?

— Am cerut întăriri. I-am chemat într-un moment prost. Tot ce am reușit să fac, de fapt, a fost să văd modelul de dubă. Au fost destul de deștepți să aibă tăblițele de înmatriculare ale unui civil care avea același model și era acasă la ora când se întâmplau toate astea, se uita la televizor cu familia lui.

Luă o gură de apă.

— Așa că avem daune, distrugeri de bunuri, oameni răniți, civili care vor da în judecată departamentul, iar suspecții știu acum că am aflat de ei.

— Iar Whitney te va băga la apă.

— Mamă, mamă…

— Mă îndoiesc că el ar fi făcut altfel, în aceleași circumstanțe.

— Poate că nu. Probabil că nu. Dar tot a fost o mișcare greșită. Iar primarul va vrea capul șefului, iar șeful capul comandantului, iar comandantul va vrea capul meu. Nimeni nu și-o ia mai urât ca mine în acest lanț al slăbiciunilor. Iar presa va fi hrănită copios.

— Așa că o să iei niște șuturi în fund. Dar un șut în fund când și când îți întărește caracterul.

— Pe dracu', suspină Eve. Rezultă că o să am vânătăi pe fund și atât. Am făcut cercetări asupra modelului de dubă. Culoarea nu îmi este clară. Oricum, este ușor de vopsit. Dar nu mă aștept să iasă marc lucru din asta. Dacă aș fi fost în locul lor, aș fi cumpărat-o din alt oraș. Sau aș fi furat-o de undeva din afara New York-ului. Nu ar exista acte pe numele meu, deci nici o chitanță de vânzare.

— Ești descurajată, spuse Roarke. Ura să o vadă așa. Nu ar trebui să fii.

— Nu, doar că sunt frântă azi. Îmi pare rău că sunt patetică!

— Fugi și dormi puțin. Începi odihnită mâine dimineață.

— Tu nu ești?

— De fapt, am s-o fac și eu.

Roarke salvă datele și închise computerul.

— Ai și tu treabă mâine, munca ta.

— Am reprogramat niște treburi, spuse el, conducând-o afară și încuind ușa. Am vorbit cu Richard și Beth. Vin mâine să o vadă pe Nixie.

— Mâine? Am vrut să fie repede, dar nici chiar așa…

— De fapt, ei chiar voiau să mai ia un copil. Depuseseră actele. Iar Richard îmi spusese că Beth voia o fetiță de data asta. Amândoi văd în asta un fel de semn divin.

Roarke își puse mâna pe gâtul Evei masându-l, în timp ce se îndreptau spre dormitor, sperând că degetele lui magice îi vor alina durerea.

— Soarta este înșelătoare și, deseori, o scârbă insensibilă, nu-i așa? comentă el.

Și, cu toate acestea, se putea vedea acolo unde acționa soarta.

— Dacă fiica lor nu ar fi fost ucisă, poate că nici nu s-ar fi gândit să ia un astfel de copil Ia ei acasă. Dacă un prieten al meu nu ar fi pățit un lucru rău, nu aș fi întâlnit acel băiețel, nu mi-ar fi păsat, poate, nici nu m-aș fi gândit că ei ar putea să-i ofere un cămin.

— Iar dacă Swisher nu ar fi ajutat-o pe Dian Kirkendall, toți ar fi fost vii acum.

— Da, o scârbă insensibilă… Oricum, Nixie ar avea o șansă pentru o viață bună lângă Richard și Beth. Va crește cunoscând că există oameni pe lumea asta care încearcă să echilibreze balanța.

— Nu mai spun că dacă Sharon deBlass n-ar fi fost omorâtă, noi nu ne-am fi cunoscut niciodată.

— Dar noi ne-am fi întâlnit, oricum. Într-un alt timp, într-un alt loc. Fiecare pas din viața mea m-a purtat către tine.

Se întoarse spre ea și o sărută pe frunte.

— Chiar dacă acei pași au fost drumul cel mai întunecat.

— Moartea ne-a adus împreună.

— Nu, asta sună descurajant. Dragostea ne-a adus împreună!

Ii desfăcu tocul armei chiar el.

— Hai, că dormi pe picioare. Vino în pat!

Femeia se dezbrăcă, se urcă pe platforma patului și se strecură sub pătură. Iar când brațul lui o cuprinse, ea închise ochii.

— Te-am găsit, murmură ea. Chiar și pe drumul ăsta întunecat…

Coșmarul își făcu loc în mintea ei, venind în vârful picioarelor. Se visă pe ea, mică, o fetiță plină de sânge, închisă într-o cameră albă, alături de alți copii plini de sânge. Spaima, disperarea și durerea erau în acea cameră, iar copiii se înghesuiau, din ce în ce mai mici, în camera albă.

Nici unul nu vorbea, nici unul nu plângea. Doar stăteau, umăr lângă umăr, plini de răni, așteptându-și soarta.

Unul după altul, erau scoși de acolo de adulți cu ochii reci. Erau scoși fără nici un protest, fără nici un scâncet, într-un fel asemănător cu acela în care sunt duși câinii bolnavi de cei care le iau viețile mizerabile.

Vedea toate aceste lucruri, așteptându-și rândul.

După ea însă, nu venea nimeni. Era singură în camera albă, cu sângele împrăștiat pe față, pe mâini, pe brațe, curgând aproape melodios pe podea.

Nu a surprins-o când el a intrat în cameră. El era întotdeauna cel care intra, bărbatul pe care îl ucisese. Bărbatul ce o rănise și o bătuse ca pe un animal hăituit.

El zâmbi, iar ea îi zâmbi la rândul ei. Whisky-ul și bomboana.

Ei le vor pe cele drăguțe, spuse el. *Cele bune, cele dulci. Le lasă pe cele ca tine mie. Nimeni nu te va vrea niciodată. Te întrebi vreodată unde se duc atunci când pleacă?*

Nu voia să știe. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz, se amestecau cu sângele. Dar nu scoase nici un sunet. Dacă era liniștită,

foarte tăcută, poate că el pleca și ar veni altcineva s-o ia. Oricine altcineva.

Le duc la groapă, nu fi-am spus? Nu te-am avertizat *eu că dacă te pui cu mine ei te vor arunca în groapa cu șerpi și păianjeni? îți spun că te ajută, fetițo, dar ceea ce vor ei este să te mănânce de vie, bucată cu bucată. Dar ei nici nu te vot; ești prea uscată pentru ei, prea osoasă. Crezi că ei nu știu ce-ai făcut?*

El vine mai aproape, iar acum ea putea să miroasă altceva. A putregai. Iar ea începu să respire cu greutate, chiar dacă încerca să se oprească.

Ucigașo! Asasino! Mi te-au lăsat mie!

Când căzu peste ea, țipă.

— Nu, Eve, nu… ssst…

Luptând cu propria-i răsuflare, se agăță cu brațele de el.

— Stai cuminte, prinde-te de mine! Te apăr! spuse Roarke, apăsându-și obrazul de al ei.

— Liniștește-te! Eu nu te voi părăsi!

— M-au lăsat singură, iar el a venit să mă ia.

— Nu ești singură, nu te las eu singură.

— Ei nu m-au vrut, nici unul vreodată… Doar el m-a vrut.

— Eu te vreau, spuse el, mângâind-o pe păr, pe spate, calmându-i tremurul. De cum te-am văzut, eu te-am vrut.

— Dar mai erau atât de mulți copii, spuse ea mai liniștită, și-l lăsă să o întindă pe spate, să o țină aproape de el. Apoi, doar eu am rămas, iar el a venit. De ce nu mă lasă în pace?

— Nu mai vine azi din nou.

Roarke îi luă mâna și i-o puse pe pieptul lui ca să-i simtă inima bătând.

— Nu va mai veni pentru că suntem amândoi aici, iar el este mult prea laș.

— Amândoi, repetă ea și-și lăsă mâna pe inima lui, adormind din nou.

Era treaz și gata îmbrăcat atunci când ea se trezi, monitoriza bursa la televizor, din locul în care își bea cafeaua. Se întoarse atunci când o auzi răsucindu-se în pat.

— Cum te simți?

— Cam jumate, spuse ea. Cred că pot să mă simt trei sferturi după un duș.

Se îndreptă spre duș, apoi se opri, își schimbă direcția și se duse la el.

Se aplecă și-și puse buzele de fruntea lui într-un simplu gest de afecțiune, ce îl mișcă și îl lăsă confuz.

— Ești cu mine chiar și atunci când nu ești prezent. Așa că, mulțumesc.

— Cu plăcere.

Apoi, se duse la baie, privind peste umăr.

— Câteodată, faptul că ești lângă mine este enervant. Dar, de cele mai multe ori, nu.

Îngrijorarea din mintea lui dispăru și râse cu poftă, întorcându-se la știrile financiare și la ceașca de cafea.

Chiar înainte de ora șapte, Eve deschise ușa biroului, găsindu-l pe Baxter la masa ei, bucurându-se de ceea ce părea să fie micul dejun al omului.

— Detectiv Baxter, se pare că fundul tău se află pe scaunul meu, așa că am să-ți dau șuturi pe fiecare centimetru din el.

— Imediat ce termin. Am găsit șuncă adevărată și ouă…

Îi făcu semn cu capul spre televizor, unde erau știrile de dimineață.

— Nu prea dormi, nu-i așa, Dallas? Ai fost ocupată azi-noapte. Văd că ai făcut cu băiatul meu o călătorie pe cinste.

— S-a plâns băiatul tău?

— Hei, Trueheart nu este un plângăcios!

Instinctiv, îi luă apărarea ajutorului său, iar acest lucru calmă temperamentul Evei.

— Bine, cred că l-am confundat un pic cu tine.

— Da, amuzant atât cât a fost.

De vreme ce el fusese atât de lacom, încât comandase o cană plină de cafea, își turnă și ea una.

— Whitney o să mă omoare pentru asta.

— A fost și el pe stradă multă vreme. A trebuit să faci o mișcare și ai făcut-o.

Ea se uită peste umăr.

— Poate și el ar fi făcut la fel sau poate știe că aș face la fel, date fiind circumstanțele. Dar tot a fost o mișcare proastă. N-o să-l bag și pe Trueheart.

— Se descurcă dacă e cazul. Cât de mare va fi șutul pe care îl vei lua?

— Rapoarte scrise și orale puse la dosar. La dracu'! Poate că o să am o cenzură pe dosar. Pot să-mi apăr acțiunea, să justific telefonul, dar tot nu le va plăcea, le va plăcea și mai puțin atunci când civilii le vor intenta proces.

— Ai urmărit trei teroriști responsabili pentru moartea a douăsprezece persoane, inclusiv polițiști, cu asta îi vei potoli.

— Da. Dar va fi rău dacă nu-i prind repede, căldura îmi va pârli fundul, nici eu nu mă plâng. Dar chiar i-am vrut pe ticăloșii ăștia, Baxter!

Eve se întoarse spre ușă. Echipa începea să apară.

— Dacă ai de gând să mănânci, mestecă repede, îi ordonă ea, avem multe de făcut într-un timp foarte scurt.

Rapoarte și rezumate, vorbe și cafea. Iar discuțiile se întrerupseră brusc, ca tăiate cu cuțitul, atunci când apăru Don Webster, de la Afacerile Interne.

— Bună dimineața, fete și băieți! Dallas, ar fi trebuit să vinzi bilete la spectacolul de azi-noapte.

— Credeam că ședința se reduce la polițiști.

La comentariul lui Baxter, Eve dădu din cap avertizându-l. Se aștepta ca Don să-și bage nasul în afacerea asta. Iar dacă era treabă de Afaceri Interne, atunci Webster era nelipsit. Ea nu avea încredere în el, așa cum nu avea încredere în nimeni din acel departament. Numai că ei avuseseră o poveste de iubire și nu mai voia să-l vadă pe fostul iubit și pe Roarke cum se iau în coame din nou.

— Există date în cazul acesta ce trebuie aflate, începu ea.

— Turnul, spuse el, referindu-se la șeful poliției, mi-a spus să aflu tot. Ai multe pagube, răniri multiple în rândul civililor, distrugere de proprietate. Au murit mulți civili și doi polițiști chiar.

El așteptă un moment, privind fețele celor din cameră.

— Ați investigat detectivi ce au lucrat la alte cazuri, dintre care unul este confidențial. Așa că vreau să știu. Și am să spun asta aici și acum, tuturor, înainte să se ducă zvonul, că nu sunt aici să bag la apă pe nimeni, pentru că ea face ceea ce trebuie ca să-i prindă pe ticăloșii care sunt responsabili de morțile lui Preston și Knight. Am lucrat și eu la Criminalistică. Am lucrat cu tine, îi spuse lui Eve, ori aveți de-a face cu mine, ori cu cineva ce nu are habar de nimic. Alegeți!

— Mai bine să avem de-a face cu un drac pe care îl știm, spuse Eve.

— Așa-i.

— Ia loc! Ai de recuperat multe!

Ea continuă ședința, evitând cu grijă să dea în vileag cum pătrunsese Roarke în datele ucigașilor.

— Credem că Kirkendall, Clinton și Isenberry au executat operațiuni pentru mai multe agenții. Avem motive să credem că au legătură cu grupul terorist Cassandra.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă Webster.

Eve ezita să răspundă, când se auzi vocea lui Feeney.

— Este genul de informație pe care am extrapolat-o din dosarele militare cerute, spuse el diplomatic. Departamentul de Electronică știe cum să-și facă treaba, iar această echipă știe să lege datele între ele.

— Datorită legăturii cu Cassandra, continuă Eve, acești indivizi au avut acces la armament, aparatură electronică, fonduri. Filosofia grupului este ordinea lumii din perspectiva lor și se corelează cu propria filosofic a lui Kirkendall. Familia lui fusese formată să activeze în acord cu această filosofie, la ordinele lui, disciplinați în acest sens. Noi știm, din declarația pe care detectiv Peabody și McNab au luat-o doamnei Tumbill, că femeia a fost răpită și torturată de Kirkendall după dispariția soției lui. Se pare că a fost dusă într-o locație din oraș sau din apropierea lui. Cassandra a operat și a avut sediul în New York anul trecut.

— Crimele actuale nu par să fie o amenințare teroristă, specifică Webster.

— Nu, sunt crime personale. Dacă te joci cu mine, mă joc și eu cu tine, te ucid pe tine și pe toată familia ta. Nu este vendetă. Este mândrie. Cine i-a insultat mândria?

— Toți cei care au murit îl insultaseră, comentă Peabody.

— Nu, nu chiar toți.

— Copilul nu a murit încă, spuse McNab, uitându-se repede la ușă, ca și când i-ar fi fost frică să nu îl audă fetița.

— Nu, o vrea moartă, pentru că misiunea lui nu este îndeplinită. Mai este soția lui. Soția care a îndrăznit să nu i se supună, a

îndrăznit nu doar să-i ia copiii, ci și să îl treacă printr-un proces umilitor. A mai și câștigat. A plecat apoi.

— Nu o poate găsi, spuse Peabody cu mâinile desfăcute a disperare, nici noi!

Eve se gândi la Roarke. El putea, cu puțin timp, doar el putea. Dar ea nu voia să mai pună în pericol și o altă familie.

— Putem să-l facem să creadă că o avem. Ne va lua un timp să înscenăm asta. Trebuie să găsim o femeie polițist care să-i semene fizic. Putem să folosim artificii, dar nu este nevoie să arate identic. Dacă avem una cu structura feței asemănătoare, îl păcălim. Va trebui să-l facem să afle, dar să nu se prindă că este o capcană. Dacă am fost atenți până acum, de acum încolo vom fi cu ochii în paișpe.

— Ne trebuie o locație, una solidă, în care să creadă el că o ținem ascunsă. Îl atragem acolo, îl prindem, îl legăm. Cu echipamentul de intercepție a convorbirilor pe care îl are, chiar îl putem păcăli, Dallas.

— Ne punem la punct. Vreau un plan în treizeci și șase de ore, alte douăsprezece pentru punere în practică. Când vom avea gata capcana, vreau să le sărim direct la gât. Feeney și McNab, vă ocupați de computere!

— Ok!

— Pentru restul, lăsați-mă cu locotenent Webster!

Ea așteptă până când se goli camera și se închise ușa.

— Investigația asta și evenimentele de noaptea trecută sunt responsabilitatea mea. Șeful sau dacă însuși Dumnezeu va face vreo plângere, eu sunt de vină.

— Așa să fie! Am spus că nu am venit aici ca să vă mp gâturile și chiar așa intenționez să acționez în continuare. Cazul Duberry… m-am uitat pe dosar. Dacă nu aș numi investigația slabă, i-aș spune strâmtă. Brenegan? Pare să fie arestarea cea bună, pedeapsa cea bună. Dar datele astea reduc cazul altor probabilități.

— Polițiștii din acele cazuri s-au plâns la Afacerile Interne?

— Polițiștii nu depun plângeri la noi, ne evitați ca și când ar fi vorba de ciumă. Treaba este, Dallas, că dacă detectivii din cazul Duberry ar fi făcut o investigație mai amănunțită s-ar fi ajuns la Moss, apoi la Brenegan, iar vânătoarea asta ar fi început acum un an.

— Legătura dintre o explozie cu bombă și un caz de strangulare e puțin cam iluzorie.

— Ai făcut o treabă iluzorie tu. Puteau s-o descurce și ei!

— Eu am avut mai multe date. Dacă tu cauți combustibil ca să bagi la apă pe alt polițist decât pe mine, nu ține.

— Asta va fi decizia superiorilor tăi, nu treaba Afacerilor Interne. În ceea ce privește presa, ce a început să… prezinte atacul de noaptea trecută, ar trebui să mai temperezi asta, pentru că tu ai excelente legături cu presa… O polițistă eroină încearcă să-i oprească pe ucigașii de copii să intre în oraș.

— Hai, las-o…

— Să nu crezi că nu o să-ți spună același lucru și Tibble, e șeful poliției. Nu e doar fundul tău în joc, așa că nu face pe timida cu chestia asta. Scapă-te cum poți, ca să te poți întoarce la lucru!

— Sunt deja la lucru. Dar ai intra la inima echipei cu asta, nu-i așa? se răzgândi Eve.

— N-ar strica să-mi pui o pilă la echipă. Am fost un bun polițist criminalist.

— Da, trebuia să rămâi la asta.

— Părerea ta. Dar pot să ajut, de-asta sunt aici, nu să te curtez pe tine și nu pentru că nu aș vrea. Poate că s-a mai liniștit un pic apa, dar… adăugă el cu un zâmbet strengar.

— Încetează…

Ușa dintre birouri se deschise. Deși Roarke se sprijini tacticos de tocul ușii, arăta ca un lup cu ochii flămânzi.

— Webster, salută el cu glasul cel mai rece pe care-l avea.

Eve simți în aer coamele chiar de acolo de unde stătea. Simți o gâdilătură în spatele gâtului, ce semăna a panică și se puse între ei.

— Locotenent Webster este aici în calitate de director al Afacerilor Interne și trimis de șeful poliției, Tibble, în scopul…

— La dracu', Dallas. Pot să vorbesc pentru mine.

Ridică mâinile cu palmele goale, defensiv.

— Nu am atins-o, nici nu am de gând.

— Bine, se află în mijlocul unei investigații dificile și cred că știi despre ce este vorba. Nu are nevoie de chestiuni complicate acum.

— Nici nu sunt aici ca să-i complic existența ei sau pe a ta.

— Eu sunt chiar aici, spuse Eve, nu este nevoie să mă vorbiți pe la spate.

— Doar curățăm atmosfera, locotenent, spuse Roarke. Am să te conduc la locul tău de muncă…

— Un minut, mirii ea, ieșind din birou împreună cu Roarke care închise ușa cu o mișcare hotărâtă. Ascultă…"

El o opri, astupându-i gura cu un sărut, apoi Eve se relaxă.

— Îmi place să-i fac vânt, ca și ție. Este o faptă josnică, dar uite ce faci din mine. Știu foarte bine că nu te poate impresiona, iar dacă și-ar pierde mințile și ar încerca ceva, l-ai umple de sânge. Ceea ce, sincer, chiar mi-ar plăcea să se întâmple… Dar, de fapt, chiar îl plac!

— Îl placi…

— Da. Are gust la femei și împunsături fine.

— Tare. Bine, spuse ea dând din cap.

Parcă mai știi ce le place bărbaților, *gândi ea* dar, de fapt, habar n-ai.

— Mă duc la muncă…

21

Încruntată, Eve ajunse în laboratorul lui Roarke. Câteva computere erau în funcțiune, câteva aveau date pe ecran, coduri, simboluri ciudate ce pentru ea puteau trece foarte bine drept hieroglife. Voci computerizate dădeau comenzi neinteligibile, întrebări, comentarii…

Iar șifonatul Feeney și „neonul" de McNab se întreceau pe scaunele de birou cu role, evitând în mod miraculos ciocnirile dintre ei, de parcă erau doi copii care jucau un joc foarte ciudat Intrarea în acea cameră a fost pentru ea, parcă, intrarea într-un alt univers.

— Hei!

Feeney arătă degetul mare îndreptat în sus și clică pe unul din icon-urile computerului.

— Am ceva în lucru.

— Bine, și sper că nu este vreun joc pe computer, o fi Maximum Force 2200…

— Hei… spuse McNab, privind înspre ei. Ai jucat Maximum Force?

— Nu.

Mă rog, poate că îl jucase de câteva ori, dar doar ca să-și testeze capacitatea de combatant.

— Ce se întâmplă?

— Ce avem aici este un diagnostic pentru sistemul de securitate de la familia Swisher. Am rulat peste el toate sistemele standard, l-am desfăcut. Este chiar un sistem bun, să știi.

— Știm deja că a putut fi bruiat prin telecomandă. Au decodat alarmele și sistemele adiționale.

— Da, da, dar nu știm nici ce au folosit. Dar lucrăm la asta, luăm cod cu cod, semnal cu semnal, să aflăm ce dispozitiv l-a dat gata.

— Trebuie să-l fi luat de undeva, apuse Eve. Chiar dacă l-au reconfigurat, dacă au adăugat opțiuni, dispozitivul de bază trebuie să-l fi luat de undeva.

— Da. Ce avem în lucru este sistemul de securitate de la spitalul lui Jaynene Brenegan, sistemul din apartamentul lui Duberry. Vom putea face corelări. Trebuie să fie același dispozitiv sau unul configurat în același fel. Când vei pune mâna pe ei, te ajut să-i arzi.

— Mai ai și alte propuneri?

— Spune.

— Vreau să-mi alterezi stația de comunicare. Ceva vag, de care eu n-aș avea cum să-mi dau seama, ci doar un expert în electronică. O scăpare, ca cineva să reușească să mă monitorizeze, să-mi intercepteze transmisiunile.

— Vrei să scape date?

— Da, imediat ce rezolvăm asta, ne selectează locația, pun operațiunea pe roate, iar eu vreau să-i atrag cu stația mea, să mă poată monitoriza. Poate un bruiaj mic, dar să reușească să copieze transmisiunea, ca găurile din scuturi. Se mai întâmplă, nu-i așa?

— Da, dar trebuie să ai pe ecran avertizare electronică…

— Nu ar fi pentru prima oară când echipamentul poliției nu merge bine. Ar trebui să vezi ce computer am eu.

— Încă îți mai dă dureri de cap? întrebă McNab.

— Rezistă cel puțin n-am mai primit nici un fișier porno când dau comenzi. În ultima vreme…

— Dă-ni-l nouă, spuse Feeney, frecându-și palmele. Plătim pentru el. Ai stația?

— Da, spuse ea și o scoase din buzunar. Fă ceva slab, măcar să audă ce zic, măcar să audă bruiaje.

— Te rezolvăm!

Erau destule camere în casă ca să adăpostească un batalion de oameni. A fost riscant să-l confrunte pe Baxter cu Webster, dar nu voia ca Afacerile Interne să bată la ușa șefilor ei. El a vrut să observe, se gândi ea, să-i observe pe Baxter și pe Trueheart. Înainte să o ia pe Peabody, Eve intră în dormitor să dea un telefon personal.

— Ce zici dacă mai dăm un pont pentru alt pont? o întrebă ea pe Nadine când aceasta apăru pe ecran. Am nevoie de acoperire pentru incidentul de azi-noapte…

— Spectacolul tău aerian de ieri? o întrebă Nadine cu un râs diabolic. A fost film extrem acolo… Am cumpărat imagini de la un turist din Tokyo. A fost dat la TV de două ori în dimineața asta.

— Minunat!

— Te-a băgat careva la apă pentru asta? Nu știam că ți se face frică pentru un pic dejoacă…

— Au pus Afacerile Interne pe capul meu și s-ar putea să se aleagă praful de investigație. Trueheart a fost cu mine și nu vreau să intre și el la apă. Am fost sfătuită să fac pe eroina care apără orașul de ucigași de copii. Că îmi risc viața ca să dau de urma lor, care sunt și ucigași de polițiști, că le protejez universul… chestii din astea.

— Mamă, asta te omoară, spuse Nadine, dând din cap. Dar, de fapt, asta și faci, nu-i așa?

— Chestia este să nu se reflecte nimic rău asupra departamentului.

— Iar departamentul va trebui să sacrifice pe cineva, va fi necesar.

— Va fi Trueheart, Nadine. Mie îmi vor da o palmă, poate o hârtiuță la dosar, dar dacă vor să prăjească pe cineva, el va fi acela. Este mai ușor de sacrificat.

— Deci vrei să fac o poveste ca treaba asta să nu se răsucească împotriva investigației talc, iar tipul ăla drăguț să nu-și pârlească fundul…

— Cam asta era ideea. Iar în schimb…

— Nu, nu-mi spune, se dădu Nadine înapoi cu palmele deschise. Pentru că îmi va fi foarte greu să te refuz.

— Uite ce e, Nadine, nu e mare lucru!

— Probabil că nu ai ascultat știrea mea demnă de toată mila, de azi-dimineață. Doamna locotenent cu sânge rece, Dallas și tânărul, dedicatul ofițer Trueheart, și-au riscat viața împotriva ucigașilor de copii și ai partenerilor lor polițiști. Ucigașii au descărcat armele fără să le pese că pietoni inocenți, bărbați, femei, copii care trăiesc sau vizitează acest oraș vor muri. Și așa mai departe.

— Bine, îți mai sunt datoare încă o dată.

— Asta este clar! Caseta video arată clar că focul a fost declanșat din dubiță, iar concurența a mers pe aceeași poveste, dar tot e de rău, ceva de genul că de ce toți suntem în pericol de atentate teroriste, de ce mor oameni pe stradă, în casele noastre…

— Bună întrebare! Răspunsul poate fi că o parte din societate e de rahat.

— Pot să te citez? mai bine să te înregistrez pe tine când o spui.

Eve o suci.

— Ce-ar fi mai bine să zici că,.Locotenent Dallas, atunci când a fost contactată, a declarat că fiecare membru al poliției New York va lucra disciplinat ca să-i identifice și să-i captureze pe aceia care se fac responsabili de morțile colegilor lor, ofițerii Preston și Knight, pentru Grant, Keelie și Coyle Swisher, pentru Inga Snood și Linnie Dyson. Noi suntem apărătorii tuturor, ai New York-ului. O

protejăm pe Nixie Swisher, pentru că a supraviețuit brutalității ce a intrat în casa ei și asta nu a fost de ajuns. Ea are nevoie să i se facă dreptate și va avea parte de ea curând!

— Bine, am prins tot. Iar ca să-ți faci datoria, pune-i pe rug pe ticăloșii ăia. Aș face-o, oricum, ca să termini tu investigația. Aș face-o pentru Knight și Preston. Înmormântările lor sunt mâine.

— Ne vedem acolo, spuse Eve și ezită dacă să-i dea un alt pont. O sursă neoficială de la Sediul Central al Poliției a confirmat că răpirea și uciderea lui Meredith Newman are legătură cu recentul caz de pătrundere în locuință și crimă din Upper West Side. Meredith Newman, o asistentă de la Protecția Copilului a fost răpită… pune tu restul.

— Pot să spun că Newman fusese desemnată să se ocupe de supraviețuitoarea crimelor, Nixie Swisher de nouă ani?

— Da, spune așa. Arsurile de pe corpul lui Meredith Newman, dinaintea morții, arată că a fost torturată înainte să i se taie gâtul, în aceeași manieră în care li s-a tăiat și celor din casa Swisher. Corpul doamnei Newman a fost descoperit pe o alee.

— Avem restul…

— Mai spune o dată. Spune încă o dată că era goală, acoperită de arsuri de la obiecte electrice, că avea gâtul tăiat, că a fost descoperită după ce a fost aruncată pe o alee. Martora a văzut o dubă neagră FourStar, cu numărul de înmatriculare AAD-4613, ce tocmai ieșea de pe aice când a fost descoperit cadavrul. Locotenent Eve Dallas, investigator și ofițer Trueheart, asistent, s-au întâlnit cu mașina descrisă mai sus tocmai când aceasta pleca de la locul descoperirii cadavrului.

— Și au acționat, termină Nadine scenariul. Ceea ce duce exact la spectacolul aerian. Bun, mulțumesc. Câți martori?

Unul, se gândi Eve, dar doar luminile mașinii. Dar de ce să se joace?

— Când a fost contactată, locotenent Eve Dallas nu a confirmat, dar nici nu a negat informațiile noastre.

Cu o mie de planuri învârtindu-i-se în cap, Eve plecă spre birou, apoi coti brusc spre al soțului ei. Bătu repede la ușă, apoi deschise. Rămase uimită.

Era plin de lume. Adică era doar Roarke și multe holograme. Administratora lui, Caro, stătea cuminte, cu mâinile în poală. Doi bărbați, cu jachete iară gulere și trei femei îmbrăcate în același mod conservator, studiau altă hologramă sau o chestiune foarte elaborată, ceva ce ținea de un râu, un turn plin ce plutea.

— Mă scuzați, spuse Eve dând să iasă, dar Roarke ridică mâna.

— Doamnelor, domnilor, ea este soția mea.

Toți se uitară la ea. Ea văzu, destul de clar, privirile măsurătoare ale femeilor, reacții de confuzie, poate chiar de amuzament. Dar ea înțelegea asta. Roarke era de-a dreptul fermecător în costumul lui negru, cu puterea sa ca o aură în jurul lui. Iar ea - cu ghetele obosite, cu părul ca și când l-ar fi pieptănat cu degetele de dimineață și cu un toc de armă peste cămașă.

— Tocmai terminam, i se adresă Roarke Evei, apoi se întoarse la grup. Dacă mai aveți întrebări, puneți-i-le lui Caro. Vreau ca schimbările să fie discutate și implementate mâine la aceeași oră. Vă mulțumesc. Caro, mai stai un moment.

Hologramele, cu excepția lui Caro, se evaporară. Caro se ridică în picioare.

— Locotenent Dallas, mă bucur să vă văd.

— Și eu, spuse Eve și se gândi că are să înceapă o conversație de complezență. Ce mai face Reva?

— Este bine, s-a întors în oraș.

— Bine, transmite-i salutări din partea mea.

Caro se întoarse spre Roarke.

— Vei avea o conferință la unsprezece, din nou, cu inginerii de proiect. La unu ai întâlnire cu Yule Hiser, iar la două cu Ava McCoy și echipa ei. Fitch Communications s-ar putea să vrea ședință pe la ora nouă seara, prin hologramă.

— Mulțumesc Caro, dacă mai este ceva urgent, știi de unde să mă iei.

— Doamnă locotenent, salută Caro și dispăru.

— Cine erau „costumele"? întrebă Eve.

— Arhitecții. Mai fac încă niște finisări la un proiect de dezvoltare de pe Olympus.

— Șase arhitecți pentru un proiect?

— Este un complex foarte mare, asta include clădiri, peisaje, apă, interioare, iar pe tine nici nu te interesează…

Se simți un pic vinovată.

— Nu prea mult, dar nu se poate spune că nu mă interesează. Mă interesează doar din punctul de vedere al suportului pe care ți-l dau.

Roarke chicoti.

— De ce ai nevoie?

Acum, peste sentimentul de vină se așternu iritarea.

— Doar pentru că am zis că te susțin nu înseamnă că am nevoie de ceva de la tine.

— Nu, nu înseamnă, spuse el, lăsându-se pe spătarul scaunului, dar dacă ai intrat aici înseamnă că aveai. Nu e nevoie să te simți vinovată din cauza asta și nici să îți faci griji din pricină că lucrez pe timpul meu la cazul tău. Nu o făceam dacă nu aș fi vrut.

— Ce-ar fi să-mi dai o clădire din centrul orașului?

— Pe care ai vrea-o?

De data asta, ea fu cea care chicoti.

— Dă-te mare. Ai ceva neînchiriat? Ceva care să poată fi securizat timp de douăzeci și patru de ore?

— Îmi imaginez că ai un plan. Capcana ta… De ce în centru?

— Pentru că știu că sunt prin zonă. Pentru că îi vreau departe de fetița asta. Am nevoie de un loc unde să pot să masez o duzină de oameni și unde să plasez tehnologie ca să-i prind. Vreau să fac să pară că e o casă de protecție, cu polițiști la uși și la ferestre. Și am nevoie să pot să închid locul imediat ce i-am prins înăuntru.

— Am să-ți ofer niște posibilități în după-amiaza asta. Este destul de repede?

— Bine. Mai e ceva. Am s-o fac repede, spuneai că Richard și Elizabeth vin astăzi?

— Da, la ora patru, o să am eu grijă de asta.

— Chiar dacă aș vrea să te las, nu este drept.

Nu trebuia să i se spună că ședințele pe care Caro le grăbise puțin nu erau neapărat pentru marea platformă strălucitoare a lui Roarke Industries.

— Eu ți-am pus-o în brațe, am să îmi fac partea mea de treabă. Mă gândesc că tu le-ai asigurat deja securitatea.

— Totul este la punct.

— O aduc pe Mavis.

— Poftim?

— Fetița este un mare fan al lui Mavis. S-a luminat toată când a auzit că o cunosc pe Mavis și înainte să mă mai gândesc la ceva am și spus"Da, poți să o întâlnești". Oricum, mi s-a părut că dacă aș invita-o pe Mavis aici, pe Mira, de care vom avea nevoie ca să studieze reacția fetiței la adopție, va părea totul așa, ca de ocazie, ca și când am avea musafiri…

Sistemul de comunicare al lui Roarke bâzâi, semnalizând luminos o serie de date care erau pe cale să intre. Eve se întreba cum de suporta atâtea întreruperi. Una dintre ele, știa prea bine, fusese chiar ea.

— Într-o lume reală făcută din bine și rău, binele nu dă niciodată o petrecere dacă știe că răul ar vrea să i-o strice…

El încuviință din cap.

— Da, iar faptul că avem musafiri le-ar putea da impresia că nu există nici un copil în casa asta.

— E un fel de a vâna un stol cu o singură piatră. Leonardo este la Milano, ori la Paris, ori pe undeva pe acolo, spuse ea, gesticulând vag în direcția unde credea că ar fi Europa. Deci, dacă o aduc aici pe Mavis, ar fi bine să o și țin. Așa, de control.

— Aș zice că dacă sunt mai mulți cu atât mai bine, ceea ce este aberant, având în vedere că am casa plină de polițiști.

Iarăși avu sentimentul acela de vinovăție, cu o înțepătură și mai entuziastă.

— Am să-i dau pe toți afară cât de repede pot!

— Te susțin! Oh, ți-am văzut spectacolul la știrile de dinainte de ședință.

— Da, am auzit că a fost la televizor.

— Ai făcut niște manevre chiar impresionante, atât aerian cât și la sol. Dar trebuie să spun că ai avut noroc că nu ai înfipt mașina aia de poliție în vreo clădire.

— Nu am putut, dar am s-o fac altă dată. Chiar dacă Peabody se va decide să facă o ofertă de favoruri sexuale perverse, posibil și ilegale pentru o nouă mașină, voi avea noroc dacă îmi vor da una de la Recondiționări.

— Cu oferta lui Peabody de favoruri sexuale perverse și posibil ilegale ai putea să iei o mașină chiar de la mine.

— Peabody nu are nevoie de cerere, ar sări pe tine imediat.

— Flatant… Dar eu mă gândeam la tine când am vorbit de favoruri sexuale. Dar sunt sigur că eu și Peabody putem să ne înțelegem…

— N-aș vrea s-o bag din nou în spital atât de curând… Te iau pe la patru, pa!

Împreună cu Peabody, Eve își făcuse obiceiul să se ducă în mod repetat la locul crimelor atribuite lui Kirkendall. Stăteau pe trotuar și studiau clădirea în care trăiseră judecătorul Moss și familia sa. O altă familie care era acum sub o piatră de mormânt.

Oare se gândeau la asta? Vorbeau despre asta? își distrau prietenii cu poveștile lor de groază?

— Baxter și Trueheart au reexaminat locul, comentă Peabody. Au arătat portretele robot și fotografiile din dosarele militare. Nimeni nu-și amintește de chipurile lor pe aici. Sunt doi ani de atunci, adăugă ea. A fost o încercare.

— Dar de ce nu a ucis-o pe soția lui Moss? Ai putea să speculezi că avea ceva doar cu judecătorul dar, de fapt, pe ea au lăsat-o în viață ca să sufere. Le știa rutina, i-a supravegheat și pe ei.

Eve se întoarse într-un arc de cerc privind împrejur.

— Sunt multe locuri unde ar fi putut să-și închirieze ceva, să se așeze pe aici, să supravegheze. Probabil că lui Isenberry i-a revenit acest rol. Deștept. Primii investigatori au și intervievat-o poate… Ne vom uita din nou pe rapoarte, să vedem dacă iese ceva de acolo…

Se urcă din nou în mașină și conduse spre casa familiei Swisher.

— O proprietate aici este o investiție bună. Iar lui îi plac investițiile bune. Poate că a cumpărat o clădire chiar lingă reședința lui Moss, poate că acum o închiriază. S-a asociat cu maestrul Lu pentru una dintre investiții, pentru venit. De ce nu se ocupă cu imobiliare?

— Poate că își diversifică portofoliul.

— Să urmăm pista asta, să vedem dacă a cumpărat aici vreo proprietate după proces, înainte de bombă. Asta nu ne-ar putea duce la el, neapărat, dar ar fi o probă. Când ticăloșii ăștia vor fi judecați, am să fac în așa fel, încât să fie cusuți în lințolii de titan. La dracu'!

Apăsă acceleratorul atunci când casa lui Swisher îi apăru în vizor.

— Uită-te la copiii ăștia idioți!

Un grup format din vreo trei adolescenți, după cum vedea ea, erau adunați în fața sigiliului poliției de la intrarea principală a casei. Cel care stătea de șase, un pitic îmbrăcat în haine de piele și cu ochelari de soare, le dădu semnalul și o luă la goană pe un board argintiu. Copiii s-au împrăștiat, sărind singuri sau în tandem pe board-urile lor, plonjând pe trotuar, pe stradă printre vehiculele care începură să claxoneze și să scrâșnească.

Eve auzi un râset sacadat când aceștia dădură colțul.

— Cum? Nu te iei după ei? întrebă Peabody atunci când Eve luă curba. Nu-i strivești ca pe gândaci?

— Nu, este posibil ca unul dintre ei să sfârșească strivit de vreun taxi în timp ce eu îi gonesc. Derbedei…

Eve trânti portiera și aproape că alergă până la ușă ca să vadă dacă sigiliul era rupt.

— Treabă de cârpaci, nu au avut timp să reseteze alarma. Copii idioți, ce aveau de gând, să intre și să dea o petrecere în casa morții? De ce nu or fi la școală sau, și mai bine, la școala de corecție?

— Sâmbătă.

— Ce spui?

— Azi este sâmbătă, Dallas. Nu se face școală în week-end.

— Ar trebui să se facă, spuse ca morocănoasă. Ar trebui să fie școală douăzeci și patru de ore, șapte zile din șapte pentru copii derbedei ca ăștia, lipsiți de respect. Dacă le dai o zi liberă, fac numai prostii!

— Te-ai fi simțit mai bine dacă le-ai fi dat vreo două șuturi.

— Da, spuse ea cu un suspin, data viitoare.

Se strădui să nu se mai gândească la acest lucru.

— Reexaminarea nu a adus nici o noutate aici. Dar noi știm că Isenberry s-a folosit de secretară ca să intre aici, să stea aproape de familie. Știm că ucigașii au venit pe jos, au venit din capul străzii, nu

dintr-o clădire din apropiere. Totuși, vom încerca și aici să vedem dacă există vreo investiție imobiliară. S-ar putea să fi cumpărat vreo clădire, să o fi folosit pentru supravegherea de dinainte.

Ultima oprire a fost la parcarea de la spital.

— Aici nu a fost doar o tăietură rapidă. Au înjunghiat-o pe femeie de mai multe ori. Răni defensive. Ea s-a luptat sau a încercat să o facă. S-au jucat un timp cu ea. Înjunghiată în toate părțile. Eu aș zice că a fost o luptă între fete. Cred că i-au lăsat-o lui Isenberry pe asta. Dosarul ei spune că îi place să combine tehnicile. Lui Clinton îi place un omor pe mutește, strangularea manuală este specialitatea lui. Kirkendall l-a lăsat pe fratele lui să facă strangularea, dar celelalte crime sunt ale lui. Reci și curate. Toate au fost însă sângeroase. Pe urmă, ai mai multă încredere în camarazii tăi dacă s-au mânjit și ei cu sânge, ca și tine.

— Cea mai ușoară crimă a fost aici.

Peabody se încruntă privind parcarea și centrul de sănătate.

— Ori intri peste ea, ori îi pândești orarul, ori stai și pierzi vremea până o prinzi… și cine ar putea să observe? O faci îa ieșirea din tură, târziu. Iar dacă este o femeie în urma ta, nu te apuci să țipi… Poate s-au și salutat prietenește din cap sau poate Isenberry s-a oprit, a întrebat ceva, cum ar fi „cum aș putea ajunge la secția de chirurgie?" Victima se întoarce, ea scoate cuțitul. Îl înfige, victima încearcă să blocheze lovitura sau dă să fugă. Atunci o lovește din nou. O termină în spate, departe de clădire. Unele lovituri erau ușoare, mici împunsături. Apoi, o termină. Un rendez-vous și a plecat.

Da, se gândea Eve, cam așa ar fi fost.

— Ei au pândit-o. Kirkendall și Clinton. Aproape de câmpul lor vizual sau poate că Isenberry avea reportofon. Pentru că nu poți lua parte la crimă decât dacă o vezi. Dacă le găsim baza, vom găsi și înregistrările crimelor. Le studiază ca și când ar juca pe computer jocuri video. Se uită la greșeli, la mișcări, vor să se perfecționeze.

— Sunt bolnavi. Dallas, este aproape patru!

— Și?

— Trebuie s-o iei pe Mavis la cinci.

— Ai dreptate. Încă puțin.

Se răsuci pe călcâie și studie locul unde corpul lui Brenegan a fost găsit cu ani în urmă.

— Știu că suntem aproape. Dacă apăsăm butoanele potrivite, îi atragem și s-a zis cu ei! Sunt deștepți, vicleni, dar sunt vulnerabili, pentru că nu se lasă până când nu termină ce au început. Mai bine eșuează misiunea decât să o lase neîndeplinită.

— Este greu să te oprești, să schimbi tactica, să ataci alte zone…

— Da, e enervant. Hai s-o luăm pe Mavis.

Eve fusese la câteva concerte ale lui Mavis. Era în culise și se uita la fanii îndrăgostiți care erau destul de norocoși că ajunseseră la concertele ei. Dar niciodată nu văzuse o fetiță de nouă ani rămasă mută doar la vederea prietenei sale.

Nu că felul cum arăta Mavis nu ar fi lăsat pe oricine mut. Mavis își prinsese părul în sute de inele aurii cu sclipiri verzui, ce stăteau gata să explodeze în jurul feței ca un mop electric. Ochii îi erau pictați în auriu, la fel ca și inelele, iar genele false erau de culoare verde. Purta o haină purpuriu închis, pe care și-o aruncă de cum intră în casă ca să își arate rochia lungă cu crăpătură tot de culoare purpurie cu pete de auriu. Avea pantaloni strimți pe dedesubt, verzi, ce aveau în jurul genunchiului petice strălucitoare, iar la glezne purta brățări. Pantofii transparenți aveau vagi accente de diferite nuanțe de culori.

Graviditatea ei avansase, iar burta îi ieșea în afară ca o umflătură catifelată.

Brățările de la genunchi, de la glezne și de la mâini sunau ca niște clopoței în timp ce parcă dansa apropiindu-se de micuța Nixie ce rămăsese cu gura căscată.

— Bună, eu sunt Mavis.

Nixie doar reuși să dea din cap, ca o păpușă de lemn mânuită de fire suspendate.

— Dallas spune că îți place muzica mea.

La următorul semn făcut din cap de Nixie, Mavis zâmbi.

— M-am gândit că ți-ar plăcea asta…

Părea să fie o mapă din care, în ametitoarele zomăicli ale lui Mavis, apăru un CD.

— Mi-l dai mie?

— Bineînțeles. Vrei să te uiți? Te superi dacă îl punem în computer, Dallas?

— Nu, dă-i drumul.

— Ăsta este ultimul, exclamă Nixie, cel mai tare… Linnie și cu mine…

Se opri, holbându-se la disc.

— Linnie este prietena mea cea mai bună, ne uităm la video tot timpul. Dar ea este…

— Știu, spuse Mavis cu o voce mai blândă. Îmi pare tare rău! Dallas este prietena mea cea mai bună. M-aș simți așa de rău dacă i s-ar întâmpla ceva… Cred că m-aș gândi tot timpul la cât ne-am distrat împreună ori de câte ori aș putea, așa n-ar mai durea chiar atât demult.

Nixie dădu din cap.

— O să ai un copil. Pot să te ating?

— Bineînțeles. Câteodată mai dă din picioare pe acolo și se simte foarte rece. Trebuie să se mai coacă un timp, spuse ea punând mâna peste a lui Nixie. În ultimul video apar cu burta asta pictată. Ce-ar fi să ne uităm la video? Am să vin imediat să privim împreună.

— Bine, mulțumesc, spuse Nixie și se uită la Eve. Ai spus că o aduci și ai adus-o. Mulțumesc.

Când Nixie o șterse din camera de primire, Eve se apropie și puse o mână pe umărul lui Mavis.

— Îți rămân recunoscătoare.

— Biata copilă! Doamne, te face praf…

Își puse o mână pe burtă și clipi din genele de smarald.

— Uite ce e, dacă pot să îi ofer niște ore de distracție, e ok! Hei! Mă lovește!

Luă repede mâna Evei și i-o lipi de burtă.

— Doamne nu… Vai!

Eve se smuci când simți izbitura în palmă.

— Nu e grozav?

— Este!

Curiozitatea o făcu să se uite cu ochii mari la burta lui Mavis, în timp ce micile lovituri continuară. Era un fel de… nici nu era sigură… O lovitură scurtă de fericire, nu chiar așa de înspăimântătoare cum crezuse.

— Dar ce Dumnezeu face acolo, dansează?

— Înoată, se întinde și se răsucește. Acum mă lovește pentru că i se deschid nările și acolo micile săculețe de aer…

Eve duse singură mâna la burta lui Mavis și, încetișor, începu să o bată, în timp ce Mavis râdea. Mâinile ei mângâiau încet burta uitându-se spre scări.

— Bună, doctor Mira!

— Mavis. Ți-aș spune că ești strălucitoare, dar nu te-am cunoscut niciodată altfel. Dar îți spun că arăți extraordinar de sănătoasă.

— Mă simt TIF azi. Total în Formă…

— Nici nu știam că erai aici, spuse Eve.

— Am sosit cu câteva minute înaintea ta. Am fost sus ca să vorbesc cu Roarke. Va coborî și el. Domnul deBlass și doamna Barrister, împreună cu fiul lor, tocmai au fost scanați la poartă.

— Mă duc să o distrez pe Nixie.

Mavis o lovi pe Eve peste brat și o șterse din salon.

— Bagă, Nixie, strigă ea, și atunci se auzi ceea ce s-ar fi putut chema, în anumite zone culturale, muzică.

— Cred că a început distracția, declară Eve și se îndreptă spre ușa de la intrare.

22

Era un grup ciudat date fiind circumstanțele, presupuse Eve. Era și mai ciudat că ea încerca să dea atenție discuției, să vadă reacțiile fetiței, să facă planuri în legătură cu operațiunea, să-și coordoneze echipa și să facă pe gazda… Richard și Elizabeth trecuseră prin experiența crimei, a scandalului și păreau mai puternici în acest moment. Eve îi privea pe amândoi cum încercau să o angajeze pe Nixie în conversații, împreună și separat. Fetița era politicoasă, destul de distrată, se gândi Eve, atât de Mavis cât și de puștiul de vârsta ei, încât să se simtă bine.

Era un grup ciudat!

Din conversație însă, se deducea că doar ea era de părerea asta.

Se strecură afară ca să vadă ce a mai descoperit Peabody din verificarea imobiliarelor și i se părea o adevărată aventură să lase munca ei confortabilă de polițist ca să se ducă în sufragerie și să socializeze.

Elizabeth Barrister o interpelă în foaier.

— Este un copil minunat!

— Are și țepi.

— Trebuie să aibă, va avea nevoie de ei de acum înainte. Suferința vine în valuri. Chiar când crezi că ai trecut de unul, altul te absoarbe din nou.

Elizabeth Barrister, se gândi Eve, știa multe despre suferință.

— Este o responsabilitate mare pe umerii tăi.

Elizabeth dădu din cap privind spre sufragerie.

— Noi am făcut greșeli, eu și Richard. Atât de multe! Prea multe! Am acceptat faptul că fata noastră a plătit pentru ele.

— Domnul senator deBlass a fost cel vizat.

— După părerea ta, da, fu de acord Elizabeth. Dar ea era copilul nostru și noi am făcut greșeli. Ni s-a dat o a doua șansă cu Kevin. Ne-a luminat viața!

Nici nu erau dubii în privința asta, se observa, doar la pronunțarea numelui lui se observa.

— I-am oferi lui Nixie un cămin, dacă și ea ar vrea. I-am da șansa să se vindece. Am fi buni pentru ea, cred. Kevin va fi, cu siguranță. Îi povestea despre o cameră de jocuri și mă întreb dacă nu i-am putea duce acolo pe amândoi.

— Desigur, îți arăt unde se află camera…

Eve își aminti de Kevin ca de un un copil slăbănog de aproape șase ani, cu hainele zdrențuite care ținea în brațe o pisică slabă și plină de câlți. A fost luat, spălat, acum mai crescuse câțiva centimetri și avea un zâmbet din care îi lipseau câțiva dinți așa cum stătea cu Galahad în brațe.

— Este gras, spuse Kevin vesel. Dar este așa de moale…

— Da, bine…

Galahad ridică ochii diferit colorați spre Eve și privirea lui parcă spunea că vrea răzbunare pentru umilința suferită.

— Nu trebuie să-l cari…

— Dar îmi place. Am un pisoi pe care îl cheamă Gogoman, iar acum am și un cățeluș, pe care îl cheamă Butch. Eu mă duc la școală și mănânc ca un cal.

În spatele lor, Elizabeth râse.

— Asta așa este.

— Dacă aș avea un cal… M-aș sui pe el ca un cowboy.

Modul în care Kevin își mută privirea ușor spre mama lui îi spuse lui Eve că băiatul știa cam cine ar pleca urechea la dorința lui.

— Fiecare pas la vremea lui, micuțule. Să vedem cum te descurci cu Butch. Ție îți plac caii, Nixie?

— M-am suit odată pe unul când eram în parc. A fost drăguț!

La prima vedere a Nirvanei, camera de jocuri a lui Roarke,

Kevin țipă uimit, scăpându-l pe Galahad pe jos, grăbindu-se să ajungă la primul joc video.

— Mă descurc eu de aici, îi spuse Elizabeth Evei. Am devenit expert în genul ăsta de lucruri.

Cu o ușurare vizibilă, Eve o lăsă acolo. Găsi că este o bună ocazie să urce la Peabody.

De data aceasta, Webster stătea întins peste umărul lui Peabody.

— Nu-mi mai înghesui partenera, tună Eve.

Webster se redresa, rămase aproape.

— Trebuie să ajung la Centru rapid, să dau raportul…

— Nu lăsa ușa să te mai găsească în prag atunci când ieși. Ce ai descoperit? o întrebă pe Peabody.

— Se pare că a fost o idee bună verificarea imobiliarelor. Am găsit ceea ce s-ar numi o clădire locuibilă pe strada lui Moss. A fost cumpărată după sentința procesului de custodie în numele celor trei. Nu au finanțat clădirea, deci de acolo au urmărit toată afacerea. Clădirea nu a adus profit până după moartea judecătorului, când a fost închiriată. Chiriașii sunt curați, n-au nici o legătură cu ei. Grupul Triunghi posedă, de asemenea, din luna martie 2054 o clădire ce acum este închiriată la două familii, aflată la sud de spitalul unde Brenegan a fost ucisă. Au avut chiriași, schimbați la fiecare șase luni, cu o exactitate de ceasornic. Cred că avem șanse să găsim aici conexiuni cu Cassandra sau Apocalips.

— Kirkendall, Clinton, Isenberry. Triunghiul celor trei. Drăguț! îi vom lega de numele grupărilor teroriste.

— E o nebunie, Dallas!

Eve se dădu neliniștită înainte… înapoi… Webster era un polițist cu greutate, lucra totuși pentru Biroul Afacerilor Interne. Dar era o soluție.

— Tu ai ieșit din tură, îi spuse ea lui Peabody. Tu și restul echipei ați terminat pe ziua de azi.

— Dar avem de…

— Ai ieșit din tură!

Eve îi zâmbi ușor lui Webster care încă nu plecase.

— Ce faci tu cu timpul tău liber nu mă interesează. Nici departamentului nu-i pasă… Dacă vrei să faci ceva util, îi spuse Eve lui Webster, ia-mi de pe cap Afacerile Interne pentru următoarele patruzeci și opt de ore.

— Pot face asta. Dă-i ordinele care trebuie lui Peabody, eu nu știu și nici nu am auzit nimic aici…

— Copiază CD-ul acesta în computerul tău, Peabody.

— Vrei să începi urmărirea, ținând cont de imobiliare?

— Mâine. Vom rezolva asta mâine. Vom muta echipa la sediu, vom evita astfel cercetările celor de la Afacerile Interne ce vor vrea să știi ce facem noi aici. Voi stabili ședința la ora șapte dimineața. Spune echipei că trebuie să se mute de aici și să termine ce au de făcut, eventual, de acasă.

În mintea lui Eve se contura deja strategia.

— Caută și alte proprietăți pe numele lor sau nume asemănătoare. Sau închirieri pe numele lor făcute în apropierea spitalului. Vreau să le aflu baza. Dacă le vom afla baza, se schimbă toată operațiunea și atunci îi vom putea prinde.

— Vei lucra de aici?

— Voi căuta alte date, da. Vreau să fii în contact cu mine de la computer la computer. Dacă ceva nu merge bine, ne vedem la sediu. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Și ia-i pe toți polițiștii din casa asta.

— Dallas…

Webster se opri când Eve se întoarse spre ușă.

— Nu este treaba nimănui ce fac eu cu timpul meu, dar dacă se întâmplă să am datele pe care i le-ai dat detectivei Peabody, s-ar putea să mă distrez intrând în competiție cu voi pentru ce a mai rămas de făcut în operațiunea asta.

— Peabody, este vreo problemă dacă intri în cursă cu Afacerile Interne?

— Mie îmi place competiția…

— Atunci încearcă să o câștigi.

Era și mai bine, se gândi Eve, în timp ce ieșea din birou. Roarke ar fi putut să lucreze nestingherit de nasul celor de la Afacerile Interne. Ea ar putea lucra alături de el și, astfel, le-ar putea veni soluția salvatoare. Bine că avea civilii aceia în casă, ca să aibă grijă de copii în timp ce ea lucra.

Sc duse în studioul unde Baxter și Trueheart lucrau pe calculator și de unde se pregăteau să preia ștafeta în privința datelor.

— Verificați cine erau proprietarii caselor înainte de a fi cumpărate, ordonă ea. Vedeți dacă există vreo legătură cu armata, grupuri paramilitare, proprietari, neveste, copii, tot. Vedeți ce fac aceștia în prezent. Să vedem dacă se sparge buba. Dar o faceți de acasă. Oficial, sunteți în timpul liber acum.

Se grăbi să ajungă jos, ca să continue să lucreze, când o interpelă Summerset.

— Doamnă locotenent, oaspeții dumneavoastră își doresc compania gazdei.

— Bagă-ți undeva lecția de etichetă! Spune-i lui Roarke că lucrez în biroul lui și că am nevoie de atenția lui. Acum!

Fericită că a câștigat timp și că i-a spus lui Summerset să-și bage ceva, se grăbi să ajungă în biroul lui Roarke.

— Computer, activează.

Un moment, verificare de autorizație după scanarea vocii. Verificat, Dragă Eve. Activat.

— Doamne, dacă ar auzi cineva drăgălășeniile astea? Nu se știe că lucrează și polițiști pe aici? Verificare de informații asupra companiei „Triunghi Grup".

Procesare… Triunghi Grup, înregistrată ca firmă de brokeraj imobiliar, filială a Corporației Cinci D.

— Locația sau locațiile companiei Triunghi Grup, birouri sau sediu.

Procesare… Triunghi Grup este listat ca firmă de electronice cu sediul la următoarea adresă: 1600 Pennsylvania Avenue, Washington Est.

— Afișează harta, Washington Est, pe adresa dată.

Harta afișată. La locația dată se află Casa Albă.

— Da, până și eu știam asta. O călătorie spre putere… Verifică datele Corporației Cinci D.

Eve se lăsă pe spătarul scaunului în timp ce computerul procesa datele, apoi se uită la Roarke, care tocmai intra în birou.

— Ai nevoie de ceva?

— Kirkendall a achiziționat proprietăți lângă două dintre țintele lui. Imobiliare de prima mână, investiții bune. Se pare că le păstrează.

A folosit două firme de acoperire sau doar despre două avem noi date. Triunghi Grup și Corporația Cinci D.

— Triunghi, reflectă el mângâind-o pe păr. Logic, sunt trei. Dar ce-i cu Cinci D? Să fie o indicație că au mai fost doi jucători în grup?

— Cinci de cinci…

— Douăzeci și cinci?

— Nu, nu e chestie matematică. E un termen militar.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Adică tare și răspicat, clar. Ceva de genul „totul este solid".

— Aha…

Roarke privi datele ce apăreau pe ecranul calculatorului.

— Casa Albă… Ne credem mari. Iar organizația mamă este doar de fațadă găzduită de Pentagon sau de sediul Națiunilor Unite. Uite, se pare că locația asta este Palatul Buckingham. Oricât de grandoman ar fi delirul lor, nu fac nici cit o ceapă degerată în lumea afacerilor. Nu am auzit niciodată de firmele astea. Ia să vedem ce mai apare…

— Te pot lăsa aici un minut? Trebuie să-mi informez comandantul. Vreau să îi țin pe toți departe de coada mea pentru un timp.

— Fugi, dar treci pe jos să vezi dacă totul este în regulă, da? Am lăsat-o pe Mavis să facă pe gazda și cine știe ce-i mai trece prin minte?

Eve dădu telefon comandantului și se prefăcu în fața lui Feeney că se socializează și că treaba asta o absoarbe cu totul.

Odată ajunsă jos, îi găsi pe adulți, inclusiv pe Elizabeth, în salon.

— Sunt bine, îi spuse ea Evei. Se distrează așa de bine împreună că i-aș mai lăsa puțin, așa cum m-a rugat Kevin.

— Bine, în regulă.

— Nu îți face griji pentru noi, îi spuse Mira. Este evident că ai lucruri urgente de rezolvat. Putem să ne distrăm și singuri un timp.

— Și mai bine.

În camera de jocuri video, Nixie și Kevin făcură o pauză de la mașinării. Fetiței îi plăcea să mai fie în prezența unui copil, chiar dacă acesta era băiat. Iar părinții lui păreau drăguți. Mama lui se jucase și ea cu ei Războiul Intergalactic. Aproape că și câștigase.

Dar acum se bucura că ea nu mai era acolo. Erau lucruri pe care nu le puteai spune cu adulții prin preajmă.

— Cum de nu vorbești ca părinții tăi? vru Nixie să afle.

— Vorbesc cum vorbește toată lumea.

— Nu, ei au un alt fel de accent. E diferit. Tu de ce nu-l ai?

— Poate pentru că nu au fost părinții mei tot timpul. Dar acum sunt.

— Adică te-au adoptat?

— Am dat o petrecere când m-au adoptat. A fost ca un fel de zi de naștere. Am avut și tort de ciocolată.

— Ce drăguț!

Se gândi că era chiar drăguț, dar cu o senzație de leșin în stomac.

— I-a omorât cineva pe părinții tăi adevărați?

— Mama cealaltă, corectă el. Pentru că eu acum o am pe mama adevărată. Când ești adoptat devine mama ta adevărată.

— Vreau să spun, cealaltă. A omorât-o cineva?

— Nuuuu…

Kevin începu să-l mângâie pe Galahad, care se decise să stea în brațele lui și să-și ofere burta ca să fie răsfățată.

— Câteodată pleca și mie îmi era foame. Câteodată era drăguță, câteodată mă bătea. „Te bat de te rup, ticălos mic ce ești”, așa îmi spunea.

Kevin zâmbi la spusele acestea, dar nu avea deloc o expresie fericită.

— Așa făcea atunci când mă bătea. Dar mama mea de acum nu mă lovește niciodată și nu face figura aceea, spuse el, imitând un rânjet care aparținea mamei lui adevărate.

— Nici tata, iar ei doi fac câteodată așa…

Își împreună sprâncenele și încercă să pară supărat.

— Dar nu fac de multe ori asta. Și nici nu pleacă, mie nu îmi mai e foame, nu ca înainte…

— Cum te-au găsit?

— Au venit și m-au luat de unde te trimit oamenii când nu ai părinți. Primești de mâncare acolo, se fac jocuri, dar eu nu am vrut să stau acolo și am plecat. Atunci, au venit ei și am plecat în Virginia. Avem o casă mare, nu la fel de mare ca asta, spuse el, dezarmant de sincer. Dar tot e mare și eu am camera mea, iar Gogoman stă cu noi.

Nixie își umezi buzele.

— Mă vor lua în Virginia?

Fetița știa unde era Virginia sau aproximativ… Știa că Richmond era capitala statului, pentru că învățase toate statele și capitalele lor. Dar nu era New York, nu era ceea ce ea simțea ca fiind acasă…

— Nu știu, spuse Kevin, evident intrigat, privind-o insistent. Păi tu nu locuiești aici?

— Nu, eu nu locuiesc nicăieri. Niște oameni au intrat în casa mea și mi-au ucis părinții.

— I-au omorât de tot? întrebă Kevin cu ochii ieșindu-i din orbite. Cum așa?

— Da, pentru că tata era un om bun și ei erau răi. Așa mi-a spus Dallas.

— Asta e rău, spuse el, bătând-o a compasiune cu palma, ținându-l pe Galahad. Ți-a fost frică?

— Tu ce crezi? se dădu fetița înapoi, dar simpatia de pe chipul lui Kevin nu păli.

— Eu cred că m-aș speria așa de tare, că nici nu aș putea să mai respir…

Mica pornire de furie a lui Nixie dispăru.

— Mi-a fost frică. I-au omorât pe ei, pe mine nu, iar eu sunt aici ca să fiu protejată. Dallas îi va prinde și îi va pune în niște rahaturi de cuști.

Se plesni cu mânuța peste gură și se uită repede spre ușă.

— Nu putem să spunem *rahat*, șopti el, mama se uită în felul ăla dacă uiți că nu trebuie să zici…

— Ea nu este mama mea…

Când izbucni în plâns, Kevin îi puse o mânuță pe după umeri.

— Stai liniștită. Poate să fie mama ta, dacă vrei…

— Eu o vreau pe mama.

— Dar ea a murit.

Nixie își puse capul pe genunchii îndoiți.

— N-or să mă lase să mă duc acasă. Nici la școală nu mă lasă. Și nici nu știu exact unde este Virginia.

— Avem o curte mare și un cățeluș. Câteodată, pișulește podeaua, dar e foarte caraghios.

Nixie suspină și rămase cu obrajii sprijiniți pe genunchi.

— Vreau să o întreb pe Dallas dacă pot să merg în Virginia.

Își șterse fața, se ridică și folosi scannerul de casă.

— Unde este Dallas?

Dallas se află în biroul lui Roarke.

— Trebuie să știi asta.

Atentă, își desfăcu emițătorul de pe pulover și-l prinse de al lui Kevin.

— Așa știe Summerset unde sunt. Dar eu vreau să vorbesc cu Dallas, cu nimeni altcineva, așa că tu stai aici și joacă-te până mă întorc.

— Bine, când te întorci, ne uităm pe hartă să vedem unde este Virginia, ca să știi și tu.

— Poate…

Nixie cunoștea casa acum sau cel puțin părțile pe care Summerset i le arătase. Ca să evite să treacă pe lingă sufragerie, luă liftul la primul etaj, apoi coborî pe scări prin coridor.

O parte din ea voia să fugă. Dar unde se putea duce? Știa că mai fugeau copiii. Coyle îi spusese că erau locuri ca Sidewalk City unde copii pe care nu-i voia nimeni trăiau în cutii și trebuiau să cerșească pentru mâncare. Dar ea nu voia să trăiască într-o cutie, darnici nu era drept, nu era cinstit că voiau să o trimită departe. Nici măcar nu o întrebase cineva dacă și ea voia…

Furișându-se la ușă, ascultă.

Nu auzea nimic dinăuntru, așa că se lăsă în jos să privească prin gaura cheii. Dacă era biroul lui Dallas, atunci nu era nimeni acolo.

Se strecură la ușa alăturată.

— Am să pun mâna pe scârbele astea. Uită-te la lista de chiriași, la două străzi de locul morții lui Brenegan.

Era ceva în vocea lui Dallas, se gândi Nixie, un fel de răutate, dar și de plăcere… Ca atunci când era la școală și auzea pe câte un băiat vorbind cu plăcere despre un pumn pe care voia să-l dea…

— Două din numele astea sunt cunoscute ca pseudonime ale unor discipoli ai Cassandrei. Unul dintre ei este chirurg plastician. Dar e mort. Pun pariu că el le-a făcut operațiile lui Kirkendall și Clinton. Altul este pe altă planetă, la închisoare. Trebuie să aflu tot de la el. Și urăsc să plec de pe planetă.

— Dacă rezolvăm de aici, nu e nevoie să mai pleci. Fiecare proprietate sau firmă pe care o găsesc mă apropie de baza lor. Dă-mi un pic de timp, locotenente!

— Da… da.

Nixie auzi pași și se ghemui.

— Și nu te mai plimba atât. E enervant! De ce nu mă lași să lucrez o jumătate de oră, tu te duci jos sau cel puțin bântuie pe altcineva.

— Mi-am trimis echipa acasă. Tu ești singurul pe care îl mai pot bântui.

— Of, ziua mea norocoasă!

Se auzi un bip și o înjurătură ce i-ar fi adus lui Nixie o pedeapsă de o lună de zile doar dacă ar fi gândit-o.

— Dallas.

— Locotenent Dallas, sigiliul poliției la ușa de la intrare de la casa Swisher a fost rupt

— Derbedei de copii…

— Confirmați că știți de ruperea sigiliului.

— Confirm. Păziți casa Swisher. Vreau ofițeri cu veste antiglonț, ca măsură de precauție. Vreau să verific eu însămi. Zece minute.

— Confirmat. Se înlocuiește sigiliul. Terminat.

— Dacă e vreo patrulă care se îndreaptă acolo, nu mi se pare necesar să te duci și tu.

— Am alungat niște copii mai devreme de acolo. Ar fi trebuit să le rup fundurile, dar nu voiam să mai dau un spectacol gratis. Dacă sunt înăuntru, vreau să corectez imediat chestia asta. Dacă sunt pe aproape, îi prind în câteva minute și le rup fundul în șuturi.

— Atunci merg cu tine.

— Doamne, Roarke, e doar o chestie de dat un șut unui copil… Mă descurc și singură.

Urmă o pauză lungă, o răsuflare zgomotoasă.

— Bine, bine, fără riscuri inutile. Am să-l sun pe Baxter, îl iau pe el. Dar am nevoie să te ocupi în continuare de asta și să te corelezi cu Peabody de îndată ce ajunge la sediul central.

— Pune-ți vesta antiglonț.

— Of, Hristoase!

Se auzi imediat o bufnitură ca și când cineva tocmai luase un șut în fund.

— Da, mami, se auzi vocea Evei.

— Dar, mai târziu, când ai să ți-o dai jos, ai să mă numești cu totul altfel.

— Ha! Ha! Zece minute aici, zece minute înapoi, zece minute ca să dau șuturile copiilor. Mă întorc în treizeci de minute.

În hol, Nixie se furișă neobservată. Cu inima bătându-i tare, o zbughi, găsind un lift și comandând să coboare la biblioteca de la parter.

Acolo exista o ușă ce dădea afară, iar ea știa care era mașina lui Dallas.

Eve îl mai prinse pe Baxter pe scări.

— Vreau să vii cu mine undeva. Sigiliul de la casa Swisher a fost rupt. Am gonit un grup de pușți de acolo azi după-amiază. Se pare că s-au întors după aceea. Trueheart, ia mașina! Partenerul tău va lua un taxi după ce le rupem fundurile copiilor.

Îi aruncă o vestă lui Baxter.

— Îmbracă-te! Nu vreau să ne jucăm!

Baxter începu să se dezbrace de jachetă.

— Fă-o sus, Dumnezeule, crezi că vreau să mă holbez la pieptul tău de armăsar?

Eve scoase o telecomandă din buzunar și o programă.

— Ce-i aia?

Eve simți din nou căldura ce îi prindea ca o gheară.

— O telecomandă, îmi aduce mașina pe automat.

— Mișto, lasă-mă și pe mine să…

Eve băgă discret telecomanda în buzunar.

— Îmbracă-te odată, Baxter! Aș vrea să treci peste acest detaliu și să ne apucăm de lucru.

Eve o chemă pe Mavis din salon.

— Uite ce e, trebuie să ieșim un pic, s-ar putea să fiu un pic debusolată când mă întorc. Poți tu să ai grijă de toată lumea?

— E ceea ce mă pricep cel mai bine să fee. Hei, poate mergem toți la piscină înainte să mâncăm. E în regulă?

— Foarte bine.

Încerca să și-o imagineze pe Mavis în apă împreună cu Elizabeth și Mira.

— Ah, dar spune-mi că ai costum de baie, nu-i așa?

Afară, Nixie stătea tupilată după un copac până când auzi motorul. Stătea atentă, cu răsuflarea întretăiată, când văzu mașina lui Dallas ieșind din garaj și îndreptându-se spre casă. O văzu oprindu-se, auzi încuietorile cum se deschid.

Simțea că era ceva greșit, nu trebuia să facă asta. Dar voia să plece acasă! Chiar și pentru puțin timp. Înainte ca ei să o trimită departe, înainte ca ei să-i dea altă mamă și alt tată.

Mai privi o dată casa, apoi fugi la mașină și se tupilă pe podeaua banchetei din spate. Închise portiera cu o secundă înainte ca ușa de la intrare să se deschidă. Stătea tupilată acolo cu ochii strâns închiși.

— Fă o plimbare lină de data asta Dallas.

Baxter! El era drăguț și glumeț. Nu ar fi prea supărat dacă ar vedea-o acolo.

— Nu te mai juca cu telecomanda aia. Când terminăm, o să te duci la Peabody ca să vedeți ce mai iese din chestia cu proprietățile, îi vom găsi în Upper West. La dracu', ar putea fi la o stradă depărtare de noi…

— Ne strecurăm noaptea ca să nu ne prindă cei de la Afacerile Interne?

— Webster e ok, dar a trebuit să-mi scot din tură echipa în mod oficial, să se lucreze în afara casei mele. Am polițiști morți, polițiști răniți, intrăm peste cazurile altor polițiști, unul dintre ele clasificat, iar protagonistul este încarcerat. Nici nu pot să închid povestea asta atât de repede ca să le închid gura. Și nu vreau să le dau motive să mă scoată din caz.

— Cum ar fi că ai luat un copil în casa ta! Asta le-ar da cale liberă!

— Știu.

— Dar acest lucru este corect, Dallas. E cel mai bun lucru pentru ea. Fetița nu are nevoie doar de protecție, ci și de compasiune.

— Ea arc nevoie ca cu să închid dosarul ăsta și nu pot să o fac dacă se aruncă în mine cu noroi. Așa că ne conformăm, iar Webster va ține haita departe de fundul nostru până când ne terminăm treaba.

Eve se apropie de cei doi polițiști de gardă.

— A intrat vreunul dintre voi înăuntru?

— Nu, doamnă locotenent. Ni s-a ordonat să stăm aici. Era lumina aprinsă acolo sus, chiar la fereastra din față, etajul al doilea.

Unul dintre ei arătă cu capul direcția.

— Lumina s-a stins când am ajuns aici. Dar nu a ieșit de acolo nimeni.

— Ai cercetat spatele casei?

— Ni s-a ordonat să rămânem pe loc.

— Doamne, nici unul dintre voi nu și-a luat creierul cu el azi? Puștii au intrat cățărându-se, poate. Baxter, du-te prin spate! Voi doi rămâneți aici și luați aerul că ați fi polițiști.

Eve se apropie de intrarea principală, examina sigiliul și butucul de la yală.

Și unul și celălalt fuseseră meșterite. Totul părea să fie făcut de copii, dar o furnicătură pe șira spinării o făcu să scoată arma din toc când dădu cu piciorul în ușă.

Se furișă repede în centru, stânga, dreapta - mișcările tipice de protecție, apoi din nou în centru. Aprinse luminile și ascultă. Era puțină mizerie înjur. Câteva sticle de bere, pungi și chipsuri de soia. Mâncare împrăștiată pe jos, strivită sub ¿rete. Totul arăta că fuseseră acolo copii ce dăduseră o petrecere nepotrivită și nerespectuoasă.

Auzi însă niște zgomote abia perceptibile deasupra și se îndreptă pe scări.

În mașină, Nixie, pentru că nu mai auzea nimic în jurul ei ridică ușor capul și se uită la ferestre. Văzu doi polițiști și-și mușcă buzele cu ochii scăldați în lacrimi. Nu ar lăsa-o să intre înăuntru. Iar dacă ar încerca, ar vedea-o.

Chiar în clipa în care gândi acest lucru se văzură două lanterne strălucitoare și polițiștii căzură pe spate, rostogolindu-se pe scările cabinetului mamei sale. Scena aceasta i se păru la fel de rapidă ca gândul, apoi văzu două siluete negre alergând pe trotuar și intrând în casă.

Umbrele!!

Voia să strige, să strige tare, dar nimic nu voia să iasă din gâtul ei și se ghemui din nou pe podeaua mașinii. Umbrele îi vor ucide pe Dallas și pe Baxter, așa cum uciseseră pe toată lumea. Iar ea se ascundea! Poate că-i tăia chiar acum, când ea se ascundea.

Apoi, își aminti ce are în buzunar și scoase telefonul de la Roarke. Apăsă butonul tare și strigă de unde stătea ascunsă în mașină.

— Trebuie să vii, trebuie să-i ajuți. O vor ucide pe Dallas! Vino repede!

Apoi se repezi în casă.

La birou, Roarke simțea satisfacția nemaipomenită a păcălirii inamicului. Desfăcea totul strat cu strat. Nu ajunsese la miez încă, nu încă, dar nu era altceva decât o chestiune de timp. Săpa din ce în ce mai adânc, tot ce găsea avea amprentele lor sub bălegarul murdăriei. Acum, avea firul pe care să-l urmărească. Triunghiul ducea la Cinci D, Cinci D la Acțiunea Unită, un alt termen militar. Toate aceste nume duceau la o răscruce. Ajunse la numele Clarissa Branson, listată ca președintă a Acțiunii Unite. Salturi în trecut, se gândi el. Era una dintre agentele de top ale Cassandrei.

Eve o prinsese, își aminti el, înainte ca bestia să-i ucidă pe amândoi și să arunce în aer Statuia Libertății. Clarissa și William Henson, cel care o antrenase. Acum erau amândoi morți. Dar…

Intră în alt program și ordonă o verificare pentru proprietățile Clarissei Branson din New York sau ale lui William Henson, sau orice altă combinație cu numele acestora doi.

Se uită la ceas și se gândi că Eve trebuie să fi ajuns deja la casa Swisher. Nu era cazul să-i întrerupă distracția, se decise el. Pentru că s-ar fi distrat, orice ar spune ea, rupând fundul unor puști proști.

— Ah, bine, iată-vă, ticăloși duri! Branson Williams, Vest strada 73. Polițista mea are dreptate din nou. Poate că e mai bine să o întrerup, totuși.

— Roarke, spuse Summerset, cel mai retras dintre oameni, năpustindu-se în biroul lui fără să bată la ușă.

— Nixie a dispărut!

— Fii mai exact!

— Adică nu se află în casă! Și-a scos emițătorul și i l-a pus lui Kevin. I-a spus că se duce să vorbească cu Dallas și l-a lăsat în camera de jocuri. Am verificat scannerele casei. Nu este în casă.

— Bine, nu putea să iasă de aici. Poate că este…

Roarke se întrerupse, amintindu-și că Eve plecase cu Baxter.

— Oh, Dumnezeule mare!

Tocmai se repezea la telefonul de pe birou când cel din buzunarul lui semnaliza. Îl deschise repede și auzi strigătele fetiței.

— Cheamă întăriri! strică el și decodă un sertar. Contacteaz-o pe Peabody și restul echipei și spune-i situația!

— O fac pe drum, vin cu tine. Fetița este responsabilitatea mea!

Decât să se opună, Roarke verifică arma pe care o scoase din sertar și i-o aruncă lui Summerset, apoi alese o alta pentru el.

— Ține pasul atunci.

Când ajunse la scări, Eve scoase stația de comunicare din buzunar. Introduse codul, ordonându-i lui Baxter să-i asigure spatele. Când nu primi nici un răspuns, o mie de înjurături îi trecură prin minte. Tastă Dispecerul pentru asistență de necesitate. Dacă sus nu erau decât niște copii care se jucau de-a v-ați ascunselea, va suferi o mare umilință. Se dădu înapoi, croindu-și drum în liniște spre partea din spate a casei. Îl va suna pe Baxter din nou și se va folosi de scările menajerei.

Ajunse în bucătărie atunci când luminile se stinseră.

Se ghemui în întuneric, cu inima bătându-i, cu mintea rece. Îi întinseseră o capcană, dar nu înseamnă că ea nu va mușca nada și nu va pleca cu ea. Tastă stația de comunicare din nou, intenționând să ceară ajutor armat, dar stația era moartă în mâinile ei. Electronice bruiate. Deștepți. Deștepți foc. Dar tot trebuia să-i găsească ea înainte ca ei să o descopere. Se gândi repede la Baxter și-și alungă emoția. Era mort, fără îndoială! Ca și polițiștii de la ușa de la intrare.

Doar eu și voi atunci, hai să vedem cine apare primul.

Stătu nemișcată câteva minute, încercând să se obișnuiască în întuneric și se îndreptă apoi spre camera menajerei. O mișcare din spatele ei o tăcu să-i tremure degetul pe trăgaci. O recunoscu pe Nixie urmărind-o, chiar înainte de a vedea silueta fetiței. Cu mintea

plină de înjurături îi puse repede mâna pe gură și o trase în camera Ingăi.

— Ești nebună de-a binelea? o întrebă Eve în șoaptă.

— I-am văzut, i-am văzut. Au intrat în casă. S-au dus sus.

Nu mai era timp pentru întrebări.

— Ascultă-mă bine! Ascunde-te aici, ascunde-te bine! Să nu faci nici un zgomot și să nu scoți nici măcar un singur sunet. Nu ieși afară până nu îți spun eu asta.

— L-am sunat pe Roarke. L-am sunat pe telefon.

Oh, Doamne, în ce-l băgase?

— Bine, nu ieși până când unul dintre noi nu îți spune asta. Ei nu știu că ești aici. Nu te vor găsi. Eu mă duc sus.

— Nu poți, te vor ucide.

— Ba nu. Mă duc sus pentru că prietenul meu este rănit.

Sau mort.

— Pentru că este meseria mea să o fac. Fă ce îți spun și fa-o acum!

O cără aproape prin cameră și o băgă sub canapea.

— Stai aici. Să nu faci nici un zgomot. Dacă nu faci ce-ți spun te bat de te rup!

Eve crăpă ușor ușa ce ducea la scări și răsuflă ușurată când constată că menajera unsese bine balamalele ușilor.

Mergi la primul etaj, se gândi ea, *departe de copil.*

Roarke va chema ajutoare, putea avea încredere în el. Așa cum putea să aibă încredere că era în drum spre ea. Că lupta cu îngrijorarea pentru ea. Și poate că nu putea să-și țină mintea chiar atât de limpede.

Se strecură pe scări ca o umbră. Ascultă la ușă. Nici un sunet, nici măcar o răsuflare. Aveau infraroșu, cu siguranță. Acum se împrăștiaseră, căutând-o. Blocaseră ieșirile, cercetau cameră cu cameră. O mințise pe Nixie. O vor găsi. O vor găsi pentru că vor căuta polițista și o vor căuta peste tot. Poate că era mai bine să se

arate. Ei credeau că ea căuta niște copii și că nu va avea arma la îndemână, dar, chiar și așa, va fi nepregătită.

Ar avea timp însă să le facă o surpriză.

Își trase umerii și, strecurându-se de la dreapta la stânga, se arătă în ușă.

O lovitură de foc veni din stânga, dar era sus, iar ea era deja jos, rostogolindu-se. Trase și ea cu arma în direcția aceea și auzi bufnitura unui corp izbit de perete.

Sări înainte. Unul dintre bărbați era jos^nu putea spune care. Trăsese în direcția din care se trăsese în ea. Îi smulse ochelarii de protecție, apoi, îi adună de pe jos împreună cu pistolul și cuțitul combat. Apoi, fugi să se pună la adăpost, când auzi pași pe scară, își fixă ochelarii de protecție infraroșu și, dintr-o dată se făcu lumină, iar lumina aceea verde făcea ca totul în jurul ei să pară ireal. Își fixă cuțitul în centură, apucă bine pistolul și ieși în față trăgând încontinuu

Abia dacă simți mișcarea din spatele ei, fu capabilă să pună pivot, dar nu îndeajuns de repede ca să evite tăietura de cuțit. Pătrunse prin jacheta de piele,pe lingă vesta de protecție, ajungându-i la umăr.

Nepierzând nici un moment, se întoarse și lovi cu pumnul, auzind imediat zgomotul de cartilaj zdrobit Trase din nou în direcția scărilor, ca să-și țină atacantul departe, iar atacatorul din spatele ei apăru din nou. Lovitura o izbi în stern, oprindu-i răsuflarea. Putu să o recunoască pe Isenberry cu sângele șiroindu-i pe nas, rânjind. Pistolul îi era armat, cuțitul pregătit.

Îi place să se distreze, se gândi Eve. Să se joace.

— Abordare neprietenoasă, strigă camaradul lui Isenberry. Oprește-te!

— Pe dracu'! O am aici! îi răspunse ea și rânjetul se lărgi. De mult timp așteptam asta… Ridică-te cățea!

Scoțându-și cuțitul de la centură, Eve își învinse durerea și se ridică.

— Locotenent Cățea! Ți-am rupt nasul, Jilly!

— Da, iar acum ai să plătești pentru asta.

Se apropie dintr-un singur salt, dar nu reuși să lovească fața Evei. Cuțitul tăie pe direcția pieptului Evei, rupându-i hainele, împiedicat de vestă.

— Armură? strigă Isenberry, sărind înapoi, drept în picioare. Știam eu că ești o smiorcăită!

Eve fentă și, cu o lovitură bruscă, își înfipse pumnul în rânjetul acela.

— Tunete și fulgere!

De furie, Isenberry își atinse pistolul. Eve se ridică pe vârfuri ca să facă un salt. Iar lumina laserelor le orbi pe amândouă.

Roarke intră ca fulgerul, aruncându-se în stânga, chiar înainte ca focul să-l lovească, cu două secunde înainte ca Summerset să aprindă luminile. Văzu un bărbat care își smulgea ochelarii de protecție infraroșu, adăpostindu-se după o ușă. Putea să audă zgomotele luptei de sus. Era vie și se lupta. Frica rece ce se ascunsese în inima lui era acum fadă. Trase din nou, rostogolindu-se în direcția opusă.

— Du-te la Eve! îi ordonă el lui Summerset și se năpusti la ușă ca să-și întâlnească adversarul. Luminile erau orbitoare acum, iar el asculta fiecare zgomot. Se auzeau sirene, dar erau încă departe. Era mai bine să aștepte, știa asta. Dar simțea o dorință rece din interiorul lui înrăit ce voia lupta, voia sângele. Cu arma în mână, începu să se strecoare după fiecare colț, când țipătul, sunetul de trup căzut, îl smulse, pentru un moment, din starea de concentrare în care se afla. Chiar în acea secundă, focul se dezlănțui și îi atinse umărul, rupându-i carnea, dându-i niște dureri cumplite. Mirosea a sânge și a carne arsă… Strângându-și arma în mâna stângă, trase.

Sticla se sparse, cioburile se împrăștiară. Văzu focul intrând în adversarul său și sări pe el ca un câine.

Eve stătea în capul scărilor din fața camerei Ingăi, cu corpul tremurându-i de durere, cu mâinile pline de sânge. Mai avea, încă, acel cuțit în mână și strângea arma, ca și când degetele i-ar fi fost sudate de ca. Isenberry era în spatele ei, atât de aproape, că Eve aproape că vedea viața scurgându-se din ochii ei.

Auzi fetița care plângea sub canapea, dar totul părea un vis. Sânge, moarte, cuțitul fierbinte din mâna ei… Auzi pași alergând pe scări și mai avu prezența de spirit să o întoarcă pe Isenberry cu fața în jos. Durerea din umăr parcă urla în ea, privirea i se împăienjeni. Văzu camera scăldată în lumină roșie, se auzi cerșind milă.

— Doamnă locotenent…

Summerset veni atât de aproape de ea, până când îi recunoscu chipul.

— Lasă-mă să văd ce rană ai…

— Nu mă atinge, spuse ea, ridicând cuțitul și arătându-i lama. Nu mă atinge!

O văzu pe fetiță ghemuită sub canapea cu chipul palid, atât de palid, că petele mici de sânge ce săriseră pe ea păreau mici pistrui roșii. Ii văzu ochii, sticloși de șoc. Își recunoscu ochii în aceia ai fetei.

Se ridică în picioare, căznindu-se să ajungă în bucătărie. El era viu. Era sânge și pe el, dar era peste tot… Dar Roarke era viu, era în picioare acum, întorcându-se spre ea.

Ea dădu din cap și căzu în genunchi cu capul legănându-i-se când într-o parte, când în alta, cu genunchii tremurând. Se prăbuși la câțiva pași de locul unde Kirkendall căzuse și el. Era sânge și pe el, dar nu era mort. Nu încă, nu încă. Eve se întoarse cu cuțitul în mână, țintind cu lama în jos.

Dar era mâna ei frântă? Durerea era acolo, dar parcă era în trecut. Dacă ar fi înfipt cuțitul în el, dacă l-ar fi înjunghiat, iar și iar, știind ce a făcut, simțind ceea ce a făcut, va dispărea durerea?

Eve privi sângele picurându-i de pe degete și știu că ar putea să o facă. Atunci, poate, totul se va termina.

Ucigaș de copii, violator al celor slabi. De ce ar fi fost cușca potrivită pentru el?

Eve îi potrivi cuțitul în dreptul inimii, dar mâna îi tremură. Îi tremură până când începu să-i tremure tot brațul, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Și dădu înapoi.

Ridicându-se, reuși să-și pună cuțitul la loc în centură.

— Polițiști loviți. Am nevoie de ajutor.

— Eve…

— Nu acum.

Un scâncet sau poate un țipăt se căznea să-i iasă din gât.

— Baxter s-a dus în spatele casei. E la pământ. Nu știu dacă mai este în viață.

— Cei doi polițiști din fața casei erau și ei jos, nu știu cât de rău au fost loviți, dar erau în viață.

— Trebuie să văd ce-i cu Baxter.

— Stai puțin, sângerezi…

— El…

Nu, nu era un el…

— Ea m-aprins puțin… Am căzut rău. Cred că mi-am dislocat umărul.

— Hai să ne uităm puțin!

Roarke era blând, încercând să o ajute să se ridice din nou în picioare, dar ea rămânea tot palidă…

— Îndreaptă-mi umărul, îi spuse ea.

— Iubito, ar fi bine să ți se pună o atelă înainte…

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Îndreaptă-mi umărul!

Se prinse bine de Roarke, inspirând de trei ori și uitându-se fix în ochii lui.

Ochi albaștri sălbatici, concentrează-te!

Cu o lovitură scurtă, ce îi aduse parcă stomacul în gât și-i începoșă privirea, el îi readuse umărul în poziția firească.

— Rahat, rahat, rahat!

Își recăpătă respirația și-i era recunoscătoare lui Roarke că o sprijinea ca să se țină pe picioare.

— E bine, e bine acum.

Avea nevoie de un șoc electric, se gândi ea, nu de durerea aia surdă din umăr, ca să o readucă la realitate, să fie din nou ca înainte.

— Copilul… începu ea.

— Summerset.

Bărbatul apăru cu Nixie agățată de gâtul lui.

— Nu este rănită.

Era un tremur ușor în vocea lui Summerset.

— Este doar speriată, trebuie să plece de aici.

— Vreau să-l văd.

Vocea lui Nixie se auzi răgușită, ridicându-și capul de pe umărul lui Summerset.

Obrajii îi erau uzi de lacrimi, ochii încă speriați.

Dar îi întâlni pe ai Evei.

— Vreau să văd cine mi-a ucis familia. Dallas a spus că pot.

— Adu-o aici.

— Nu cred…

— Nu te-am întrebat ce crezi.

Eve se îndreptă chiar ea spre fetiță și, cu mâna plină de sânge, o apucă pe a lui Nixie.

— Femeia este moartă, spuse ea placid. Și-a rupt gâtul cândne-am rostogolit pe scări.

Nu a murit de mâna mea, se gândi Eve, în timp ce umărul o durea ca un dinte putrezit.

— Mai este unul sus.

— Este inconștient, neînarmat și acum este legat, îi informă Summerset.

— Ăsta este rănit grav, continuă Eve, dar va trăi. Va trăi destul și cu cât mai mult, cu atât mai bine, pentru că nu va mai fi liber niciodată. Va mânca, își va face nevoile și va dormi atunci când i se va spune. Unde merge el acum… pricepi, Kirkendall? Unde mergi tu acum, este mai rău decât moartea. Doar că vei trăi asta zi de zi…

Nixie se uită în jos, iar degetele i le strânseră pe ale Evei.

— Ea te va pune într-un rahat de cușcă, spuse ea acum tare și răspicat. Apoi, când vei muri, vei merge m Iad.

— Asta este adevărat, întări Summerset, care veni spre Nixie din nou și o luă în brațe.

— Acum să mergem afară și să o lăsăm pe doamna locotenent să-și facă meseria…

Peabody intră în grabă, în fruntea unei mici armate de polițiști înarmați.

— Hristoase făcător de minuni!

— Baxter e la pământ. Este în spate, probabil. Vezi dacă e viu. Eve se întoarse către un polițist, iar Peabody se grăbi să ajungă afară.

— Mai este un suspect căzut la primul etaj, inconștient, legat. Al doilea se află în camera aia, mort. Cu ăsta de aici sunt trei. Vreau toate departamentele aici, pe cei de la Probe, pe căpitanul Feeney de la Departamentul electronică.

— Doamnă locotenent, nu arătați prea bine.

— Tu fa ce-ți spun și lasă felul în care arăt în seama mea! Dădu să iasă afară ca să vadă cu ochii ei ce se întâmplase cu

Baxter, dar o văzu pe Peabody care-l ajuta să intre în casă. Genunchii ci tremurară de ușurare.

— Trebuia să-mi închipui că ticălosul ăsta nu moare. Cam pe unde mi-ai fost de ajutor, Baxter?

— Cred că m-au lovit la cap. Cam asta trebuie să fi fost…

Își duse o mână la ceafa și văzu urmele de sânge.

— Mi-au dat o lovitură mare cât o balenă. Mi-au crăpat capul în curtea din spate. M-am ales cu mama durerilor de cap.

— Ai capul spart, spuse Peabody. Trebuie să-l ducem la spital.

— Să fie transportat.

— Ce dracu' s-a întâmplat aici? E cineva mort?

— Unul dintre ei, spuse Eve.

— Bine, atunci. Îmi povestești mai târziu. Peabody, frumusețe, dă-mi un calmant.

Roarke o atinse ușor pe Eve pe spate.

— Hai să ne uităm la rana de la mână. Și la restul corpului…

— Am încasat câteva lovituri puternice fără gardă. Dar am ars-o și eu de câteva ori. Dinte pentru dinte.

— Îți curge sânge din nas.

Eve răspunse cu satisfacție.

— 1 l-am rupt pe al ei. Ca să vedem cine e smiorcăită acum. I-am rupt fundul aruncând-o prin ușă, dar a fost atât de rapidă, că m-a prins din zbor și ne-am rostogolit pe scări amândouă. Căzătura; cred că din cauza căzăturii și-a rupt gâtul. Era moartă când am ajuns jos.

Își puse o mână peste umărul ce sângera și se întoarse spre el, de parcă abia atunci îl vedea pentru prima oară.

— Ești rănit? Cât de rău?

— Am încasat câteva lovituri puternice, fără gardă, spuse el și zâmbi. Dar mă doare de nu mai pot, oricum.

Eve îl atinse pe obraz cu degetele pline de sânge.

— Văd și un ochi pe cale să devină vânăt.

— El va avea mai multe vânătăi. De ce nu, ah, dar asta este prea de tot… spuse când Eve îi rupse mâneca de la cot.

— Era ferfeniță oricum, spuse ea bandajându-i rana și făcându-l să înjure în cele două limbi cunoscute.

— Umărul tău e terminat…

— Ca și al tău, spuse el, ridicându-și privirea când ambulanța ajunse acolo.

— Întâi doamnele, spuse el.

— Civilii întâi, replică ea. Și nu sunt nici o doamnă.

El râse și o sărută cu forța pe gură.

— Ești a mea. Dar vom suferi intervenția de prim-ajutor împreună.

Acest lucru i se părea ei foarte departe și putea să-i înjure pe cei de la ambulanță și să-i amenințe cu acte de violență dacă ar fi îndrăznit s-o chinuiască.

Dar ea voia mai întâi să coordoneze niște echipe, să dea raportul și să îi privească pe cei trei criminali, doi vii și unul mort, luați pe sus.

Și-i va împușca pe cei vii mâine dimineață!

— Plec, ai grijă de rapoartele scrise, îi spuse ea lui Peabody. Sunt foarte mulți polițiști acolo, mai adăugă ea, iar unii dintre ei au chef să rupă niște mutre în memoria lui Knight și Preston.

— Îi vom interoga separat, mâine.

— Poate că ai vrea să pui securitate noaptea asta aici. Și pe strada Vest 73, adăugă Roarke dându-i un memo. Cred că acolo își aveau baza.

Ea luă memoul, arătând zdrențuită cu mânecile însângerate acum, și zâmbi cu satisfacție.

— Știam eu! Peabody, găsește polițiști care să stea cu Kirkendall și Clinton. Cheamă echipa și uită de raport. Mergem la sediul ucigașilor chiar în noaptea asta.

— Marfa!

— Departamentul Explozibili vreau să fie acolo. Ii vreau pe Jules și Brinkman de la geniști. Nu știm ce fire au pe acolo sau ce capcane ar putea fi înăuntru. Vreau armuri de corp pentru toți oamenii, echipament complet. Îl voi contacta pe comandant și am să-i explic totul.

Se întoarse spre Roarke.

— Vino și tu dacă vrei!

— Nici nu cred că aș putea să mă distrez mai bine în seara asta.

— Bate palma!

Se îndepărtă, scoțându-și stația de comunicare.

— Aia e arma mea, tâmpitule, spuse ea cu țâfnă unui polițist de la Probe ce îi băga arma găsită pe jos într-o pungă de plastic. Dă-mi-o înapoi!

— Îmi pare rău, doamnă locotenent, trebuie s-o iau.

— Doamne Dumnezeule, știi cât de mult îmi ia să o recuperez? Domnule comandant? se întrerupse ea auzind vocea lui Whitney. Avem doi suspecți reținuți și unul decedat.

— Sunt pe drum spre locul faptei acum. Mi s-a spus că patru ofițeri, inclusiv tu, sunt răniți.

— Medicii de la ambulanță ne-au tratat pe loc, trei dintre noi suntem în drum spre spital. Suspecții sunt în siguranță. Am descoperit ceea ce noi credem a fi baza lor de operare. Mi-am sunat echipa. Cer permisiunea de a coordona această operațiune de la biroul de la mine de acasă.

— Ne întâlnim acolo. Cât de grav te-ai rănit?

— Mă descurc, domnule comandant!

— Sunt sigur.

— Bine atunci, murmură ea după ce închise telefonul. Vreau probe adunate din acest loc atât de curate, încât să le pot și mânca. Vreau ca această scenă să fie securizată atât de bine, încât să nu se

audă scârțâind nici o ușă. O cât de mică greșeală și-l voi mânca la micul dejun pe neghiobul care o va face.

Se uită la Roarke care o urma îndeaproape.

— Îmi place cum faci când îți arăți colții. Mă amețește…

— Vei fi destul de amețit când vom încheia noaptea asta.

Eve se îndepărtă amuzată că în condițiile acelea el nu uită să-i ia jacheta de jos ca să i-o pună pe umeri.

Zâmbetul îi dispăru însă când îl văzu pe Summerset stând în unul dintre vehiculele lui Roarke cu fetița în brațe. Geamul se lăsă în jos în timp ce ea se apropie.

— I-am promis că nu vom pleca până când nu va vorbi cu tine…

— Nu am timp de…

Se întrerupse când Nixie își ridică privirea.

— Ce-i?

— Pot să vorbesc cu tine numai un minut? Te rog…

— Șaizeci de secunde ce se scurg deja… începi, atunci.

Când Nixie ieși, Eve începu să se plimbe pe trotuar.

Își arătă colții rânjind, în felul în care îl amețea pe Roarke, la mulțimea de gură cască care împingea baricada poliției.

Se îndreptă spre mașina ei, făcându-i semn lui Nixie.

— Deci, te-ai ascuns pe bancheta din spate?

— Îhî…

— Ar trebui să-ți învinețesc fiecare centimetru de carne. Dar nu pot pentru că mă mai doare mâna și, pentru că, poate, fiind atât de proastă, chiar m-ai ajutat, de fapt.

Eve își apăsă umărul rănit.

— Dar a fost chiar bine că Roarke l-a doborât pe al treilea.

— Am vrut doar să ajung acasă.

Evei i se părea mai ușor să se lupte cu trei atacatori decât să se descurce cu emoțiile unui copil.

— Și ai ajuns acasă. Ce ai găsit acolo? E dureros de nu se poate, dar ăla nu mai este un cămin.

— Aș vrea să mai văd casa asta…

— Înțeleg. Este doar o casă, făcută din materiale de construcție. Tu ai avut un cămin înainte și cu asta rămâi, asta contează. Cel puțin așa văd eu lucrurile!

— Vrei să mă alungi…

— Am să-ți dau o șansă, este cel mai bun lucru pe care pot să ți-l ofer.

Își ridică privirea.

— Ai fost lovită rău. Te poți ridica sau poți să te prăbușești. Eu aș spune să te ridici. Elizabeth și Richard sunt oameni care știu ce înseamnă să fii rănit. Vor să-ți ofere un cămin, o familie. Nu va fi ceea ce ai avut tu, dar poate fi ceva bun. Poți să-i alegi și să nu uiți niciodată cum a fost în familia ta, înainte ca grozăvia asta să se întâmple.

— Mi-e frică…

— Atunci nu ești chiar așa de proastă cum am crezut. Și nici lașă nu ești. Trebuie să profiți de această șansă, să vezi cum va merge…

— Virginia este chiar așa departe?

— Nu chiar…

— Vă pot vedea pe tine și pe Roarke și pe Summerset din când în când?

— Da, cred… Dacă tu vrei să vezi fața urâtă a lui Summerset din nou…

— Dacă îmi promiți, știu că așa este. Mi-ai spus că-i vei găsi și i-ai găsit… Tu îți ții promisiunile.

— Atunci promit. Trebuie să plec acum, am niște treburi de terminat.

Nixie se întinse și o sărută pe Eve pe obraz. Apoi, își puse capul pe umărul ei și scoase un suspin.

— Îmi pare rău că ai fost rănită încercând să mă ajuți pe mine!

— Nu-i mare lucru, spuse Eve și se trezi mângâind-o pe fetiță pe păr. Este meseria mea.

Stătu și privi cum fetița se îndrepta spre Roarke, care se aplecă în timp ce vorbi cu ea. Privi cum o îmbrățișă când ea îl sărută.

Summerset o așeză în mașină, îi puse chiar el centura de siguranță și o mângâie cu degetele lui osoase pe obraz. Când cei doi plecară, Roarke se așeză lângă Eve.

— E totul în regulă?

Ea dădu din cap, negând.

— Am nevoie de un minut…

— Câte minute vrei…

— Va fi bine, are curaj, are inimă mare. M-a speriat de moarte când a intrat în casa asta, dar are mare curaj.

— Te iubește.

— Oh, Doamne…

— Tu ai găsit-o, ai protejat-o, ai salvat-o. Te va iubi mai mult pentru asta, chiar dacă viața nu o va vindeca de durere… Ai avut dreptate să o lași să-i vadă fața ucigașului.

— Sper, pentru că în momentul acela încă nu gândeam clar… Abia căzusem pe scări…

Se întrerupse, cu respirația șuierând.

— Dar nu e vorba doar de căzătură, era sângele, cuțitul, durerea… I-am auzit gâtul rupându-se, asta a fost ca un ecou în mintea mea. Când am ieșit de acolo și te-am văzut a fost ca o eliberare. Distantă, ca dintr-o altă parte din mine însămi…

Răsuflă ușurată.

— Trebuia să mă lași s-o fac. Trebuia să mă lași să bag cuțitul în el…

— Da, poate că ar fi trebuit să stau în spatele tău și să te las să faci ce simți.

— Chiar și crimă cu sânge rece…

— Nu ar fi fost nimic de genul ăsta, Eve.

Roarke îi atinse fața, o întoarse spre el. Ochii lui nu mai erau adânci și sălbatici acum, se gândea ea, ci calmi, adânci și siguri.

— N-ai fi putut s-o faci.

— Aproape că am făcut-o, aproape că simțeam cum îi intră în carne.

— Aproape. Și chiar dacă ceva din tine te-ar fi îndemnat să o faci, am fi trecut și peste asta. Dar ceea ce este în tine, ceea ce ești tu cu adevărat în interior, nu ar fi permis asta. Tu aveai nevoie să îngenunchezi acolo, cu cuțitul în mână și să-ți dai seama de asta.

— Cred că asta am făcut, da…

— Mâine îl vei înfrunta, îi vei înfrunta pe amândoi la interogatoriu. Și ceea ce îi vei face va fi mai rău decât un cuțit în inimă. Tu l-ai învins, l-ai oprit, l-ai încarcerat.

— Îl voi încarcera, dar altceva se va târî de sub vreo altă piatră, spuse ea, masându-și umărul rănit. Așa că aș face bine să fiu în formă ca să pot să-l prind și pe următorul la rând.

— Te iubesc la nebunie.

— Da, știu.

Eve zâmbi și, rugându-se ca nimeni să nu o vadă, își atinse buzele de umărul lui ars.

— Hai, să ne spălăm și să ne întoarcem la muncă.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare atunci când demară.

Doar o casă, se gândi. Se va spăla sângele, se va spăla moartea din ea. Și o altă familie se va muta acolo.

Spera ca acea familie să aibă o viață fericită.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025